

NOȚI ÎNFLĂCĂRATE
JUDE DEVERAUX

CAPITOLUL 1

FORT LAUDERDALE, FLORIDA

-CRED CĂ AM DAT DE EA,spuse căpitanul Erickson.Avea o voce ușor nefirească,trădând intensitatea cu care se stăpânea ca să-și controleze încântarea. Stăteau la o masă de picnic,în Hugh Taylor Birch State Park,imediat la ieșirea din A1A,din Fort Lauderdale.Era o dimineață de septembrie și Florida de Sud începea să se răcorească.Peste o lună,vremea avea să fie divină.

-Presupun că te referi la Mitzi,spuse Mike Newland,pentru că exact ieri căpitanul îi dăduse un dosar gros al familiei.Mizelli Vandlo era o femeie căutată de ani buni de zile de câteva departamente de poliție,inclusiv divizia de fraude

din Fort Lauderdale, plus Serviciile Secrete, pentru fraude financiare și FBI, pentru violențe. Din câte se știa, unica ei fotografie fusese făcută în anul 1973, la vârsta de șaisprezece ani, când era pe cale să se mărite cu un bărbat de cincizeci și unu de ani. Nici măcar atunci nu fusese o frumusețe dar chipul ei era ușor de reținut, din cauza nasului imens și a gurii fără buze.

Căpitanul nu îi răspunse și Mike știa că avea să urmeze o Mare Lucrare și își stăpâni cu greu clocotul care începea să-l cuprindă. Tocmai terminase un alt caz sub acoperire, care durase trei ani, după atâtea altele care-i ocupaseră tot timpul.

Deși Mike nu lucrase niciodată la cazul Vandlo, auzise că în urmă cu câțiva ani fuseseră operate arestări majore în familie, toate petrecându-se în aceeași zi, dar în state diferite. Dar Mitzi, fiul ei Ștefan și alți câțiva membri ai familiei - de la care aveau numeroase fotografii - reușiseră într-un fel să scape și să dispară în liniște. Până de curând nimeni nu știuse unde se aflau.

Mike turnă ceai verde într-o ceașcă și i-l oferi căpitanului.

-Nu, mulțumesc, eu rămân la asta, spuse căpitanul scuturând din cap și ridicând o cană plină cu cafea.

-Deci unde este? întrebă Mike, cu o voce mai hârșăită ca de obicei. De multe ori era pus în situația de a răspunde la întrebări privind vocea lui și semi-minciuna lui standard era că un accident din copilărie era cauza acestei hârșăieli. Uneori mai înflorea, imaginând povești cu triciclete și accidente de mașină, în funcție de inspirația din ziua aceea. Dar indiferent de poveste, vocea lui Mike era la fel de intimidantă ca și trupul lui, când era în acțiune.

-Ai auzit vreodată de...? în timp ce căpitanul scormonea în buzunarul cămășii după o bucată de hârtie, Mike putea jura că omul era înnebunit de altceva decât de găsirea lui Mitzi. În fond, aceasta era cel puțin a șasea oară când dăduseră de ea.

-Ah, asta este. Ia să vedem dacă pot pronunța numele locului. Ochii căpitanului dansau.

-Cehoslovacia nu mai există, spuse Mike șters.

-Nu, nu, orașelul ăsta se află în State. Undeva în nord.

-Jacksonville este „în nord”.

-Gata, ăsta e. Eddy nu știe cum. Eddy... Lean.

-Eddy Lean este un nume de persoană, nu un loc.

-Poate că-l pronunț eu prost. Spune-i mai repede. Un mușchi lucră în maxiliarul lui Mike. Nu-i plăcea jocul căpitanului.

-Eddylean. În viața mea n-am auzit de el. Deci, unde...? Mike se opri, ținându-și respirația. Ed-y-lean, repetă el atât de încet, încât căpitanul aproape că nu-l auzi.

-Edilean.

-Ăsta este. Ai auzit vreodată de locul ăsta? Căpitanul băgă hârtia înapoi în buzunar. Lui Mike începură să-i tremure atât de rău mâinile, încât nici nu-și putu ridica ceașca. Le porunci să se liniștească. În timp ce încerca să-și relaxeze fața. Ca să nu-și arate panica. Unui singur om îi spusese de Edilean și asta cu mulți ani în urmă. Dacă era implicat acel om, însemna că exista un mare pericol. Spuse încet:

-Sunt convins că ai aflat că sora mea trăiește acolo. Chipul căpitanului își pierdu zâmbetul. Intenționase să îl tachineze pe Mike, dar nu îi plăcea să vadă atâta emoție pură la un om din subordinea lui.

-Mi s-a spus asta, dar cazul nu are nici o legătură cu ea. Și înainte de a întreba, nimeni altcineva în afară de mine și de procurorul general nu mai știe că sora ta trăiește acolo. Mike lucra să-și controleze ritmul inimii. De multe ori se aflase el în situația de a-i face pe oameni să creadă că era cine de fapt nu era, așa încât învățase să-și păstreze calmul cu orice preț. Dar în acele cazuri, doar viața lui fusese în pericol. Dacă ceva se petrecea în micuțul Edilean, Virginia, atunci era în pericol viața singurei persoane care conta pentru el. Sora lui, Tess.

Căpitanul strigă tare, apoi coborî vocea:

-Mike! Revino pe pământ. Nimeni nu știe nimic despre tine sau despre orașelul tău sau despre sora ta, care este cât se poate de bine. Presupun că sunteți foarte apropiați, adăugă el ezitant. Mike ridică dintr-un singur umăr. Experiența îl învățasesă divulga cât mai puțin posibil despre el însuși.

-Bine, nu-mi spune nimic. Dar știi locul, da?

-Nu am fost în viața mea acolo. Mike zâmbi forțat. Redevenise el însuși și era încântat să vadă încruntătura care traversase chipul căpitanului, îi plăcea să fie el cel stăpân pe situație.

-Vrei să-mi spui despre ce este vorba? Nu-mi pot închipui că s-ar putea petrece ceva rău în micuțul Edilean. Dacă era adevărat că niciodată nu pusese piciorul în Edilean, orașelul și locuitorii lui îi dominaseră copilăria. Nu se putu împiedica să nu-și ducă mâna la beregată și să nu-și amintească ziua aceea și pe bunica lui furioasă, plină de ură.

-Nu s-a întâmplat nimic, cel puțin nu încă, dar știm că Ștefan se află acolo, spuse căpitanul.

-În Edilean? Ce urmărește?

-Nu știm, dar e pe cale să se însoare cu o oarecare localnică. Căpitanul mai bău puțin din cola lui.

-Biata fată. A crescut într-un loc care vinde tractoare, apoi apare Ștefan cu

aiurelile și aerele lui de oraș-mare și o zăpăcește complet.N-a avut nici o șansă. Mike își lăsa capul în jos ca să-și ascundă zâmbetul.Căpitanul era de fel din Florida de Sud,unde se aflau prăvălii la orice colț de stradă.Îi compătinea pe toți cei care trebuiau să-și dea zăpada din fața casei.

-O cheamă Susie.Mă rog,ceva cu „S”.Luă un dosar de pe bancă și se corectă:

-Este Sara...

-Shaw,spuse Mike.Urmează să se mărite cu Greg Anders.Cu alte cuvinte,Greg Anders este de fapt Ștefan,fiul lui Mitzi?

-Știi multe despre un loc unde nu ai fost niciodată.Căpitanul se opri făcându-i loc lui Mike pentru explicații,dar acestea nu veniră.

-Da,este Ștefan și avem motive să credem că Mitzi se află și ea acolo.

-Și nimeni nu este interesat de o femeie între două vârste.

-Corect.Căpitanul îi împinse lui Mike dosarul.

-Nu știm ce se petrece și nici de ce se află acolo doi delincvenți de talie mare,deci avem nevoie de cineva care să afle asta.Cum tu ai legături cu locul,ai câștigat.

-Eu unul n-aș zice că sunt un om norocos.Când deschise dosarul,Mike văzu că prima pagină era de la departamentul de poliție din Decator,Illinois.Se uită întrebător la căpitan.

-Acolo scrie tot,despre felul în care a fost găsit Ștefan.Un polițist în concediu se afla în vacanță la Richmond, Virginia,împreună cu soția,când i-a văzut pe Ștefan și pe fată într-un butic cu îmbrăcăminte.Polițistul a aflat unde locuiau.În ce te privește,un coleg cu care ai lucrat cu multă vreme în urmă știa despre Edilean și sora ta.Când Mike se încruntă din nou,căpitanul nu se putu împiedica să nu zâmbească.Secretosenia lui Mike,sau „viața lui privată”,așa cum îi spunea el-putea să te aducă în pragul nebuniei.Toți polițiștii care lucrau în departamentul fraude mai ieșeau împreună la o bere,după care căpitanul știa care nevastă își părăsise bărbatul,cine se încurcase cu o femeie înnebunită de uniforme și cine avea probleme cu un caz la care lucra.Dar nu Mike.El vorbea la fel de mult ca ceilalți,discutând despre orele de antrenament,despre ce mânca sau chiar despre mașina lui.Lăsa impresia că spunea multe despre el,dar a doua zi,căpitanul își dădea seama că nu aflase absolut nimic personal despre Mike.

Când a fost sunat de Procurorul General Adjunct pentru Districtul Florida de Sud,spunându-i că au informația că unul dintre cei mai notorii criminali din State s-ar putea afla în Edilean, Virginia și că sora lui Mike Newland locuiește acolo,căpitanul aproape că se înecase cu cafeaua.Ar fi putut paria că Mike nu avea nici o rudă.De fapt,căpitanul nu era sigur că Mike ar fi avut vreodată vreo

prietenă care să nu fi fost implicată în vreun caz.Niciodată nu venise cu vreuna la diversele ocazii ale echipei și după câte știa,nici nu invitasese vreodată o femeie în apartamentul lui-care se schimba la fiecare șase luni.Dar era și firesc,peutru că Mike era cel mai bun agent sub acoperire pe care-l avuseseră vreodată.După fiecare misiune,trebuia să se ascundă,până când erau băgate la închisoare toate persoanele pe care le demascase.Mike închise dosarul.

-Când plec și ce trebuie să fac?

-S-o salvezi.

-Pe Mitzi? Ca să poată fi adusă la proces? întrebă Mike,sincer scârbit.

-Nu,nu pe ea.Pe fată.Sigur că vrem să o găsești pe Mitzi,dar vrem și să o salvezi pe această Sara Shaw.De îndată ce clanul Vandlos va obține ce anume vrea de la ea,nimeni n-o va mai vedea vreodată.

-Mike? întrebă el după o pauză.Mike se uită la căpitan.

-Dacă sora ta se află cu adevărat acolo și dacă ei află că tu ești...

-Fii liniștit.Tess se află în clipa de față în Europa,în voiaj de nuntă.O să-i spun să-și țină nou-nouțul ei bărbățel departe de Edilean până când se rezolvă într-un fel sau altul cazul ăsta.Căpitanul deschise un alt dosar și scoase de acolo fotografia unei femei cu părul și ochii negri.Era uluitor de frumoasă.Stătea la o intersecție,așteptând să se schimbe lumina semaforului și briza îi lipise hainele de trup.Silueta ei putea face un bărbat să-și țină răsuflarea.

-Sora ta chiar arată așa? Mike abia dacă se uită la poză.

-Doar în zilele ei proaste.Căpitanul clipi de câteva ori.

-Bine.Scoase acum și puse pe masă fotografia Sarei Shaw.Tânăra avea un chip oval,păr blond deschis și purta o rochie albă care o făcea să arate pe atât de suavă pe cât de,mă rog,tentantă arăta sora lui Mike.

-Nu este tipul obișnuit al lui Vandlo.Mike luă poza și o studie.Nu avea de gând să-i spună căpitanului că știa câte ceva despre Sara Shaw.Era una dintre cele mai bune prietene ale surorii sale,ceea ce spunea multe,peutru că limba ascuțită a lui Tess îndepărta de fapt oamenii de ea.Dar de la prima lor întâlnire,Sara citise omul care se ascundea dincolo de vorbele mușcătoare și de înfățișarea extraordinară.

-O știi?

-Nu am întâlnit-o niciodată pe domnișoara Sara,dar am auzit multe despre ea.

Deci nimeni nu are nici cea mai mică idee despre ce anume caută clanul Vandlos în Edilean? spuse Mike punând fotografia înapoi pe masă.

-S-au făcut multe cercetări,de la distanță și la fața locului,dar toți care au încercat,au eșuat.Dar indiferent ce este,se pare că domnișoara Shaw se află în

centru.O fi bogată și nimeni nu știe? Este pe cale să moștenească milioane?

-Nu,din câte am auzit.Tocmai a deschis un butic,împreună cu...

Sora lui îl ținea la curent cu toate bârfele din Edilean,dar nu era ușor să-și amintească totul.Se pare însă că acum fiecare cuvânt pe care i-l spusese era de o importanță vitală.

-Cu logodnicul ei,Greg Anders.Tess îl urăște,zice că-i umilește pe toți cei care nu cumpără ceva de la el.Dar Tess se ocupă de toată contabilitatea Sarei,ca să fie sigură că Sara nu va ajunge datoare vândută din cauza lui.

-Asta seamănă cu Vandlo.Căpitanul ezită,adăugând:

-Sora ta se ocupă de finanțele oamenilor? Tonul lui trăda că nu-și putea închipui că o femeie care arăta ca Tess putea avea și creier.

Mike nu se obosi să-i răspundă.Cunoștea bine curiozitatea căpitanului în ceea ce privea viața lui privată și nu avea de gând să i-o satisfacă.

-Vrei să-i prind pe criminalii ăștia dar și să o scap pe domnișoara Shaw din ghearele lui Ștefan Vandlo? Misiunea mea este să urmăresc și să fiu atent? Sau trebuie să fac mai mult?

-Trebuie să faci orice este nevoie ca să o ții în viață.Noi credem că Ștefan o va ucide pe Sara în clipa în care va obține de la ea ce anume își dorește-și ceea ce se pare că vrea cel mai mult,este să se însoare cu ea.

-Bănuiala mea este că de vreme ce rochiile din butic sunt scumpe,Sara trebuie să aibă acces în multe case bogate.Poate că Vandlos vrea să știe ce se află în ele.

-Asta am crezut și noi dar,ca prieten al ei,Vandlo are deja acces în casele respective și nu s-a raportat nici un furt.Este ceva mai mult și nimeni n-are nici cea mai vagă idee ce ar putea fi.Căpitanul bătu cu degetul în dosar.

-După ce-o să-l citești,cred că o să-ți dai seama că scopul lor este mult mai important decât să fure câteva coliere.Trebuie să fie,de vreme ce se află acolo și mama și fiul.Căpitanul coborî vocea.

-Credem că Ștefan a divorțat,după nouăsprezece ani,de nevasta lui tocmai ca să se însoare cu domnișoara Shaw în condiții de legalitate- ceea ce înseamnă că va moșteni absolut tot ce are ea,după moartea ei într-un așa zis accident.

Căpitanul se uită atent la Mike.

-Ești sigur că habar n-ai ce anume,atât de valoros,poate deține ea,pe pentru ca doi dintre cei mai mari escroci dun lume să se pregătească atât de bine pentru asta?

Mike răspunse sincer:

-Câtuși de puțin.Familia McDowell este bogată,Luke Connor trăiește acolo,dar...

-Autorul cărților Thomas Canon? Le-am citit pe toate! Hei! Poate că-mi poți obține un exemplar cu autograf.

-Sigur.O să joc rolul unui turist rătăcit.Căpitanul redeveni serios.

-Prea distant.Va trebui să-ți folosești legătura cu sora ta,cu orașelul,orice pretext, ca să te apropii suficient de fata asta și să o convingi să nu se mărite cu Ștefan.Nu vrem ca el să-și legalizeze dreptul de a o moșteni.Și trebuie să acționezi cât mai repede,pentru că nunta este programată peste trei săptămâni.

Mike se uită neîncrezător la el.

-Și ce ar trebui să fac? Să o seduc?

-Nimeni nu ți-ar cere asta dacă n-am ști c-o poți face.Ți-amintești de fătua aceea din Lake Worth.Cum o chema?

-Tracy și a primit între zece și douăzeci de ani.Dar asta este o fată bună.Cum să lucrez cu ea?

-Nu știu.Trateaz-o ca pe o doamnă.Gătește-i.Trage-i scaunul când se așează.

Fetelor le plac gentlemanii.Sunt convins că așa a abordat-o Vandlo.Și înainte de a mă întreba,nu,nu o poți răpi și nu-l poți ucide pe Ștefan.Tânăra asta,Sara Shaw, trebuie să rămână acolo,ca să te ajute să afli ce anume urmăresc cei doi.

Căpitanul zâmbi malițios.

-Am aranjat ca Ștefan să fie departe toată perioada asta,până la nuntă,l-am provocat niște probleme de familie pe care nu le poate ignora.

-Cum ar fi?

-Deși a divorțat de soția lui,știm că este în continuare foarte atașat de ea,așa că am arestat-o pentru conducerea mașinii sub influența alcoolului- ceea ce nu a fost deloc greu.De când a părăsit-o Ștefan bea de stinge,așa că n-a trebuit decât s-o ridicăm într-o noapte și acum este în situația de a face pușcărie,i-am permis să-l sune la o oră foarte matinală și exact cum am sperat,Ștefan s-a prezentat imediat.Dacă ne face probleme,îl băgăm la mititica până când se răcorește.Mă întreb cum i-a explicat logodnicei lui de ce trebuia să alerge la fosta lui soție.

Mike își închise termosul gândindu-se în continuare la cum să-și îndeplinească misiunea.

-Mă îndoiesc că un mincinos ca Vandlo i-ar fi spus că este divorțat.

-Până la urmă va trebui să-i spui adevărul domnișoarei Shaw,obținând un punct în favoarea ta.Dar indiferent ce faci,o să trebuiască să faci repede.Și nu uita niciodată că fata asta ar fi a patra care ar dispărea după o relație cu Ștefan Vandlo.Se folosește de un nume fals și se dă la fetele astea pentru posesiile lor.Apoi fetele „dispar” și prietenul,Vandlo,era imposibil de găsit.

-Da,am citit.Și dacă nu ar fi existat declarațiile vagi ale cuiva care să-l fi văzut,nu am fi știut cine este.

-Corect,pentru că Ștefan nu lasă niciodată nimic în urmă,nici măcar o

amprentă.Și cunoști regula: fără dovezi nu există condamnare.Personal,mi-ar plăcea să-l arestez pe loc,dar superiorii vor o acțiune sub acoperire,ca să o putem prinde și pe mamă.Dacă-l înlăturăm pe fiu,ea va începe să-și folosească nepoatele și nepoții.Ea este creierul,deci trebuie scoasă din joc.Pentru totdeauna. Mike se uită la ceasul de la mână.

-Nu trebuie decât să mă opresc la apartament,să-mi iau niște lucruri,după care pot pleca...

-Ah,Mike,spuse căpitanul pe un ton de scuză,se pare că nu ai citit știrile locale din ultimele două ore.Mai este ceva ce trebuie să știi.

-Ce s-a întâmplat? Căpitanul scoase ultimele documente și i le înmână.

-Îmi pare sincer rău pentru asta.

Când Mike deschise dosarul,văzu prințul unei știri.Titulul spunea: INCENDIU ÎNTR-UN APARTAMENT.FOCUL,CONSIDERĂ AUTORITĂȚILE,A PORNIT DE LA O ȚIGARĂ.Mike fu cuprins de furie.Era vorba de blocul lui cu șase etaje,iar flăcările ieșeau din colțul etajului patru-din apartamentul lui.

Puse hârtiile lângă celelalte,înainte de a se uita la căpitanul lui.

-Cine a făcut asta?

-Federalii spun c-ar trebui să fie...Stai să mă uit.Nu vreau să greșesc.

Vocea lui era sarcastică,dar privirea,plină de compasiune în timp ce flutura o hârtie.

-Federalii i-au spus „accident fericit”.Fericit pentru ei,adică.Îmi pare rău pentru asta,Mike,dar tipii vor să te duci curat,acolo.Povestea ta este că apartamentul tău a ars iar tu ai decis să-ți iei mult dorita ta vacanță.Pare logic să stai în apartamentul surorii tale,de vreme ce este gol.Va fi o simplă coincidență faptul că apartamentul ei se află pe aceeași proprietate cu cel al domnișoarei Shaw.

Noi-ei-vrem să minți cât mai puțin posibil.Ah,da,cât pe ce să uit.Căpitanul băgă mâna în buzunar și scoase de acolo un BlackBerry absolut nou și i-l dădu lui Mike.

-Ștefan și-a început ucenicia ca hoț de buzunare,așa că îți va lua telefonul cum te întâlnești cu el.Nu vrem să-ți găsească numere care să te dea de gol.Cât ești în Edilean,ne vei contacta doar prin sora ta.Crezi că o s-o deranjeze asta?

-Sigur,spuse Mike revenind la decizia de a-i spune lui Tess să stea departe.Cazul trebuie să fie într-adevăr serios de vreme ce i-au incendiat apartamentul.El n-a spus niciodată nimic,nimănui,dar Tess obișnuia,de câțiva ani deja,să-i trimită bunătăți pregătite de prietena ei Sara Shaw și Mike era de părere că cine știa să facă asemenea lucruri,merita să fie salvat.Cum Mike rămăsese tăcut,căpitanul spuse:

-Îmi pare rău pentru hainele tale.Ce ai pierdut? Toată lumea știa că Mike era un bărbat căruia îi plăcea să se îmbrace bine.

-Nimic important.Tess păstrează tot ce înseamnă ceva pentru mine,într-un depozit,în...Edilean,termină el după o ușoară șovăire.

-Sfatul meu este să nu te duci la apartament.Repet,îmi pare rău.Am vrut chiar să mă ofer voluntar ca să-ți salvez peștișorul de aur,spuse căpitanul dorind să detensioneze atmosfera.Mike fornăi,ridicându-se.El nu avea nici peștișori de aur,nici câine,nici măcar un cămin al lui,permanent.El locuise în apartamente mobilate,închiriate,de la șaptesprezece ani,de când părăsise casa bunicilor săi.

Mike se uită la drumul care șerpuia prin parc.O să facă o alergare-avea nevoie de asta-după care o să plece.

-O să plec în două ore.În aproximativ zece ore ajung în Edilean-sigur,dacă o să folosesc sirenele,din când în când.Căpitanul zâmbi.

-Am știut eu c-o să faci asta.

-Vii cu mine la o alergare? Căpitanul se strâmbă.

-Îți las ție tortura asta.Mike?

-Da?

-Fii atent,da? Ștefan mai are vagi urme de conștiință-sau cel puțin teamă de represalii-dar mama lui...

-Da,știu.Îmi mai poți aduna ceva informații despre mamă și fiu?

-Ce-ar fi să faci chiar acum puțin jogging până la mașina mea,unde am trei cutii cu material? Mike răspunse cu unul din rarele lui râsete,făcându-l pe căpitan să-l privească întrebător.

-Pui ceva la cale,da?

-Mă gândeam la felul în care mă voi prezenta domnișoarei Shaw și mi-am amintit o poveste a surorii mele,despre un tunel foarte vechi.Întâmplător,ieșirea se află exact în dușumeaua dormitorului surorii mele.Nu-mi mai trebuie decât să o mut acolo pe domnișoara Shaw.Căpitanul așteptă,dar Mike nu mai spuse nimic.

-Nu ai decât trei săptămâni.Crezi că o poți smulge pe domnișoara Shaw de sub influența farmecelor unui cuceritor de talie mare,ca Ștefan?

Mike oftă,ridicând din umeri.

-De obicei aș răspunde da,dar acum...Din experiența mea,singura cale de a ajunge la o femeie este de a afla ce-și dorește,apoi să-i oferi acel lucru.Dar efectiv nu am idee ce și-ar putea dori o femeie ca ea.Mike se uită la căpitan.

-Unde zici că sunt cutiile alea cu informații? Trebuie să plec de aici.

Mike îl urmă pe căpitan la mașină.

Ramsey McDowell dormea tun când o auzi pe Bonnie Tyler cântând, „*Așteptând un erou*”, din mobilul soției sale. Mormăind, își trase perna pe cap încercând să închidă afară zgomotul-și propriile sentimente. O suna fratele ei, un bărbat pe care Rams nu-l văzuse niciodată, un bărbat mai invizibil decât o stafie, mai secretos decât un spion. Potrivit proaspetei lui soții, fratele ei era cel mai deștept, cel mai priceput, cel mai eroic și, firește, cel mai arătos bărbat de pe planetă.

-A reușit să te facă gelos? îl întrebase vărul lui, Luke. Calmează-te, bătrâne, câteva zile-sau ani-într-o sală de forță și te-ai putea ridica la reputația lui.

Gelos sau nu, Ramsey știa că soția lui se întrerupea de la orice-mese, certuri, chiar sex-dacă telefonul ei emitea acest revoltător cântec.

-Nu este un erou, spusese Ramsey prima oară când Tess sărise de pe el ca să alerge la telefon. Este doar un polițist.

-Detectiv, îl corectase Tess peste umăr. Era goală și imaginea frumosului ei corp în alergare era suficientă ca să-l facă să o ierte. Dar asta fusese cu săptămâni în urmă și el era obosit deja de apelurile zilnice.

-De obicei mă sună doar o dată pe săptămână, dar acum este în permisie, așa că putem vorbi tot ce vrem.

„Tot ce vrem” se dovedi a vorbi zilnic și după felul în care îi surprindea în mijlocul fiecărei „activități”, Rams își spunea că probabil erau urmăriți cu o cameră ascunsă. Continua să o sune chiar și acum, în luna de miere.

-Mike! S-a întâmplat ceva? Vocea lui Tess era găfâită și puțin speriată.

Rams se uită la ceas. După ora europeană, erau în primele ceasuri ale dimineții.

De ce nu putea și omul ăsta să aibă și el o prietenă, ca toți oamenii normali?

-În regulă. Sigur că o să fac asta, spusese Tess încet în telefon, în timp ce se așeza pe pat. Rams își trase perna de pe cap și se uită curios la ea. Niciodată nu o mai auzise folosind tonul ăsta.

-Mike, ai grijă de tine, da? Nu, vorbesc serios. Ai foarte mare grijă. Rams se ridică în capul oaselor și o urmări mai atent. Era destulă lumină în cameră ca să-i poată vedea ochii în lacrimi.

-Ce s-a întâmplat? Tess ridică mâna făcându-i semn să tacă.

-Înțeleg perfect. Luke o să facă orice îi cer.

-Ce-o să facă Luke?, întreabă Ramsey. Tess se uită la soțul ei.

-Vrei te rog să taci? Este ceva foarte important.

Furios, Ramsey aruncă păturile într-o parte, își trase pantalonii care atârnavă pe speteaza unui scaun și dădu la o parte draperiile ca să se uite la munții din depărtare, în spatele lui, Tess continua să vorbească.

-Da,cred că este în stare bună și în afară de mine,doar Luke mai știe de el.Sunt sigură că nu i-a spus lui Joce.Se temea ca ea să nu vrea cumva să-l exploreze,iar el a crezut tot timpul că este prea periculos.Oprindu-se,Tess zâmbi.

-Nu încă,dar Rams lucrează la asta cu entuziasm și răbdare.Da,pe primul îl va chema Michael.Într-o clipă,furia îl părăsi pe Ramsey și se întinse înapoi pe pat,lângă soția lui.Nu-i plăcea felul în care vorbea ea intimități cu fratele ei,dar i-a plăcut auzind-o făcând planuri pentru copii.Ei doi nu vorbiseră despre copii,dar își dădea seama acum că el n-o făcuse de teamă ca ea să nu-i spună că nici nu vrea să audă despre așa ceva.Tess era o femeie foarte încăpățânată.Dar după ce termină de savurat plăcerea de a o fi auzit că vrea copii,Ramsey începu să-și imagineze vreo duzină,cu toții având nume derivate din Michael: Michaela, Michalia,Mickey,Michelle...

-Ce telefon extraordinar,spuse Tess închizând mobilul.

-Am șters Mickey.Fără șoricei.Tess îl privi dezgustată.

-Iar începi cu geloziiile tale?

-Dar nu...începu Ramsey,fără să-și termine ideea.

-Și mă rog,de ce crede fratele tău că trebuie să te sune în miezul nopții? Sau se joacă de-a James Bond într-o țară unde acum este ora ceaiului de după-amiază?

-Tocmai a sosit la Edilean.Rams se uită la ea.

-Fratele tău este în orașelul nostru și tu n-ai împachetat încă?

-Nu și nici n-o să fac asta.Vrea ca noi să ne prelungim luna de miere și să stăm departe de casă.

-Nu că aş avea ceva împotrivă,dar de ce vrea asta?

-Se pare că fratele meu a fost trimis la Edilean într-o misiune.

-Dar e...Ramsey înghiți.Fratele lui Tess lucra sub acoperire pentru cazuri mari.Cazuri uriașe.Se ocupa de delict care aveau repercusiuni pe plan internațional.Se infiltra în bande care se războiau între ele-a fost de mai multe ori împușcat.Rams coborî din pat și se duse la dresing.

-Ce faci?

-Eu mă întorc acasă;tu rămâi aici.Dacă fratele tău a fost trimis la Edilean,înseamnă că este ceva foarte rău.

-Dacă pleci,vin după tine,ori asta îl va pune pe fratele meu în pericol.Iar Mike zice dacă aş fi acolo,eu aş putea deveni o țintă.Asta vrei?

Intorcându-se,Ramsey se uită la ea.Nu avea haine,nu era machiată și era atât de frumoasă încât cu greu îi putea rezista.Încă nu-i venea să creadă că spusese da,când o ceruse în căsătorie,doar în urmă cu patru săptămâni.Trei săptămâni mai târziu erau căsătoriți,într-o ceremonie intimă,cu doar o duzină de invitați.Și

exceptând faptul că fratele ei nu putuse să vină,a fost totul exact așa cum și-au dorit ei.De fapt,Tess spusese:

-Dacă-ți închipui că o să mă prostesc îmbrăcându-mă într-o sută de metri de mătase albă,cu o grămadă de fete în jurul meu,în rochii roz,atunci nu ți-ai ales bine femeia căreia să-i ceri mâna.Cheltuiește banii pe o piatră.Vreau un inel suficient de mare ca să dansez pe el.Ramsey făcuse fericit exact ce-i ceruse ea.Și mai adăugase o pereche de cercei cu diamante-și pe toate le avea acum pe ea.Doar diamantele,pielea și părul ei.

-Ce se întâmplă în Edilean? Cine este în pericol?

-Știi bine că Mike nu-mi poate spune totul.Cazurile lui sunt strict secrete.Dacă află cineva,prețul ar putea fi viața.Ramsey o privi pătrunzător.Din câte știa el, fratele ei nu avea secrete față de ea.Tess oftă.

-Sara.Ramsey inspiră adânc.

-Verișoara mea Sara? Dulcea,draga Sara? Este vorba de ticălosul ăla cu care vrea să se mărite,da?

-Da.El nu este cine spune că este.

-Asta da veste! Mie nu mi-a plăcut tipul din clipa în care l-am văzut.

-Mike vrea ca noi...? Ramsey se strâmbă.Dacă ne-a rugat pe noi să-l ajutăm, atunci a subânțeles că-mi spui de Sara,da? Tess zâmbi.

Ramsey vru din nou să-i spună tot ce gândea el despre secretosul ei frate,dar se opri.

-Bine.Am înghițit-o.Și ce vrea să facem noi? Tess își coborî vocea și se strecură în pat.

-Mai întâi vrea de la noi nepoți și nepoate.Zice că s-a săturat să nu aibă nepoți cărora să le cumpere cadouri de Crăciun.

-Asta ți-a spus acum? Rams își scoase pantalonii și se strecură sub cuverturi.Și ce altceva ne-a mai rugat foarte inteligentul tău frate?

-Să ne gândim ce-ar putea avea Sara,care să intereseze atât de mult un hoț.Se pare că Greg este un escroc de mare anvergură și Sara are ceva pentru care el ar face orice ca să intre în posesia aceluia ceva.Când Rams dădu din nou să plece, Tess îi trase fața în jos,spre a ei.

-Iar tu trebuie să mă duci la Veneția.

-Pentru câtă vreme?

-Până când ne spune Mike că ne putem întoarce.Lui Ramsey nu-i plăcea modul autoritar în care cumnatul lui emitea decrete,dar era dispus să facă orice pentru siguranța mult iubitei lui soții.Brusc,se întrerupse din sărutatul gâtului ei.

-Ce fel de cadouri face fratele tău copiilor?

-C-4.Când Ramsey îi aruncă o privire îngrozită,Tess râse.

-Nu știu.Dar ce-ar fi să așteptăm și să vedem atunci? A doua zi dimineată,în timp ce Ramsey era sub duș,Tess îl sună pe prietenul ei și vărul lui Ramsey, Luke Connor,ca să discute despre ceea ce avea nevoie Mike.Luke locuia împreună cu soția lui,Jocelyn,la Conacul Edilean,o clădire întinsă,construită în 1770.Ocupau clădirea principală,de două nivele,în timp ce Sara avea un apartament într-una din aripile care o flancau.Tess ocupase apartamentul din aripa cealaltă.În urmă cu câțiva ani,Luke,un scriitor celebru,se întorsese în Edilean ca să-și revină în urma unui mariaj nefericit.Ca să uite,a început să se ocupe de întreținerea bătrânului conac și a împrejurimilor.După zile lungi de ploi grele care aproape că inundaseră orașelul,Luke descoperise un tunel vechi.Fuse susținut cu bulumaci mari din lemn și pavat cu cărămidă făcută manual-și se deschidea în podeaua apartamentului lui Tess.

În condiții normale le-ar fi spus locuitorilor din Edilean ce descoperise,dar la vremea aceea era într-o stare psihică atât de proastă încât nu discuta cu nimeni.Restaurase tunelul singur,doar cu ajutorul bunicului său.După părerea lui,tunelul fusese folosit în timpul Războiului Civil ca parte a Rețelei Subterane, pentru a ajuta evadarea sclavilor.

După moartea bunicului său nimeni altcineva în afară de Luke nu a mai știut de existența tunelului-până când nu a fost descoperit de Tess.Vroia să știe ce era cu pătratul acela mare,tăiat în mijlocul dormitorului ei.Luke se asigurase că nu existau mânere deasupra,dar asta nu o împiedicase pe Tess să folosească o rangă de fier ca să ridice marginile.Coborâse scara pe care o pusese acolo Luke și se folosise de o lanternă ca să-și croiască drum de-a lungul coridorului lung, umed.Când se împiedicase de trupul adormit al lui Luke-descoperind astfel unde dispărea el când nu-l găsea nimeni-amândoi rămaseră câteva clipe încremeniți de panică.După ce se calmaseră,s-au întors în apartamentul lui Tess,unde Luke sfârșise prin a-i vorbi despre problemele lui personale.Iar Tess i-a povestit lui Luke despre fratele ei și despre o mică parte din motivele pentru care s-a stabilit în Edilean.Nu a trebuit să-i spună că era bolnavă de iubire pentru șeful ei și vărul lui Luke,Ramsey.I-a spus el că tot orașelul știa.Doar că Tess a trebuit să aștepte multă vreme înainte ca Rams să-și dea seama de asta.

După această primă întâlnire,aproape istorică,între Luke și Tess s-a creat o legătură puternică și neștiută de micuțul și bârfitorul orașel.Luke intra adesea în apartamentul ei,prin tunel,ca să doarmă în celălalt dormitor al lui Tess.Așa că acum l-a sunat și i-a spus de ce anume avea nevoie fratele ei.

-Să văd dacă am înțeles,spuse Luke.Vrei să-i sabotez Sarei apartamentul,ca ea să

trebuie să se mute la tine, pentru că fratele tău-pe care nu l-am văzut niciodată-vrea să se strecoare în dormitorul tău, când Sara se află acolo? Și asta în toiul nopții?

-Cât se poate de exact. Tunelul este funcțional?

-Cu insecte și păianjeni, dar structura e solidă.

-O s-o faci, deci?

-Am doar o singură întrebare.

-Aname?

-Fratele tău este însurat?

-Nu. De ce?

-Mă gândeam dacă ar putea-o seduce pe Sara, ca să o scape de Anders?

-Fratele meu o poate seduce pe Angelina Jolie, răpindu-i-o lui Brad Pitt. Luke mormăi.

-Uneori aproape că mi se face milă de vărul meu.

-Rams are nevoie de competiție. Cum se simte Joce?

-Nu cine știe ce. Am aflat tocmai că trebuie să stea în pat tot restul sarcinii, altfel riscă să piardă gemenii. Dar am convins-o să înceapă să facă genealogia familiei și îi place asta.

-Spune-i că sunt cu sufletul alături de ea și că o sun mâine. Pot face ceva pentru ea?

-Să vii cât mai repede acasă. Îi este dor de tine. Cât despre Sara, dacă o să-i spun că trebuie să dau cu insecticide în apartamentul ei, îl părăsește în secunda următoare. Lasă totul pe mine.

-Îți mulțumesc mult. Tess închise telefonul. Când Rams ieși de sub duș, Tess stătea pe canapeluța din camera de hotel, citind o revistă.

-Deci ce se poartă la Veneția?

-Exact ce ai acum pe tine. Doar că mai adaugă o mască. Tess era absolut goală.

-Și unde obișnuiesc ei să-și pună masca? Ramsey râse și se apropie de ea, lăsându-și prosopul să-i cadă pe jos.

CAPITOLUL 2

EDILEAN, VIRGINIA

ERA NOAPTEA TÂRZIU și Sara făcea niște ajustări la corsajul unei rochii pe care o cumpărase împreună cu Greg, cu ocazia unui drum la New York. Fusese „una dintre acelea”, adică o rochie pentru care Sara trebuise să-și muște limba.

-Nici o femeie din Virginia nu va purta așa ceva, spusese Sara. Rochia avea decupaje pe coapse.

-Marilyn Steward,mormăise Greg trântind rochia peste altele patru.

-Coapsa ei stângă este mai mare decât talia acestei rochii,spusese Sara luând-o și studiind-o.Poate Carol Wills.Este destul de tânără și de slabă ca să...

Greg îi smulse rochia din mâini.

-De ce trebuie să faci comentarii la fiecare rochie pe care vreau s-o cumpăr? Lasă designul în seama mea,da? O să cumpăr rochia în mărimea doisprezece, pun pe ea o etichetă de opt și bogata doamnă Steward o s-o adore.

-Ai dreptate.Sara cedase ca întotdeauna.Punând rochia alături de celelalte,își spusese în gând: iar eu va trebui să o refac complet,ca să i se potrivească.Ceea ce făcea chiar acum.Avea o debara plină cu rochii,jachete,chiar și desuuri care trebuiau ajustate ca să se potrivească clientelor respective.

Dar în ciuda părerii ei despre metodele lui Greg,Sara trebuia să admită că datorită expertizei lui,buticul făcea bani.Așa cum prezisese el,aveau clientelă care venea tocmai de la Richmond.Mai mult,apăruseră chiar câteva femei din D.C.Selecția lor era vastă și modificările gratuite erau ceva absolut inedit.Erau femei care cumpărau o rochie numărul șase și o rugau pe Sara dacă era atât de drăguță „să dea puțin drumul la cusături”.Cu alte cuvinte,să o facă două numere mai mare.De fiecare dată Greg le asigura că Sara putea face asta.Trucul lui era acela că în spate avea rochiile respective,cu numere mai mari.După ce Sara lua rochia mai mare și îi scurta mânecile și tivurile și le micșora umerii,Greg prezenta clientei respective-cu mult farmec-o rochie care avea la spate numărul șase.Problema în schema asta-în afara înșelătoriei,pe care Sara o ura-era aceea că ea era singura cusătoreasă.

-Doar până ne stabilim-spunea Greg.Atunci o să cumpărăm casa aceea de la țară,pe care o visezi tu.Vom avea o duzină de copii iar tu n-o să mai știi ce-i aia mașina de cusut.Era un vis minunat de care se agăța Sara cu toată puterea ei,mai ales acum,când Greg plecase atât de brusc și de misterios și Sara era înecată în douăzeci și cinci de obiecte de îmbrăcăminte pe care trebuia să le remodeleze.

Bine barem,își spuse ea,că nunta era aranjată,grație minunatelor abilități de planificare ale lui Greg.De fapt ea nu avusese nimic altceva de făcut decât să-și aleagă rochia-o rochie cu istorie,moștenită.Greg îi spusese:

-Lasă totul în seama mea.Știi exact ce vrei.

Sara avea atât de mult de lucru pentru butic,încât i-a mulțumit și atâta tot.

Adevărul însă era că posibilitatea absenței lui în timpul Săptămânii Târgului Scoțian era o mică ușurare pentru ea.Faptul că ea vroia să participe iar el nu, provocase una din puținele lor certuri serioase.El îi spusese că dacă vroia,putea să stea în Edilean pentru târg,dar el unul o să se ducă la New York,unde avea

bilete pentru o piesă de pe Broadway,pe care știa că Sara vroia să o vadă.Iar când i-a spus că era evident că aranjase special călătoria doar ca ea să nu participe la evenimentul anual,el s-a înfuriat,urlând:

-Sigur că asta am făcut.Vreau să fiu cu tine tot timpul,dar cum pot eu să mă încing în nu știu ce dans popular,în orășelul ăsta? Toți prietenii și toate rudele tale mă urăsc.Și știi de ce? Pentru că le-am furat micul,prețiosul lor cal de corvoadă.

-Eu nu sunt...începu Sara,dar mai spusese și altădată asta.Uneori se simțea sfâșiată între bărbatul pe care-l iubea și orășelul pe care-l adora.Ceea ce era, firește,absurd.Dar era adevărat că în târgușorul ei natal oamenii nu-l iubeau pe bărbatul cu care urma să se mărite.Toți ceilalți din afara orașului îl iubeau. Clientele lor îi cereau sfatul,râdeau la glumele lui și-i absorbeau complimentele ca un blat de tort,romul.Dar în Edilean...

Așa încât Sara acceptase să plece cu Greg la New York și să piardă târgul pentru prima oară în douăzeci și șase de ani.Nu le va mai coase costumele numeroșilor ei veri,nu-și va mai ajuta mama să coacă fel de fel de prăjiturile.Nu-l va mai ajuta pe Luke la taraba lui cu aranjamente din plante aromatice și nu va mai râde o zi întreagă văzând genunchii tuturor bărbaților din orășel,îmbrăcați în kilturi. Nu se va mai duce la...Se întrerupse din gânduri pentru că,spre uluirea ei,o parte din dușumeaua din cameră părea că începe să se ridice.Lăsă pe pat rochia la care lucra și se frecă la ochi.

Se afla în apartamentul lui Tess,în aripa opusă a conacului Edilean,așa că poate nu era nimic ciudat în faptul că se ridica dușumeaua.Sau poate că ea avea nevoie de somn.Sara se ridică încet de pe pat și se poziționa,în picioarele goale,în dreptul dresingului lui Tess.În încăpere era aproape întuneric,singura lumină fiind cea a lampadarului pe care și-l trăsesese lângă ea ca să poată lucra.

Studiind podeaua,își dădu seama că sub covor se afla un chepeng.Nu-l mai văzuse înainte,dar oricum nu mai fusese niciodată în dormitorul lui Tess până astăzi,când Luke o alungase din apartamentul ei ca să dea cu nu știu ce insecticide împotriva termitelor.Cum dușumeaua se mai ridică puțin,prima pornirei a Sarei a fost aceea de a ieși din apartament,luându-și în fugă mobilul din bucătărie.Va chema poliția,după care se va duce la Luke.

Dar ușa dormitorului se afla chiar în partea în care se deschidea chepengul.Cel care se furișă în cameră o va vedea-și o va putea apuca-înainte ca ea să reușească să iasă din încăpere.Decise să riște totuși și să încerce să scape.Într-o fracțiune de secundă stinse lumina și sări peste chepeng,vrând să aterizeze de partea cealaltă și să fugă.Dar spre imensa ei uluire,un bărbat deschise chiar atunci

chepengul și Sara ar fi căzut dacă omul nu ar fi țâșnit de dedesubt și nu ar fi prins-o. Sara se luptă instinctiv, în timp ce se prăbușeau amândoi pe jos. Încercă să-și folosească unghiile zgâriindu-l pe ceafă și-și aduse genunchii în sus, între picioarele lui, dar omul o bloca. L-ar fi tras de păr dar era tuns atât de scurt încât nu avea de ce să apuce.

-La naiba! spuse el cu o voce adâncă, hârșăită, ieșită parcă dintr-un film de groază. Vocea și faptul că se aflau acum pe dușumea, încheștați unul de celălalt, o făcură pe Sara să se lupte cu și mai multă îndârjire. Omul era aproape călare pe ea. Sara se răsuci, lovindu-l cu pumnii, ca să se elibereze.

-Încetează odată! Mă doare deja totul. Nu mai trebuie să plusezi, spuse vocea ciudată.

-Dă-te jos de pe mine!

-Bucuros, spuse omul și se rostogoli într-o parte, cu spatele pe dușumea.

Sara se ridică instantaneu. Singura posibilitate de a ieși din cameră era de a trece peste el, dar el o apucă de glezna piciorului ridicat, paralizând-o în loc.

-Nu atât de repede. Cred că ar trebui să explici poliției ce faci aici, în toiul nopții.

Ceea ce spusese omul asta era atât de absurd încât Sara se opri și se zgâi în jos la el - chiar în clipa în care el îi ținea glezna deasupra pieptului său. Era prea întuneric în cameră ca să poată vedea bine, dar cămașa lui albă era prea scumpă.

Nu așa se îmbracă un hoț obișnuit. Sara spuse aproape șoptit:

-Poliția? Tu vrei să chemi poliția împotriva mea? Omul îi eliberă glezna și cu o mișcare ușoară se ridică drept în fața ei.

-Bine, atunci spune-mi ce cauți aici?

-Eu să-ți spun ție? Eu locuiesc aici, spuse Sara. Bărbatul se aplecă într-o parte să aprindă lampadarul și când Sara dădu să o ia spre ușă, o apucă de încheietura mâinii. Nu o ținea strâns, dar Sara știa că nu-i putea scăpa.

-Știu că asta nu-i adevărat, spuse el și o trase în față, așezând-o apoi pe singurul scaun din cameră.

-Și acum, domnișoară, începe să vorbești. Sara se uită în sus la el. Nu era un bărbat foarte înalt, cu siguranță nu atât de înalt ca verii ei Luke și Ramsey, dar da, arăta bine-mă rog, pentru un bătăuș de stradă. Deși fruntea îi înaintase mult spre spate, barba nerasă era deasă, neagră. Una peste alta, nu-i făcea deloc plăcere să se afle singură cu el, într-o încăpere vag luminată.

Viața ei cât se poate de obișnuită, într-un orașel liniștit, nu era pregătită pentru o astfel de întâlnire, dar și ea, ca atâția alții, văzuse destule filme. Își trase umerii spre spate și inspiră adânc și-și dori să nu fi fost într-o cămașă de noapte semi-transparentă. Și regreta că își lăsase părul să-i cadă liber pe umeri.

Ar fi putut și ea arăta mai „dură”.

-Întrebarea-spuse ea cât de calm reuși-este cine ești tu?

Omul se aplecă să închidă chepengul și când Sara se foi în scaun,se uită înapoi la ea.

-Eu sunt fratele chiriașei acestui apartament în care tu ai pătruns prin efracție.
Sara căscă gura,uluită.

-Tess? Ești fratele lui Tess? Nu semeni cu ea.Expresia dură dispăru de pe chipul lui și când zâmbetul făcu să-i apară o gropiță în obrazul stâng,nu mai arăta atât de înfricoșător.

-Ea are frumusețea,dar eu am creierul.Sara trebui să se concentreze ca să nu zâmbească la asta.El insinua că Tess era o frumusețe fără minte,dar Tess era una dintre cele mai inteligente persoane pe care le întâlnise ea.Nu avea de gând să-l lase să creadă că a renunțat.

-Până nu văd vreo dovadă,nu te cred.Omul băgă mâna în buzunarul pantalonilor foarte scumpi,după părerea ei,scoase un portofel subțire și din el,permisul de conducere.Sara nici nu se uită la el.

-Nu am încredere decât în Tess.

-Bine.S-o sunăm atunci.Scoase un mobil din buzunarul din față și apăsă o tastă.

-N-o să răspundă.În caz că nu știai,se află întâmplător în voiaj de nuntă,cu vărul meu.Dacă nu știa asta,însemna că nu era fratele lui Tess.Toată lumea știa că Tess vorbea la telefon cu fratele ei în fiecare duminică după-amiaza și că îi spunea absolut totul.Când telefonul sună,Sara se uită spre ușă.O să reușească oare? Dacă striga tare de tot,avea vreo șansă să o audă Luke,prin pereți? Putea să strige suficient de tare ca să-l scoale din somn?

Sara se uită la bărbatul care afișa atâta aroganță încât îi veni să-i ardă una.

Tess răspunse la jumătatea celui de al doilea semnalși bărbatul îi întinse Sarei mobilul,cu un zâmbet enervant.

-Hei,frățioare!,se auzi vocea inconfundabilă,dar îngrijorată a lui Tess.Ești bine?
S-a întâmplat ceva?

-Tess,sunt eu,Sara.

-Sara? strigă Tess.Ce cauți cu mobilul fratelui meu? Ah,Doamne.Afost rănit?
Vin acolo.

-Nu!spuse Sara.Și nu vreau să știu decât dacă omul ăsta care a pătruns în apartamentul meu...adică al tău, chiar este fratele tău.Nu așa mi l-am imaginat eu.

-Ah? spuse Tess recăpătându-și calmul obișnuit.Și cum mă rog arată intrusul tău? Sara nu putu suferi aerul acela de ți-am-spus-eu,al tipului,așa că minți.

-Este scund,slăbănog,pe jumătate chel,nu s-a bărbierit de o săptămână și are o voce de broscoi în călduri.

-Presupun totuși că are hainele pe el,spuse Tess.Această afirmație derutantă îi redeșteptă Sarei teama.Tess fusese întotdeauna vagă despre cum anume își câștiga fratele ei existența.

-Ce vrei să spui că are hainele pe el? Tess,eu nu cred...Bărbatul îi luă Sarei telefonul.

-Surioară,nu știu ce i-ai spus,dar ai băgat groaza în ea.De ce nu mi-ai spus că s-a mutat cineva aici,cât lipsești tu? Omul zâmbi,arătându-și din nou gropița din obraz.

-Înțeleg.Ești atât de ocupată cu îndatoririle lunii tale de miere,încât ai uitat să-mi spui.Da,da,înțeleg.Omul se uită din nou la Sara.

-Deci ce să fac cu ea? Sara se holbă la el.Omul râse la ceva ce-i spunea Tess.

-Sunt cât se poate de dornic,dar totuși,nu cred că ar vrea și ea.Apropo,cine este? Uitându-se la Sara,făcu ochii mari.

-Sara Shaw? Cea care face pâinea aceea cu mere pe care mi-o trimiți tu? Cea care mi-a reparat jacheta de piele? Fata despre care spui că este prietena ta cea mai buna? Acea Sara Shaw?

Sara se simți flatată de cuvintele lui,dar în același timp nu-l credea.Se ridică de pe scaun,își puse un halat din mătase albastră pe care tocmai îl reparase și se duse la bucătărie.Umplu cu apă un ceainic electric și scoase din bufet cutia cu frunze de ceai negru.Cineva îi oferise lui Tess ceaiul de Crăciun și nici acum, după atâtea luni,cutia nu fusese deschisă.

Cum îl chema? se întrebă ea încercând să-și amintească.Avea un nume oarecare. William sau James.Nu.Mike.Tess îi spunea cel mai des „frate”,ca în: „*Fratele meu poate urca munții într-o fugă sau poate prinde luna în lasou,oricând are el chef.*” Sau ca în altele la fel.Sara și Joce obișnuiau să o tachineze de câte ori alerga la telefon când o auzea pe Bonnie Tyler cântând Caut un Erou,melodia pe care o pusese Tess pentru fratele ei.Odată,când se aflau în oraș,la o ieșire cu fetele,sunase mobilul lui Tess dar era Rams,logodnicul ei și Tess îl ignorase.Dar peste câteva minute,când o sunase fratele ei,i-a răspuns,spunând mai ales „da” și apoi închizând.Când Sara și Joce au izbucnit în râs,Tess nu a marșat la glumă.

-Ce este cu fratele tău de te face să lași totul,când te sună?

-Eu nu aș mai fi fost aici,dacă nu era el.

-Vrei să spui că el te-a trimis aici,în Edilean?

-Nu,vreau să spun că nu aș mai fi fost în viață dacă nu l-aș fi avut pe fratele meu. Sara și Joce clipiră rămaseră mute.Tess nu vorbea niciodată despre copilăria

ei.Își ținură respirația așteptând să afle mai multe,dar cum Tess nu părea dispusă să le ofere detalii,continuară să o fixeze cu privirea.Până la urmă,Tess ridică din umeri.

-Ce pot să spun? Este un om bun,de la început până la sfârșit,pe dinăuntru și pe dinafară.Ajută oamenii.

-Făcând ce anume? Tess păru gata să vorbească,dar apoi își îngropa fața în meniu.

-Ei,cine vrea o pizza?

O întrebaseră,altădată,de ce fratele ei nu vine să o viziteze.Le-a spus că Mike își păstra toate concediile ca să viziteze locuri și să studieze și că pe vremea când ea era la colegiu,îl însoțea.Joce și Sara au crezut că „studiile” se refereau la o universitate,dar nu asta vroise Tess să spună.În primul ei an de colegiu,fuseseră împreună în Japonia,unde el studiase kendo.În al doilea ei an de colegiu,fuseseră în China,pentru kung fu,apoi,în anul următor,în Thailanda,pentru Muay Thai.După absolvire au fost în Brazilia,unde au urmat amândoi un curs de jujitsu.

-Sigur că Mike era puțin mai bun ca mine,spusese Tess cu ochii râzând.

Deci misteriosul ei frate era un atlet,dar asta tot nu explica ce anume făcea el ca să-și câștige pâinea cea de toate zilele.Încercaseră să smulgă informații de la Rams,doar că el era la fel de secretos ca și iubita lui.

-Dacă o să vrea să știți mai multe despre fratele ei,o să vă spună singură.

Dar indiferent cât de mult au încercat,nu au aflat nimic.Știau doar că omul era detectiv de poliție,trăia în Ford Lauderdale și „călătorea mult”.

Iar acum,Sara se afla singură în casă cu evazivului frate.

-Cred că e momentul scuzelor,spuse Mike din ușă.

-Dacă-ți închipui că eu o să-mi...

-Nu,eu.Trebuie să-mi cer scuze față de tine.Iar singura mea scuză este că am condus zece ore șnur,că sunt obosit și că nu vroiam decât să mă culc.Nu mă așteptam să fie cineva în apartamentul lui Tess.Lasă-mă pe mine.

Îi luă ceainucul electric din mână,turnă puțină apă într-un ceainic frumos din porțelan-un alt cadou de Crăciun-îl învârti ca să-l încălzească,apoi o vărsă.Puse în ceainic trei lingurițe cu vârf cu ceai negru frunze și îl umplu cu apă clocotită.

Sara îl urmări deschizând pe rând bufetele până când găsi ceștile și farfurioarele. Cum nu știa unde se aflau lucrurile,presupuse că nu mai fusese niciodată acolo.Știa că nimeni din orășel nu-l văzuse vreodată,dar putea veni prin tunel să o viziteze în secret și...

-Lapte? o întrebă el deschizând frigiderul și scoțând o cutie de carton.

Sara făcu ochii mari când el turnă laptele într-o letieră care se asorta cu restul porțelanurilor și puse totul pe masa din stejar cumpărată recent de Ramsey. Mike puse prăjiturele pe o farfurioară. Când termină, masa părea gata să primească o ducesă. Trase un scaun pentru ea și când Sara se așeză, se așeză și el în fața ei, de partea cealaltă a mesei și-i întinse farfuria cu prăjiturele.

-Sunt convins că nu sunt la fel de bune ca pâinea ta cu mere.

Sara știa că el vroia să-i facă un compliment, doar că ea nu se împlânzise încă.

-Ce faci aici? Și de ce nu m-a prevenit Tess de venirea ta? Și de unde știi tu de...de tunelul ăsta?

-Vrei să spui că tu locuiești aici dar nu știi nimic despre tunel?

-Nu știu nimic de existența lui.

-Atunci trebuie să-mi cer de două ori scuze. Tess mi-a vorbit despre el cu ceva timp în urmă. Desenase chiar și o hartă, arătându-mi unde se află intrarea. Vărul tău Luke l-a găsit făcând grădinărit și a spus că era vorba despre Calea Ferată Subterană. Tess mi-a spus că de atunci îl păstrează în stare bună. Am uitat să te întreb dacă vrei zahăr, spuse el după ce sorbi din ceai. Sara scutură din cap.

-Deci unde plănuiești să-ți petreci noaptea?

Mike se uită spre holul care dădea în cele două micuțe dormitoare.

-Nu. Nu o să-ți petreci noaptea cu mine, spuse Sara cât de calm putu ea.

Mike o privi pe deasupra ceștii.

-Înțelegi bine ce vreau să spun! Știu că ești polițist într-un oraș mare, dar ăsta este un orașel, deci nu poți... Sara se întrerupse pentru că el începu să caște.

-Scuză-mă. A fost o zi lungă. Te superi dacă mă duc eu primul la baie? Doar dacă nu...ah...

-Nu. Nu trebuie să „ah” nimic. Spuneam că... Mike se ridică și-și puse ceașca goală în spălător.

-Presupun că ne vedem mâine dimineață. Lasă vasele aici, mă ocup eu de ele mâine. Somn ușor, domnișoară Shaw. Cu asta, se duse la baia care se afla între cele două camere și închise ușa. Categorie, nu! își spuse Sara. În nici un caz nu-și va petrece noaptea în același apartament cu el. Gândindu-se la tăvălugul de bârfe pe care-l va provoca dacă va face asta, se ridică, luă telefonul și începu să o sune pe mama ei. O să-și petreacă restul nopții la părinții ei. Dacă o să facă asta, satul poate că nici n-o să-și dea seama că a stat singură cu un străin, vreme de o oră. Și dacă nu vor ști, nimeni nu-i va spune ceva lui Greg.

Gândul la Greg o făcu să renunțe să mai tasteze numerele. Își aminti din nou modul brusc în care a plecat, doar în urmă cu două nopți. Se aflau în apartamentul ei- contractul de închiriere al lui Greg expirase și el îi spusese că nu mai avea

rost să plătească pentru două rezidențe și s-a mutat la ea. Puțin înainte de miezul nopții sunase mobilul lui, trezindu-i pe amândoi și Sara îl privise pipăind după el. Când văzu numele pe afișaj, Greg se ridică drept, trezindu-se brusc și spuse:

-Ce este? Ascultase în liniște vreo cinci minute, apoi spuse:

-Nu-ți face griji. Mă ocup eu de totul. După care închise telefonul.

Dăduse păturile la o parte, se ridicase din pat și începuse să se îmbrace.

-Ce s-a întâmplat? îl întrebase Sara clipind somnoroasă.

-Nimic. Trebuie să plec pentru o vreme, atâta tot. Dormi mai departe.

-O vreme? Ce înseamnă asta? Nunta...

-La naiba, Sara, nu începe iarăși să mă cicălești, da? Știu când este nunta. Cum pot uita, când eu am fost cel care a pregătit totul? A intervenit ceva și trebuie să plec. La nuntă o să fiu aici. Își luă apoi de pe comodă portofelul și cheile de la mașină și plecă. Așa, fără nici o explicație. Sara rămăsese în pat, în capul oaselor, simțindu-se ca și cum ar fi trecut o tornadă peste ea. Nu știa ce se întâmplase, dar Greg plecase luându-și cu el doar trusa de bărbierit și Sara habar n-avea când se va întoarce. Nu reușise să adoarmă și cum se crăpase de ziuă începuse să-l sune pe Greg, fără răspuns. Apoi, imediat după prânz, Luke, în mâini cu canistre cu otravă pentru gândaci, o gonise din apartamentul ei spunând că trebuia să stropască chiar atunci și că ea se putea muta la Tess, cât timp se ocupa el de dezinfecție. Sara începuse să-și pună lucrurile în camera de oaspeți, dar Luke insistase să se mute la Tess.

-Dar de ce? întrebase ea.

-Patul din camera de oaspeți este prost. Arcurile, spuse Like plecând.

Una peste alta, totul părea atât de ciudat, încât o vreme Sara crezuse că i se pregătise pe ascuns o seară surpriză, înaintea nunții. Totuși, oricât se gândea, nu găsea nici o dovadă pentru asta. Sara auzi apa curgând și brusc avu revelația că nu i-ar păsa dacă Greg ar afla că fratele lui Tess a stat cu ea în apartament. ”*Ce altceva puteam face?*”, l-ar fi întrebat ea fluturându-și neajutorată genele. ”*Era în toiul nopții și nu avea nicăieri altundeva unde să se ducă. Îți dai seama că nu aveam altă variantă.*” Zâmbi în drum spre dormitorul ei, imaginându-și-l pe Greg furios și gelos. Da, de fapt ar fi fost foarte bine să-i poată spune lui Greg că a fost singură cu un alt bărbat. Închizând ușa, se gândi la lupta dintre ea și fratele lui Tess. Chiar că se mișca repede omul ăsta! Și când se trezise deasupra lui, îi simțise mușchii. Dar mai târziu mânuise ceainicul cu o delicatețe demnă de o gheișă. Era obișnuită cu bărbați ca tatăl ei și ca Luke, care-și lăsau farfuriile acolo unde mâncaseră. Sara era pe punctul să adoarmă când îl auzi ieșind din baie și își aminti că el nu-i răspunsese la întrebările de ce venise aici și de ce nu o

prevenise Tess despre venirea lui. Măine, își spuse ea, o să cumpere un lacăt la chepengul acela și unul dintre ei va trebui să plece.

CAPITOLUL 3

SARA DORMI TÂRZIU și când se trezi în dimineața următoare, îi trebuia câteva momente ca să-și amintească ce se petrecuse în timpul nopții.

Rostogolindu-se pe burtă, se uită la dușumea. În dreptul patului se afla o carpetă, dar unul din capete era dat pe spate, ca un testament al fiascoului din noaptea trecută. Se ridică, dădu carpeta la o parte și constată că pătratul tăiat în scândurile dușumelei era foarte vizibil.

-O să-i arăt eu lui Luke Connor, spuse ea cu voce tare. O înfuria faptul că o pusese să se mute în apartamentul lui Tess fără să-i spună nimic despre chepengul care dădea în... În ce? se întrebă ea. Faptul că omul intrase pe aici însemna că dădea spre o ieșire subterană. Și atunci de ce nu știa nimeni din orașel că la Conacul Edilean exista un tunel secret? Aproape că-l putea auzi pe vărul ei spunând: „Atunci nu ar mai fi secret, nu? Uneori Luke ăsta putea să te scoată din minți! Sara se îmbracă în liniște, fără grabă. Dacă omul condusese toată ziua de ieri, tocmai de la Fort Lauderdale, înseamnă că vroia să se odihnească. Iar când se va trezi, Sara își propusese să fie cordială și politicoasă dar fermă, totuși. El trebuia să plece. Nu putea rămâne în apartament cu ea. Una era să-i spună lui Greg că a înnoptat în același apartament cu un alt bărbat din cauza unei situații de urgență, dar alta era să-i spună că omul stătuse două nopți-sau mai multe. Îi trecu prin minte că ea ar trebui să plece, dar unde să se ducă? Dacă s-ar muta în camera de oaspeți a părinților ei, ar trebui să asculte din nou predica mamei ei în legătură cu Greg Anders. Mai rău, va trebui să-l vadă pe tatăl ei privind-o cu ochii aceia triști. Sara își petrecuse toată viața în Edilean și avea multe prietene, ca să nu mai pomenească de rude, deci putea să se ducă la oricare dintre ele, dar asta ar fi dat naștere la prea multe întrebări. Toți ar fi vrut să știe unde plecase Greg și când se va întoarce. Va fi aici la timp, pentru nuntă? Iar faptul că Sara nu avea răspunsuri pentru aceste întrebări, ar fi dus la cea mai groaznică dintre ele: era Sara absolut sigură că vroia să se mărite cu el?

Nu, acolo unde se afla, în apartamentul lui Tess, atât de aproape de locul ei, aici va rămâne. Dacă avea nevoie de schimburi sau de materiale pentru cusut, putea ajunge repede la ele. Nu trebuia decât să-și țină respirația ca să nu inhaleze fumigenele cu pesticide când intra în apartament.

Odată îmbrăcată, Sara ieși din dormitor în vârful picioarelor și se opri scurt la baie, remarcând că totul era aici impecabil. Nu tu fire de barbă în lavoar, nu tu

pete de săpun pe ușa dușului. Era atât de exact cum o lăsase ea, încât o clipă se gândi că poate visase doar că îi intrase un bărbat în apartament, prin podea.

Ieșind din baie, se uită pe furiș la ușa închisă a celui alt dormitor. Nici un sunet. Pe masa din bucătărie găsi un bilet. Îl luă și-l citi.

„Dragă domnișoară Shaw”, începea notița, într-un stil cât se poate de oficial. Iar scrisul era egal și lizibil. Repet, îmi pare foarte rău pentru noaptea trecută. Nu a fost intenția mea să deranjez pe cineva. Acum plec la Williamsburg la o sală de forță, după care trebuie să fac niște curse. La unu o să iau prânzul la Williamsburg Inn și dacă o să-ți facă plăcere să te întrerup puțin din munca ta și să mi te alături, poate că voi reuși să mă revanșez cât de cât pentru noaptea trecută. Mă întorc în jurul orei cinci și o să pregătesc eu cina. Ce zici dacă am face cu schimbul? Dacă ai nevoie de ceva din oraș sau dacă pur și simplu vrei doar să stai de vorbă, te rog, sună-mă.”

În josul biletului își trecuse numărul de mobil. Sara aruncă biletul înapoi pe masă.

-Cât tupeu! Ce îndrăzneală! spuse ea cu voce tare. Să iau masa cu el? Imposibil ca el să nu știe că ea era în pragul nunții. Și ce-a vrut, mă rog, să spună cu „dacă vrei doar să stai de vorbă?” Crede oare că ea nu are prieteni? Și cu „schimbul” la gătit? Cât avea de gând să stea?

Furioasă, se uită în bucătărie și văzu că el își ținuse cuvântul și făcuse curat după ceaiul luat împreună, noaptea trecută. Când deschise frigiderul, văzu că puținele lucruri pe care le avea ea acolo erau acum frumos rânduite.

-Nu e genul meu de bărbat, spuse ea cu glas tare. Mâncă în tăcere un bol cu cereale, puse vasele murdare în mașină apoi se duse în dormitor să se apuce de lucrul ei zilnic. Dar când se uită în debara la cele trei cutii cu haine și la duzina de toalete atârinate pe umerase, îi veni să închidă ușa și să plece.

Totul era numai din cauza lui Greg, își spuse ea. Sută la sută, numai vina lui. De ce a trebuit să plece în felul ăsta? De ce nu i-a putut spune unde pleca și ce anume avea atât de urgent de făcut? De ce nu-i putuse scrie și el o notă ca aceea lăsată de fratele lui Tess? „*Draga mea Sara*”, ar fi scris el, „*îmi pare foarte rău dar trebuie să plec, ca să merg...*” Aici însă trebuia să se oprească. Cu două seri în urmă ar fi spus că știa aproape tot ce trebuia știut despre bărbatul cu care decisese să se căsătorească. Petrecuseră amândoi multe ore împreună, când el îi povestise despre viața lui dinainte de a se fi cunoscut. Ascultase în detaliu despre cele două femei care se purtaseră atât de urât cu el, încât era de mirare că se mai putea atașa de o femeie. Dar îi spusese că dragostea Sarei îl făcuse să uite tot ce se întâmplase înainte. Atunci, dacă știa atâtea despre el, cine îl sunase, făcându-l

să plece în goană? Cine, în afara Sarei, era atât de important ca să-l facă să lase totul și să plece în felul ăsta?

Când sună mobilul, se repezi la el ca un fotbalist aruncându-se asupra mingii.

-Alo? întrebă ea cu sufletul la gură.

-Sara, draga mea, ești bine?

Era mama lui Luke, verișoara ei prin căsătorie, dar cum femeia era de vârsta mamei ei, în buna tradiție su-distă Sara îi spusese întotdeauna „mătușă”.

-Sunt bine, mătușă Helen. M-am împiedicat doar alergând la telefon. Îmi pare rău pentru costumele de carnaval din anul acesta, dar am atâtea de făcut pentru magazinul meu, încât efectiv nu mai am timp și pentru ele.

-Draga mea, liniștește-te. Lucrez la ele împreună cu sora mea. Mă întrebam doar dacă te pot ajuta cu ceva, pentru oaspetele tău.

-Oaspetele meu?

-Da. Mike, fratele lui Tess. Ce bărbat politicos, săritor, nu? Când mi-a spus că stă în apartamentul lui Tess și mi-am amintit că Luke dă cu fumigene într-al tău, m-am gândit ce frumos din partea ta că l-ai lăsat să stea.

Sara se uită la ceasul de pe noptieră.

-Mătușă Helen, este abia nouă și jumătate dimineața. Cum ai aflat atât de repede despre toate astea?

-M-a lăsat din nou bateria de la mașină-dacă bărbatul ăsta al meu nu-mi cumpără chiar azi una nouă, îl jupuiesc de viu-și Mike m-a dus cu mașina lui în oraș, așa că pe drum l-am descusut puțin. Este un tânăr atât de plăcut și compania lui mi-a făcut mare plăcere. Sara își luă telefonul de la ureche și se uită la el. Cât de lipsită de subtilitate poate fi o persoană? se întrebă ea. Mătușa ei Helen făcea parte dintre persoanele care nu-l plăceau deloc pe Greg.

-Da, este un om drăguț, nu-i așa? spuse dulce Sara. De ce nu-l invitați, tu și unchiul James să stea la voi? Sunt convinsă că o să adore bucătăria ta.

Helen nu ezită. Spuse, la fel de glumeț:

-Chiar mi-ar plăcea, dar știi cum e James al meu, îi place intimitatea. Sper să ne vedem duminică la biserică. Dar ce-ar fi să-l aduci și pe Mike? Cu Tess plecată, bietul om este atât de singur.

-Poate că vine cu Luke. Poate că sâmbătă plec cu Greg.

-Ah, s-a întors? Sara nu avea de gând să răspundă, pentru că asta ar fi atras alte întrebări despre plecarea și întoarcerea lui Greg.

-Ah, iartă-mă, trebuie să mă întorc la oala de pe foc. Te las acum.

-Înseamnă că-i pregătești ceva lui Mike. Frumos din partea ta.

-Te-am lăsat, pa, spuse Sara și închise.

Nu,își spuse ea,nu o să se lase doborâtă de toate astea.Diseară o să-i spună calmă fratelui lui Tess că va trebui să plece și cu asta,basta.Poate că era un lucru bun că mătușa Helen aflate despre Mike.Poate că localnicii o să se ofere să-l găzduiască pe rând.Sara se apucase tocmai de prima jachetă care trebuia ajustată,când sună telefonul.De data asta văzu că era mătușa Mavis.”*Ce bine i-o mai fi făcut și ei?*”,se întrebă ea lăsând telefonul să sune.Nici peste alte zece minute,când telefonul sună din nou și Sara văzu că era mama ei,nu răspunse.

Își luă coșul de cusut,două rochii,își lăsă mobilul la încărcat și ieși afară.Știa că ar fi trebuit să ia mobilul,în cazul în care ar fi sunat-o Greg,dar în clipa asta nu vroia să vorbească nici cu el nici cu nimeni altcineva.

Se așeză la măsuța frumoasă,din fier forjat,cu scaune la fel,de sub copacul umbros și se apucă de cusut.Avea de refăcut o jumătate de duzină de cusături la o rochie scumpă pe care proprietărea ei se pare că o rupsesse în timp ce făcea jogging.După-amiază urma să treacă la mașina de cusut.Își propuse să dea drumul la HBO și să asculte filmele,în timp ce lucra.Poate că o să găsească un film de groază care să o facă să nu se mai gândească la Greg-și nici la bărbatul care intrase noaptea trecută în apartamentul ei.

-Bună dimineața.Se uită în sus la Luke și zâmbi.Nu avea de gând să-l lase nici pe el și nici pe altcineva să vadă cât era de nefericită.

-De ce nu scrii la carte?

-Trebuie să mă gândesc,spuse el ridicând o lopată.Se glumea în familie că Luke săpa gropi de câte ori era frământat de ceva.

-Joce e bine? Soția lui Luke era obligată să stea la pat și Sara se ducea în fiecare zi să o vadă.De mai bine de un an,Joce lucra la o biografie a bunicii ei,o femeie proeminentă în istoria Edilean-ului,dar ajunsese la un punct mort în cercetările ei și lăsase cartea,o vreme.

-E bine.Mă rog,poate că în clipa asta nu chiar,spuse Luke zâmbind ușor.

Lucrează la genealogia familiei ei și...noaptea trecută a descoperit că noi doi suntem veri de a șaptea speță.Cred că-și face griji să nu nască copii retardați.

-Sau hemofilici,spuse Sara cu gândul la familiile regale europene,unde boala aceasta se manifesta de sute de ani,din cauza încrengăturilor dintre ei.

Luke pricepu aluzia.

-Te rog,nu-i spune asta că ar fi în stare să o adauge pe listă.Te întâlnești cu Mike în oraș,pentru prânz? Sara mârâi.

-Nu-mi spune că a trecut și pe la tine! Luke păru surprins.

-A trecut pe la mine? Nu pricep ce vrei să spui.L-am văzut azi dimineață pe la șase,când m-a întrebat dacă știu vreo sală de gimnastică în zonă și i-am spus.

-Erai afară la șase dimineața?

-E ora mea obișnuită și ai ști și tu asta dacă te-ai scula înainte de prânz.

-În viața mea nu am dormit până la prânz.Luke se uită la ea.

-Mă rog,poate că da,dar nu mi s-a mai întâmplat de ani.Am prea mult de lucru.

-Cum te descurci cu tot ce ți-a dat Greg de făcut? Sara știa exact unde vroia el să ajungă.În fond,era vărul ei și-l știa de-o viață.Deși era cu opt ani mai mare decât ea,au fost mereu foarte apropiați.

-Mi-am primit deja porția de ciorovăială pe ziua de azi,nu începe și tu.Nu pricep de ce orașul ăsta ține partea unui om pe care nimeni nu-l cunoaște.Poate că Mike Newland este un criminal în serie.

-Este rudă cu Tess,pe care o cunoaștem cu toții.Iar când s-a măritat cu Rams a devenit una de-a noastră.Mike este fratele ei.Sara nu vroia să se certe cu vărul ei și nici nu vroia să discute despre viitorul ei.Decise să atace.

-Dacă vorbești atâta despre „noi”,de ce nu mi-ai spus niciodată nimic despre tunel? De data asta a fost folosit de cineva cunoscut-mă rog,cunoscut din punct de vedere al relațiilor lui,nu al caracterului-dar ce-o să fac data viitoare când în camera mea o să urce un străin?

-Mike mi-a spus că îi pare rău pentru asta,dar...

-Ți-a spus că s-a strecurat în apartamentul meu în toiul nopții și că m-a speriat de moarte? Ți-a spus cumva că a vrut să cheme poliția?!

-Tehnic,avea dreptul ăsta.El intra în apartamentul surorii lui,pe când tu...

Nu vroia să audă că Mike Newland era cel care avea dreptate.

-Cum e cu apartamentul meu?

-Bine.Azi dimineață am demontat vasul de closet.

-Înainte sau după ce te-ai întâlnit cu fratele lui Tess? Luke lăasă impresia că se gândea la asta.

-După.De fapt,imediat după ce m-am întâlnit cu Mike m-am dus la tine și am constatat că era cazul să-ți schimb vechiul closet.Nu mi-a luat mai mult de câteva minute să-l demontez.

-Toată bucătăria trebuie remodelată dar n-ai făcut nimic până acum.

-Da,știu,spuse Luke derutat parcă,dar apoi își ridică capul.

-Știu.Poate că o să-l conving pe Mike să mă ajute să îți remobilez bucătăria.Pare să știe să mânuiască o șurubelniță.Dar tu o să vrei să ne gătești prânzul în zilele respective? Sara luă perna mare de ace și o aruncă spre el.Luke o prinse,i-o aruncă înapoi și plecă râzând spre grădină,cu lopata pe umăr.

La prânz,Sara intră să-și pregătească ceva de mâncare.Fusesse prea ocupată să se ducă la băcănie de la plecarea lui Greg,așa că nu avea decât o bucată de pâine

veche de trei zile și un rest de salată de ton, făcută de mama ei. Mușcând în sendvișul plictisitor, nu se putea împiedica să nu se uite la ceas. Mai avea încă timp să se schimbe și să plece cu mașina la Williamsburg, să mănânce cu Mike la elegantul Williamsburg Inn.

Dar se gândi la toate bârfele pe care le-ar stârni acest lucru, apoi privirea aceea de ți-am-spus-eu-că-asta-se-va-întâmpla, de pe chipul „acelui bărbat” și renunță la idee. Se ridică, se duse să-și verifice mobilul, dar tot nici un apel de la Greg.

Primise însă trei apeluri de la cei din orașel. Sara le ascultă în lehamite pe toate și toate spuneau ce tip grozav era Mike Newland. O ajutase pe mătușa Mavis să-și descarce mașina și montase înapoi lanțul de la fierăstrăul cu lanț al unchiului Arnie-după care tăiasse tot el craca respectivă. Cel mai rău apel era de la mama ei. Mike îi făcuse o vizită și mama ei îi spunea acum că va trece mai târziu pe la ea, ”să discute despre asta”.

-Ce a făcut toată dimineața? S-a plimbat din casă-n casă, prezentându-se? Sau și-a făcut treburile lui? strigă Sara în gura mare. O clipă se gândi că poate omul ăsta își petrecuse noaptea sabotând proprietățile oamenilor, iar ziua a trecut din nou pe la toate, reparând ce stricase. Zâmbind la gândul ăsta, puse în spălător vasele murdare, își strânse lucrurile, îi transmise lui Greg un mesaj și se întoarse din nou afară. Ar trebui să-și pună mașina de cusut pe biroul lui Tess, să dea drumul la TV și să lucreze înăuntru, dar asta ar însemna că va fi nevoită să audă toate apelurile telefonice-sau să le explice oamenilor de ce nu le răspundea. Dar așa, se putea scuza că lucrase afară și nu auzise telefonul. Cât despre Greg, dacă o s-o sune, foarte bine, să-i audă mesajul vocal.

La ora două intră să-și facă o carafă cu ceai cu gheață și văzu că Greg tot n-o sunase. În timp ce fierbea apa, se uită la ușa închisă a dormitorului lui Mike.

Corecție, a camerei de oaspeți a lui Tess și se simți cuprinsă de curiozitate.

Încetșor, ca și cum ar fi fost văzută, puse mâna pe butonul ușii. Nu ar fi surprins-o să găsească ușa încuiată, dar nu, nu era. Simțindu-se ca un hoț, se strecură în cameră. Draperiile erau date de-o parte de la unica fereastră, patul era făcut, parcă nefolosit. Prinzând curaj, făcu un pas și se uită în jur. Nimic. Nici o dovadă că trecuse cineva pe acolo. Se duse la debara și o deschise. Nici măcar o cămașă, nici măcar o valiză, pe jos. Acum își dădu seama că noaptea trecută, când urcase prin tunel, nu avea nimic cu el. Încruntându-se, Sara deschise toate trei sertarele comodei. Erau goale, la fel ca sertarele noptierelor și nici sub pat nu era nimic. Se uită chiar și sub cuverturile patului, dar nu găsi în toată camera nici măcar un singur lucru de-al lui. Ieșind din cameră, se gândi la biletul lui, în care spunea că avea de făcut câteva curse. Ce misiuni secrete avea el oare în Williamsburg?

Închisese tocmai ușa în urma ei când auzi apropiindu-se o mașină și știu imediat că era mama ei. Instinctul primar îi spunea când mama ei se afla în apropiere și uitându-se afară, văzu că avusese dreptate. Până să apuce să se gândească la o scăpare, mama ei era deja la ușă. Când o văzu pe Sara, spuse prin geamul ușii:

-Am nevoie de ajutor.

-Oare nu avem nevoie cu toții? mormăi Sara deschizând ușa. Spre surprinderea ei, mama îi depusese pe micuța verandă opt sacoșe cu produse de băcănie. Toate gândurile urâte și resentimentele o părăsiră pe Sara. Mama ei știa cât de greu muncea ea ca să termine toate modificările înainte de nuntă și își asumase sarcina de a găti pentru ea. Firma Alimente Bio Armstrong-numele de fată al lui Eleanor Shaw-luase amploare de când fusese deschisă de mama ei în 1976, în propria bucătărie. Acum avea trei magazine, unul în Edilean, unul în Williamsburg iar în sezonul de vară, un mare stand cu fructe și legume, pe autostrada spre Richmond. Angajase aproape o duzină de femei care să pregătească mâncarea ce se vindea aproape pe loc, plus alte cincisprezece care să se ocupe de prăvălii. Faptul că mama ei își rupsese din timpul atât de prețios ca să se ocupe de nevoile fiicei, o făcu pe Sara să uite orice nemulțumire. Da, chiar avea cea mai minunată mamă din lume. Sara o cuprinse cu brațele pe după gât și o îmbrățișa cu putere.

-Mulțumesc. Ești cea mai bună mamă....cea mai bună prietenă....pe care a avut-o vreodată cineva. De unde ai știut că eram pe pragul de a muri de foame?

Când Eleanor fu eliberată, îi înmână Sarei două pungi.

-Îmi pare rău că te dezamăgesc, puișorul meu, dar Mike a cumpărat toate astea. Sarei îi căzu fața.

-Mike? Fratele lui Tess?

-Locuiesc cumva cu tine mai mulți de Mike? Sara puse cumpărăturile pe bufetul de lângă frigider.

-Bine, spune-mi ce act de eroism de o monumentală importanță a făcut el pentru tine, astăzi? Deschizând frigiderul, Ellie ridică dintr-o sprânceană spre fiica ei.

-De ce ești atât de tensionată? Pentru că viitorul tău soț te-a părăsit practic în fața altarului sau pentru că nu te-a sunat deloc?

-De unde știi...Sara se opri când își dădu seama că de fapt mama ei nu era sigură de ce spusese decât în clipa în care izbucnirea ei o trădase.

-Bine, fie, dă-i drumul. Spune ce ai de spus și pleacă. Am de lucru.

-Întotdeauna ai. Ellie puse o varză cavolo nero în sertarul pentru legume și regla nivelul de umiditate.

-De fapt s-ar părea că acum ai atât de mult de lucru încât n-ai timp nici să te

hrănești,cu atât mai puțin pentru familie și prieteni.Sara mai auzise toate astea. Căutând în pungă,scoase o bucată mare de brânză Parmigiano-Reggiano.

-Dar nu am...

-O răzătoare pentru parmezan? Fii liniștită,Mike s-a ocupat și de asta.A cumpărat una de la mine.A plătit cu o carte de debit.Știi,genul de card care-ți ia instantaneu banii din cont.Sarei nu trebuia să i se spună unde vroia mama ei să ajungă.Nu mult după ce îl prezentase pe Greg familiei,acesta se oprise la băcănie și își umpluse un cărucior cu semipreparate scumpe-după care ieșise cu el din magazin fără să plătească.Când șeful magazinului a venit după el,Greg i-a spus că poate lua orice,pe gratis,de vreme ce „prietena” lui este proprietara magazinului.Șefului i-au trebuit câteva momente să priceapă că era vorba despre Sara și nu despre Ellie.După care Sara trebuise să suporte furia lui Greg,cauzată de refuzul viitoarei lui soacere să-i dea pe gratis tot ce-i poftea lui inimioara.De atunci,Sara a fost cea care s-a ocupat de târguieli,plătind pentru orice,deși ea chiar avea un discaunt de angajat.Nu-i spusese asta lui Greg,pentru că nu avea chef să-i explice ore în șir,dar ea primea multe articole pe gratis.

Acum,în timp ce continua să despacheteze alte și alte alimente-nimic semipreparat-Sara se gândea cum să o câștige de partea ei pe Ellie.Părerea bună despre Mike Newland depășise orice limite.

-Ascultă,mamă,știi că pare un tip cât se poate de drăguț și că este fratele lui Tess,dar nu știu,instinctul îmi spune să nu am încredere în el.Când o să-ți spun cum a pătruns în apartamentul meu în toiul nopții...

-Știu.A venit prin vechiul tunel.Sara se opri cu mâna pe o punguliță din pânză,refolosibilă,plină cu ardei chili.

-De unde știi de tunel?

-Mi-a spus mătușa Lissie când eram copil,dar pe atunci tunelul era închis.Luke l-a redescoperit în anul dinainte de a o cunoaște pe Joce.Știi,pe vremea când era atât de deprimat încât nu avea dialog cu nimeni.L-a rugat pe tatăl meu să-l ajute să-l refacă.Îți imaginezi tu că tata putea face așa ceva fără ca eu să știu? Eu eram cea care-i spăla hainele murdare și-l spălam pe spate de tencuială.

-Cine altcineva mai știe de tunel?

-Viu sau mort? Sara scutură din cap.

-Fie,mulți oameni de vârsta ta sau mai bătrâni,știi despre tunel,dar asta nu e o scuză pentru el-pentru acest străin-să îl folosească.Eu cred că a vrut să mă sperie.

-Și ce ,vroiai să ciocănească la ușa apartamentului despre care credea că era gol?

-Dacă el și Tess sunt atât de apropiați,de ce n-a știu că stau aici?

Și de ce camera lui este goală? A apărut aici, în toiul nopții, fără nimic. Nu crezi că pare puțin cam ciudat? Ellie își întoarse privirea de la frigider.

-Nu și dacă apartamentul tău a fost mistuit de flăcări și nu ai rămas decât cu hainele de pe tine. Sara se zgâi mută la mama ei.

Ellie se îndreptă, cu mâna pe șale. Avea șaiszeci și doi de ani și era o femeie bine-după cum spunea ea, datorită faptului că nu mânca alimentele otrăvite din corfierț-dar nu semăna deloc cu fiica ei. Frumusețea delicată a Sarei venea de la sora mamei ei, Lissie, o femeie de o frumusețe de alabastru.

-M-am gândit eu că probabil nu ți-a spus de ce a venit în toiul nopții și de ce camera lui - în care înțeleg că ai cotrobăit - este goală. Bietul om nu mai are nimic, l-am comandat eu kilturi.

-Ce ai spus?

-I-am luat măsurile, am sunat la atelierul din Edinburgh și i-am comandat două costume scoțiene complete, unul de purtare și unul pentru la jocurile din timpul târgului.

-La jocuri? La târg? Vorbești cumva despre jocurile scoțiene? Aruncarea cablului? Aruncarea bilei metalice? Luptele înscenate? Frații Frazier o să-l măcelărească. Ellie își fixă fata cu privirea.

-Ce ai de fapt, cu omul ăsta? Este clar mai bun decât... Cum mama ei părea gata să spună mai multe, Sara o avertiză:

-Dacă ai de gând să mai spui ceva rău despre Greg, te rog să te abții.

-Nici prin cap nu mi-a trecut.

-Asta doar pentru că nu mai ai ce spune.

-Așa crezi? Lasă-mă trei ore și n-o să mai termin. Sub privirea Sarei, Ellie ridică mâinile, a capitulare.

-Bine, gata cu cearta. În fond, nu e treaba mea. Așa că spune-mi mai bine cum stai cu lucrul? Sara vroia să facă uitat subiectul Greg.

-Bine. La ce a cumpărat toate astea? Vrea să deschidă un magazin rival?

-E tot ce are Mike nevoie ca să gătească. Chipul lui Ellie deveni ca fermecat.

-N-am întâlnit încă un bărbat care să nu fie de meserie și care să se priceapă atât de bine ca el la alimentele bio. Cred că am discutat zece minute numai despre beneficiile semințelor de in.

-Sună fascinant. Ellie ignoră remarca ironică.

-Mike mi-a dat o rețetă de supă de păstârnac, pe care o s-o încerc în seara asta pe tatăl tău, care o să joace golf cu el, sâmbătă.

-Cine cu cine?

-Mike și tatăl tău.

-Tata are de gând să joace golf cu un bărbat jumătate din vârsta lui,pe care nici nu-l cunoaște? Cu un polițist?

-O să-i spun lui Mike să-și lase pistoalele acasă,iar Henry își poate pune vesta anti-glonț.Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea mea,ce ai împotriva omului ăstuia,care,apropo,nici măcar nu este chiar atât de tânăr.Are treizeci și șase de ani și în mai puțin de trei ani poate ieși la pensie.Mă întreb unde se va stabili?

-Mamă,dacă-ți închipui că omul ăsta și cu mine...

-În viața mea nu mi-a trecut prin cap să mă interferez în viața scumpelor mele fete.De fapt,mă gândeam la Mike și la Ariel.N-ar face un cuplu adorabil?

-Ariel? Ariel Frazier? Ce caută ea în oraș? Se repezi Sara,șocată.

-Sara,draga mea,ai uitat că Ariel trăiește aici?

-Nu mai trăiește aici de la terminarea liceului,când a declarat în public că abia așteaptă să plece,că s-a săturat de afundătura asta și de noi toți.

-Și asta a și făcut.A urmat medicina,a terminat-o și acum își ia o pauză înainte de a-și începe infernalul rezidențiat.După care va fi doctor-și intenționează să-și deschidă o clinică aici,în Edilean.Sara se gândea că mama ei o privea ca și cum ar fi așteptat să spună ceva,doar că ea habar n-avea ce ar fi putut zice.Ariel era cu un an mai mare ca ea și familia ei trăia în Edilean de tot atâta timp ca și a ei.De la începutul începutului,toți Frazierii se ocupaseră cu vânzarea a tot ce se mișca pe roți,biciclete,căruțe,tractoare sau automobile Lamborghini.Se spunea-dar nimeni nu deținea vreo dovadă-că primul Frazier fusese cel mai bun perieten al lui Angus McTern Harcourt,bărbatul care fondase Edileanul.Se mai spunea-dar tot fără cea mai mică dovadă-că primul Frazier fusese cel care condusesse căruța aceea plină cu aur,pe baza căreia se înființase orașelul.Pe vremea când Sara se afla în clasa întâia iar Ariel într-a doua,aceasta îi spusese Sarei că bunicul ei zicea că de fapt conacul Edilean ar fi trebuit să revină familiei lor.

Aceasta fusese prima dintre nenumăratele certuri dintre Sara și Ariel.

-Văd că taci.Nu crezi că Ariel și Mike ar putea fi un cuplu grozav? spuse Ellie.

-De unde să știu eu? Pe el nu-l cunosc iar pe ea nu am mai văzut-o de ani de zile.

-Ah! Este superbă! Păr roșu,lung și ochi albaștri,întunecați.Și deșteaptă,firește.

Așa cum a fost dintotdeauna.Iar Mike este efectiv un bărbat bine.

-Da,dacă-ți plac polițiștii.Ellie făcu ochii mari.

-Cred că toată croitoreala asta pe care te pune Greg s-o faci și-a stricat vederea.

-Știi ceva? Dacă mai spui un cuvânt despre Greg,o să...Ellie o porni spre ușă.

-La ultima noastră discuție,ți-am spus că nu o să mă bag în povestea asta a voastră.Fiecare are dreptul la propriile lui greșeli,iartă-mă.Nu am vrut să sune așa.Plec,acum.Dar Sara,fetița mea,chiar cred că poți fi puțin mai înțeleghătoare cu

Mike. Apartamentul lui, cu tot ce avea în el, a ars și singura lui rudă este sora lui. Și...

-Și ce?

-Mama obișnuia să-mi vorbească despre bunica lui Tess și a lui Mike. După moartea părinților lor, ea a fost cea care i-a crescut, iar mama spunea că Prudence Farlane era cea mai furioasă ființă pe care a cunoscut-o vreodată, că în ea mocnea un adevărat vulcan de ură. Dacă Mike poate ieși la pensie atât de devreme, înseamnă că a intrat în armată încă din adolescență. Gândește-te, Sara, era încă un copil. Cred că ar trebui să ai puțină compasiune pentru omul ăsta. Sara stătu puțin înainte de a răspunde.

-Frumoasă încercare, mamă, dar eu tot cu Greg o să mă mărit. Ellie râse.

-Am făcut tot ce-am putut. Și spune-mi și mie ce intenționează să facă cu varza asta. Aș putea introduce rețeta în buletinul magazinului.

Spunând asta, Ellie se opri în ușă.

-Și chiar nu crezi că e un bărbat bine?

-Eu cred că e homo, minți Sara. Ellie râse din nou.

-Mă întreb dacă am fost și eu vreodată așa de tânără ca tine. Pe curând.

Cu asta, părăsi apartamentul și Sara se lăsă pe ușă, cu un sentiment de ușurare.

CAPITOLUL 4

SARA REUȘI SĂ SE LINIȘTEASCĂ puțin abia spre sfârșitul după-amiezii. Știa că nervozitatea ei era cauzată mai ales de faptul că de câteva zile bune nu mai avea nici o veste de la Greg. Dar și de strădania ei de a-i face pe oamenii din Edilean să-l placă pe bărbatul pe care-l iubea. Dacă Greg i-ar permite să le povestească adevărul despre viața lui cu adevărat grea, știa că oamenii ar fi înțeleși. Copiăria lui fusese atât de înfricoșătoare încât și acum mai avea probleme când se afla în societate. El recunoscuse chiar că era gelos pe dragostea pe care cei din Edilean i-o arătau Sarei.

Ascunzându-și lacrimile care îi sfâșiaseră aproape inima Sarei, Greg îi spusese:

-Am încercat, am încercat enorm să-i fac să mă placă. Nu am înțeles ce s-a petrecut la băcănie. Am crezut că de vreme ce prăvălia aparține mamei tale, aceasta împarte totul cu fiica ei. Sara nu știa ce să spună. Mâncarea era pe gratis pentru ea, dar nu pentru el.

-Cred că este o chestiune de contabilitate. Și de inventar. O să vorbesc cu mama și o să văd ce...

-Nu! Nu vreau să facă nimic special pentru mine. Dacă mama ta nu vrea să-i mănânc mâncarea, așa să fie. O să mergem la o băcănie din Williamsburg.

-Dacă m-ai lăsa să-i povestesc despre trecutul tău...Dar Greg îi interzicea întotdeauna acest lucru și ea înțelegea de ce.Spunea că vrea ca oamenii din Edilean să-l placă pentru propriile lui merite-așa cum o făceau oamenii din afara localității.Uneori,Greg spunea:

-După aceea,noi doi o să locuim aici.

-După ce? întreba ea,dar el nu-i răspundea niciodată.

-Te deranjez? Își ridică privirea și-l văzu pe Mike Newland în picioare,lângă masă,cu două pahare de ceai rece,în mâini.

-Am văzut că al tău era gol,așa că...Am făcut rău?

-Nu,spuse ea încercând să-și netezească fruntea.Dacă omul ăsta o să mai stea pe aici,o să facă riduri de la atâta încruntare,continuă ea în gând.

Mike puse paharele pe masă și se așeză pe scaunul gol.

-Te superi? Sara continuă să coasă.Mike spuse cu vocea lui răgușită:

-Ascultă,cred că noi doi am început ieri pe picior greșit.O vreme,Mike păru să nu mai știe ce să spună.

-Ai avut o zi plăcută?

-Tu,se pare că ai fost foarte ocupat.Ai ajutat vreo o mie de oameni,nu? Glasul ei trăda ostilitate.

-Eu,ah...Mike bău zdravăn din ceai.Domnișoară Shaw,știu că te-am ofensat noaptea trecută,dar am crezut că intru într-un apartament gol.Poți fi sigură că și tu m-ai surprins la fel de tare.Sara își puse lucrul pe masă.

-Ai dreptate.Sunt nepoliticoasă.Asta doar pentru că...Dar nu contează,termină Sara alungându-și ideea cu un gest al mâinii.

-Ba nu,spune-mi.Sunt un bun ascultător.Dar cum Sara continua să-și bea ceaiul în tăcere,privind spre grădină,Mike spuse:

-Are cumva vreo legătură cu prietenul tău care lipsește?

-Cu logodnicul meu.

-Scuze.Mi s-au spus atâtea vrute și nevrute în dimineața asta,încât nu mai pot ține pasul cu ele.Apropo,cine este Ariel?

-O verișoară de departe.După mama mea,este cea mai frumoasă,mai deșteaptă și mai talentată femeie care a apărut vreodată pe pământul ăsta-mă rog,după cele două surori perfecte ale mele,desigur.Mike o privi o clipă,apoi se ridică de pe scaun.

-Se pare că ai avut o zi grea.Ce-ar fi să intri și să mă lași să-ți gătesc ceva?

Cum Sara ezita,Mike spuse:

-Asta făceam cu Tess,de când eram mici.

Era atât de plăcut să îți zâmbescă cineva, încât Sara își luă lucrul și îl urmă docilă în casă. Se așeză la masă, în timp ce el își lua bucătăria în primire. Își legă în jurul taliei un șorț și începu să scormonească în frigider. Scoase de acolo un avocado, smântână și două lime.

-Vorbește-mi, spuse el în timp ce puneă totul pe masa de lucru și se întindea după un cuțit, din suportul de lemn. Sara îl privea mișcându-se prin bucătărie.

Mike sfârâmă un cățel de usturoi cu latul cuțitului uriaș, ca și cum ar fi fost un bucătar profesionist.

-Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu apartamentul tău. Mike ridică din umăr.

-Riscurile meseriei.

-A fost incendiat din cauza meseriei tale? întorcându-se, Mike îi zâmbi cu toată fața.

-Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să vorbesc despre mine sau despre meseria mea. Aș prefera să aud despre tine. Nu te măriți cumva peste câteva săptămâni? E frumoasă rochia ta de mireasă? o întrebă, cojind un avocado.

-Este drăguță, spuse Sara ascunzându-și zâmbetul în ceaiul ei rece. Era clar că nu semăna cu bărbații pe care-i știa ea.

-A fost rochia de mireasă a strămătușii mele, Lissie. Mike puse în fața ei un bol cu pasta de avocado preparată de el, împreună cu un altul, plin cu tortilla chips.

-Și când o să mă întâlnesc cu logodnicul tău?

Deci a și început să o asalteze cu întrebările astea agasante, pe care i le puneă toată lumea! își spuse Sara. Îi venea să arunce cu bolul în el și să izbucnească în lacrimi. Dar în clipa următoare Mike scoase din frigider o carafă aburită cu margaritas și îi turnă un pahar. Îl bău dintr-o singură suflare. Mike o privi cu ochi mari, dar îi turnă imediat un altul. După ce mai sorbi, îndelung, Mike spuse:

-Te simți mai bine? Sara înclină din cap și scormoni în bolul cu chipsuri.

-Presupun că că toată lumea te întreabă despre el, dar tu nu știi când se întoarce, deci nu le poți răspunde.

-Întocmai, spuse Sara simțindu-se relaxată pentru prima oară de la plecarea lui Greg.

-Poate că a plecat acasă, spuse Mike punând felii de pere pe frunze de salată.

-Aici trăiește. Cu mine.

-Nu, vreau să spun că a plecat poate la părinții lui.

-Ah. Mike presără peste salată nuci pinon și turnă deasupra oțet de zmeură.

-Ai sunat la părinții lui? o întrebă el în timp ce-i puneă în față o farfurie.

Sara mormăi ceva, drept răspuns.

-Scuze. Nu am auzit ce-ai spus. Sara continuă să mestece salata.

-Nu știu unde locuiesc părinții lui-sau dacă mai locuiesc.Mi-a povestit ceva despre niște experiențe extrem de neplăcute din copilărie,Dar nu mi-a dat detalii sau adrese.

-Ah,făcu Mike și întorcându-se cu spatele la ea își spuse că Ștefan chiar avusese parte de câteva lucruri extrem de neplăcute,în copilărie.Petrecuse doi ani într-o închisoare pentru minori,peu furtul unei mașini,șase luni pentru tentativa de jefuire a unui magazin cu bijuterii și fusese arestat de două ori pentru furt din buzunare.La optsprezece ani Ștefan devenise un delincvent experimentat și de atunci nu mai fusese arestat.

-Deci nu știi nimic despre familia lui?

-Nu! Și să nu începi și tu!Avem cu toții dreptul la intimitate și în plus,am auzit destule plângeri la adresa lui de la mama,de la tot târgul ăsta.Pariez că și tu ai lucruri pe care nu vrei să le știe toată lumea.

-Întreabă-mă tot ce vrei.Sunt ca o carte deschisă.

Scoase cele două găini Cornish pe care le comandase de dimineață și începu să le umple repede cu orez sălbatic și ierburi,pe care le pregătise înainte de a ieși afară,după Sara.Una dintre părțile bune ale faptului că lucra sub acoperire era aceea că trebuise să se specializeze în multe domenii.Unul dintre cele mai convenabile episoade au fost cele optsprezece luni petrecute ca șef,într-un restaurant din Arizona.În zece minute putea pregăti o fahita.

-Unde ai crescut?

-În Akron,Ohio.

-De ce nu vorbește nicodată Tess despre copilărie?

-Credeam că mă întrebi despre mine,nu despre Tess.

-Ea este prietena mea; tu ești un străin pentru mine.Mike legă găinile.Odată legase la fel un om,picioarele împreună,mâinile la spate,cu sfoara coborâtă în jos,prin față.

-Ai dreptate.Tot ce este despre mine,este despre Tess.Părinții noștri au fost uciși într-un accident de mașină când eu aveam doisprezece ani iar Tess avea cinci și am fost crescuți de bunicii maternali.Mike băgă păsările în cuptor.

-Am auzit de bunica ta.

-Sunt convins.Ți s-a spus ce femeie furioasă era?

-Da,spuse Sara repede.Bunicul tău era un om drăguț? Mike se uită la ea.

-Îl vedeam rar.Bunicul spunea că trebuia să călătorească mult cu serviciul lui,dar după moartea sa,în '99,am aflat că de fapt avea o a doua familie.

-Dumnezeule Mare! Sara se întrerupse cu furculița în drum spre gură,uitându-se la Mike,în timp ce acesta se așeza la masă,în fața ei.

-Acum începi să pricepi de ce nu-i place lui Tess să vorbească despre copilăria ei? Sara continua să se uite la el.

-Da.Te rog,povestește-mi mai multe,am nevoie de ceva care să mă distragă de la problemele mele.Mama mi-a spus că ai intrat în poliție încă din adolescență.

Mike ezită.Niciodată,de-a lungul activității lui sub acoperire,nu i se ceruse să spună adevărul despre el însuși.Dar în orașelul acesta existau oameni care știau adevărul despre bunica lui,deci dacă ar fi mințit,Sara ar fi aflat.

-Cum eu eram mai mare,mă interpuneam între Tess și bunica,dar asta era tot ce puteam face.În seara în care am absolvit liceul,am avertizat-o pe bătrână că dacă se va atinge de Tess,o voi omorî.După care am plecat din oraș.

-Sigur,n-ai fi făcut-o.Adică n-ai fi omorât-o.Mike își ridică ochii din salată,dar nu spuse nimic.

-Și ce-ai făcut după ce ai plecat?

-Cum îmi dorisem dintotdeauna să văd oceanul,am...Mike se întrerupse, zâmbindu-le amintirilor.

-Am aruncat în sus o monedă,să văd în ce direcție s-o iau și a câștigat Coasta de Est-sau a pierdut,cred.Am ajuns cu chiu cu vai în Florida și m-am oprit la Fort Lauderdale.Mike mai luă din salată.

-Lucrurile s-au înlănțuit și iată-mă intrând în forțele de poliție.Unde sunt și acum.Mike își ridică din nou privirea spre ea.

-Și Tess?

-S-a descurcat și ea bine,da?

-Nu,te întrebam când te-ai întors la ea?

-Când a terminat liceul,eu eram afară,așteptând-o.Îi luasem deja bagajele de unde le aruncase ea pe fereastra dormitorului,l-a azvârlit bunicii în fața pelerina și pălăria de absolvent,ne-am urcat în mașină și duși am fost.

Mike spusese tot ce putuse fără a revela nici o informație reală și se încruntă.

Domnișoara Sara Helena Shaw era o tânără foarte curioasă.Știa că îi scotocise prin cameră,în lipsa lui.Din obișnuință,lăsase semne la sertare și aliniase covorașul cu marginile dușumelei.Când revenise,totul era ușor deranjat.Era fericit că-și lăsase caseta cu arme în compartimentul ascuns sub carpetă din portbagaj.Se ridică să se uite în cuptor.

-Deci pe cine cunoști mai bine,acum? Pe mine sau pe bărbatul cu care vrei să te măriți?

-Ce întrebare ciudată.Pentru că nu i-am cunoscut pe părinții logodnicului meu,nu înseamnă că nu știu totul despre el.Știu ce îi place să mănânce,cum conduce mașina,ce planuri de viitor are,știu despre ultimele două-prietene ale lui,care

i-au frânt inima,despre...

-Ce planuri de viitor are? întrebă Mike aspru.Sara își privi mâinile.

-Cele obișnuite.Un cămin și copii.Sara nu avea de gând să-i vorbească despre anticoncepționalele pe care le înghițea,despre cât de scrupulos era Greg în privința protecției și despre cât de vag era el în privința momentului în care avea de gând să înceapă să aibă copii.

-Și zici că va rămâne aici,în Edilean? Ți-a spus asta clar? Ce a spus,de fapt? în clipa în care îi ieșiră cuvintele din gură,Mike înjură curiozitatea din vocea lui și speră că Sara nu își va da seama.Dar ea și-a dat.

-Ei au pus-o pe Tess să-ți spună să vii aici? Sara se ridică în picioare.

-Tess să-mi spună să vin aici?! Nu înțeleg ce vrei să spui.Care „ei”? se miră sincer Mike.

-Târgul ăsta.Ei cred că au drepturi asupra mea.Alții vin,pleacă,dar nu eu.Micuța,dulcea Sara Shaw rămâne acasă și îi ajută pe oameni.Toți ceilalți pleacă aiurea,fac diverse,dar eu stau aici și îi privesc întorcându-se cu carierele lor,cu soții lor și cu adorabilii lor copilași.Dar buna,bătrâna Sara rămâne mereu aici.Punându-și mâinile pe masă,se aplecă spre el.

-Le poți spune tuturor: surorii tale,lui Ramsey,lui Luke,tuturor-poate că nu le-o plăcea lor de Greg,dar mie îmi place.M-a făcut să realizez și eu ceva.O fi el uneori abrupt și brutal,dar cel puțin îmi dă speranțe pentru viitor.

Sara se aplecă acum la doar câțiva centimetri de fața lui.

-Cât despre tine,domnule Newland,poți renunța să mai încerci să smulgi informații de la mine sau să mă seduci ca să mă îndepărtezi de Greg sau mai știu eu ce ți-oi pus în cap,pentru că nu ține.Înțelegi? Nu mă interesezi nici tu și nici un alt bărbat,așa că poți pleca imediatSpunând acestea,o luă pe hol spre camera ei și trânti ușa.

Mike se lăsă pe speteaza scaunului,sincer uluit.Habar n-avea de ce tocmai fusese acuzat.”Să o seducă”? Nici măcar nu se apropiase de ea.

Mike își trecu mâinile peste față.Instinctul îi spunea să ciocănească la ușa ei și să încerce să-i vorbească dar, cum nu știa ce să-i spună,gestul ar fi fost inutil.De ce nu a îndreptat o armă frumoasă,uriasă spre el? Un revolver.Unul semiautomat ar fi fost o alegere bună.l-ar fi putut spune „*Dacă te apropii de mine,te omor*”.I se mai spusese de atâtea ori asta și ieșise întotdeauna cu bine din situație.

Cuptorul îl anunță că găinile erau gata,le scoase și ieși afară ca să o sune pe Tess.Tess îi răspunse la al doilea țârâit.

-Ce părere ai despre ea? îl întrebă Tess,neobosindu-se cu preliminariile.

-Este foarte stresată.Și știe că mint.

Ceea ce o ului atât de mult pe Tess încât abia reuși să spună ceva.

-Dar tu minți întotdeauna.Doar asta te face atât de bun în meseria ta.Tu minți despre...despre ce pastă de dinți folosești,dar lumea nu se prinde niciodată.

-Ești convinsă că ești de partea mea? Tess nu râse.

-Nu mai pricep nimic.Sara crede fiecare cuvântul al unui tip pe care tot târgul îl crede un ticălos și nu te crede pe tine?

-Cine poate înțelege asta? Vocea lui Mike îi trăda mirarea.Am tratat-o ca pe o prințesă,am gătit pentru ea,am făcut curat după amândoi,dar ea tot mă acuză de...Chiar nu pricep de ce este atât de furioasă pe mine.

-Și oamenii din Edilean? Nu noii veniți,cei care o cunosc pe Sara.Ei ce spun? Mike se gândi puțin înainte de a răspunde.

-Am stat de vorbă în dimineața asta cu vreo câțiva și par sincer îngrijorați pentru ea.Nu vor ca ea să sufere.Tess știa bine ce vroia el să spună.

-Orășelul ăsta este uluitor,nu-i așa? Oamenilor ăstora chiar le pasă unii de alții.Sigur,trebuie să faci parte dintre ei ca să beneficiezi de această grijă,dar așa este.

-Nu seamănă cu ceea ce ni s-a spus nouă despre locul ăsta,nu? Tess râse tare.

-Câtuși de puțin.Ai stat de vorbă cu cineva care a cunoscut-o pe bunica?

-Nu și nici nu vreau.Prefer să cred că toată mizeria aia a fost îngropată odată cu ea.

-Și eu.Iar acum aș vrea să știu ce crezi tu despre Sara.

-Cred că este...

-Este ce?

-Frumoasă.

-Cât de frumoasă?

-Mă face nervos.

-E chiar așa de rău?

-Se înfurie pe mine din orice,dar mi-e imposibil să-i răspund în același mod cuiva care poartă haine făcute parcă de îngeri.

-Știu.Sara poartă mâneci lungi chiar și în cele mai toride zile.Își comandă cea mai mare parte din materiale în Irlanda și își face singură hainele.Se potrivesc cu pielea ei ca de porțelan,nu crezi?

-Da, așa este,spuse el cu o voce joasă,guturală.

-Ce zici de Sara ca femeie? E grozavă,da?

-Nu cred că am văzut-o așa cum este de fapt,dar mi-a plăcut ce mi s-a spus despre ea.Tot satul crede că este o adevărată sfântă.Se oferă voluntar să ajute pe toată lumea.

Câștigă atât de puțin, încât dacă n-ar fi mama ei să o hrănească, ar muri de foame. Tess era fericită că Mike nu o putea vedea, pentru că era toată numai zâmbet. Știa că el nu avusese niciodată o relație serioasă cu o femeie, că toate „întâlnirile” lui erau întotdeauna legate de cazurile sub acoperire la care lucra. Odată avusese o relație toridă cu soția unui baron al drogurilor, ca să afle detalii despre acesta. În momentul arestării, femeia i-a ars o palmă cu atâta forță-și el a lăsat-o-încât a trebuit să poarte o săptămână colierul Minervei. Numai Tess a știut cât de afectat a fost Mike după povestea aceea. O îndrăgise pe femeia aceea, îi îndrăgise chiar și pe cei doi copii ai ei. Tess a fost cea care a avut grijă de el după încheierea cazului și văzuse prin ceea ce trecea el.

-Am aranjat o întâlnire pentru tine, mâine, spuse ea.

-Pentru ce?

-Ca să vezi casa aceea despre care-ți vorbesc de un an de zile. Agenția se află în Williamsburg și dacă tot ești acolo, poți s-o faci.

-Dar eu sunt aici pentru un caz, poate altădată. Aș putea să...

-Nu! Fără alte amânări. Am aranjat întâlnirea și ți-am trimis adresa. Te duci acolo mâine la două, semnezi hârtiile și locul e al tău.

-O fermă! Ce să fac eu cu o fermă?

-Nu o luăm iar de la început! spuse Tess cu dinți strânși. Îți place sau nu, i-am jurat bunicii că într-o zi familia noastră va intra în posesia acelui loc și eu mă țin de promisiune. Tess nu îi va spune niciodată fratelui ei, dar ea jurase pe viața lui și avea superstițioasa groază că dacă nu-și va respecta jurământul, femeia aceea groaznică se va scula din morți și se va răzbuna.

Mike îi întrerupse lui Tess amintirile urâte. De fapt, ce altceva putea face el după ce se va retrage din poliție, decât să vină să locuiască aproape de ea?

-Mai spune-mi o dată de ce nu vrei să locuiți voi, tu și Rams, acolo?

-Rams are un teren pe care vrea să construiască ceva. Dar ți-am mai spus toate astea. Și ți-am mai spus că o să-ți placă ferma aia străveche. Renovarea ei o să-ți umple timpul după pensionare. Vocea lui Mike redeveni glumeață.

-Bine și care sunt planurile tale pentru mine, cu ferma aia? O să trebuiască să cultiv porumb? Sau poate că voi aștia de pe aici cultivați bumbac?

-Oricum, ar fi ceva mai bun decât treaba asta urâtă pe care o faci acum. Dar când o s-o vizitezi, nu uita de bătrânul care are grijă de ea. Își primește oaspeții cu pușca, așa că ai face bine să te anunți dinainte.

-Doar nu vorbești despre bătrânul... Cum îi zice?

-Brewster Lang.

-Exact. Cum să uit numele ăsta?

Singurul prieten adevărat al bunicii,din tot Edileanul.Doar nu crezi că este la fel de rău ca ea?

-Cred că poate chiar el a învățat-o tot ce știa ea.Mike fluieră încetișor.

-Nu poate fi chiar așa de rău.

-Dacă te duci la fermă neanunțat,spune-mi și mie,să alertez spitalul că va veni cineva ciuruit de alice.

-S-a făcut.Doar că trebuie să se apropie de o sută de ani.Se mai poate mișca?

-Aici nu este New York,unde ți se trimite totul la comandă,presupun deci că trebuie să se hrănească.Dar uite că vine Rams.Te-am lăsat.Mike râse.

-Am uitat să te întreb cum îți merge în luna de miere? Vocea lui Tess deveni o șoaptă.

-Sunt mai mult ca sigură că am rămas însărcinată,dar încă nu i-am spus lui Rams.Cumpără-i un poney copilului și păstrează-l la fermă.Te iubesc,pa.Și Tess închise telefonul.Când Mike închise și el,fu surprins să descopere ce stare de bine îi dăduse vestea ei.Un copil? Aproape că și vedea băiețelul.

-Și eu,la o fermă,spuse Mike cu voce tare.Un copil,un poney și o fermă.Poate c-ar fi mai bine să mă împușc chiar acum.

Intră în casă,mâncă singur,împacheta resturile și le puse în frigider.Se duse să alerge puțin și la întoarcere văzu că ușa Sarei era tot închisă,doar că se vedea o lumină înăuntru.După duș îi vâri un bilet sub ușă,în care îi spunea că se ducea și el să se culce și că o ruga să mănânce ceva.Când se băgă în pat,ascultă dar nu auzi nimic.Îi părea rău că întrebările lui o înfuriaseră în asemenea hal încât se culcase nemâncată.După alergare,se oprise la mașină să scoată câteva dosare pe care i le dăduse căpitanul și îl prinse miezul nopții studiindu-le.Deși citise dosarele,nu avusese vreme să studieze rapoartele detaliate.

Nu mai fusese niciodată implicat în activitatea Diviziei Crime Financiare,așa încât era fascinat acum,citind despre modul de lucru al familiei Vandlo.Ștefan lucra obișnuit-seducea și lua-dar Mitzi era mai interesantă.Ceea ce făcea ea era perfid și trăda o totală indiferență pentru calitatea vieții omenești.

Până în urmă cu câțiva ani,Mitzi trăise la nord de New Jersey și opera la New York,unde escroca femeile bogate.Le atrăgea la ea,într-un birou minuscul din inima.Manhattanului,pe fereastra căruia pictase PSIHIASTRU.Femei traumatizate,nefericite,a căror viață devenise haotică,se încredeau în ea sperând să afle răspunsuri la cum să-și rezolve problemele.Mitzi le alegea pe acelea care erau atât de disperate să-și găsească alinarea încât erau în stare să plătească oricât ca să scape din coșmarul care devenise viața lor.Codul lui Mitzi,rafinat de-a lungul generațiilor,era compus din trei părți: încredere,credință în lucrare și

control.Mai întâi,petrecea luni de zile pentru câștigarea încrederii femeilor.Era un expert al limbajului trupului și putea spune în câteva minute de la întâlnirea cu cineva ce anume își dorea persoana respectivă.Și știa să le asculte așa cum nimeni nu le mai ascultase vreodată.Mitzi asculta ceea ce îi spuneau victimele și ținea minte,înțelegea; încuraja femeia,era întotdeauna de partea ei.Mitzi era cea mai bună prietenă pe care și-o putea imagina cineva.

Când câștiga încrederea victimei,Mitzi începea să o facă să aibă încredere în „Lucrare” și în faptul că ea,Mitzi,nu era decât făptura aleasă folosită de spirite, îngerii,Dumnezeu,depinde de ce anume avea rezonanță în sufletul victimei.

Credința că ea acționa în numele unei Forțe Superioare făcea persoana să simtă că în sfârșit își găsisse scopul în viață.

Odată ce victima căpăta credință,Mitzi începea să lucreze la controlul și completa izolare a acesteia,necesare pentru actul escrocheriei majore.Se întâlnea cu victima având ochii roșii,hăituți,spunându-i că stătuse trează toată noaptea din cauza Lucrării și că văzuse lucruri oribile.În momentul acesta Mitzi știa deja care erau cele mai profunde temeri ale femeii,așa încât le putea folosi împotriva ei.Dacă victima se temea de fostul ei soț,Mitzi spunea că acesta complota cu prietenii împotriva ei.Era cel mai bine să scape de ei.

Ceea ce Mitzi le oferea cu adevărat victimelor ei era speranța.Le promitea iubire,copii,averi-orice își doreau acestea-și femeile îngrozite se agățau de ea ca de o barcă de salvare.Speranța devenea totul pentru ele,pentru ea trăiau și respirau.Și Mitzi le făcea să creadă că numai ea le putea oferi ceea ce aveau nevoie-dacă îi dădeau bani ca să creeze energia necesară pentru îndeplinirea sarcinii.Și de ce să nu-i plătească,dacă Mitzi jura că după ce Lucrarea va fi terminată,vor primi înapoi până la ultimul bănuț.Ca în orice relație abuzivă,venea vremea când binele lua sfârșit.Ascultarea dispărea,sentimentul de adâncă prietenie,când amândouă erau dedicate unui singur țel,înceta.Victima devenea atât de disperată să vadă reîntorcându-se acele vremuri,încât plătea mai mult și mai mult.Acum nu mai avea alți prieteni decât pe Mitzi,așa încât se străduia din răspuțeri să-i facă pe plac.Dar în final,victima rămânea lefteră și acela era momentul în care Mitzi punea dintr-o dată capăt relației.Brusc,telefonul era deconectat și biroul lui Mitzi,pustiu.Dacă victima înnebunită reușea să o contacteze pe Mitzi-uneori după luni de încercări-rugămințile ei disperate pentru ajutor se loveau de răceala lui Mitzi.Plângând,distrusă,victima cerea returnarea banilor,așa cum i se promisese.Atunci Mitzi îi spunea că totul,până la ultimul „bănuț” se dusese,folosit sus,pentru Lucrare.Fără cea mai mică urmă de compasiune,Mitzi închidea telefonul.Victima era lăsată de una singură.De obicei

era aproape de faliment și sub tutela lui Mitzi se rupsese de toți ceilalți. Nu mai avea pe nimeni spre care să se întoarcă pentru un sprijin moral, în încercarea de a-și reveni și de obicei era prea jenată ca să se ducă la poliție și să le spună-așa cum descoperise-cât de proastă fusese.

Iar dacă totuși femeia reușea să-și adune curajul și să meargă la poliție, era de obicei expediată. Potrivit poliției, ea dăduse banii din proprie voință, deci nu exista nici un delict. Dar cei de la Departamentul de Poliție din Lauderdale o ascultaseră pe una dintre victime și după ce obținuseră accesul la câteva conturi în bancă ale lui Mitzi, fuseseră șocați să constate magnitudinea sumelor. Mitzi Valdo luase milioane de dolari de la nenumărate femei.

Când este vorba de sume mari de bani implicate în astfel de crime, intră în joc birourile federale și totul se schimbă. S-a descoperit repede că Mitzi era doar o mică parte din ceea ce părea a fi unul din cele mai mari inele de crimă organizată din lume și nimeni nu știa nimic despre el.

Pe măsură ce investigația continua, a fost, din fericire, ajutată de o recentă reglementare a Curții Supreme a S.U.A., care spunea că naivitatea unei persoane nu excludea faptul că fusese comis un delict. Cei care făceau ceea ce făcuse Mitzi erau la fel de vinovați ca spărgătorii de bănci.

Legislația statală și cea federală lucrează în mod opus. Criminalii cercetați de poliția statală sunt arestați, după care se cercetează probele. În timp ce federalii petrec ani de zile pentru a aduna informații înainte de a putea opera o arestare. Din nefericire, prima oară când au fost cât pe ce să pună mâna pe Mitzi și pe douăzeci și opt de membri ai clanului, cineva i-a șoptit acesteia ce i se pregătea. Ea și fiul ei au dispărut undeva unde nimeni nu-i mai putea găsi.

În timp ce Mike își strângea hârtiile, era convins că, așa cum spusese căpitanul lui, singurul motiv pentru care Ștefan și mama lui ar fi putut veni într-un târg cât o batistă, ca Edilean, Virginia, trebuia să fie ceva cu adevărat mare. Și se părea că în perioada absenței ei, Mitzi găsisse o altă modalitate de a estorca bani și de data aceasta, era implicată domnișoara Sara Shaw.

Mike băgă hârtiile în sertarul noptierei, notându-și în minte să le ia de acolo a doua zi de dimineață. Nu putea risca să fie găsite de Sara, când va intra să cotrobăie prin cameră. Închizând sertarul, nu se putu împiedica să nu se gândească la ironia serii. În după-amiaza asta, în timp ce își petrecea timpul cumpărându-și haine noi, se gândise la o seară plăcută, domestică, împreună cu Sara. Vor avea mâncare bună și vinul care nu a mai fost deschis, își imagina cum, după cină, va scoate din mașină hainele noi și se va uita la ele, împreună cu Sara. Cum ea lucra în domeniu, îi va cere sfatul. Și toate scenariile imaginate de el

se terminau cu Sara spunându-i ce anume își dorea familia Vandlo. Dar nu-și dădea seama cum, totul eșuase. Stingând lumina, Mike își spuse: stripteuze. De acum înainte, va avea de a face numai cu stripteuze. Gata cu fetele cuminți, care oricum nu aveau nici un sens.

CAPITOLUL 5

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, Sara se trezi cu ceea ce presupunea că era o mahmureală. Două margaritas nu erau suficiente ca să-i îmbete pe alții, dar Sara nu suportase niciodată alcoolul în exces. Aruncându-și apă rece pe față, începu să se gândească la ce îi spusese lui Mike, aseară. Singura ei scuză ei era că Mike îi pusese prea multe întrebări despre Greg, făcuse prea multe insinuări care, venind peste toate celelalte lucruri din ultima vreme, îi puseseră capac.

Sigur, va trebui să-i ceară scuze. Aseară i se păruse clar că... în sfârșit, era aproape ca și cum lumea complota împotriva ei- ceea ce nu putea fi adevărat. Totuși ideea nu o părăsi, dimpotrivă, începu să se intensifice.

Pe măsură ce ziua trecea și ea lucra fără întrerupere la stiva de lucruri de modificat, își spunea că era imposibil ca Tess să fi complotat cu tot orașul ca să-l aducă aici pe Mike, să o îndepărteze de Greg. Dar la televizor rula un film polițist vechi și în timp ce cosea și asculta, Sarei i se părea că vede conspirații în fiecare clipă a ultimelor zile. Greg a plecat subit; Luke i-a luat apartamentul în primire; Sara a trebuit să se mute la Tess, unde exista o trapă. Apoi, apariția pur și simplu „întâmplătoare” a fratelui lui Tess- care locuia acum împreună cu ea, în micuțul apartament. La unu, Sara intră în bucătărie să mănânce de prânz și constată că frigiderul era plin cu mâncarea gătită de Mike. Ce plănuiise oare el pentru aseară, cu masa asta delicioasă? își aminti vag că îl acuzase că încerca să o seducă. Poate că se uitase la prea multe filme alb-negru, dar se văzu beată, tăvălindu-se în pat cu Mike. Apoi, în cameră se năpustiră doi bărbați cu blițuri uriașe și îi fotograf iară.

Îi vor da oare lui Greg pozele lascive? O clipă înfiorătoare, Sara își imaginează furia lui Greg când o va vedea în pat cu un alt bărbat. Greg înnebunea numai când o vedea râzând la glumele vreunui vânzător ambulant. ”*Asta doar pentru că te iubesc atât de mult*”, îi spunea el. Scoase o farfurie din bufetul lui Tess, o umplu cu mâncarea gătită de Mike, o acoperi cu un șervet de hârtie și o băgă la microunde. Își turnă un pahar mare cu ceai rece și se așeză la banchet.

În timp ce ieșea din biroul agenției imobiliare, cu un dosar gros în mână, cu tranzacția încheiată, Mike încă mai scutura din cap, gândindu-se la Sara. Nu reușise să-și dea seama ce anume făcuse ca să o înfurie în halul acela.

Sigur, poate că apariția lui prin podeaua dormitorului fusese puțin cam de prost gust, dar tot nu vedea un alt mod de a ajunge la fel de repede în apropierea ei. Dacă ar fi sunat la ușă și s-ar fi prezentat, ear ar fi fost politicoasă dar l-ar fi fost trimis la un hotel și nu ar mai fi văzut-o.

Sincer vorbind, își spuse că felul în care concetățenii ei se înțeleseseră să facă front comun împotriva bărbatului cu care avea de gând să se mărite, era prea mult. Dacă el știa că Vandlo era un criminal, ei nu știau.

În timp ce părăsea Williamsburgul în mașină, Mike se întreba dacă mai era cazul să se obosească cu gătitul. Se dăduse peste cap ca să o impresioneze pe Sara, dar orice făcea, nu reușea decât să o înfurie. Niciodată până atunci nu avusese probleme cu femeile. De fapt, una dintre marile probleme din viața lui era aceea că femeile îl plăceau prea mult. Flirtau cu el și îi făceau avansuri. De fapt, nu a trebuit niciodată să se obosească să cucerească vreo femeie.

Dar nu era cazul cu Sara Shaw. Sara îl displăcuse din prima clipă și de atunci, animozitatea față de el crescuse repede. Dar așa cum îi spusese căpitanului, femeile ca Sara erau un mister total pentru el.

Întors la conacul Edilean, se aștepta aproape să găsească ușa încuiată, dar nu era. În el se trezi detectivul. Poate c-ar trebui să țină în Edilean niște cursuri despre siguranța casei și să le vorbească oamenilor despre necesitatea de a-și fereca ușile. Îl văzu pe Luke la apartamentul Sarei, cărând ceea ce părea a fi o chiuvetă de bucătărie și lui Mike îi păru din nou rău pentru ea. Tot orașul era împotriva ei și își spuse că dacă ar fi în pielea ei, s-ar mărita cu oricine doar ca să le facă în ciudă. Odată în apartamentul lui Tess, se uită din hol în dormitorul ocupat de Sara, dar acesta era gol. Punând dosarul pe masă, își spuse că poate va vorbi mai târziu cu ea despre cum se purta lumea cu ea. Poate că asta ar mai detensiona atmosfera dintre ei. Sau poate că o să-i spună că a devenit proprietarul fermei. Poate că ea l-ar ajuta să suporte mai ușor gândul acestei grele responsabilități. Privind pe fereastră, o văzu pe Sara afară, așezată sub un copac mare, cu mobilul în mână, cu veșnicul ei lucru de cusut, pe masă. Azi dimineață căpitanul îi trimisese informații, prin Tess. Exact cum speraseră ei că se va întâmpla, temperamentul lui Ștefan se dezlănțuise când comentase cu polițiștii arestarea soției sale. În câteva minute i se puseseră cătușele și fu vârat într-o celulă. Căpitanul îi relatase vesel lui Tess despre acuzațiile și amenințările proferate de Vandlo către polițiști, în timp ce era încarcerat. Ștefan o ținea întruna

că „trebuia să se întoarcă”, ceea ce polițiștii au interpretat că trebuia să se întoarcă la Sara și la escrocheria pe care o pune la cale, folosindu-se de ea.

La arestare i se luase mobilul și cu ocazia asta i-au văzut toate e-mailurile și mesajele trimise de Sara lui Ștefan Vandlo de când plecase acesta în mare grabă din Edilean. Mesajele Sarei erau un amestec de mânie și rugăminți. Continua să-l întrebe unde se afla și când intenționa să se întoarcă. Nu pomenea nimic despre Mike, spunând doar că avea niște „probleme” acasă și că avea nevoie de ajutorul lui Greg. Mike află că el nu-i răspunsese niciodată, nici măcar când i se returnase telefonul. Mike făcu puțin ceai rece și ieși afară, la Sara. Era pregătit pentru altă scenă de mânie, dar când Sara îi zâmbi, se simți ușurat.

-Despre aseară...începu ea, dar Mike o întrerupse.

-Nu am vrut să te supăr și ai dreptate, ți-am pus prea multe întrebări. O altă deformație profesională. Ți-a pomenit cineva despre afacerile bune pe care le-am făcut azi?

-Nimeni, spuse Sara zâmbind și sorbind din ceai. Ți-ai băgat cumva la naftalină mantaua de cruciat?

-Nu de manta vreau eu să scap. Ți-a spus cumva mama ta că a comandat două fustițe pentru mine? Când Sara râse, îi plăcu sunetul și vru să-l mai audă.

-Nu, vorbesc serios. L-am văzut pe Luke și l-am întrebat care este cel mai bun loc unde să cumpăr hrană organică și el...

-Te-a trimis la mama mea. Știu. Mi-a spus ea.

-Credeam că nu are chef de clienți la ora aceea matinală, dar era acolo, descărcând cutii cu conopidă.

-Tata zice că cele mai frumoase momente ale zilei sunt cele două ore după plecarea mamei de acasă și înainte de a trebui el să se scoale...Deci ce ți-a spus mama ca să te determine să accepți să participi la jocuri? îl întreabă Sara privindu-l speculativ.

-Vrei să spui că aveam variantă? Eu nu pot să-ți spun decât că decisese deja înainte ca eu să fi ajuns la ea. Tess mi-a spus dintotdeauna cât de repede circulă zvonurile în orașul ăsta, dar eu tot am fost șocat de cât de multe știa deja.

Sara încuviință din cap.

-Tu i-ai spus lui Tess, care i-a spus lui Rams, care l-a sunat pe Luke, care i-a spus lui Joce, care a sunat-o pe mama. Mike râse.

-Dacă guvernul nostru ar lucra atât de eficient...

-Guvernul nu este atât de zgomotos ca acest orașel. Deci, care este povestea cu kilturile?

-Mama ta...începu Mike, uitându-se la pahar.

-Sper că nu roșești,nu? Sara se aplecă spre el.Mike se bărbierise și fără barba lui neagră,crescută,arăta mai puțin ca un pirat.

-Mi-e frică să te întreb ce a făcut.

-Mi-a scos haina,mi-a ridicat cămașa și și-a petrecut brațele pe după mine.

-Presupun că avea un centimetru de măsurat.Mike încuviință din cap.

-În cazul în care nu știai,introducerea ta în competiție este felul ei de a te include în Edilean.Iar asta pentru că a decis că tu ai fi mai bun pentru mine decât bărbatul cu care mă căsătoresc.

-Apropo de asta...începu Mike,dar Sara îl întrerupse.

-Este în regulă.Știu ce cred ei,câtă vreme cei mai mulți mi-au și spus-o.E ca și cum Greg se străduiește din greu să-i enerveze pe toți cei din oraș.

Mike bău prelung din ceai.

-De ce ar face el asta?

-Nu știu.Uneori cred că ceea ce-și dorește cu adevărat Greg este să ne mutăm pe o insulă îndepărtată,unde să fim numai noi doi.

Mike nu spuse nimic.Prima regulă a controlului este izolarea victimei.Se pare că Vandlo începuse deja să vâre în căpșorul Sarei ideea că pentru ei ar fi mai bine să plece departe de cei pe care-i știa.Mike bănuia că Sara avea dreptate și că Ștefan se făcea în mod intenționat neplăcut de către locuitorii din Edilean.

Probabil că după căsătorie,Vandlo va accentua animozitatea până când o va face pe Sara să plece din orașel.Iar când vor trăi printre străini,Sara va suferi un accident fatal și ca soț al ei,Ștefan va moșteni totul.

Nu vroia ca Sara să-i citească îngrijorarea de pe chip.

-Și ce zici că avem la cină? Sara nu ezită și luă teancul de lucruri de cusut.

-Ia să vedem...Avem bumbac la antreuri,lână ca fel principal și mătase,la desert.

-Sună perfect.Te superi dacă pregătesc eu niște scoici cu asparagus?

-Cred că asta este cea mai bună idee a zilei.Dar cu o singură condiție.

-Aname?

-Mai multă tequila.Zâmbind,Mike se ridică,îi luă din mână lucrurile de cusut și o porniră amândoi spre casă.

-Poate că mâine o să-mi arăți și mie prăvălia.Apropo,cine o conduce acum?

Sara oftă din rărunchi.

-Greg a angajat o femeie din D.C.Este licențiată în...În nu știu ce,spuse Sara făcând un gest cu mâna.Poartă numai costume și este atât de strălucită în treaba ei încât mă sperie.Când o să se întoarcă Tess,cred că o s-o asmut împotriva ei.

-Te referi la micuța mea surioară? La dulcea,blânda mea Tess?

-Întocmai.Ai auzit vreodată povestea aceea cu rochia roșie?

-Am auzit-o de la Tess,dar mi-a relatat-o doar din punctul ei de vedere.

Tess îi spusese că Ramsey, care la vremea aceea era șeful ei, a chemat-o în birou pentru o evaluare. Nu avea nici un fel de plângeri asupra modului în care își făcea Tess munca, dar i-a spus că ar trebui să înceteze să poarte jeansi mulați. ”În fond, acesta este un loc de muncă”, îi spusese el pompos. Mike l-ar fi putut avertiza că a-i porunci lui Tess să nu facă ceva, era garanția că va face acel lucru. A doua zi, Tess și-a făcut apariția într-o rochie roșie, de mătase, atât de minusculă încât putea fi folosită foarte bine ca batistă. Cum în ziua aceea se aflau acolo câțiva oameni pe care el vroia să-i impresioneze, Rams a fost efectiv pedepsit. Niciodată de atunci nu s-a mai plâns Rams de Tess.

-Și ceilalți bărbați din birou au fost puși la locul lor? întrebă Mike.

-Ha! Vărul mei Ken a vrut să declare o Zi a Rochiei Roșii în Edilean, dar soția lui a votat împotriva. Ajunseseră la ușa apartamentului și Mike i-o deschise. Ca și ieri, Sara se așeză la masă, în timp ce Mike se învârtea prin bucătărie iar ea se uita la mobilul ei. Ledul roșu nu era aprins.

Toată ziua, de câte ori auzise mobilul, îi tresărise inima. Poate că în sfârșit o suna Greg. Dar nu. Era de regulă cineva din orașel, care o întreba prostește dacă o să fie duminică la biserică sau dacă o să meargă la târg-sau dacă a mai sunat-o Greg. Uneori o întrebau despre nuntă. Organizatorul-pe care Sara îl întâlnește doar o singură dată-a sunat-o să-i spună că va avea probleme să facă rost de garoafe exact în nuanța de galben pe care o vroia ea, Sara. Fără să asculte, Sara îi răspunsese că orice nuanță va fi perfectă. Dacă ar fi fost după ea, ar fi comandat flori de câmp parfumate și trandafiri mari, cu petalele larg deschise și i-ar fi rugat pe angajații mamei ei să decoreze biserica. Sara crescuse printre toți aceștia și știa că le plăcea să facă ghirlande și coronițe. Dar când îi sugerase lui Greg acest lucru, el i-a spus că mama ei îl urăște atât de mult încât va umple probabil biserica cu iederă otrăvitoare. Mai devreme, când apăruse Mike cu paharul cu ceai, Sara era aproape în lacrimi. Greg nu o sunase și nici nu-i răspunsese la e-mailuri și la mesaje. Oare se terminase totul între ei fără ca el să-i spună asta? Niciodată nu se mai simțise atât de singură.

Dar zâmbetul cu gropiță al lui Mike îi mai îndulcise nefericirea. Și el era singur, de vreme ce nu cunoștea pe nimeni în oraș-și nici măcar nu avea un cămin al lui, unde să se întoarcă. În timpul zilei, gândindu-se la Mike, își jurase să se poarte mai frumos cu el. Chiar dacă Tess și tot târgul conspiraseră să i-l prezinte pe Mike, Sara nu credea că el știa asta. Aseară păruse sincer derutat de toate acuzațiile pe care i le uriașe ea. De fapt, astăzi se gândise să-i spună adevărul despre tot ce se petrecea. Se gândise chiar să-i spună despre temerile ei

legate de Greg.O dureau faptul că nu avea pe nimeni în care să se încreadă.Dacă i-ar fi destăinuit cuiva din oraș temerea că a fost părăsită,probabil că ar fi văzut imediat instalându-se un banner în piața centrală, pentru celebrarea evenimentului.

-Ce-i cu privirea asta? o întrebă Mike.

-Mă gândeam și eu.Abia aștept o altă minunată cină.

-Pari a fi într-o dispoziție bună.S-a întâmplat ceva?

-Dacă mă întrebi dacă m-a sunat Greg,află că nu.Dar e în regulă.Sunt convinsă că are motivele lui.Mike trebui să se întoarcă în altă parte ca să se abțină să nu spună,desigur,bare de fier.Se uită înapoi la ea.

-Nu te-am întrebat dacă-ți plac scoicile.

-Le ador.Sara îl privi mișcându-se prin bucătărie.Ca și ieri,era minunat îmbrăcat.Avea pantaloni lejeri,negri,dintr-o lână ușoară și o cămașă bleu din bumbac,perfect călcată,cu mânecile suflecate cu grijă,până la coate.Pantofii erau lustruiți și din experiență știa că îl costaseră câteva sute de dolari.

-Întotdeauna te îmbraci așa?

-Uneori,singurul lucru adevărat din viața cuiva este trupul lui,deci fac ce pot pentru el.De la apariția lui fusese prea agitată ca să-l studieze și acum îi răsunau în minte cuvintele cu care i-l descrisese lui Tess.Uitându-se acum la el,nu era atât de rău pe cât i se păruse la început.De fapt,Mike nu era cu adevărat un bărbat scund.Era de o înălțime medie.Și ochii ei de croitoreasă calculară că nu avea în talie mai mult de șaptezeci și șase de centimetri.Unele dintre clientele ei ar fi fost în stare să ucidă pentru o talie atât de mică.

-Mă privești jenant de insistent,spuse el scoțând un pachet din frigider.

-Tot nu-mi dau seama dacă semeni sau nu cu Tess.

-Ți-ai da seama,dacă ne-ai vedea împreună.Îți place asparagusul ?

-Doar dacă nu este scufundat în sosul ăla roz,oribil.

-O față după sufletul meu.Când Mike zâmbi spunând asta,era aproape frumos, întorcându-și privirea,Sara văzu pe masă mapa groasă,cu numele companiei de asigurări înscris pe copertă.

-Ce-i asta? Ai făcut vreo tranzacție,astăzi?

-Da și este un cadou de la sora mea,spuse Mike spălând scoicile.

-Ți-a dat un teren sau o casă? Vocea Sarei trăda uimirea.

-Ambele,presupun.Locul i-a aparținut vreme îndelungată familie Mc Dowell iar acum este al meu,atâta vreme cât eu sau descendenții mei vom locui acolo.În cazul în care o să încerc doar să-l închiriez mai departe,se va întoarce înapoi la cumnatul meu.

-Asta sună a Rams.Deci care este locul? Familia deține vreo duzină de case.

Mike pregătea sosul pentru salată.

-Are un nume ciudat.Pe care-l auzise toată viața,dar nu vroia să-i spună ei asta.Oricum,îi spusese deja prea multe despre el.

-Are un nume ieșit parcă din Harry Potter.Sara începu să deschidă mapa.

-Poate că este Castelul de pe Deal dar nu știu ca familia McDowell să aibă vreo proprietate acolo.Sara scoase încheierea din dosar și citi:

-Ferma Merlin.

-Asta este,spuse Mike punând scoicile într-o tigaie încinsă.Merlin,Potter.Știam că era ceva legat de vrăjitorie.Mike se aplecă să se uite la flacăra și o făcu mai mică.Când se ridică la loc,Sara stătea în picioare lângă el-și era roșie la față,de mânie.

-Ticălosule!,spuse ea cu răsuflarea tăiată.-Ce spui?!

-Ticălos mincinos și viclean,începu ea să strige.Ești băgat în toată povestea asta.Lucrezi cu ei ca să distrugi tot ce-mi doresc eu mai mult în viață.Eram gata să cred că ești nevinovat,dar tu ești cel mai rău.Tu...

Pentru a doua oară în viața lui,Mike îi permise unei femei să-l palmuiască.Nu făcu nici un efort să o oprească sau să se apere,pentru că știa că fiecare cuvânt spus de ea era adevărat.Dar cum descoperise ea ce lucra el sub acoperire?

Când îi văzu lacrimile din ochi,se abținu cu greu să nu o strângă la pieptul lui.Vroia să-i ceară iertare ei și tuturor femeilor pe care le rănise de-a lungul vieții.Chiar acum se aflau în pușcărie patru femei,din cauza mărturiei lui.Toate meritau să se afle acolo,dar tot nu-i plăcea faptul că el le înfundase.

În timp ce ochii i se umpleau de lacrimi,Sara părea incapabilă să mai spună ceva.Trecu repede pe lângă el și,ca aseară,trânti în urma ei ușa dormitorului.

Mike rămase o clipă locului,cu obrazul arzându-i și încercând să înțeleagă ce se petrecuse.Îl deconspirase,dar cum? Stinse focul,se duse la masă,luă mapa și se uită prin ea.Sara scosese doar hârtia de deasupra.O citi,dar pagina nu cuprindea decât datele uzuale,care stabileau longitudinea și latitudinea unei bucăți de pământ cunoscută sub numele de Ferma Merlin și trecută acum în proprietatea lui Michael Farlane Newland.

Când Sara vorbi,aproape tresări-pentru că nu o auzise intrând în bucătărie.

-Vreau să pleci,spuse ea încet.Întorcându-se,se uită la ea.Avea ochii roșii de plâns și arăta atât de pierdută și de nefericită în rochia ei albă,încât nu își dori decât să o protejeze- ceea ce de fapt și încerca să facă.O clipă,în fața ochilor îi apărură fotografii cu femeile pe care era convins că le ucisese Ștefan Vandlo.

Dacă s-ar muta de aici și ar renunța la a o mai supraveghea,o va vedea oare pe

delicata,micuța,drăgălașa Sara Shaw,într-o groapă superficială?

-Vreau să pleci acum.Îmi pare rău că apartamentul tău a fost distrus,dar trebuie să găsești în altă parte un loc unde să stai.Dacă nu poți găsi un hotel,sunt sigură că te va găzdui mama mea.Sau poate că o să plec chiar eu.Pe perete era fixat un vechi telefon fix și când Sara se întinse spre el,mâinile îi tremurau.

Dacă nu s-ar fi aflat într-o misiune atât de importantă,ar fi făcut întocmai ce-i ceruse ea.Nu-i plăcea să fie cauza lacrimilor unei femei.Dar nu putea pleca.

Când se apropie de ea,nu se putu împiedica să nu-și petreacă brațul pe după umerii ei.Ea nu-l împinse și când începu din nou să plângă,o trase la pieptul lui,șoptindu-i:

-Îmi pare rău.Indiferent ce am făcut,nu am făcut intenționat.Te rog,spune-mi ce s-a întâmplat.Sara plângea în hohote,trupul ei delicat tremura la pieptul lui și lacrimile îi uduu cămașa.Le putea simți umezeala și căldura,pe piele.O conduse cu grijă în living,o așeză pe canapea lângă el,smulse un pumn de batiste de hârtie și începu să-i tamponeze fața.Sara îi luă batistele din mână și își suflă nasul și el îi întinse altele,noi.

-Vrei să vorbești cu mine? Te rog.

-Ferma Merlin,reuși ea să spună.

-Asta este problema? O vroiai tu? Sara sughiță și își suflă din nou nasul, confirmând din cap.

-Și Greg o vrea foarte mult,chiar mai mult decât mine.A fost ca și cum l-ar fi străbătut un curent electric.Ștefan Vandlo își dorea o veche fermă care,potrivit lui Tess,era o dărapănătură? Mike inspiră de două ori adânc,să se calmeze.Știa că trebuie să-și aleagă cu prudență cuvintele,ca să nu o enerveze din nou pe Sara.

-Rams nu i-ar vinde lui Greg ferma,spuse ea trăgându-și nasul.

-Asta pentru că Ramsey i-a promis-o lui Tess,acum doi ani.

-Doi ani? Dar pe vremea aceea nu se iubeau.

-Nu,spuse Mike încet,prudent,făcând tot posibilul să nu o enerveze din nou.Dar Tess se ocupa de viața și de biroul lui Ramsey,corect?

-Da,dar...Sara se întrerupse,părând să nu știe ce altceva să mai spună.

Din punctul lui de vedere,nu exista nici un secret legat de fermă,așa că Mike decise să fie sincer cu ea.

-La sfârșitul celui de al treilea an de când lucra pentru el,Ramsey a întrebat-o pe Tess ce bonus și-ar fi dorit și ea i-a spus că își dorea Ferma Merlin.

-Și el i-a dat-o? Doar așa? l-a dat o fermă care se afla în familie de peste două sute de ani?

-Nu.Tess nu asta i-a cerut.Vroia ca el să facă un contract de leasing pe durata vieții ei,dar abia după ce ea va fi reușit să economisească douăzeci la sută din valoarea fermei,ca avans.Sara își șterse ochii.

-Asta da,sună a Tess.Și presupun că își dorea locul pentru tine.

În glasul ei se simțea amărăciunea.Mike murea să o întrebe ce importanță putea avea ferma pentru Vandlo,dar știa că trebuia să se abțină.

-Adevărul este că ea speră să mă convingă să mă retrag aici,după pensionarea din poliție.

-Și tot ce-ți dorești tu mai mult pe lumea asta este o fermă veche,dărăpănată? Sara îi studie de sus până jos hainele impecabile.

-Nu prea arăți a fermier.Nu ai prefera un apartament elegant,în Williamsburg? Cum Sara continua să-l privească,așteptând,Mike știe că urma să-i spună tot adevărul,ceea ce însemna că va trebui să destăinuiească mai multe despre el însuși decât spusese vreodată cuiva,de pe vremea când era doar un copil.Ca adult,lucrase mult ca să știe cum să evite să spună cuiva ceva despre viața lui personală,dar acum,secretomania făcea deja parte din el.Însă din clipa în care apăruse în orașel,se pare că absolut tot ce încerca să facă era demolat.Prima oară când cineva i-a pomenit despre bunica lui,simțise pornirea de a pleca de aici.

-E-n regulă.Nu trebuie să-mi spui,interveni Sara dând să se ridice.

Mike o prinse de braț și o readuse înapoi pe canapea.

În timp ce ea aștepta un răspuns,Mike își spunea că este mult mai ușor să fii împușcat decât să trebuiască să mărturisești adevărul.

-Ți-amintești că ți-am spus că am luat-o pe Tess după festivitatea de absolvire a liceului?

-Da.

-Ceea ce nu ți-am spus este că Tess era minoră la vremea aceea-dar eu nu eram.Iar bunica a amenințat-o că dacă nu va face ceea ce vroia ea,va depune plângere la poliție.Dacă bătrâna ar fi făcut plângerea împotriva mea,probabil că eu nu aș fi fost urmărit penal,dar cum eram nou în poliție la vremea aceea,mi-ar fi putut frâna cariera.

-Și ce vroia să facă Tess pentru ea? Mike se lăsă cu spatele de canapea.

-Vroia ca Tess să obțină-într-un fel-Ferma Merlin.

-Dar de ce? Bunica ta vroia să devină fermier? Mike scutură din cap.

-Cătuși de puțin.Acoperise cu beton curtea din spatele casei noastre pentru că nu suporta pământul.

-Și atunci de ce...?Lui Mike îi era greu să-și păstreze calmul.Odată,după ce băuse prea multe beri,glumise spunând că nimic în meseria lui de ofițer sub

acoperire nu-l putea speria, pentru că nimeni nu mai cunoscuse o femeie atât de perfidă ca aceea care-l crescuse pe el. După care bărbații care beau cu el au vrut să știe mai multe, dar Mike n-a mai scos un cuvânt-și nici nu a mai băut ceva.

Sara își puse mâna pe brațul lui.

-Îți vine greu să vorbești despre asta?

-Nu, spuse el cu tot curajul pe care și-l putu aduna. Bătrâna ura Edileanul și pe toți cei care locuiau în el, dar obișnuia să ne spună că singura ei amintire frumoasă de aici era după-amiaza petrecută la Ferma Merlin, cu un băiat pe care-l chema Lang.

-Sper că nu Brewster Lang? întrebă Sara făcând ochii mari. Mike zâmbi.

-Am auzit despre el că ar fi cel mai nebun om din Edilean.

-Încearcă din toată Virginia. Dar lasă-l acum pe el, vorbește-mi despre fermă.

-Bunica obișnuia să spună fel de fel de povești despre ea. Presupun că de-a lungul anilor făcuse din fermă un fel de Valhalla, un paradis unude nu se puteau petrece decât lucruri bune. Cred că vroia să moară aici.

-Era „locul ei fericit”.

-Dar nu și pentru noi, copiii! spuse Mike trist. În sfârșit, m-a amenințat să mă reclame pentru răpirea unei minore, dacă Tess nu jura că după colegiu nu se va întoarce la Edilean și nu va face orice ca să intre în posesia Fermei Merlin.

Am încercat atunci să-i spun lui Tess să nu accepte, ...dar... O cunoști pe Tess, adăugă el ridicând din umeri. Mike nu și-a înfrumusețat povestea spunând cum Tess a rămas în legătură cu bătrâna, până la sfârșitul vieții acesteia. Și nici nu i-a spus că după moartea bunicului lor, cât de greu le-a fost din punct de vedere financiar să o bage pe bătrâna la un azil. Aceasta ceruse un loc cunoscut pentru dotările luxoase și pentru personalul foarte atent. Sara îl privi tăcută câteva momente.

-Toată lumea se întreba de ce a vrut Tess să lucreze aici, ca secretara lui Ramsey. Știam că studiasse la Harvard, dar ea a venit aici, în târgul ăsta, să lucreze după dictare.

-Îi jurase bunicii că va face totul și bătrâna era încă în viață când Tess a absolvit facultatea, așa încât a simțit că trebuia să-și păstreze jurământul. Mike zâmbi.

-Ce este?

Mi-am amintit de una din certurile noastre de pe vremea când Tess era încă la colegiu. Eu nu vroiam să se ducă la Edilean, dar ea nici nu vroia să audă. Știi ce mi-a spus?

-Spune-mi. Vocea Sarei trăda curiozitatea.

-Mi-a spus că va obține Ferma Merlin indiferent ce va trebui să facă pentru

asta.La întrebarea mea cum va reuși,Tess mi-a răspuns,mă gândescsă mă angajez la firma de avocatură McDowell și dacă va trebui,mă voi mărita cu cine o fi acela care deține nenorocita aia de fermă.Sara se uită uluită la Mike.

-Și chiar așa s-a și întâmplat.Tess a venit la Edilean și s-a angajat la vărul meu.Doar ca să-i ia ferma.

-Așa a început.Mike se temea ca Sara să nu creadă cumva că Tess îl amăgise pe Ramsey din interes,ca el să se însoare cu ea.

-Știu,spuse Sara și ochii i se îmblânziră.Tess s-a îndrăgostit de Rams,apoi a așteptat ani de zile ca și el să-și dea seama că o iubea.

-Da,asa a fost.Vocea lui trăda ușurarea și Mike își spuse că era minunat că bunica murise,căci altfel ar fi apărut aici cu o mitralieră.Nepoata ei să se mărite cu un McDowell! Țsta era cel mai rău lucru pe care și-l putea imagina.

-Iar acum,potrivit gândirii tradiționaliste a lui Rams,tu faci parte din familie,deci îți poate da ferma.

-Cu nenumărate limitări,adăugă Mike,gândindu-se că în sfârșit se putea întoarce la subiectul pe care vroia de fapt să-l discute: Ștefan Vandlo.Una peste alta,cu delincvenții îi era mai ușor decât cu oamenii „buni”.Dacă vroia informații de la un escroc,Mike îi dădea pur și simplu bani.Ah,da,îi era mult mai ușor cu delincvenții.Spuse prudent:

-Ah,Sara,ai pomenit că logodnicul tău își dorește ferma.Sara îi oferi o privire de scuze.

-Nu știi ce este cu tine,dar reușești să mă înfurii.Poate n-o să mă crezi,dar eu rareori îmi arăt furia,față de alții.Dacă-l întrebi pe Greg,o să-ți spună că pur și simplu sunt lipsită de temperament.Mike trebui să reziste pornirii de a-i săruta mâna drept mulțumire,știind că lui Vandlo îi plăcea să le bată pe femeile care-l contraziceau.Dar nu făcu nici o mișcare.

-Este rândul tău pentru confesiuni.De ce își dorește ferma?

-Nu sunt sigură,spuse Sara dar își întoarse ochii de la el,făcându-l pe Mike să creadă că nu avea să-i spună adevărul,sau dacă da,nu în întregime.

-Greg vorbea fel de fel de lucruri,fie să o renoveze și să o deschidă publicului,fie sărea la ideea de a ne deschide acolo propriile noastre magazine cu produse bio.Indiferent ce își propune Greg cu ea,știi că își dorește adânc,cu disperare, ferma.Mike înghiți,încercând cu greu să-și rețină entuziasmul.Asta chiar era o adevărată spărtură în caz!

-Dar Rams nu i-ar vinde-o lui.

-Nu.

-Dar tu faci parte din familia lui Ramsey și te vei mărita cu Greg și atunci nu

este același lucru ca în cazul meu cu Tess? Sara își strânse buzele.

-Așa am văzut și eu lucrurile,dar Rams a spus nu.A fost cea mai mare ceartă pe care am avut-o cu el,vreodată.Cea mai mare ceartă pe care am avut-o eu vreodată cu cineva-cel puțin până când te-am întâlnit pe tine.Rams o trăgea într-una despre cum deținuse familia lui ferma încă din secolul optsprezece, transmisă din tată în fiul cel mai mare,generație după generație.Cei doi frați mai mari ai tatălui său muriseră tineri și așa a ajuns ferma la tatăl lui,Benjamin.Ah! Când mă gândesc la povestea lacrimogenă pe care mi-a vândut-o! A lăcrimat chiar,vorbind cum Lang,tatăl și fiul,s-au ocupat de fermă de...Sara își aruncă mâinile în sus .De când a fost ridicată,presupun.Și când mă gândesc acum că adevăratul lui motiv a fost acela că i-o promisese lui Tess,în leasing-și poate pentru că lui Rams nu-i place bărbatul pe care-l iubesc.Ah,ce-mi vine să-i fac lui Ramsey! Mike se încruntă,în încercarea de a mima simpatia.

-Dar nu știi de ce își dorește Greg ferma aia păraginită? Sara își privi mâinile și chipul ei drăguț deveni purpuriu.

-Greg nu mi-a spus niciodată asta,dar poate că o vrea pentru mine.Când a aflat că mi-a plăcut dintotdeauna ferma,a spus că o să mi-o cumpere.

-El a pomenit primul de ea,sau tu? Mike știa că discuția risca să semene a interogatoriu,dar nu se putu împiedica.Sara păru să nu observe.

-Cam așa ceva.Nu-mi amintesc.Nu.Stai.Mi-a spus odată că auzise de fermă altundeva,înainte de a veni în Edilean.

-Tess nu mi-a spus că i-ai cerut lui Ramsey să-ți vândă ferma.

-Dacă-mi cunosc vărul,el nu i-a spus.Ai idee câtă lume i-a cerut familiei McDowel să le vândă ferma? Mike era surprins.

-Nu.Nu știu nimic despre ea,exceptând faptul că stă să se prăbușească.De ce și-ar dori-o cineva?

-Casa fermei a fost remodelată în jurul clădirii originale,care se află în continuare acolo.Și familia McDowell s-a asigurat ca orice construcție exterioară să fie întreținută doar atât cât să stea în picioare. Mike știa că pe fața lui nu se citea nimic,peut-être că habar n-avea despre ce vorbea Sara.Nici un cuvânt nu avea sens.Sara continuă,cu voce mai înceată:

-Casa a fost construită în anul 1674 și când s-a clădit în jurul ei,casa veche a rămas înglobată,intactă.Iar clădirile adăugate sunt așa cum au fost în momentul ridicării lor.Mike se uita la ea.

-Vrei să spui că ferma a rămas în picioare din 1674?

-Cam așa ceva.

-A trecut prin Războiul pentru Independență și prin Războiul Civil?

-Și prin cele două războaie mondiale.Mama zice că a supraviețuit chiar și hippie-lor,în anii 70,care au fost chiar mai invazivi decât Generalul Sherman.

Mike abia dacă o mai asculta.Nu știa ce anume căuta Vandlos,dar instinctul îi spunea că era ceva legat de Ferma Merlin.Nu exista alt motiv pentru care să vrea Ștefan ferma.Nu avea nici o intenție să deschidă casa pentru public,asta era sigur-decât doar dacă el și familia lui i-ar fi putut buzunări pe vizitatori.

-Ei,când mergem să o vizităm? întrebă Sara.

-Poftim? Mike se trezi din reverie.

-Când mergem să vizităm ferma?

-Nu cred că e sigur pentru tine să o vizitezi.Tess zice că bătrânul Brewster Lang nu se desparte de pușcă.Mike nu o vroia pe Sara în apropierea unei proprietăți dorite de Vandlo.

-Trăiește din vânzarea legumelor-mai ales roșii selecționate-către mama mea.O să-i spun mamei să îl facă să plece de acasă în ziua în care mergem să vizităm ferma.

-Și ce pretext o să-i oferi mamei tale?

-Nu trebuie decât să-i spun că vreau să merg cu tine și este în stare să ne ducă cu mașina acolo.Deci n-ai venit aici ca să mă desparti.de Greg? adăugă ea după ce îl privi intens.Aici era bun Mike: să mintă cu dezinvoltură.De câte ori nu reușise el să păcălească detectorul de minciuni!

-Sora mea m-a momit să vin aici,să semnez hârtiile-și m-a pus să jur că o să stau în apartament.Planul meu era să vin aici pe furiș,să semnez hârtiile și să plec a doua zi.Prezența ta în apartament a fost o surpriză.Doar nu-ți închipui că Tess a pus totul la cale,pentru noi doi,nu? Mike ura să-și vândă sora,dar important acum era să câștige încrederea Sarei.Sara îi răspunse cu fermitate:

-Ba da,asta cred.Cred că Tess l-a sunat pe Luke și cei doi au aranjat împreună totul.

-Dacă stau să mă gândesc,Tess a fost cea care mi-a spus să folosesc tunelul,nu ușa din față.Mike își jură să-i trimită surorii lui flori-sau poate câteva safire.

-Acum sunt sigură că o să merg cu tine,spuse Sara veselă.Domnul Lang vine la oraș joia,adică poimâine,pentru Târgul Fermierilor,și atunci vom merge.

-Nu,chiar nu poți veni cu mine.Eu trebuie să...Sara se ridică de pe canapea.

-Crezi că s-au ars scoicile alea? Aș putea mânca o duzină.Cu ce să te ajut ca să pregătim cina? întorcându-se,ieși din living și se întoarse în bucătărie.

în timp ce o privea plecând,de un lucru era absolut sigur: Sara nu va merge cu el.Până când el nu va afla suficient de multe lucruri despre această Fermă Merlin,ea nu se va apropia de locul acela.De asta era absolut,categoric,sigur.

CAPITOLUL 6

ÎNDREPTÂNDU-SE spre Ferma Merlin, Mike nu se putea împiedica să nu fie mulțumit de el. De-a lungul cinei de aseară, Sara îi dăduse nenumărate argumente pentru care ea ar trebui să-l însoțească joi, în timp ce la Domnul Lang-așa îi spunea ea-se afla la Târgul Fermierilor. Mike fusese politicos, pretinsese chiar că se va gândi la asta, dar adevărul era că nici o clipă nu cedase deciziei de a nu-i permite să se apropie de fermă. Totuși, ca să se asigure că nu va avea probleme, hotărî să meargă la fermă cu o zi mai devreme. Aseară, după ce făcuse curat în bucătărie, a ieșit să o sune pe Tess. A rugat-o să facă orice ca să-l țină pe Lang departe de proprietate a doua zi, pentru ca Mike să o poată inspecta fără știința Sarei.

-O să-l sun pe Luke. El este singurul care se poate descurca cu bătrânul, i-a spus Tess.

-Se pare că Luke conduce orașelul ăsta.

-Eu cred că asta vine de la faptul că este stăpânul Conacului. Și știindu-i pe cei din Edilean, probabil că este o pornire rămasă din timpuri medievale. Deci te-ai gândit la fermă?

-Da, spuse Mike fără să-i povestească nimic despre interesul logodnicului Sarei, pentru fermă. Poate că era doar o coincidență, dar putea fi și spărtura de care aveau ei nevoie. Tess l-a asigurat că se va ocupa de asta și zece minute mai târziu l-a sunat să-i spună că Luke se va amuza copios în a-i crea suficiente probleme lui Brewster Lang, ca să-l țină toată ziua departe de fermă. În ultimii ani, ori de câte ori încerca Luke să mai repare câte ceva la Ferma Merlin, bătrânul nu se dezlipea de el, plângându-se atât de mult, încât lui Luke îi venea să-l sugrume. După ce termină convorbirea, Mike intră înapoi în apartament. La Sara lumina era stinsă și el era mulțumit de asta. Nu mai vroia să audă alte și alte argumente privind vizita ei la fermă. Iar joi îi va spune că fusese deja la acolo și cu asta se va termina totul. Dimineața devreme, când Mike se sculase să meargă la sală, Luke era afară, încărcând scule într-un mini-tractor Kawasaki Muie.

-Mă pregătesc pentru ziua mea cu bătrânul Brewster, îi spusese acesta. Ești sigur că vrei să cumperi ceva ca locul ăla vechi?

-Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să am o fermă. Este numai și numai ideea surorii mele. Luke zâmbi.

-Vrea să te lege aici, nu? Și câte întâlniri au încercat să-ți aranjeze până acum?

-Până acum, două. Cu...

-Lasă-mă să ghicesc. Ariei Frazier și Kimberly Aldredge.

-Întocmai. Spune-mi, are cineva secrete în orașelul ăsta?

-S-ar părea că tu,spuse Luke repede.Mike nu răspunse,se urcă în mașină și coborî fereastra.

-De ce nu vii mâine cu mine la sală?

-Am fost ieri,ai uitat? Și am stat până la ultima ta secundă.Patruzeci și șase de minute de iad.Nu cred că aş rezista la sală cu tine.Mike continuă să-l privească. Luke era un tip bine făcut,mușchiulos.

-Bine,mâine dimineață la șase,spuse Luke.

În timp ce se îndepărta,Mike regreta că trebuia să bată atâta drum până la Williamsburg, pentru sală.Se întreba dacă nu putea-construi el la Ferma Merlin un studiu mixt, pentru arte marțiale? Poate c-ar găsi câțiva clienți plătitori.După ce se va retrage din poliție va avea pensia respectivă,dar un venit suplimentar nu i-ar strica.Își trecu mâna peste maxiliarul nebarbierit.Sora lui și tot Edileanul îi otrăveau mințile.Mai avea aproape trei ani până să părăsească forțele de poliție și să se multe la...probabil la Edilean,de vreme ce Tess și-zâmbi-puștiul ei vor locui acolo.Dar tot nu-și putea imagina că îi va plăcea vreodată să trăiască la o fermă.Intrând în parcare,Mike se gândea cum o să rezolve el cu bătrânul Lang.Omul locuise la Ferma Merlin toți cei optzeci și cinci de ani ai săi,așa că nu-i va fi ușor să scape de el.Poate că-l vor băga în vreun azil din Ohio,unde bunica lui își petrecuse ultimii ani de viață.Personalul de acolo se mai ocupase și înaintea ei cu oameni dificili și știa să continue să zâmbească și să nu le lezeze sentimentele.Fără oameni pe care să-i terorizeze,bunica lor s-a deteriorat rapid,până când au găsit-o într-o dimineață în pat,cu ochii deschiși,plini de mânie.După o oră,Mike pleca de la sală și se îndrepta cu mașina spre Ferma Merlin.Ferma se afla la nord-vest de Edilean și drumul trecea prin aceeași sălbăticie deasă care înconjura orașelul și îl făcea să pară mai izolat de lume decât era în realitate.Trecu de McTern Road, care ducea spre orașel și merse mai departe.Depăși de două ori camionete cărând bărci cu motor, care se îndreptau spre rezervația naturală înconjurătoare, pentru recreere.

Verificând direcțiile transmise de Tess, își aminti ce-i spusese sora lui.

Odinioară, ferma se întindea pe o mie de acri, cu o imensă pistă de curse la doar o jumătate de milă de casă. Acum însă nu mai rămăseseră decât douăzeci și cinci de acri de pământ, prin mijlocul cărora curgea micuțul K Creek.

Primul lucru pe care-l văzu apropiindu-se de fermă, a fost un uriaș indicator cu INTRAREA INTERZISĂ. Mike ieși bine din drum, ca să parcheze mașina sub un stejar uriaș. Chiar dacă primise asigurări că Lang lipsea de acasă în ziua aceea, nu vroia să riște să intre cu mașina în fermă și să o lase la discreția unui om furios. Observă un gard vechi, dărăpănat, ascuns printre tufele sălbatice înalte și

dincolo de el putea vedea partea de sus a unui coș.

Era îmbrăcat în jeanși,bluză cafenie și o jachetă din bumbac.Își vârî mâna în buzunarul jachetei,să se asigure că pungă din plastic se afla acolo.Băgase într-o bucată de carne un tranchilizant-unul din cele câteva droguri pe care le păstra în mașină-și era gata să înfrunte câinii lui Lang.Tess îl prevenise de existența acestora,spu-nându-i că Lang îi antrenase să-l alerteze la orice semn că cineva îi încălca proprietatea.Câinii erau un alt motiv pentru care nu vroia ca Sara să vină cu el.Mike decise să nu înainteze pe alee ci să o ia prin bătării,spre laterala casei.Își făcea încet drum printr-un câmp de morcovi sălbatici Queen Anne, ierburi cu semințe și margarete sălbătice,străduindu-se să nu părăsească poteca.Prespunu că aici îmi voi cultiva eu cerealele”,își spuse în barbă și nu se putu abține să nu chicotească la absurditatea ideii.

În timp ce mergea,asculta,dar în afară de ciripitul păsărilor,nu auzi nimic.Când ierburile înalte dispărură brusc,văzu în depărtare o margine a casei.Dar spre deosebire da fanfaronada cu care i se vorbise despre fermă,nu văzu decât o casă veche,cu două nivele,cât se poate de obișnuită și care avea nevoie de reparații și de zugrăveală.Un coș din cărămidă pornea de jos,până deasupra liniei acoperișului și din experiența lui în construcții presupuse că avea un tiraj bun.

Putea vedea patru ferestre,câte două la fiecare nivel și o verandă lungă,în ceea ce presupunea el că era partea din spate a casei.Din unghiul lui,nu putea vedea fațada.Dacă nu i s-ar fi povestit despre fermă,nu ar fi zis niciodată că era deosebită,arătând aidoma cu miile de ferme din Virginia.Exceptând un singur lucru.Între el și casă se aflau patru clădiri care arătau ca scoase dintr-un film a cărui acțiune se petrecea pe vremea lui George Washington.Una,în partea dreaptă a lui,era perfect pătrată,cu un acoperiș în două pante,dar nu se vedea nici o fereastră,nici măcar o ușă.În partea stângă se afla o clădire mai mare,mai scundă dar mai întinsă,cu o extindere într-o parte și cu câteva ferestre.Între ele se afla o structură ciudată din lemn,care arăta efectiv ca un acoperiș pus direct pe pământ.Nu-și putea imagina care putea fi scopul ei.Și mai în spate față de celelalte trei se afla ceea ce părea a fi,indiscutabil,o toaletă.

Mike stătea liniștit,uitându-se peste tot.În jurul casei existau câțiva copaci uriași,umbrind zona.Uitându-se de la o clădire la alta,începea să înțeleagă ce-i spusese Sara.Era o plantație neatinsă,exact cum fusese în urmă cu sute de ani și Mike avu senzația neobișnuitului.Întorcându-se,văzu un gard scund-singurul lemn care părea a fi fost vopsit în ultimii cincizeci de ani-În jurul unei grădini organizată în pătrate mari,cu poteci acoperite cu pietriș alb.Și cu toate că arăta ca ieșită dintr-o carte de istorie,părea totuși a fi din secolului acesta.Pe o masă

veche,aflată în dreptul unei poteci,se aflau suluri de sârme,unelte și marcatoare din plastic.Într-un colț se afla o veche magazie din tablă,cu o ușă atârând deschisă și înăuntru putea vedea unelte din lemn.Cât despre grădina în sine,se aflau acolo cele mai mărețe legume pe care le văzuse el vreodată; arătau ca o reclamă pentru sol fertil.Indiferent ce altceva se spunea despre bătrânul Lang, era,în mod cert,bun la cultivarea plantelor.Cu grijă,uitându-se după câini,Mike ieși din locul ferit și o porni spre grădina de legume.Totul era perfect aliniat,fără o buruiănă la vedere.Ce vedea era atât de neobișnuit pentru Mike-și atât de frumos-încât nu se putu împiedica să nu o ia printre straturi.În mijloc se afla ceva ce presupuse a fi un răzor cu plante aromatice,un pătrat intersectat de poteci,cu câte un mic copăcel în fiecare colț.Abia acum,privind plantele,își dădu pentru prima oară seama că ceva nu era cum trebuie.Constată perplex că exact în mijlocul fiecărui triunghi se afla câte o plantă înaltă,prosperă,care părea a fi marijuana.Făcând un pas spre cea mai apropiată dintre plante,Mike auzi un declic slab.Era un sunet pe care nu l-ar fi auzit dacă ar fi existat alte zgomote,cum ar fi fost lătratul unui câine.Dar Mike mai auzise o dată sunetul acesta-și câteva secunde mai târziu un prieten al lui a fost aruncat în aer.

Mike încremeni pe loc,uitându-se doar în jos,să vadă pe ce anume călcase.Nu părea a fi o mină,dar putea vedea un cerc a ceva ascuns sub pământ.

Ținându-și piciorul pe loc,scoase încet cuțitul din buzunarul jachetei și se folosi de lama lungă ca să îndepărteze pământul.Părea a fi o capcană veche din fier,cu dinți.Dacă s-ar fi declanșat,i-ar fi pătruns adânc în gleznă.

Mike apucă prudent,cu mâinile,cele două jumătăți de cerc și le ținu apăstate în jos,în timp ce-și scotea piciorul.Capcana se declanșa în clipa în care îi dădu drumul.Era ca o plantă carnivoră letală-și scopul ei era să rănească pe oricine încerca să se apropie de planta de marijuana.

În regulă,înseamnă că bătrânul scoate bani cu droguri ilegale.Pentru Mike asta nu însemna nimic,dar se întrebă dacă mai existau capcane și în jurul celorlalte plante.Sau era cu totul altceva și canabisul era pus doar ca să înșele vigilența?

Mike începu să inspecteze grădina de legume cu aceeași prudentă cu care lucra de o viața.Fiecare plantă de marijuana avea câte o capcană alături și fiecare capcană era ascunsă sub pământ.În dreptul porții văzu patru găuri în pământ și în mijlocul lor ierburile erau aplatizate.Își dădu seama că acolo fusese instalat un cort și Mike îi înțelese rostul.Dacă bătrânul cultiva droguri,băieții din sat încercau probabil să le fure și atunci Lang dormea afară,să și le apere.

Era o explicație plauzibilă,pe care totuși Mike nu o acredita.Ceva nu era cum trebuie.Pe de o parte era imposibil ca Lang să cultive astfel de plante la vedere și

nimeni din Edilean să nu știe.Lui Mike i se spusese că Luke reparase clădirile și cosea adesea iarba din jurul casei.Ar fi văzut plantele și Mike știa că Luke nu ar fi tolerat așa ceva.Iar dacă,să zicem,Luke nu ar fi smuls plantele,atunci,în mod categoric mama Sarei nu ar fi permis așa ceva.Petrecuse cu femeia asta mai puțin de o oră,dar suficient ca să-și dea seama că ar fi refuzat să cumpere legume de la cineva care cultiva marijuana.

Mike păși peste o duzină de ierburi parfumate,spinoase,ca să ajungă la una dintre plantele de cana-bis.Când dădu pământul la o parte,văzu că rădăcinile plantei se aflau într-un ghiveci.Poate gă Lang le cultiva în altă parte și când pleca,le băga în pământ.Dar Mike era tot mai convins că bătrânul le folosea drept momeală,să atragă oamenii în grădină.

Mike puse la loc capcana dezafectată,îndepărtă orice urmă a trecerii lui pe acolo și plecă să-și continue explorarea.Se îndepărtă de casă,spre pajiște.Aici,chiar în fața casei principale,se mai afla o grădină,cu tufe înalte de buxus îngrădind straturile.În cel de al doilea pătrat,observă o plasă ascunsă într-o ramură de copac,care atârna deasupra grădinii de sub el.Când Mike mișcă un băț de pe pământ,găsi firul unei capcane.Dacă ar fi călcat pe el,plasa i-ar fi căzut pe cap.

-Un adevărat film cu Tarzan,mormăi el ce ieșind din ceea ce presupunea a fi o grădină cu flori.În capătul îndepărtat al grădinii se afla o jumătate de acru de gazon tuns peste care nu ar fi vrut să pășească,dar dincolo de el se afla o altă zonă îngrădită,pe care ținea să o vadă.În mijlocul gazonului se afla o alee îngustă de pietriș,dar se vedea atât de clar că fusese recent folosită de o mașină, încât nu putea avea capcane.Se pare că Lang nu vroia ca cineva să încerce să se strecoare prin locuri de unde nu putea fi văzut de el.

Mike merse repede de-a lungul aleii spre ceea ce părea a fi o livadă bătrâna și când ajunse acolo,rămase locului,admirând-o.Pomii păreau a fi fost inițial plantați în cinci șiruri drepte,lungi,dar acum erau aici multe goluri și o jumătate dintre pomii rămași păreau prea bătrâni ca să mai rodească.

Pentru prima oară Mike se gândi la această proprietate ca fiind a lui.l-ar face plăcere să îndepărteze pomii bătrâni și să-i înlocuiască.Își spuse că ar fi fost minunat să rupă o caisă sau o prună din proprii lui pomi.Se uită la gazonul vast și se imagină jucându-se de-a prinselea cu puștiul lui Tess.Și când Tess nu va fi în preajmă,îi va arăta puștiului-sau fetei-puțin box cu picioarele.Poate c-ar putea aduce niște aparate de forță într-una din clădirile astea și...

Mike reveni în prezent.Zona îngrădită din apropierea livezii era un cimitir.Nu fu surprins să vadă numele McDowell pe o duzină de pietre vechi,dar când ajunse la poartă văzu ceva care-i atrase atenția în altă parte.La câțiva metri de cimitir se

afla un șir de dale mici, din beton, cu nume și date bătute în ele.

Erau, clar, mormintele animalelor de casă și începeau din anul 1920. Cele mai recente morminte erau pentru animalele numite Regele, Regina, Prințul, Prințesa, Ducele, Ducesa, Marchizul, Marchiza, Conte, Contesa, Viconte și Vicontesa. Uitându-se la date, Mike văzu că toți câinii trăiseră, se pare, foarte mult-exceptându-i pe ultimii doi. Nu avuseseră mai mult de trei ani când au murit. Poate că era vorba de cinismul lui Mike, datorat unei vieți pline de experiențe, dar se întrebă dacă nu cumva câinii fuseseră omorâți. Pierderea câinilor putea explica de ce Lang pusese curse mortale.

Mike nu era încă sigur, dar își spuse că era vorba de un război în curs și era posibil ca bieții câini să-i fi căzut victimă. Presupuse că cineva îl ataca pe bătrân și că Lang încerca să se protejeze. Dar în același timp, asemenea păianjenului cu musca, Lang încerca să-și ademenească dușmanul într-o cursă. Dacă cineva încerca să se apropie de marijuana, se pomenea cu glezna aproape smulsă. Dacă dușmanul se strecura prin vechea grădină de flori, se pomenea cu o plasă deasupra capului. Desigur, primul lucru pe care vroia să-l afle Mike era cine era pe urmele lui Brewster Lang. Dar dacă nu putea afla-deși era aproape sigur că deja știa-atunci va trebui să descopere cauza acestui război.

CAPITOLUL 7

SARA ÎNAINȚA de-a lungul aleii Fermei Merlin și se mira de puținele schimbări față de când o văzuse prima oară, pe vremea când avea doar opt ani. La cina din seara dinaintea acelei vizite, mama ei își anunțase încântată familia că Brewster Lang o contactase ca să-i spună că dorea să-i vândă câteva legume pentru Alimentele Bio Armstrong. Faptul că el cultiva cele mai suculente și mai frumoase produse din regiune, poate chiar din sat, era un lucru bine știut.

-Și cum te-a contactat? o întrebase soțul ei. Prin semnale fumigene? Sau a folosit două conserve și o sfoară?

Tatăl Sarei nu crescuse în Edilean și nu rareori îi dădea de înțeles soției sale cât de înapoiat considera el orașelul. Doar Sara chicotise la gluma lui, dar ea a fost întotdeauna „fata tatei”. Cele două surori mai mari erau la fel de convenționale pe cât era Sara de visătoare.

-Prin telefon, spuse Eleanor trecându-i bolul cu salată de morcovi și struguri lui Taylor care, la doisprezece ani era cea mai mare dintre cele trei surori.

-Mâine mă duc la el și tu, Sara, o să vii cu mine. Toată lumea de la masă încremenise, uitându-se la Sara. În timp ce surorile mai mari erau la fel de organizate și de determinate ca mama lor-dar fără nuanțele hippie-Sara se

mulțumea să se joace cu nenumăratele ei păpuși și să coasă la nesfârșit rochițe pentru ele. Sara arăta ca și cum nu știa dacă era vorba de o pedeapsă sau de o onoare care i se făcea.

-Eu? șoptise ea. De multe ori își însoțise ea tatăl la muncă. Desigur, întotdeauna sâmbăta, când acesta avea mai puțini pacienți și mai multă hârțogăraie de rezolvat, dar ei îi plăcea vechiul spital din Williamsburg și îi plăcea să stea cu tatăl ei. Dar spre deosebire de surorile ei, pe mama ei nu o însoțise niciodată la muncă.

-Da, tu, spusese Ellie. Ferma Merlin este veche și plină de mistere. Tu o să stai afară, în timp ce eu o să negociez condițiile cu domnul Lang, dar asta n-o să dureze mai mult de o jumătate de oră. Dar durase două ore, timp în care Sara se plimbase prin jur în rochița ei roz-pe care i-o făcuse cadou mătușa Lissie-și se îndrăgostise de vechea fermă. Se împrietenise cu cei doi câini ai domnului Lang, se vârase într-un cârd de găște care erau aproape la fel de mari ca ea și explorase toate vechile clădiri de pe proprietate. Când mama ei se pregătea de plecare, Sarei i se păru că nu trecuseră mai mult de câteva minute. Dar nu și mamei ei, care era mai furioasă decât o văzuse ea vreodată.

În urma acesteia venea un bărbat scund, solid, atât de adus din spate încât îi amintise Sarei de un personaj dintr-o carte: Cocoșatul de la Notre Dame. Se târa în spatele furioasei ei mame, zâmbind ca și cum ar fi câștigat un premiu.

Dar când o văzu pe Sara lângă mașină se opri și se zgâi la fetiță și fața lui rotundă devenise brusc amenințătoare.

-Arată exact ca ea, spusese el cu o voce adâncă, șovăitoare, care Sarei i se păruse comică. Ar fi chicotit, dacă n-ar fi fost privirea aceea intensă a lui.

Ellie deschisese portiera mașinii și din cauza stării ei de agitație, îi căzuseră cheile. În timp ce se apleca după ele, bătrânul își îndepărtase rânjetul de pe față și când Ellie se ridicase la loc, el se uita doar la copil.

-Cu mătușa Lissie? Da, Sara seamănă cu ea și este ca ea. Deschise apoi portiera din spate și așteptă ca Sara să se urce în mașină. Ellie se sui la volan și porni mașina. Pe bancheta din spate, Sara se uita afară pe fereastră la domnul Lang și știa că mama ei nu vedea felul cum o privea el și nici cum îndrepta degetul spre ea. Exact în clipa în care mama ei băga în viteză, bătrânul își făcuse mâna pușcă, apăsând pe un trăgaci imaginar. Sara se lăsase jos pe banchetă, îngrozită, ascultând-o pe mama ei plângându-se tot drumul până acasă despre cât de „pirat” era Brewster Lang.

-Ca și cum ar fi ținut îndreptată o pușcă asupra mea, spusese mama ei-și cuvintele ei o făcuseră pe Sara să se lase și mai mult pe banchetă.

Sara nu a povestiți niciodată nimănui ce făcuse domnul Lang, mimând că o împușcă. De-a lungul anilor care au urmat, reușise să separe frumoasa, bătrâna fermă, cu fluturii zburând în jur, de bătrânul înfricoșător care părea să o urască pentru că semăna cu mătușa Lissie. Într-o zi, Sara a întrebat-o pe mătușa ei despre bătrân, dar singurul lucru pe care i l-a spus aceasta a fost să stea departe de el.

-Nu uita, draga mea, niciodată să nu crezi ce-ți spune Brewster Lang.

După care Lissie a refuzat să-i mai spună ceva despre domnul Lang. Mătușa Lissie crezuse atât de mult în puterea gândirii pozitive, încât refuza cu desăvârșire să permită cuvintelor urâte să-i traverseze buzele. Pe Sara o amuzase întotdeauna faptul că unii oameni din Edilean își aminteau cu drag de această trăsătură, în timp ce alții spuneau că Lissie îi călca pe nervi.

Și iată că în după-amiaza asta, Sara vizita din nou Ferma Merlin. Îi venise ideea la ora două când, stând afară și cosând, îl văzuse pe Luke plimbându-se prin grădina Conacului Edilean cu un bărbat mărunțel. Nu se gândise la nimic până când nu se simțise străbătută de un fior. Se scuturase ușor, își frecase pielea găină de pe brațe și își ridicase privirea. La doar câțiva metri, holbându-se la ea cu o privire plină de ură, se afla monstrul din toate visele ei: domnul Lang. Nu-I mai văzuse atât de aproape de ea din copilărie-se asigurase ea de asta-dar omul nu se schimbase prea mult. Tot urât era, cu capul mare și rotund ca un dovleac. Poate că se mai scurtase puțin și fața lui avea ceva mai multe riduri, dar în esență era același. Și din nou, exact ca pe vremuri, făcuse un gest ca și cum ar împușca-o. Dar de data asta Sara nu mai era un copil. Îi oferise cel mai dulce zâmbet, apoi își ridicase și ea spre el degetul arătător. Omul îi întoarse zâmbetul într-un fel care îi readuse pielea de găină pe brațe și o porni repede după Luke.

După care Sara nu mai reuși să se întoarcă la cusut, își strânse lucrurile, intră în casă și ferecă ușile și geamurile. Când termină, își aminti că Mike stătea cu ea și că nu va putea intra în casă. Cu gândul la Mike, totul se limpezi. Aseară la cină el fusese atât de drăguț, ascultându-i motivele pentru care ea vroia să-l însoțească la fermă. Se culcase sigură că îl convinsese. De când văzuse pentru prima oară Ferma Merlin, visase să revină acolo, dar numai dacă „el” nu era prezent. A merge acolo însoțită de Mike, un detectiv care probabil avea o armă asupra lui, i se părea o oportunitate perfectă. Se gândise chiar la cum să se îmbrace și ce mâncare să împacheteze pentru picnic. Dar se părea că Mike nu avusese nici cea mai mică intenție să o ia cu el.

-După tot ce-am făcut pentru el, mormăi ea furioasă. Faptul că nu-și putea aminti nimic din tot ce făcuse pentru el, nu îi tempera furia. Înțelese că Mike aranjase cu Luke să se ocupe de Lang în timp ce el, Mike, se ducea să viziteze ferma. Singur.

-În jocul ăsta este loc pentru doi,mormăi ea,apoi sună la managerul magazinului mamei ei,rugându-l să pregătească un coș cu mâncare pentru un picnic în doi.Sara știa că vestea despre comanda ei se va răspândi imediat în tot orășelul, dar nu-i păsa.Se săturase efectiv de oamenii care o tratau ca și cum ar fi fost prea delicată să audă adevărul.Greg refuzase să-i spună ce anume era atât de urgent încât trebuise să plece pe loc.Iar acum,Mike îi demonstrase clar că nu o considera în stare să viziteze fermal Se dusese acolo cu o zi mai devreme decât spusese și asta,cu ajutorul rudelor ei.

Douăzeci de minute mai târziu,cu coșul pentru picnic în mașină,se îndrepta spre Ferma Merlin.Când văzu mașina lui Mike parțial ascunsă sub stejarul uriaș,se convinse o dată în plus că făcea ceea ce trebuia.

Ea însă refuză să se ascundă.Intră cu mașina pe poartă,o parcă în fața casei principale și coborî.Dacă-I vedea pe Mike,bine,dacă nu,la fel de bine.

În timp ce-și lua geanta,simți bâzâitul telefonului.Mama ei îi trimisese un e-mail anunțând-o că făcuse rost de molokhia uscată pe care o vroia Mike iar Joce îi scria să treacă pe la ea și să-i spună cine era omulețul acela cumplit care se ținea după Luke,prin grădină.Iar Tess îi lăsase un mesaj vocal,întrebând-o cum mergeau lucrurile între ea și Mike.Și mai erau alte patru e-mailuri din partea clientelor care o întrebau când le erau gata toaletele.Sara își puse geanta înapoi pe banchetă,își luă mobilul și apăsă repede pe butoane,ca să răspundă la toate mesajele.

CAPITOLUL 8

MIKE SE AFLA în podul surei,răscolind cu o furcă fânul uscat.Găsise deja două capcane de picior în fânar,una confecționată artizanal și cealaltă datând probabil de pe vremea Războiului Civil.Vârful furcii se agăță în ceva aflat deasupra ușii și Mike se aplecă să se uite.Era o fâșie lungă,sfâșiată,din jeansii lui,acolo unde aproape că fusese prins într-o cursă care trimisese în zbor săgeți din oțel.Nu fusese prevenit decât de sunetul proiectilelor letale,în timp ce se îndreptau spre el.Se aruncase la pământ și se rostogolise,în timp ce săgețile vâjâiau deasupra capului său și se înfîgeau în copacul din apropiere.Mike înjurase în timp ce smulgea săgețile din ramuri și le repunea în trapă.Oricât ar fi urât ce făcea,era decis ca bătrânul Lang să nu-și dea seama de trecerea cuiva pe aici.

Acum era deja după-amiază și Mike se pregătea să plece.Găsise peste tot capcane și curse.Nu vizitase nici o clădire,nici o grădină care să nu fi fost pregătită să rănească un intrus,să-l mutilize sau chiar,uneori,să-l omoare.

Nu mai avea decât șura și era gata.Mike nu se amăgea că găsise toate

dispozitivele,dar în mod sigur făcuse o gaură în numărul acestora.Și de-a lungul orelor de căutare învățase mult mai mult decât doar cum să construiești artizanal un dispozitiv ucigaș.Constatase că Lang era un bătrân inteligent-și puternic-total lipsit de conștiință.În obsesia lui oarbă de a apăra ceea ce considera că-i aparține,era crud-și fără cea mai mică preocupare pentru consecințe.Dacă s-ar fi strecurat vreun copil în ogradă...Mike nu vroia să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla.Era evident că pe Lang nu-l preocupa decât ideea de a ține departe orice intrus.Mike auzi un zgomot dedesubt,în șură și cu coada ochiului surprinse o mișcare.Dintr-o dată,fără cel mai mic zgomot,se lăsă pe burtă și se uită în jos,pe podeaua de dedesubt,dar nu văzu nimic.La naiba! Luke îi spusese că-l va ține pe Lang până la ora patru.Mike stătea întins,nemișcat,întrebându-se cum poate ieși fără să fie văzut de Lang.În spatele lui,deasupra ferestrei deschise,se afla o grindă groasă,cu o funie atârând de ea.Nu se pricepea el prea bine la fânare,dar își imagină că funia servea la ridicarea sus în pod,a calupurilor cu paie.Întorcându-și numai capul,studie funia și grinda.Păreau solide,dar după tot ce văzuse astăzi nu garanta că funia nu s-ar fi rupt când ar fi sărit să se prindă de ea.Se uită din nou jos prin crăpăturile dintre scândurile dușumelei și ceea ce văzu îl șocă.Sara intra nepăsătoare în hangar,cu capul aplecat,concentrată asupra tasturii mobilului ei.Prima pornire a lui Mike a fost să strige la ea să rămână pe loc,dar nu știa cine ar fi putut veni în urma ei și auzi.

-Sara! sâsâi Mike spre ea.Dar Sara continua să scrie.

Nu-și putea imagina cum de intrase în hangar fără să fi fost lovită.Chiar în fața ușii se afla un fir din nailon aproape invizibil de care atârna agățat,gata să cadă,un vechi jug pentru cai,din lemn,piele și fier.Mike nu vroia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă un asemenea obiect ar fi căzut pe chipul drăgălaș al Sarei Shaw.

-Sara! sâsâi el din nou.Sara ezită,aplecată asupra tasturii,apoi,spre groaza lui,dădu să iasă afară din șură.O fi ratat ea trapa la intrare,dar cu siguranță că o va declanșa la ieșire.Mike nu se gândi mult.Anii și ani de zile de antrenament îl făcuseră să reacționeze fără să se gândească.Sări în sus și se lansă spre fereastră,apucându-se de funie.Funia,legată de bârna de deasupra ferestrei,continua să se balanseze.Îi ardea mâinile,dar Mike alunecă de-a lungul ei suficient de jos pentru ca în clipa în care Sara pășea afară pe ușă,exact când piciorul ei era gata să se lase pe ața de pescuit,Mike o înșfacă cu mâna dreaptă,continuându-și balansul în aer.Aterizară pe iarbă,la limita surei,exact în clipa în care peste douăzeci de kilograme de harnașament se rostogoleau la pământ,chiar în locul unde se aflase Sara.

Sara stătea deasupra lui, aproape fără suflare, cu fața la doar câțiva centimetri de a lui.

-Chiar că ar trebui să încetăm să ne întâlnim în felul ăsta.

Mike nu răsese dar se rostogoli de sub ea ca să se ridice și să se aplece desupra ei.

-Ce naiba' cauți aici? Ți-am spus să te ții departe. Ți-am spus...

-De fapt, nu mi-ai spus nimic și încep să cred că tot ce mi-ai spus n-au fost decât minciuni. Arăți ca naiba. Vrei să-mi spui adevărul despre ceea ce se petrece?

Mike era sfâșiat între dorința de a o scutura cu mânie-sau de a o săruta, ușurat că nu pățise nimic rău. Era atât de drăguță în rochia el galbenă cu flori roz pe gulerul mare, încât se așeză doar jos, pe iarbă, lângă ea.

-Puteai fi ucisă.

-Pot vedea și singură asta, spuse ea uitându-se la grămada de piele și lemn. Mă întreb unde a găsit domnul Lang chestia asta și din ce secol este?

Mintea lui Mike lucra cu viteza sunetului, încercând să decidă cât de mult putea să-i spună și cât trebuia să păstreze ascuns.

-Ce se petrece aici? repetă ea. Era atât de calmă încât și ultimele rămășițe de furie îl părăsiră.

-Nu am vrut decât să arunc o privire asupra proprietății pe care mi-a dat-o sora mea. Sara se uită de la el la hangar și din nou la el.

-Nu ai vrut să vin cu tine pentru că te-ai gândit că ai putea găsi așa ceva aici, da?

Mike îi zâmbi pe jumătate. Nu o să-i fie ușor să scape mințind din chestia asta.

-Femeile deștepte sunt o mare pacoste în meseria mea.

-Deci te afli aici, în Edilean, pentru un caz?

-Ai adus întâmplător ceva de mâncare? Sunt mort de foame.

-Am adus. Un coș plin. Mike se ridică și întinse mâna să o ajute, dar ea o ignoră, continuând să se uite la grămada de harnașament.

-Nu o să-ți permit să mai stai în apartamentul meu nici un minut, dacă nu-mi spui ce făceai astăzi aici.

-Nu pot.

-Perfect. Mama are o cameră liberă. Dacă-ți închipui că sunt o băgăreață, înseamnă că habar n-ai ce înseamnă asta până când nu stai o zi pe lângă ea. Tata spune că ea poate stoarce secrete și dintr-un ananas. Mike se așeză la loc. Poate că era mai bine să-i spună măcar o parte din adevăr.

-O criminală înrăită locuiește aici sau în apropierea orașului vostru.

-Cine e?

-Dacă am ști, am aresta-o, dar nici măcar nu știm cum arată. Singura fotografie pe care o avem cu Mitzi Valdo a fost făcută în 73, când avea șaisprezece ani.

-Înseamnă că acum are cincizeci și trei de ani?

-Exact.Mike îi admiră abilitățile matematice.

-Și știți sigur că se află aici,în Edilean?

-Numele orașului este singura certitudine.Mike ura să-i spună asta,dar era totuși mai bine decât să o lovească din plin cu adevărul despre Ștefan.

-Și ce-a făcut?

-În primul rând,și-a ucis soțul.Nu că tipul n-ar fi meritat asta,dar totuși este ilegal.

-A venit în Edilean ca să ucidă pe cineva? Sara își duse mâna la beregată.

-Sincer? Nu știm de ce se află aici și multe din tot ce știm despre ea ne-au parvenit de la a doua,a treia mână.Mike dori să detensioneze puțin momentul.Se spune că este atât de urâtă încât ca să-l ademenească pe Marko Valdo să se însoare cu ea,a trebuit să poarte un vâl,să-și acopere partea de jos a feței.

Povestea este cu atât mai remarcabilă cu cât ea avea șaisprezece ani,iar el, cincizeci și unu.Sara nu-i permise să o deturneze de la subiectul principal.

-Dacă și-a ucis soțul bătrân,de ce nu se află la pușcărie? Mike ridică din umeri.

-Familia a ținut ascuns adevărul.Agentilor care au lucrau la caz li s-a spus de către un informator că omul căzuse pe scări și murise.Totuși,când trupul lui a fost deshumat recent,i s-au găsit trei adâncituri în craniu,care se potriveau perfect cu o crosă de golf.Mike coborî vocea: s-a specializat în a-i prosti pe oameni lăsându-i fără nici un ban și chiar vrem să o culegem de pe străzi.

-Dacă ar fi făcut așa ceva în Edilean,am fi știut cu toții.

-Ce caută ea în orașelul ăsta,este o mare enigmă pentru toți.De obicei lucrează în orașele mari,cu cât mai mari,cu atât mai bine,deci ce poate ea să vrea în Edilean? Mike așteptă o clipă,oferindu-i Sarei posibilitatea unui răspuns dar Sara nu spuse nimic.

-Tu nu ai auzit nimic,nu?

-Nu-mi amintesc,dar eu am fost atât de ocupată cu magazinul și cu Greg,încât s-ar putea să nu fi observat.Poate că știe mama ceva...

-Nu! Cu cât știu mai puțini oameni,cu atât mai bine.

-Înțeleg,spuse Sara dar ochii ei nu-i întâlneau privirea.

-Dar femeile bogate care vin la magazinul vostru? Ce știi despre viețile lor? Sara îl privi speculativ.

-Dacă te interesează,atunci eu pot fi cel mai bun om de legătură.Ai planificat toate astea,da? Luke m-a scos din apartament pentru ca tu să poți veni prin tunel și să te muți acolo.Până să apuce Mike să se gândească ce să răspundă,Sara se ridică și o porni repede pe cărare,spre mașina ei.

Mike o prinse după trei pași și o apucă de brațe.

-Da! Ai fost mințită și folosită fără rușine. Dar tu nu știi câte vieți au fost distruse de femeia asta. Au fost câteva fete tinere care...

-Greg! Tu l-ai îndepărtat chiar înainte de nunta mea? Nu avea timp să se gândească la răspuns.

-Da. Când Sara încercă să se smulgă, el continuă să o țină.

-Și mi-au ars apartamentul cu tot ce aveam în el doar ca să-mi confere o acoperire bună. Sara, îmi pare nespuse de rău că ai fost împinsă în povestea asta, dar tu ai acces la locuri și oameni așa cum nu are nimeni altcineva din Edilean. Din câte știm, Mitzi poate fi una dintre clientele tale.

-Ai îndepărtat mirele chiar înaintea nunții. Nu este cinstit, spuse Sara.

-Știu. Dar ceea ce le face Mitzi oamenilor este cu mult mai necinstit, spuse Mike cu voce blândă.

-Unde este Greg?

-În siguranță.

-Ce înseamnă asta? Că l-ai vârat undeva, după gratii? Mike știa că în momentul acesta Greg se mai afla în custodie, dar că avocatul lui era pe cale să-l scoată. Un lucru rău, pentru că bărbatul cu care împărțea celula era un agent sub acoperire. Dar Mike nu-i putea spune Sarei toate astea.

-Mi s-au spus atât de puține despre cazul ăsta, încât sunt încă multe lucruri pe care nu le știu. Căpitanul meu mi-a vorbit despre caz, apoi, când i-am spus că trebuia să merg acasă să-mi fac bagajul, mi s-a arătat o fotografie din ziar, cu apartamentul meu în flăcări. Când Mike văzu simpatie în ochii ei, își relaxa strânsoarea dar nu-i dădu drumul. Spuse:

-Îmi pare rău pentru toate astea. Un tip pe care l-am cunoscut pe vremea instrucției mele și-a amintit că spusesem odată că bunica mea era din Edilean. Pe vremea aceea eram prea tânăr ca să știu că nu trebuie să spun prea multe despre mine. Când a început să fie vehiculat numele orașelului, el și-a amintit asta, federalii l-au contactat pe șeful meu și iată-mă aici. Sara se încrunta, dar într-un fel care-l făcu pe Mike să se mai relaxeze puțin și să-și retragă mâinile de pe umerii ei.

-Cred că ți-am murdărit rochia cu sânge. Sara se uită la pete, apoi îi luă mâinile într-ale ei și le întoarse cu palmele în sus, să se uite la pielea sfâșiată.

-Ai pățit asta de la funie?

-Da, spuse Mike privind-o cu atenție.

-Cred că a fost pentru prima oară că a trebuit să joc rolul lui Jane.

Ochii lui Mike se luminau.

-Putem oricând merge în grădina cu flori,unde să te trezești cu o plasă picându-ți peste cap.Iar eu mi-aș putea băga un cuțit între dinți,ca să o-tai.

-Plasa sau rochia? întrebă Sara cu seriozitate.

-Rochia.Și aș lăsa doar plasa.Privirea pe care i-o aruncă era lascivă,nu răutăcioasă,iar ea râse.

-În regulă.Uite ce-o să facem acum.Ne întoarcem la mașina mea și eu-nu tu-o s-o conduc până la mașina ta.Apoi o să mergem pe jos la K Creek-tu poți căra coșul pentru picnic-și o să mâncăm și o să stăm de vorbă.Iar tu o să-mi povestești tot ce se petrece aici.

-Cât o să pot să-ți spun.Sara se uită la el.

-Bine.Totul.Începură să se îndrepte spre mașina ei.

-Dar de unde știi unde mi-am pus mașina?

-Prostii.Acolo unde parchează toată lumea care vrea să se ascundă pe șoseaua asta.

-Și tu ai făcut asta? Sara deschise portiera șoferului.

-A spus cineva,cumva,că am renunțat deja la asta? Râzând,Mike se așeză pe bancheta alăturată și închise portiera.

CAPITOLUL 9

-VREI SĂ SPUI CĂ sunt proprietarul acestui copac? întrebă Mike.Stătea întins pe o cuvertură în carouri alb-cu-roșu,cu coșul de picnic între ei,cu Sara stând de cealaltă parte.La baza pantei blânde curgea micuțul K Creek.

-Al fiecărui centimetru din el.

-Arborele Virgin.Gândul ăsta o să mă țină treaz toată noaptea.

-Ești și proprietarul unei părți din acest râuleț și a tuturor acestor construcții vechi.Ce ai de gând să faci cu toate astea?

-Să mă mut în casă și să-l fac pe Lang majordomul meu.O să-mi servească felii de roșii cu dressing din marijuana-toate din grădina lui.Mike îi aruncă o privire cu coada ochiului să vadă dacă o șocase,dar exceptând o scurtă bătaie din pleoape,Sara nu reacționa.E bine,iși spuse el.Rece,în fața surprizei.

-Dacă o să afle Luke despre plantele lui ilegale,o să-l scalpeze pe bătrân.

-Exact la asta m-am gândit și eu,dar ce-ar face mama ta mă sperie mai rău decât Luke.

-Și pe mine,spuse Sara zâmbindu-i.Mike își puse mâinile sub cap și se uită în sus,la cer.

-N-am mai avut niciodată până acum o proprietate.

-Nici măcar un apartament într-un bloculeț de pe plaja din Fort Lauderdale?

-Mai ales nu,un apartament într-un bloculeț.
-Deci,ești gata să-mi spui ce se petrece? .
-Nu putem doar să ne bucurăm și noi de ziua asta?
-Nu,spuse Sara.Vreau s-o găsec pe femeia asta ca să-mi aduc mirele înapoi, pentru nuntă.Cum facem?
-Prin ADN.Mike se întoarse pe o parte și se uită la ea.
-Trebuie să colectăm ADN de la fiecare femeie din orașul ăsta,care să aibă în jur de cincizeci și trei de ani și să trimitem probele la laborator.Nu avem nimic de la Mitzi,dar avem ADN de la fiul ei și de la alte rude,așa că le putem compara.
-Și ești sigur că ea se află aici?
-Nu,dar când este vorba despre femeia asta,merită orice încercare ca să ajungem la ea.Mike luă un ciorchine de struguri mici,dulci,se întoarse înapoi pe spate și începu să ciugulească din ei.
-Arăți ca un discipol al lui Bahus.De fapt nu ești chiar atât de sofisticat pe cât pretinzi,nu-i așa?
-Dacă prin asta mă întrebi dacă gătesc patru feluri la cină,în fiecare seară, răspunsul este nu.Încercam și eu să te impresionez.Am reușit?
Sara nu avea de gând să-i răspundă.
-Deci care este planul?
-Am avut unul bine pus la punct,doar că mi l-ai schimbat tu astăzi,apărând la fermă.Cred că este rândul tău să vii cu un plan.
-S-a făcut.Mai întâi,trebuie să stabilim ce suntem noi doi,unul pentru celălalt.
-Sună bine.Deci,ce suntem?
-Prieteni,spuse ea repede.Asta este tot ce putem fi,de vreme ce eu tocmai o să mă mărit.O să-mi eliberezi logodnicul pentru nuntă,da?
-Doar dacă nu o să afle mama ta unde este și n-o să ne lase s-o facem.Mama ta i-a urât pe toți iubiții tăi? o întrebă el privind-o.
-Nu am mai avut decât un singur alt iubit și nu,nu l-a urât.Și-a păstrat toată ura pentru Greg.Putem acum să ne întoarcem la subiectul nostru?
-Desigur.Tu o să te măriți cu un bărbat pe care-l urăște tot orașul și o să trăiești aici,înconjurați de toată această animozitate.Sara îl privi cu ochi mici.
-Dacă vrei să te ajut,trebuie să fii drăguț cu Greg.
-Nici-o problemă,dacă tot nu-l cunosc.Crezi c-o să-mi placă de el?
-Nu știu,de vreme ce cunosc prea puține lucruri adevărate despre tine.Poate că m-ai mințit în absolut tot ce-ai spus.
-Hazar...
-Nu mai spune asta! Hazardul meseriei,ha! Poți,te rog,să te întorci la subiect?

-Am crezut că Greg era subiectul.Când Sara se uită fix la el,ridică mâna în sus.

-Bine.Vom spune orășelului că noi doi suntem prieteni.Asta te va face să te relaxezi când ești cu mine și să încetezi să mă tratezi ca pe un dușman?

-Poate.Mike lăasă ciorchinele jos.

-Eu cred că ideea posibilității de a exista ceva între tine și mine iese din discuție.

-Absolut.

-Ești sigură? Sara refuză să se uite la el.

-Dacă ai de gând să încerci să folosești vocea asta cu mine,atunci o să trebuiască să părăsești apartamentul.Nu o să stau cu tine-și nici nu o să te ajut-dacă încerci să...să îmi faci avansuri.

-Bine,spuse Mike și se întoarse din nou pe spate.O să fim cei mai buni prieteni.Camarazi.Colegi de apartament.

-Ca frate și soră.Ca tine cu Tess.

-Nu.Nu ca mine cu Tess.Noii suntem frate și soră.

-Adică?

-Ea umblă prin cameră în desuuri.Mă pune să-i aranjez bretelele,în sfârșit.Cu tine n-aș putea face asta,peutru că ești cea mai drăguță,cea mai atrăgătoare femeie pe care am văzut-o de mulți ani încoace.Sara,eu lucrez sub acoperire aproape de când am intrat în poliție și asta înseamnă că femeile în jurul cărora m-am învățat sunt de obicei consumatoare de droguri.Majoritatea sunt măritate și când este vorba despre haine,cu cât mai puține,cu atât mai bine,cred ele.Doar când e vorba despre machiaj și bijuterii,atunci abia,cu cât mai multe,cu atât mai bine.Pe când tu...Se întoarse să se uite la ea.

-Tu nu semeni cu nici o femeie pe care am cunoscut-o eu.Arăți ca și cum tocmai ai ieșit dintr-o briză de primăvară.Descopăr că hainele tale,care te acoperă aproape în întregime,sunt mai sexi ca tot ce am văzut în viața mea.Felul în care te miști,felul în care vorbești,îmi place totul.Îți promit că îmi voi da silința să-mi țin mâinile departe de tine,dar n-o să-mi fie ușor.A mai rămas ceva din sendviciurile alea? Sara rămase locului,clipind des.

-Păi,ah...

-Sendviciuri?

-În coș,reuși ea să șoptească,într-un târziu.Nu am știut că simți astfel pentru mine.

-Cum aș fi putut altfel? Nu le găsesc,adăugă el scormonind în coș.

-Lasă-mă pe mine,spuse ea și-i dădu mâinile în lături,cu fețele foarte apropiate.O clipă,Sara aproape că se aplecă și mai mult spre el,dar apoi se retrase.

-Cred că ți-ar fi treaba mai ușoară,dacă noi doi ne-am culca împreună.

-Ah,cu mult,cu mult mai ușoară,spuse el.De fapt,cred sincer că dacă am fi împreună,țara noastră ar deveni mai măreață.Sara scutură capul spre el.

-Asta n-o să se întâmple.Mike oftă prelung.

-Nu poți acuza un bărbat că a încercat.Bine,deci care este restul planului?

-Să facem ce-ai spus și să colectăm ADN de la femeile care vin la magazin.

Dar...

-Dar ce?

-Erica.

-Ea cine mai e? Mike avea gura plină cu un sendvici cu salată de ton.

-Femeia pe care a adus-o Greg să se ocupe de magazin.Nu o să mă lase...

-Nu tu ești proprietarul magazinului?

-Eu sunt partener doar pe hârtie.Greg și Erica sunt cei cu deciziile.

-O să dau un telefon și o să vină cineva să-i rupă picioarele.

-Nu și brațele? întrebă Sara cu pasiune.Mike zâmbi.

-Nu ești chiar atât de inocentă pe cât pari,nu?

-Decide-te.Arăt ca o vestală virgină sau sunt dată naibii de sexi?

-Ambele.Salată de varză a mai rămas?

-Mănânci mult,nu?

-Toată ziua m-am târât prin fermă,uneori abia reușind să scap cu viață iar acum stau lângă o femeie superbă care-mi spune să nu mă ating de ea.Da,mor de foame.

-Dacă-mi spui tot ce ai văzut astăzi,o să-ți spun și eu despre cele două întâlniri neplăcute ale mele cu domnul Lang.Aerul glumeț se șterse de pe chipul Jui Mike.

-Trebuie să-mi spui absolut tot ce știi.

-Nu,până nu-mi spui tu mai întâi jumătate din ce știi.

-Despre ce? Sara aruncă în el cu o bucățică de pâine-și Mike o prinse cu mâna stângă.

-Sara,draga mea,sincer,sincer de tot,chiar nu știu ce se petrece.Știu că una dintre cele mai mari criminale din istoria Americii trăiește sau a trăit în acest orașel frumos.Poate că Ferma Merlin nu are nimic de a face cu ea,dar ceva s-a petrecut de curând acolo.Mike nu-i putea spune că el avea convingerea că dorința lui Ștefan de a avea ferma lega familia Vandlo fie de Brewester Lang,fie de vechea plantație.Când Mike se uită la Sara,o văzu așteptându-i explicațiile în tăcută anticipare.

-Azi dimineață când m-am dus să vizitez ferma,m-am așteptat la o ruină veche,așa cum mi se spusese.Dar ceea ce am găsit era o zonă de război.

-Ce vrei să spui? Îi relatează, în detaliu, ceea ce văzuse. Vorbi amănunțit despre trape și despre convingerea lui că plantele de marijuana erau doar o momelă.

Când ajunse la mormintele recente ale câinilor, Sara se încruntă.

-Și găștele?

-Nu am văzut nici una.

-Dlomnul Lang și tatăl lui aveau mereu găște. O rasă rară, Sebastopol, cu penele crețe și cu cel mai blând temperament din lume. Mama zicea că găștele acelea sunt secretul legumelor atât de grozave ale lui Lang. Mike o privea întrebător.

-Găștele mănâncă insectele și buruienile și produc îngrășământ.

-Ah. Văd că te pricepi la grădinărit.

-Hazardul de a fi fiica mamei mele. Mike chicoti la jocul ei de cuvinte.

-Și ce ziceai că ți-a făcut Lang?

Sara îi povesti despre cele două dați când Brewster Lang și-a îndreptat spre ea mâna în formă de pușcă și Mike zâmbi auzind că i-a răspuns și ea cu același gest, la a doua lor întâlnire.

-Și tu crezi că el a făcut asta pentru că semeni cu mătușa ta Lissie? Mike nu avea de gând să-i spună că el știa multe despre această ură.

-Așa cred. Sau poate că urăște copiii. Cine poate ști, când este vorba de el? Ceea ce știu sigur este că pe vremea când eram eu copil, ferma nu era plină de capcane și trape în ziua când am vizitat-o, am intrat în toate clădirile.

-Înconjurată de găște și de câini. Cred că arătai ca ieșită dintr-o carte cu povești.

Sara se uită la el, întins pe toată cuvertura. Barba neagră îi crescuse deja la loc. Chiar avea buze frumoase, își spuse ea. Cât despre părul tuns scurt și fruntea lată, începea să se obișnuiască cu asta. Cu ceea ce nu se obișnuise încă, era gândul că Ferma Merlin nu va mai fi niciodată a ei. Copiii ei nu vor crește acolo.

Mike nu se uita la ea, dar îi putea simți privirile ațintite asupra lui.

-Ded, Sara, spune-mi, unde te vezi tu peste cinci ani?

-Mamă a doi copii, spuse ea pe loc.

-Fără soț?

-Cum să nu. Visam că o să fiu cu Greg și o să stau acasă să-mi cresc copiii și...

-Și ce?

-Și o să fac din nou să strălucească Ferma Merlin. Dar cum nu vroia să discute despre sfârșitul acestui vis, Sara schimbă subiectul.

-Nu am reușit să văd prea multe până să fi apărut tu balansându-te pe funie, deasupra mea. Îl privi speculativ.

-Ce-i cu privirea asta?

-Nu mulți bărbați pot sta agățați cu o mână de funie și cu cealaltă să ridice o

femeie adultă.Mike ridică din umeri.

-N-aș putea spune despre tine că ești o femeie adultă.Cât cântărești? Patruzeci de kilograme?

-Ești drăguț.Greg zice că trebuie să mai slăbesc cinci kilograme.

Pentru ca trupul ei să intre mai ușor într-un porbagaj? se întrebă Mike.

-Dacă Greg nu te poate ridica,înseamnă că trebuie să se ducă mai des la sală.

-Tu unde te vezi peste cinci ani?

-Încă nu m-am gândit la asta.Îmi las soarta în mâinile lui Tess.

-Iar ea vrea să te însori,să ai copii și să trăiești al Ferma Merlin.

-Îți fur viitorul,spuse Mike încet și când îi văzu tristețea din ochi,dori să i-o îndeparteze.Vrei să-ți spun un secret?

-Ba bine că nu,spuse Sara uitându-se înspre apă,cu privirea pierdută.

-Este un secret bun.

-Ah? Dar Sara părea în continuare distrasă.

-Genul de secret care le place femeilor.Sara se întoarse să se uite la el.

-Ce știi tu despre secretele femeilor?

-Tess o să aibă un copil.Când ochii Sarei se făcură mari,Mike era fericit că o înveselise.Dar în clipa următoare,spre uluirea lui,Sara izbucni în lacrimi.

Mike se ridică,luă șervețelele și i le dădu,în timp ce își puse mâna pe spatele ei.

-Îmi pare rău.Nu am vrut să te supăr.Te rog,nu plânge.

-Sunt lacrimi de fericire,spuse ea ștergându-și fața cu șervețelele.Crede-mă,sunt atât de fericită pentru ei.Doar...Doar...Sara se uită la el.

-Doar că cele două mai bune prietene ale mele sunt însărcinate iar eu nici măcar măritată nu sunt!Mike afla acum că Sara avea un dezvoltat simț al umorului.

-Abia aștept să te ajut cu una din aceste probleme.Crede-mă,mi-aș da toată silința.O clipă,Sara nu înțelese ce vroia el să spună.

-Ești groaznic,spuse ea,dar zâmbea.

-Nu,vorbesc serios,spuse el părând preocupat.Vorbesc serios.Este una din profesiunile mele de credință,să ajut o doamnă în impas.Sara își trăgea nasul.

-Mulțumesc.M-ai făcut să mă simt mai bine.Își suflă nasul și începu să strângă vasele.

-Cred că ar trebui să plecăm.Se face târziu.Ce lucruri fabuloase o să gătești pentru cină?

-În seara asta este rândul tău.Eu o să fac salata.

-Înseamnă că o să ne descurcăm cu McDonald's.

-Sper că nu vorbești serios?! Toată grăsimea aia și...

-Tu și mama! Liniștește-te; glumeam doar.O să dăm o raită pe la băcănia mamei.

Sara se aplecă spre Mike.

-Vrei să-ți spun un secret? Mike își ținu răsufierea.

-Da.Sara ridică în sus inelul ei cu chei.

-Am o cheie de la ușa din spate de la Alimente Bio Armstrong.

La început Mike nu pricepu de ce ea credea că acesta era un secret,apoi își aminti că una dintre poveștile auzite de el despre Ștefan era că acesta pretinsese să ia băcănie pe gratis,de la mama ei.Dacă Mike înțelegea corect,Sara îi oferea ceva ce îi refuzase viitorului ei soț.Nu vroia să-i arate câtă plăcere îi făcea asta.

-O cheie pentru toate alimentele acelea bio? Las-o baltă cu sexul,dă-mi trei pere rupte direct din pomn.Sara râse.

-Și când ai de gând să-i spui domnului Lang că ești proprietarul fermei despre care crede că este a lui? Mama lui l-a născut în salonul principal.

-Precis nu a fost în șură?

Înainte ca Sara să răspundă,îi sună mobilul și se uită la el.

-Ah,nu!M-ai făcut să uit că i-am promis lui Joce că trec pe la ea astăzi.E groaznic ce-am făcut! Biata Joce este ținută la pat,încercând să-și stăpânească gemenii să nu vină mai devreme pe lume.Tatăl ei a murit acum câteva luni,Luke lucrează toată ziua,Tess e plecată și Joce stă aproape tot timpul,singură.

-Și tu o vizitezi,ca să-i ții companie.Ei! Am o idee.Ce-ar fi să pregătim o cină pentru ei,diseară? Nu mi-a spus Tess că Luke a renovat bucătăria din casa principală?

-Și da și nu.Luke a vrut să arunce vechea bucătărie dar și Joce și tatăl lui s-au împotrivit.A sfârșit prin a repara și revopsi vechile bufete și în final Joce a fost de acord să se monteze-Sara oftă-pe bufete marmură albă.Dar da,îmi place ideea să pregătim o cină pentru ei.Sărmana Joce se află la mila abilității lui Luke de a cumpăra mâncare gata făcută și a bunătații celor din oraș.

Ridicându-se ,Sara se uită în jos la Mike.O cină-petrecere.Cât de atât de obișnuit,dar în același timp,cât de absolut divin.Greg găsea întotdeauna un pretext să lipsească de la orice eveniment social din Edilean.

La gândul acesta,se încruntă.Era mult prea târziu să înceapă să-l compare pe bărbatul cu care se va mărita,cu altcineva.Când Mike luă de jos coșul pentru picnic și îi oferi brațul,Sara îi zâmbi.Fusese cât se poate de drăguț să cunoască un bărbat care să se balanseze pe o funie,să o înșface de talie și să o salveze.

CAPITOLUL 10

-DECI,CUM ESTE? în afară de faptul că că arată grozav,vreau să spun.

-Eu nu mă gândesc la el în felul ăsta,dar e drept,iubesc un alt bărbat.

Sara pronunță cuvintele cu multă grijă,să fie sigură că este auzită de Joce.Mai devreme făcuse un raid împreună cu Mike în magazia uriașă și în băcănia mamei ei,după care s-au dus direct acasă.Sara o sunase deja pe Joce,care i-a spus că Luke o să izbucnească precis în lacrimi,când o să audă de o mâncare gătită în casă.

-Atunci e în liga mea,îi răspunsese Sara fără alte explicații.Deci este în regulă dacă Mike și cu mine vom găti diseară în bucătăria ta?

-Sara,dacă vrei te poți muta aici și găti trei mese pe zi.

-Mike este bucătarul,nu eu.

-Știe să și gătească? Sara știa că era împinsă spre un alt bărbat,dar ea decisese deja în privința lui Greg și nu își va schimba hotărârea.

De îndată ce intrară în casa mare,Luke îl luă pe Mike afară să-i arate grătarul cu cărbuni,pe care îl aprinsese deja.Jos fusese instalat un pat pe care stătea întinsă Joce,burta mare împingând în sus cuvertura ușoară.Sara rămase lângă ea, uitându-se afară la cei doi bărbați care stăteau de vorbă și râdeau.

-Par al naibii de prieteni,spuse Sara.

-Mike l-a convins în sfârșit pe Luke să meargă la sală și mie-mi pare tare bine.Luke nu se dezlipește de mine,ca și cum aș fi gata să nasc dintr-o clipă într-alta.Promite-mi că o să stai cu noi,în sala de nașteri.Mă tem că Luke o să leșine.

-Îți promit.Și sper să fii și tu acolo cu mine și Tess.

-Ești cumva...?

-Nu,spuse Sara repede.Tess este,dar nu cred că Ramsey știe încă.

-Deci tu și Mike ați avansat până la a vă împărtăși secrete despre sora lui?

-Noi nu...

-Este plăcut să locuiești cu el?

-De fapt,eu nu...

-Are o prietenă?

-Încetează! spuse Sara,apoi se domoli.Ascultă,înainte ca toată povestea asta să ne scape din mâini,tre-buie să știi că Mike se află aici pentru un caz.Iar ce ți-am spus acum,nu are voie să iasă din camera asta.Joce încuviință repede din cap.

-Ce caz?

-O femeie,un criminal de talie mare,trăiește în Edilean și Mike a venit să dea de ea.

-De unde știe că se află aici? Sara ridică din umeri.

-Nu știu.Îmi spune câte ceva,din când în când,dar niciodată povestea întregă.Ai știut că soțul tău m-a dat afară din casa mea pentru ca Mike să poată intra prin nu știu ce tunel secret și să urce în dormitorul meu-al lui Tess,mă rog?

Joce ridică din sprâncene.

-Am știut că se petrece ceva, pentru că nu a folosit deloc pesticide în apartamentul tău. Dar ți-a scos vasul de wc și chiuveta din bucătărie.

Sara se uită afară pe fereastră, la vărul ei care bea bere din cutie, întorcea fripturile pe grătar și râdea la ce-i spunea Mike. Se uită înapoi la Joce.

-Vrei să mă ajuți să aflu ce se petrece?

-Cum și soțul meu a ținut anumite lucruri secrete față de mine, abia aștept să te pot ajuta. Cele două femei se priviră conspirativ.

Peste treizeci de minute masa era gata și stăteau cu toții în jurul patului lui Joce, fiecare cu câte o tavă plină cu fripturi, salate și legume grilate.

Mike și Luke dominau conversația cu nesfârșitele lor comentarii despre exercițiile de forță.

-Am văzut ce face omul ăsta la sală și acum vrea să merg și eu cu el, spuse Luke.

-Știu că poate juca rolul lui Tarzan, spuse Sara și ea și Mike își zâmbiră.

-Adică? întrebă Luke uitându-se de la unul la altul. Până să apuce Mike să răspundă, interveni Joce.

-Și cum ai aflat că femeia pe care o căutați trăiește în Edilean?

Luke habar n-avea despre ce vorbea soția lui, dar văzu că Mike era pe cale să explodeze.

-Mike, spuse Joce, nu-ți face griji pentru asta. Nimeni n-o să-ți divulge secretul.

Noi vrem doar să te ajutăm. Mike se uită la Sara, dar aceasta îi zâmbi larg.

-Ce se petrece aici? întrebă Luke.

-Mike este aici pentru un caz, spuse Joce. Caută nu știu ce criminal, o femeie.

-Da? spuse Luke.

-Cred c-ar trebui să plecăm, spuse Mike cu dinții încleștați.

-Nu, spuse Sara. Nu vreau să fiu singură cu tine chiar acum.

Nu-i era câtuși de puțin teamă de Mike, dar nu vroia să-i asculte predica-chiar dacă știa că o merita. Dar el nu-i cunoștea pe Luke și Joce așa cum îi știa ea.

-Indiferent despre ce este vorba, ne poți spune. Te pot asigura că orice se spune aici, va rămâne secret, interveni Luke.

-Nu asta cred și eu, după toate bârfele din orașul ăsta.

Mike continua să se uite la Sara-care mânca și nu părea deloc perturbată de privirea lui fixă.

-Mike, spuse Joce cu blândețe, înțeleg ce simți. Și eu sunt nouă în orașul ăsta și încă nu m-am obișnuit, dar ei poartă un secret. Când am apărut prima oară aici, toată lumea din sat conspira ca nu cumva să aflu un anumit lucru despre bărbatul de care mă îndrăgostisem și...

-Chiar erai îndrăgostită? întrebă Luke.Nu am știut.Eu credeam că tu și Ramsey...

-Tu și Ramsey ați fost împreună? întrebă Mike.Dar Tess l-a vrut de la bun început.Mi-a spus că...

-Mitzi! îl întrerupse Sara tare.Ai uitat de ea? Teribila criminală.

Mike se uită în farfurie.Nu era obișnuit să-și împartă secretele cu altcineva decât cu Tess și nici ea nu știa decât jumătate din tot ce făcea el.

-Așa o cheamă pe femeia aceea? întrebă Joce.Toată lumea aștepta tăcută să înceapă Mike să vorbească.Vedeau că se afla într-o dilemă,dar nu el avea cum să șteargă ceea ce li se spusese deja.Decise că a aduce familia Vandlo în fața justiției era mai important decât neplăcerea de a vorbi despre treburile lui.

-Cărți de tarot,spuse el într-un târziu.

-Ce-i cu ele? întrebă Sara.Mike mai mâncă puțin.

-Ai întrebat cum a fost descoperită și răspunsul este „prin cărțile de tarot”.

Toată lumea se uita la el,dar Mike nu părea dispus să spună mai multe.

-Vedeți cu ce trebuie să mă lupt? spuse Sara și făcu un gest larg cu furculița.Așa face tot timpul.Spune o mică propoziție care te intrigă,apoi nu mai scoate o vorbuliță.

-Înțeleg ce simți,spuse Joce.Ai pomenit de un tunel,dar mie nu mi s-a spus niciodată despre vreun tunel sub casa mea.Joce îi aruncă lui Luke o privire care spunea că va avea de dat niște explicații.

-Mike,spuse Luke,vrei să mă ajuți să ies din asta înainte de a fi trimis să dorm în cușca câinelui,un an de acum înainte?

Mike trebui să inspire adânc de câteva ori,înainte de a începe.

-Fiecare își are slăbiciunile lui.

-Chiar și tu? întrebă Sara clipind inocent.

-A mea se pare că este o tânără frumoasă,care aleargă prin jur înconjurată de un cârd de găște.Sara își coborî privirile în farfurie,în timp ce chipul ei căpătă o adorabilă culoare roz.Nu văzu felul în care se uitară unul la altul Luke și Joce,cu speranță în ochi.Mike le povesti repede aceeași poveste pe care i-o spusese și Sarei,fiind atent să omită partea despre logodnicul acesteia,fiul lui Mitzi Vandlo.

-Așa că ne întoarcem la prima mea întrebare,spuse Joce.De ce crezi să se află aici? în afară de faptul că dorește să i se citească viitorul,vreau să zic.Și apropo,nimeni în Edilean nu citește în cărțile de tarot.Cel puțin nu pe bani.Am ști,dacă ar fi cineva.

-Noi avem informatori,oameni care încearcă să-și salveze propria piele,vânzându-și prietenii sau rudele.Unul dintre ei ne-a vorbit despre această mare slăbiciune a lui Mitzi.Ceilalți trei se aplecară în față,curioși.

-Colecționează cărți de tarot inspirate din lumea țiganilor.

Unul câte unul,reveniră la poziția inițială.

-Asta e tot? Atâta tãmbãlãu doar pentru câteva cărți de joc cu imagini reprezentând țigani? întrebă Sara.

-Asta e tot,spuse Mike într-un fel care nu permitea alte întrebări.Mai vrea cineva ceai? Sau o bere?

-Eu aş vrea o margărita cu multă sare,spuse Joce masându-și burta.

-Nu glumi cu el pe tema mâncării.Este mai fanatic decât mama,spuse Sara.

Joce și Luke se uitară la el cu venerație.Când Mike se ridică dând să se ducă la bucătărie,Joce spuse:

-Dacă nu ne spui restul povestirii,o să nasc acum și aici și tu o să mă moșești.Stai jos! Vorbește!Cu un zãmbet care-i accentua gropița din bărbie,Mike se așeză la loc și le povesti ce citise în dosarele pe care i le dăduse căpitanul lui.Printr-un informator,aflaseră că Mitzi Vandlo avea ceea ce era probabil cea mai bună-și singura poate-colecție de cărți țigãnești de tarot,din lume.În încercarea de a pune mâna pe ea,Federalii au făcut odată rost de un pachet de cărți care fuseseră expuse într-un muzeu.

-Se spunea că era singurul din lume și îmi pot imagina cum făcuseră ei rost de el.Și l-au scos la vânzare pe eBay.

-Pe eBay? întrebă Sara.

-Bãtrãnul,cumintele eBay?

-Da.Federalii au organizat o licitație,dar când s-a atins suma de 75.000 de dolari s-au retras cu toții.Cu excepția unuia singur.Care a rămas până când licitatorul necunoscut a câștigat,la 82.000.

-Și persoana necunoscută era Mitzi? întrebă Sara.

-Ei așa presupun.Le-a luat șase săptămâni să dea de urma cumpărătorului.Erau corporații de fațadă,care posedau alte corporații,până când au ajuns la o casuță poștală dintr-un oficiu poștal din Richmond.Căsuța aparținea unei femei al cărei permis de conducere avea o adresă din Edilean.

Ultima afirmație era o minciună,dar Mike era atent să nu arate asta.Adevărul era că respectiva casuță fusese închiriată de un bărbat cu un permis de conducere din Pennsylvania.Apoi,într-o bună zi,în parcare a explodat o mașină și oficiul poștal a fost evacuat.Când toată lumea s-a întors,cărțile dispăruseră.

Despre Edilean aflaseră prin Ștefan.După ani de tăcere,când nimeni nu mai știa unde se afla acesta,a apărut brusc,suficient ca să divorțeze de soția cu care era căsătorit de douăzeci de ani,după care s-a dat din nou la fund.După care a fost văzut din nou de un polițist din Richmond,aflat în concediu.

Iar Ștefan era logodit cu Sara Shaw și locuia în Edilean. Dar Mike nu le putea spune toate astea. Sigur, în curând va trebui să-i spună Sarei adevărul, dar nu încă.

-Știind poate că este urmărită, este posibil ca acum să nici nu se mai afle aici, spuse Joce.

-Nu credem. Noi credem că a venit în Edilean să facă ceva, dar nu știm ce anume. Voi ați auzit cumva de vreo comoară îngropată undeva pe aici?

Sara spuse, în tăcerea care se lăsase.

-Spune-le ce ai văzut la Ferma Merlin. Mike trebuie să se concentreze ca să nu se încrunte. O să trebuiască să o lămurească să nu mai sporovăiască despre tot ce-i spunea el în secret. Sau poate că el ar trebui să-și țină gura închisă.

Cum Mike ezita, interveni Sara :

-Bine, o să le spun eu. După care le relatează cu lux de amănunte tot ce-i spusese Mike, la fermă.

-Mi-a scăpat ceva?

-Nu, spuse Mike prudent, dar chiar dacă ții minte unde sunt montate capcanele, tot nu te poți duce din nou acolo, neînsoțită. Măine mă duc să stau de vorbă cu Lang, să-i spun că de acum eu sunt proprietarul fermei și...

-Mike o poate păstra doar dacă se mută acolo cu Ariei și produce o liotă de copii, spuse Sara oftând prefăcut.

-Îmi imaginez. Vărul meu este un avocat înăscut, spuse Luke.

-Dur, spuse Joce.

-Mult prea dur, se auzi ca un ecou Sara.

-Și cum te putem ajuta noi?, întrebă Joce uitându-se la soțul ei.

Mike observă că Luke arăta ca în transă. Avea o privire fixă, ațintită undeva pe perete. Mike se uită la cele două femei.

-Este fața lui de scriitor, spuse Joce. I-a venit în minte o idee de carte și este inutil să vorbești cu el până când nu revine pe pământ.

-Ah, făcu Mike, în viața mea n-am mai stat în preajma unui scriitor.

-Și Joce este scriitoare, spuse Sara.

-Dar eu scriu biografii. Eu șap și aflu despre oameni. Nu este același lucru cu a imagina intrigi. Luke începe cu o coală goală de hârtie și...

-Târgul, spuse Luke.

-Ce-i cu el? întrebă Mike. Apropo, unde se ține?

-Pe Câmpul lui Nate, spuseră Joce și Sara în același timp.

-Ferma lui Merlin, K Creek, Câmpul lui Nate. De unde vin toate numele astea? întrebă Mike.

-N-am idee, spuse Joce uitându-se la Luke. Luke se întoarse spre Mike.

-Cum te gândești s-o scoți pe femeia asta afară din bârlog?

Mike nu prea putea să spună că intenționa să se folosească de logodnicul Sarei, pentru asta.

-Ai vreo idee?

-Editura mea are o fantastică secție de artă pentru obiecte de interior și un echipament de ultimă generație.

-Grozav, spuse Mike deși nu înțelesese legătura.

-Ce-ar fi să creăm un set de cărți de tarot cu figuri de țigani pe ele, editura să ni le tipărească, apoi să alegem pe cineva care să citească viitorul, în timpul târgului? în felul ăsta...

-Mitzi, spuse Sara.

-Mitzi-dacă mai este încă aici-le va vedea.

-Și și le va dori, adăugă Joce. Mike îi privea clipind, rumegând ideea. Era fie strălucită, fie putea duce la moartea cuiva.

-Nu...nu știu dacă o să țină. De unde facem rost de un artist, într-un timp atât de scurt?

-Shamus, spuseră Luke, Jocelyn și Sara, la unison.

-Doar nu credeți că l-am cunoscut, spuse Mike zâmbind la siguranța celor trei fețe. Cine este?

-Este fiul cel mai mic al familiei Frazer, spuse Luke.

-Întârziatul. Surpriza părinților, spuse Sara.

-Are doar cincisprezece ani, dar e un adevărat Frazier, spuse Joce.

-Adică? întrebă Mike. Ceilalți trei se uitară unul la altul, dar nu spuseră nimic.

-Iar eu va trebui să fiu ghicitoarea, da? spuse Joce. Pot sta întinsă pe un șezlong și întoarce cărțile pe care le va face Shamus.

-Categoric, nu. Tonul lui Luke spunea că decizia era luată. El vorbise.

-Ah? făcu Joce cu sprâncenele ridicate. Adică vrei ca eu să stau închisă în casă, pe toată perioada târgului? Zăcând în pat, având grijă de copiii tăi, de casa ta, de mâncarea și...

-Când s-a vorbit de tunel, era casa ta, iar acum e a mea? Luke era calm și vocea lui, fermă.

-Noi o să plecăm acum, spuse Mike întinzându-i Sarei mâna. Sara se ridică de pe pat, îi luă mâna lui Mike și după ce-și luară la revedere, plecară. Odată afară, în aerul serii, se uitară unul la altul și începură să râdă. Mike nu-i dădu Sarei drumul la mână.

-Tu cine crezi c-o să câștige?

-Eu pariez pe douăzeci de dolari că mâine o să mă sune Joce și o să mă roage

să-i fac o costumație de ghicitoare.

-Eu nu accept niciodată un pariu pe care știu că o să-l pierd. Tess n-are cumva niște cercei mari, rotunzi, ca niște cercuri?

-Știi despre ce cercei vorbești. Un copil ar putea face acrobații cu ei.

Zâmbind, Mike o sărută pe creștet.

-Ei! sunt o femeie măritată, ai uitat? spuse Sara smulgându-se din strânsoarea lui.

-Mai ai până atunci. Era întuneric și răcoare și greierii cântau frumos.

-Vrei să ne plimbăm puțin? Sarei îi era familiară grădina aceea mare, așa încât îl urmă. Nu exista iluminat exterior, dar lumina lunii era strălucitoare.

-Ești nerăbdător să lichidezi cazul ăsta și să te întorci acasă, în Florida?

-Abia am venit aici. Deja vrei să scapi de mine?

-Nu, dar după ce-ți rezolvi cazul, o să fii liber. Mike era fericit că întunericul îi ascundea zâmbetul. Sara își închipuia că Mitzi Valdo va cădea în plasa cărților de tarot falsificate. Oare își imagina o scenă în care polițiștii dădeau la o parte aripile cortului ghicitoare și îi puneai femeii cătușele la mâini?

-Râzi de mine, da? îl întrebă ea.

-Cum aș putea.

-Ba da, râzi. Te simt.

-Intuiție feminină?

-Dacă nu încetezi să râzi de mine, o să...

-O să ce? Vocea lui Mike deveni joasă. Când Sara se întoarse să se uite la el, lumina lunii de pe chipul ei îl făcu pe Mike să-și dorească să o tragă în brațele lui. Majoritatea femeilor pe care le cunoscuse în viața lui de adult îl lăsau să știe că erau dornice, atunci de ce se uita Sara la el ca și cum ar fi fost...platonicele ei prieten?

-O să-ți aranjez o a doua întâlnire cu Ariel.

-Chiar o urăști, da? Sara își relua plimbarea.

-Te pot asigura că sentimentul este reciproc. Vrei să știi ce mi-a făcut într-o patra? ăsta era ultimul lucru pe care vroia Mike să-l știe.

-Ce-i mirosul ăsta?

-Poate că e parfumul mamei mele. Când te întâlnești prima oară cu Ariel?

-Sâmbătă. Mama ta e aici, ascunsă undeva în tufe, dacă îi pot simți parfumul?

-Nu asta am vrut să spun și tu știi bine. Eu m-am parfumat cu el.

Întinzând mâna, Mike o apucă de braț și o privi, în lumina argintie.

-Te superi dacă îl miros de mai aproape?

Sara își ridică bărbia ca să-i lase acces la gâtul ei, dar se îndreptă la loc, brusc.

-Stai! Sper că nu ești vampir, nu?

-Ce naiba se petrece în căpșorul ăsta al tău?

-Am văzut filme pentru adolescenți.Cine ar fi zis că adolescenților le place sexul?

-Orice consilier pentru adolescente însărcinate,spuse Mike.Deci,cum rămâne cu parfumul?

-Ah,da.Sara își întoarse capul și Mike se aplecă,apropiindu-și fața de gâtul ei. Când buzele lui îi atinseră pielea,Sara sări ca arsă,îndepărtându-se încruntată de el.

-Nu face asta.Și eu sunt o ființă omenească.Mike păși în spate,până când simți tulpina unui copac.

-Sara,începi să mă înnebunești.

-Este drăguț să aud asta,dar nu te cred.

Mike încerca să-și recapete controlul.O seară caldă,întuneric,frumoasa, atrăgătoarea Sara într-o rochie albă care părea să fie țesută din razele lunii și un miros erotic,ațâțător,care îi înconjura.

-De unde are mama ta parfumul ăsta? reuși el să spună cu o voce joasă,din beregată.Sara îl privea speculativ și ce-și dorea cel mai mult pe lumea asta era să-și pună brațele pe pieptul lui.

-Ea...Sara trebui să inspire adânc de două ori,să se calmeze.

Greg,Greg,Greg,incanta în tăcere-încercând să uite că trecuseră luni bune de când nu mai făcuseră dragoste.Și chiar mai mult,de când nu se mai sărutau decât vag,la plecare.

-Mă privești ciudat,spuse Mike întinzând o mână spre ea.Sara făcu un pas înapoi.

-Mama mea.

-Ce-i cu ea? Mike făcu un pas în față.

-Ea se ocupă făcând diverse produse,șampoane,etcetera.Dar acesta este singurul parfum pe care l-a făcut vreodată.Se numește...

-Cum? Mike mai făcu un pas în față.

-Noți înflăcărate.

-Sara...Mike întinse amândouă mâinile spre ea.Sara începu să meargă cu spatele de-a lungul cărării pe care o cunoștea bine,vorbind repede.

-Surorile mele și cu mine am fost întotdeauna jenate de denumirea asta.Acum vreo opt ani părinții mei au plecat într-un weekend lung și s-au întors înapoi...ei bine,chicotind întruna.Peste două zile,mama a făcut un parfum căruia i-a spus Noți înflăcărate.

-Îmi place,spuse Mike încetișor.Îmi place parfumul și îmi place numele.

-Surorile mele și cu mine i-am spus că nu poate să-l numească așa,dar ea a râs doar și ne-a spus...

-Ce v-a spus?

-Că fiecărei generații îi place sexul.Cred c-ar trebui să intrăm.Începe să se facă frig.Până să zică Mike ceva,Sara trecu repede pe lângă el,îndreptându-se spre casă.Cât despre Mike,el avea nevoie să mai stea afară până când se putea arăta din nou în public.Știa că trebuia să-și recapete controlul-asupra minții și a trupului.În clipa asta,situația în care se găsea îl nedumerea,în trecut putea face dragoste cu femeile cu singurul scop de a obține informații de la ele.Mai târziu,unele dintre aceste femei fuseseră bătute la închisoare.Dar cu o singură excepție,Mike reușise să se disocieze de ele,știind că vor fi foarte bine după ce le va fi părăsit.Toate aveau bani,copii și un cămin.Puteau ele să-i spună lui Mike cât vroiau că le-a sfârâmat inima,pentru că el știa că-și vor reveni.

Dar Sara era cu totul și cu totul altceva.Ce se va întâmpla cu ea după plecarea lui? Mai ales dacă deveneau totuși intimi? Spera că cei doi Valdo,mamă și fiu,să fie încătușați și urcați în mașinile poliției,dar după aceea? Se va urca și Mike în mașină și va pleca? Vizualiza scena.Își va lua la revedere de la oamenii din Edilean? De la Luke și Joce? De la Tess și Ramsey,cumnatul pe care nu l-a văzut niciodată? Dacă se va întoarce mai târziu să-și viziteze sora și nepotul,cei din Edilean îl vor urî pentru că a părăsit-o pe Sara?

Și cum rămânea cu Ferma Merlin? Putea el să trăiască acolo,după ce se va retrage din poliție? Sara se va fi măritat până atunci? Cu vreunul dintre tipii din localitate,care fumau și se uitau la meciurile de fotbal,în weekend? Cu vreun bărbat care va pune un curcan la prăjit și va da foc la casă? Sau se va îndrăgosti de un alt bărbat din afara orașului,care o va amăgi cu vorbe frumoase?

Mike își trecu mâna peste față.De multă vreme se antrenase ca,lucrând sub acoperire,să nu se îndrăgostească de subiecții lui.Nu reușise întotdeauna,dar indiferent de sentimentele lui,în final le părăsea,plecând spre o altă misiune.

Gândul de a-i face asta Sarei îl termina.Dacă de obicei avea de a face cu femei delincvente,Sara era întruchiparea inocenței.

Poate că orașelul ăsta era cel care îl enerva.Sau poate faptul că se afla în fața pensionării din poliție și habar n-avea ce va face cu restul vieții lui.Își aminti cum stătea în livada Fermei Merlin și visase la un viitor care nu implica să tragă în oameni și nici măcar să-i trădeze.Poate,doar poate,sora lui a știut ce făcea,când i-a dat bătrâna fermă.Întorcându-se,se uită înapoi spre casă.Dacă nu ar fi fost atât de importantă prinderea celor doi Vandlo,ar fi plecat înainte ca cineva-mai ales Sara-să sufere.Dar nu putea face asta.

Se întoarse la apartament și zâmbi când simți mirosul de floricele de porumb. Înăuntru, Sara stătea aplecată asupra player-ului DVD.

-Vrei să te uiți la un film? îl întrebă ea.

-Doar dacă este o comedie romantică. Doar astea îmi plac.

-Ciudat. Eram convinsă că ești un fan al lui Jason Statham, spuse Sara ridicând un CD cu Shank. Dar dacă nu-ți place, am pe aici vreo două filme cu Katherine Heigl.

-Dacă trebuie, o să mă sacrific. Se apropie de canapea, unde pe măsuta alăturată se afla un bol uriaș cu floricele de porumb.

-Ce-ți mai face gâtul?

-Spălat, deci îți poți vârî colții în el.

-Nu colții sunt cei care simt nevoia să pătrundă în el, spuse Mike așezându-se pe canapea și bătând cu palma în locul de lângă el. Sara luă bolul cu floricele și-l puse lângă el. Cu o grimasă, Mike se întinse după comanda la distanță.

Sara își stăpâni râsul și se așază pe canapea, cât mai departe posibil de el.

Alături, în casa mare, Jocelyn îi trimitea un mesaj lui Tess.

ȘTIAI CĂ FRATELE TĂU ÎNCEPE SĂ SE ÎNDRĂGOSTEASCĂ DE SARA?

Imediat, Tess îi răspunse:

MÂINE O SĂ-MI PETREC O ORĂ ÎN CATEDRALA DE AICI, MULȚUMINDU-I LUI DUMNEZEU. DAR SARA? ÎL TRATEAZĂ CA PE UN ALT VĂR. INVENTEAZĂ CEVA CA SĂ-L VADĂ DEZBRĂCAT.

Joce se uită la Luke.

-Ziceai că l-ai văzut pe Mike la sală. L-ai văzut cumva dezbrăcat?

-N-am văzut nimic care să-mi atragă atenția.

-Și cum arată dezbrăcat?

-Gras. Cu burtă. Cu picioare subțiri. Nici un mușchi. Joce îi scrisese înapoi lui Tess:
AȘA VOI FACE. CHIAR EȘTI PRIETENA MEA CEA MAI BUNĂ

CAPITOLUL 11

MIKE SE UITĂ DUPĂ SARA peste ceea ce se chema Câmpul lui Net, dar nu o văzu. Pe câmp se aflau cam vreo duzină de bărbați cu brâie din piele, cu scule, construind un pavilion pentru târgul care se apropia. Dacă nu ar fi trebuit să se ducă din nou la Ferma Merlin, i-ar fi ajutat. Poate c-o să facă asta mâine, își spuse el. Jocelyn făcuse câteva schițe pentru cortul ghicitoare și i le dăduse Sarei să le multiplice. Mike și Sara râseră aflând că Joce câștigase în disputa privind participarea ei la târg.

-Nu o să fie în vreun pericol, nu? întrebă Sara.

Sper că Mitzi nu o să-i dea una în cap,să-i ia cărțile?

-Și să rateze ceea ce vrea cu adevărat-ce o fi acel lucru ? întrebuse Mike.Nu,nu cred asta.Mike nu i-a spus,dar nu vroia ca Sara să intre în contact direct cu Mitzi.Dar vroia să obțină cât mai multe probe ADN cu putință.Noul lui plan-pe care nu i-l spusese Sarei-era să obțină ajutorul notoriei Erica.Ea ar invita la magazin cât mai multe femei de vârstă apropiată,le va aranja ținutele și le va oferi să bea pe gratis vin dintr-o cupă de plastic.Nu era mult,dar era un început. Mike se interesase la vreo câțiva despre Erica și dacă era pe jumătate atât de vorace sexual pe cât se spunea,știa cum să o abordeze.Convinsese atâtea femei ca ea,să facă ce vroia el.

Dimineața devreme,în drum spre sală,unde urma să se întâlnească cu Luke,Mike se oprise să stea de vorbă cu mama Sarei și obținu de la ea să-i țină ocupați toată ziua atât pe Sara cât și pe Brewster Lang,pentru ca el să mai poată cerceta o dată ferma.Ellie îi spusese că-i va da Sarei misiunea de a împleti ghirlande pentru baraca lui Luke de la târg,dar că Lang era la fel de greu de prins ca un tipar uns.Îi promisese totuși că va face tot posibilul.

De acolo,Mike se dusese la magazinul Sarei și al lui Ștefan.Mike părăsise orașelul pitoresc,unde aveai senzația că te întorci înapoi în timp,intrând într-un magazin numai crom și sticlă.Nu se putuse abține să nu se uite afară pe fereastră, să se asigure că se mai afla încă în Edilean.Codurile orașelului nu permisese ră modificarea exteriorului,dar interiorul era cât se poate de modern.Peste tot oglinzi,fotolii îmbrăcate în mătase,decoruri aurii.Mike se uită la prețul de pe o etichetă: 1.200 de dolari o simplă bluză albă.

Nici o mirare că cei din Edilean îl urau pe Vandlo.Clientela genului acesta de magazin nu era cea care contribuia la bunul mers al orașelului.Nu,această clientelă își parca doar mașinile scumpe,intra,cumpăra ce-și dorea și pleca.

Privind în jur,Mike văzu cum anume își imaginau oameni ca Vandlo înalta societate,dar nu văzu nimic care să-i amintească de Sara.Încă nu-i văzuse apartamentul,dar se îndoia că semăna cu locul acesta.

-Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă o tânără femeie.Mike o studie de jos până sus.Ținuta ei complet neagră era mai potrivită la NewYork decât în Edilean.

-Aș vrea să vorbesc cu Erica,spuse el.Peste o oră,părăsea magazinul.Totul mersese cu Erica așa cum își propusese el și reușise să o atragă în misiunea cu femeile.Problema a apărut când Sara,în mână cu un pachet cu haine,a intrat în magazin înainte ca el să fi terminat.Cu coada ochiului,o văzu pe Sara plecând instantaneu,furioasă.Ar fi vrut să alerge după ea,doar că nu se putea opri din ce făcea acum cu Erica.De fapt,a trebuit chiar să stea mai mult,ca să o liniștească și

să o readucă pe calea cea bună,după neașteptate apariție a Sarei.Știa că ceea ce făcea el cu Erica nu i se putea părea Sarei foarte business,dar asta era,iar el trebuia să continue.Așadar totul era reglat acum cu Erica.La sfârșitul zilei ,va veni un agent să ia pungile cu pahare și să le ducă la laborator.Marea lor speranță era ca una dintre probe să aparțină cuiva din familia lui Ștefan.

Cu Lang ținut ocupat la Piața Fermierilor,lui Mike nu-i mai rămânea decât să o calmeze pe Sara.

-Ar trebui să mi se dubleze salariul pentru misiunea asta,mormăi el traversând terenul afectat târgului.Câțiva oameni ridicară mâinile să îl salute,dar Luke știa ce vroia Mike.Îi arătă cu mâna spre copacii umbroși aliniați de-a lungul uneia dintre laturile câmpului.Mike văzu capul blond al Sarei aplecat asupra a ceea ce părea a fi o tonă de ramuri.Sara își ridică privirea,îl văzu pe Mike,dădu să zâmbească,dar imediat fața i se schimbă și își lăsă din nou privirea în jos.

În jurul lui,bărbați pe care nu-i cunoștea se uitau la el curioși și Luke îi dădu o palmă peste umăr,în semn de simpatie.

-Succes,îi spuse Luke cu un glas vesel.Mike se duse la Sara care stătea jos,cu poala plină cu sârme și buchete cu flori roșii.Dar Mike nu a avut de ce să-și facă griji.

-Ai fost dezgustător,spuse Sara cu buza de sus curbată într-un mic răs batjocoritor.Stăteai pe colțul biroului Ericăi și te aplecai deasupra ei vorbindu-i cu vocea aia a ta ciudată...flirtând cu ea.

-Da.Și ? Care este plângerea?

-Nu așa se conduce o afacere,asta e tot.Știi cum bârfește orașelul ăsta.Dacă ție nu-ți pasă de ce spun oamenii despre tine,ar fi rebuit să te gândești măcar la Tess.Aici o să trăiască ea.Cu copiii ei.

-Și cum ar fi rebuit s-o fac? Sara nu-și putea reține furia.

-Într-un mod sobru,ca de afaceri.Să fi stat pe un scaun în fața biroului ei și să fi vorbit respectuos cu ea.

-Vroiai să-i cer în mod politicos să-ți facă treaba? Și să strângă date pentru o investigație federală,dar fără să sufle o vorbuliță? Sara rămase perplexă.

-I-ai spus despre Mitzi?

-Firește că nu.l-am spus că sunt de la Biroul pentru Sănătate și Boli-care nu există-și că investighez o epidemie de boli venerice.Se pare că toată lumea din Edilean se culcă cu toată lumea.

-N-ai spus asta!

-Am spus.

-Ai idee ce-o să zică lumea când când va auzi o asemenea minciună?

-Cine ar crede ce spune o venetică, așa cum este Erica? Și oricum, nu prea cred că o să spună cuiva. În plus, Erica mi s-a părut o persoană căreia i-ar plăcea să știe că alții suferă de boli venerice transmisibile. Pariezi cu mine că după-amiază o să se ducă la doctor, să-și facă un control?

-Problema nu este ce ai spus ci cum ai spus. Tu chiar nu ai mândrie?

-Suficientă ca să cred că majoritatea femeilor-cu excepția ta-mă plac.

-Asta pentru că eu gândesc la un nivel mai înalt, nu doar la cel al atracției fizice. Și pentru informarea ta, dragostea implică și altceva, nu numai sex.

-Vorbești ca o femeie căreia i-a secat puțul.

-Asta e absurd și vulgar. Ocolindu-i privirea, Sara se concentra din nou asupra ghirlandelor.

-Nu că ar fi problema mea, dar Greg și cu mine avem o relație împlinită din toate punctele de vedere. Cum Mike nu spunea nimic, Sara se uită în sus și-l văzu zâmbind ca și cum nu ar fi crezut-o.

-Și de când nu ați mai...? Întrebă el.

-E plecat doar de câteva zile. Mike continua să zâmbească cu subînțeleș. Sara făcu ochii mici spre el.

-Și de când nu ai mai...tu cu cineva?

-De ani. De secole. De atât de mult timp încât mă tem că nici nu mai știu la ce-mi folosește. Sara încercă să nu râdă, nici măcar să zâmbească, dar nu se putu înfrâna. Se uită înapoi la ghirlande.

-Și acum am reglat totul între noi? Cum ea nu răspunse, Mike adăugă cu blândețe:

-Sara, eu fac tot ce trebuie să fac ca să strâng criminalii de pe străzi. Într-o viață normală nu m-aș fi repezit asupra unei femei la prima vedere, dar trebuia să fac ceva și asta a fost cea mai rapidă cale.

-Acum știi, da, că Erica așteaptă să te culci cu ea?

-Nu cred asta, spuse el solemn. Sara oftă.

-Bine. Și ce-ai aflat de la ea?

-Cred că are un prieten.

-Erica? Nu pleacă niciodată din oraș.

-Atunci trebuie să fie cineva din Edilean.

-Aș fi știut, dacă ar fi fost așa. Toată lumea ar fi știut, ori eu n-am auzit un cuvântel. Este dependentă de muncă și stă cu Greg câte douăsprezece ore pe zi. Când Mike scoase un sunet mic, ca și cum ar fi făcut „ah ha!”, Sara se uită sever la el.

-Nici măcar să nu încerci. Oricâte plângeri ar avea oamenii împotriva lui, Greg muncește din greu. Și nimeni nu spune altceva. Mă rog, în afară de Joce, dar ea...

-Ea,ce?

-Nimic.Ce intenții ai pentru astăzi? Pe mine mama m-a fixat aici,cu ghirlandele pentru baraca lui Luke.

-Ai nevoie de ajutor?

-Cum să nu.Dacă am munci împreună,le-am putea face în jumătate de timp.

-Sara,ah,eu m-am gândit că te-ar putea ajuta altcineva.Nu ai și niște verișoare? Mike se dădu cu un pas înapoi.

-Bine,am înțeles.Asta este o treabă de femeie și tu vrei să te streкори.Te duci s-o vezi pe Erica? Părea veselă,dar când se uită la Mike,văzu în ochii lui o strălucire tristă pe care începea să o recunoască.

-Cred că o să mă mai duc la sală,în Williamsburg ,apoi la mol.Îmi mai trebuie ceva haine,spuse el.Sunase atât de stângaci felul în care spusese asta,încât Sara știu că mințise.

-Minți,spuse ea calm.N-ai deloc burtă și du-te naibii cu minciunile tale cu tot.

-Este ridicol.Trebuie să mă duc la sală.Sara se uită o clipă la ghirlanda din mâna ei,apoi își ridică privirea spre el,zâmbind.

-Sper să ai o zi plăcută,iar eu să fac pe puțin o sută dintr-astea.Sunt sigură că se vor vinde bine.Schimbarea ei de la mânia la drăgălășenie îl ului.Sara continua să zâmbească.

-Ce-ar fi dacă aș pregăti eu cina pentru diseară?

-Sufleu de ton? întrebă el glumind.

-Ton surpriză.

-Sună grozav,spuse el,dar se încruntă.Ești sigură că ești bine?

-Nici că se putea mai bine.Haide,pleacă.Du-te,ia-ți haine noi.Mi le poți arăta diseară: Poate chiar o să mi le prezinți pe viu,iar eu o să-mi păstrez pentru tine cea mai frumoasă ghirlandă.Mike se îndepărta cu spatele.

-Sună grozav.Ne vedem la cinci?

-Perfect.Încruntându-se încă,Mike se întoarse și se duse la mașină.De ce cedase ea atât de repede? se întreba el.Acum îl dădea naibii că mințise,acum îi dorea o zi bună.În clipa următoare înțelese.Sara știa unde se ducea și de ce.Când intră în lotul de parcare de la Nate Field,"observă mașina Sarei parcată sub un copac uriaș.Îi luă vreo două minute să ajungă acolo și nu fu surprins să o vadă pe Sara sprijinită de un copac,cu poșeta pe umăr.

-Ți-a luat mult să-ți dai seama,spuse Sara.Ești sigur că ești polițist? Cu mașina mea sau cu ta?

-Sara...

-Da?

Îi trecură prin minte imagini cu ea legată,băgată în portbagaj și dusă într-un loc sigur.Dar ea se afla în centrul a tot ce se petrecea și el trebuia să o țină sub supraveghere.

-Cu a mea.Chestia asta pe care o conduci tu este de fiare vechi.

-Nu ești puțin snob? Nu putem avea cu toții mașini de cinci litri,cu zece cilindri în V și cu cinci sute de cai putere,care ajung la șaiszeci de mile în patru-virgulă-șase-secunde.Mike se uită uluită la ea.

-M-am uitat pe Internet.

-Mi-ai cotrobăit în cameră și în mașină? Ce alte lucruri nepermise ai mai făcut?

-Ce să zic.Te-ai gândit vreodată la timpul pe care l-ai economisi dacă mi-ai spune pur și simplu adevărul și ce anume încerci să găsești?

-Dacă jur pe viața lui Tess că nu știu,mă crezi?

-Da,spuse ea cu seriozitate.Dar eu sunt cheia,da? Când ajunseră la mașină,Mike o privi scrutător.

-Nu trebuie să-mi spui.Nu sunt proastă.Știu bine că sunt una dintre femeile cu care flirtezi ca să afli diverse lucruri.Asta pentru că dețin magazinul acela și am acces la oameni? Încă nu era timpul să-i spună despre Ștefan.

-Da.Mike descuie mașina și intrară.

-Sara, chiar nu pot să-ți spun totul,dar trebuie să ai încredere în mine.Adevărul este că tu ești centrul acestui caz.Ar putea avea legătură cu magazinul,dar nu suntem încă siguri.Nu-ți pot spune de ce sau cum,în parte pentru că nu știu,dar noi credem că tu deții ceva sau știi ceva despre ce anume dorește Mitzi.

Vedea că ea încerca să-și păstreze calmul și să se poarte ca și cum nu ar fi lovit-o cu un baros.

-Mătușa mea Lissie mi-a lăsat câteva bijuterii în testamentul ei,spuse ea într-un târziu.Poate că sunt de valoare.Mike ar fi dorit să o cuprindă în brațe,dar se aflau într-o zonă cu prea mult public.Se gândi în schimb la lista cu bijuterii acumulate de Mitzi Vandlo de-a lungul anilor.Clientele ei i le dăduseră în semn de mulțumire pentru ceea ce credeau că făcea pentru ele.

-Posibil.

-Chiar că ești cel mai prost mincinos din lumea asta.Cazul ăsta este mai mare decât câteva bijuterii,nu?

-Dacă nu ți-a lăsat cumva diamantul Hope,răspunsul este da.

În timp ce pornea mașina,Sara văzu un mușchi zvâcnind în maxiliarul lui.

-Tu i-ai spus mamei să mă îngroape în maldărul acela de ghirlande?

-Da.

-Și presupun că i-ai spus să-l țină astăzi pe domnul Lang departe de Ferma lui

Merlin.

-Până la patru.

-Tu și mama ați devenit foarte apropiați,da?

-Îi șoptesc câteva cuvinte despre enzime și a mea este.Ce-o să spună Luke când o să vadă că n-are ghirlande?

-Nici o problemă.Am două surori mai mari cărora le place să exceleze în orice.

-Ce vrea să spună asta?

-Când vor afla că am lăsat baltă toate ghirlandele alea și l-am nenorocit pe Luke,se vor înghesui să repare totul.Am învățat de mult că nu trebuie decât să par neajutorată și pot să scap de multe treburi.Mike scutură din cap spre ea.

-Cine altcineva pe lumea asta,în afară de mine,mai știe cum ești tu cu adevărat?

-Tata-și Tess,oarecum.

-Nu și mama ta?

-Ea crede că sunt o împiedicată.

-Și prietenul tău?

-Presupun că te referi la Greg,logodnicul meu.Nu,el crede că sunt dulce și liniștită și că sunt de acord cu toate ideile lui.

-O minciună ca asta poate fi o bază bună pentru o căsnicie?

-Poate că o să mă înveți tu ce înseamnă cinstea,într-o relație.

Se uitară o clipă unul la altul și izbucniră în râs.

CAPITOLUL 12

CRED C-AR TREBUI să fii mai prudent când scotocești prin Ferma Merlin, spuse Sara în timp ce Mike înainta cu mașina de-a lungul drumului curbat.Știu că îți ștergi urmele trecerii tale pe aici,dar dacă află domnul Lang...Este celebru pentru răzbunările lui.

-Cum ar fi? Sara îl privea pe Mike conducând.Nu-și luase niciodată ochii de la drum și felul în care stătea,cu amândouă mâinile pe volan,arăta că era pregătit pentru ceva rău.

-Nimeni nu poate dovedi nimic,dar noi cei din Edilean știm că dacă te intersectezi cu domnul Lang,vei fi pedepsit.Este ceva ce ni se spune de mici copii și se pare că tatăl lui a fost la fel.Mike se uită în toate cele trei oglinzi.

-Te aștepti să fim urmăriți?

-În cazul ăsta nu știu niciodată la ce mă pot aștepta.

-Presupun că asta include și a adulmea peste tot pe cineva leșinat după sex,cum este Erica.Mike îi aruncă o privire scurtă,cu coada ochiului.

-În regulă.Era clar,de subiectul Erica nu va putea scăpa ușor.

-Ia să vedem.De unde să încep? Am auzit poveștile de când mă știu.Când aveam doisprezece ani s-a mutat aici,cu toată familia,un bărbat din Williamsburg,care se mândrea cu gemul lui de prune.Mi-amintesc că mama i-a spus că la târgul fermierilor competitorul lui va fi domnul Lang,care câștiga aproape întotdeauna.

-Lang trebuie neapărat să câștige?

-Ah,nu.A mai și pierdut pe vremuri,dar produsul lui este atât de bun încât rar i se întâmplă să nu câștige.Dar de data aceea când a pierdut,a venit la mama mea care era judecătorul și i-a spus că omul ei a trișat.Mi-amintesc că mama s-a înfuriat și i-a spus domnului Lang că nu știa să piardă,dar din nefericire,mama nu a investigat cazul.

-Și ce a făcut el? întrebă Mike.

-Trebuie să știi că domnul Lang este un foarte bun observator al oamenilor.Sara făcu o pauză.

-Adevărul este că îi place să tragă cu ochiul,pe ascuns.Nimeni n-a reușit să dovedească acest lucru,dar noi știm că așa este.Dacă îl calci pe bătătură,o să spună despre tine fel de fel de secrete pe care n-ai vrea să le știe lumea.

-Și ce a făcut cu gemul de prune?

-Eu nu am văzut,dar mi s-a povestit că la următoarea ședință la un liceu din Williamsburg au fost tratați cu un filmuleț prezentând un bărbat care se săruta cu soția directorului.Și amândoi erau sumar îmbrăcați.Mike nu se putu abține să nu chicotească.

-Lasă-mă să ghicesc.Mama ta a studiat apoi gemul.

-Ah,da! Conținea rom alb,ceea ce este împotriva regulilor.Domnul Lang a mai spus că prunele fuseseră furate din pomii lui,dar asta nu a putut fi dovedit.

-Ar fi interesant de știut dacă Lang spionează în general sau se uită la fetele frumoase,când trage cu ochiul.Mike își spuse că bătrânul ar putea ști lucruri interesante,dacă se ocupa cu spionajul.

-Nu am auzit niciodată că trage cu ochiul la fetele care se îmbracă.Eu cred că el trage și cu urechea,nu numai cu ochiul.Mama zice că el nu are o viață a lui,așa că urmărește viața altora.

-Și nimeni din orașul vostru nu a făcut nimic împotriva lui?

-Familia Lang face parte din locul ăsta și noi știm să ne ținem perdelele trase.

-Ușile lăsate descuiate și perdelele trase,spuse Mike scuturând din cap.Ce altceva a mai făcut?

-O dată,cineva a fost decis să-i convingă pe McDoweli să îi dea în leasing Ferma Merlin.Bietul om nu știa că Unchiul Benjamin glumea.Mama a refuzat să-mi spună detaliile despre ce anume a dat domnul Lang în vileag despre el,dar omul

și-a dat demisia din postul lui la William și Mary și s-a mutat în Maine.

Sara se opri.

-Dar, ca să fiu cinstită, domnul Lang a făcut și ceva bun. Pe când eram adolescentă, o fetiță a fugit de acasă și domnul Lang nu numai că a aflat unde se ascundea dar și de ce anume fugise de acasă. După ce fetița a fost găsită și a fost în stare să vorbească, un vecin a fost băgat la pușcărie.

-Interesant. Și nimeni n-a încercat vreodată să-l spioneze pe el? întrebă Mike.

-Cum să nu. Luke și Ramsey și-au dedicat o bună parte din copilăria lor să încerce să afle cu se ocupa domnul Lang. Obișnuiau să se ascundă în tufele din jurul Fermei Merlin și să-l urmărească, dar cu o singură excepție, au fost întotdeauna descoperiți de el.

-Lang a rănit vreodată pe cineva? întrebă Mike aspru, gândindu-se la capcane.

-Știa el bine ce trebuia să facă. Striga la oricine se apropia de fermă iar câinii lui erau niște paznici formidabili. Copiii spuneau că domnul Lang era pe jumătate liliac, de vreme ce putea auzi și vedea pe întuneric.

-Probabil că are simțurile mai ascuțite, dacă stă atâta vreme singur.

-Tot ce știi tu despre el, știi de la bunica ta? Când Mike încuviință din cap, Sara adăugă:

-De vreme ce ea iubea ferma iar Brewster Lang locuia acolo, înseamnă că au fost odată îndrăgostiți unul de celălalt. Mike zâmbi.

-Bunica zicea că obișnuia să râdă de felul cum se uita el la ea, când credea că nu era văzut. Dar ne-a spus, lui Tess și mie, că el va fi băiatul ei bun la toate, dacă va ajunge să stăpânească locul.

-Băiat? Ești sigur că așa i-a spus? Nu erau de aceeași vârstă?

Mike opri sub ceea ce botezase el Copacul Virgin, doar că de data asta se asigură că mașina nu putea fi văzută de pe drum.

-Bunica ne spunea aceleași povești iară și iară, așa încât de unele lucruri sunt absolut sigur. Tess și cu mine am crescut auzind despre ingratitudea și înclinarea spre intrigi a fiecărui om din orașelul ăsta. Lang nu avea decât cincisprezece ani când bunica mea a plecat din Edilean; ea avea douăzeci și doi de ani. Îi plăcea să ne spună că într-o bună zi se va întoarce la Ferma Merlin și că Lang o va aștepta, că el va fi valetul ei. Întotdeauna se gândea la el ca la un băiat, nu ca la cineva de vârsta ei. În mintea ei el nu depășise niciodată vârsta de cincisprezece ani. Crezi că poți merge pe câmp în hainele astea?

Se referea la rochia din bumbac, galben-palid, a Sarei și la sandalele ei cu barete.

-Ai fi fost dezamăgit dacă m-ai fi văzut în jeanși și maieu.

-Care ar fi fost mai potrivite pentru un hoinărit în jurul unei vechi ferme.

Sara se uită la el.

-Bine,spuse Mike într-un târziu.Aș fi plâns de atâta părere de rău.

Mike nu zâmbi,dar i se văzu gropița din bărbie.

-Urmează-mă și fă doar ce-ți spun eu.

-Ca întotdeauna,șopti ea și râse de mormăitul lui Mike.

O porni pe același drum ca prima oară dar fu de două ori mai prudent să nu facă potecă.O dată își puse brațele sub ale Sarei și o ridică peste un loc noroios.Dar nu îi dădu drumul când Sara se afla din nou pe teren uscat.

-Pot merge singură restul drumului,spuse ea.

-Sigur?

-Absolut...Pot să...Dar își dădu seama că el o tachina.

-Spune-mi,eu vin înainte sau după Erica,în lista femeilor cu care flirtezi ca să afli informații? Mike porni din nou.

-Trebuie să mă gândesc la asta.Pun pariu că Erica cunoaște niște trucuri de care tu habar n-ai.

-De asta sunt sigură.Dar și eu sunt ah,dornică să fiu învățată,

-Nu începe ceva ce n-ai de gând să termini,spuse el peste umăr.

Sara nu-și putu reține un zâmbet.Uneori Mike o făcea să se simtă cea mai dorită femeie de pe planetă.Sigur,știa că ceea ce făcea el era parte din munca lui,dar tot o făcea să se simtă bine.Ea și Greg trecuseră de mult de faza în care îi spunea că era frumoasă și sexi.De fapt,în ultimele luni încetaseră chiar să-și mai spună ceva ce nu avea legătură cu afacerea lor.Se uită la spinarea lui Mike în timp ce el își croia drum prin bălării.Sărea cu agilitate dintr-un loc plat într-altul,apoi se întorcea și întindea mâna să i le apuce pe ale ei,să îi asigure echilibrul pentru scurta săritură.Sara își dădu seama că începuse să depindă de el ori de câte ori avea nevoie de ajutor.

-Ce e cu privirea asta? o întrebă Mike.

-Nimic.Mă gândeam doar.

-La ce anume ai tu și îți dorește Mitzi?

-Ah,corect.La asta.Da,exact la asta mă gândeam.

-Acum cine minte?

-Am învățat de la tine.

Chicotind,Mike păși în luminiș și se opri,privind în jur.

-Dacă a spus mama mea că-l va ține ocupat pe domnul Lang astăzi,așa va fi.

Ți-au dat o cheie a casei,când ai semnat contractul?

-Da,dar n-am de gând s-o folosesc.

-Atunci cum...? Mike o privi de sus în jos.

-O să-mi facă plăcere să te împing prin fereastră.

-Iar mie o să-mi placă...Sara se întrerupse din a spune că abia aștepta să fie împinsă și-și aminti că era logodită.Chiar ieri își petrecuse trei ore cu planul ceremoniei de căsătorie-la care schimbase câteva detalii.Garoafele dispăruseră, înlocuite cu trandafiri.Știa că Greg o să se supere,dar Sara nu reușea acum să-și facă griji pentru asta.

-O să intrăm printr-o fereastră,pentru că Lang este posibil să fi pus capcane pe la uși.Și odată înăuntru,nu te vei atinge de nimic,ai înțeles? Cine știe ce clei te așteaptă pe vreo cutiuță frumoasă?

-Nu cred că...La privirea lui Mike,Sara se întrerupse.

-Nu o să mă ating de nimic.

-Doar de mine,spuse Mike fără urmă de zâmbet.

-Corect.Am priceput.Cu mâinile doar pe Mike.Ai vreo preferință anume? îl întrebă ea fără să zâmbească.

-Genunchii,ar fi grozav.Începe de la ei și pornește în sus.Încetișor.Sara râse.

-Haide.Tu conduci,eu te urmez.

-Întotdeauna mi-am dorit să aud o femeie spunând asta.Întorcându-se,Mike traversă zona deschisă atât de repede încât Sara abia reuși să se țină după el.

Odată ajunși la casă,Mike lucră frenetic ridicând în sus o fereastră,apoi se apucă de pervaz și se ridică,intrând în casă.Este un gimnast,iși spuse Sara.Un Tarzan și un gimnast.Când Mike se aplecă afară pe fereastră și-și întinse mâinile pentru ea,Sara nu ezită și se gândi din nou cât de multă încredere începuse să aibă în el,doar în câteva zile.

În timp o trăgea în sus,Mike o atinse-inutil,după părerea ei-în câteva locuri de pe corp.Când mâinile lui coborâră în jos pe piciorul ei,Sara vru să se uite la el într-un fel care să-i readucă aminte că era o femeie logodită.Dar nu reuși.Îi plăcea senzația și mai ales îi plăcea să fie atinsă de un bărbat în ai cărui ochi se citea dorința.Dragostea și căsnicia nu înseamnă doar sex fantastic,iși spuse ea din nou.Într-o căsnicie există și alte lucruri importante,cum ar fi prietenia și-Sara nu vroia să se gândească la asta,pentru că ea și Greg nu erau ceea ce numea ea prieteni,în mod cert nu așa cum era ea cu Mike.Greg și ea erau...Mike se uita fix la ea,așteptând-o să revină la tema lor.

Sara nu mai intrase niciodată în casa asta,dar știa destul de multe despre ea.

-Vrei să te conduc într-un tur? Sara avea nevoie de cuvinte care să o distragă de la a se gândi la Mike.Se pare că în ultima vreme nu făcuse altceva decât să îl compare cu Greg.Toată lumea care îl cunoștea pe Mike,îl plăcea.Și nu văzuse ca el să facă un efort deosebit,era doar el însuși.Greg făcea eforturi mari să se facă

plăcut de cei cărora le vindea lucruri,dar față de familia ei și de prietenii ei,nu-și ascundea resentimentele.

-Niște țărănoi,așa le spunea el celor din Edilean.Greg îl ridiculiza în special pe Luke.

-Omul ăsta trebuie să câștige o avere cu cărțile lui.Atunci de ce nu angajează pe cineva ca să-i tundă gazonul?

Sara încercase să-i explice că a avea succes nu înseamnă să te porți ca regele Midas.Faptul că Sara menționase un nume despre care Greg nu auzise niciodată, îl înfuriase.

-Sara? Mike o privea curios.

-Ah,scuze.Mă gândeam la altceva.Ce spuneai?

-Am întrebat când ai văzut locul ăsta și nu mi-ai spus?

-Nu am ținut nimic secret! izbucni ea,apoi își ceru scuze.Enervarea ei era cauzată de amintirile despre Greg,nu de Mike.

-Știu cum arată casa pe dinăuntru prin CCI A.

-Ce-ar fi să-mi povestești ce știi în timp ce ne uităm prin casă? întrebă el cu blândețe,ca și cum ar fi înțeles că o supăra ceva.

Sara se întoarse ca el să nu vadă mai mult decât era necesar.De ce Mike,pe care-l cunoștea doar de câteva zile,devenea mai clar pentru ea decât Greg pe care-l știa mai bine de un an? Greg era un bărbat alături de care trecuse prin multe.

Ridicaseră împreună magazinul cu îmbrăcăminte.Mă rog,poate că Greg era cel care lua toate deciziile iar ea făcea munca efectivă,dar tot împreună se chema.

Nu-i așa?

-Ai de gând să-mi vorbești despre Cecilia aia?

-CCIA,toate,majuscule.Controlul asupra Clădirilor Istorice din America.Mike o privea intens,ca și cum ar fi încercat să-și dea seama la ce se gândea.Îl compară din nou cu Greg.Greg nu i-ar fi cerut niciodată să-i spună ce anume știa ea despre ceva.Uneori avea impresia că Greg credea despre ea că trebuia să creadă și să facă numai ce îi spunea el.Sau mai rău,în ultima vreme,cam din aceeași perioadă de când sexul nu a mai existat între ei,Greg începuse să spună că dacă ea îl iubea cu adevărat,trebuia să știe ce vroia el.Că ea trebuia să-i intuiască,într-un fel,toate nevoile.Într-o seară i-a spus că dacă îl iubea atât de mult pe cât spunea,ar fi trebuit să știe că nu mai vroia pui la cină,de vreme ce mâncase același lucru la prânz.

-Dacă m-ai fi sunat și mi-ai fi spus asta,aș fi putut...Greg o întrerupse.

-Ai idee cât de ocupat sunt toată ziua? Te aștepti să-ți spun ce am mâncat la prânz?

Poate că data viitoare o să mă întreb cu cine am luat prânzul. Asta este? Gelozia? Uneori, în timpul certurilor cu Greg mintea începea să i se încețoșeze până când nu mai știa de unde pornise totul.

-Ești bine? o întrebă Mike.

-Da, sunt bine.

-Poate c-ar trebui să mă aștepti în mașină.

-Și să ratez să-mi văd casa visurilor mele? întrebă Sara și începu să vorbească despre casă. Mike nu știa ce se petrecuse cu Sara din clipa în care pătrunseseră în casă, dar felul în care arăta ea îi plăcea.

Ascultă parțial despre cum a început CCIA, înființat de președintele Franklin Roosevelt, pentru a asigura locuri de muncă în perioada Depresiunii. Ce auzise el era că existau fotografii vechi și chiar planuri ale nivelelor, undeva pe Internet și își propuse să se uite la ele, cât de curând posibil. Dar în clipa asta nu vroia decât să vadă casa despre care bunica lui și Sara vorbisera atâta. Și vroia să încerce să găsească motivul pentru care Vandlo putea fi atât de interesat de ea.

În timp ce Mike căuta, plimbându-și mâinile de-a lungul pereților, uitându-se peste tot, Sara vorbea încontinuu. "Stucaturi" și „original" păreau să fie cuvintele cel mai des repetate de ea. Vorbea despre uși panelate și spunea ceva despre o cruce care s-ar fi aflat deasupra acestora.

-Ca să-l țină afară pe diavol, spuse ea. Trecură prin cele patru camere mari și prin holul spațios de la parter. Casa nu era grandioasă și maiestuoasă, așa cum era Conacul Edilean, dar Mike își dădea seama că zugrăvită și recondiționată, putea fi locuită. Își imagină copilul lui Tess plimbându-se cu tricicleta prin sufrageria imensă. Dar poate că Sara n-ar fi permis asta, de teamă să nu fie distruse vechile dușumele. Îi aruncă repede o privire, crezând că poate îi citise gândurile, așa cum părea s-o facă uneori. Dar ea continua să vorbească despre proporțiile și înălțimea încăperilor. Niciodată nu se văzuse în rolul de însurat-și-cu-copii, dar când se imagina trăind în casa asta veche, Sara era acolo, în fiecare scenă.

O privi în timp ce arăta spre tavan, continuând să vorbească, și se mira cât de mult timp petrecuse ea studiind casa. Mike reveni la căutările lui. Nu era posibil ca Vandlo să fi vrut casa doar pentru că și-o dorea Sara, nu? Fără nici un alt motiv decât să-i facă ei plăcere-ca să o ademenască să se mărite cu el? Dar Mike nu reușea să se convingă să creadă asta.

Cum Mike era mai interesat de prezent, observă ce făcuse Lang aici. Casa era curată și ordonată și foarte puțin mobilată. În livingul uriaș, canapeaua avea o piatră sub unul dintre picioare și era acoperită cu o cuvertură bine uzată.

Scaunele erau ieftine și fuseseră deseori reparate.

Nu existau multe lucruri personale în încăperi.Nu fotografii,nu cărți,doar,pe măsuta de cafea,un teanc de cataloage mult răsfoite,cu plante și semințe.

În timp ce Mike o urma pe Sara prin camere,observă că deși Brewster Lang locuia acum aici,nu fusese întotdeauna așa.Se aflau acum în ceea ce pe vremuri fusese biblioteca și Mike putea vedea că pe rafturile construite în perete existaseră odinioară cărți.Pe pereți văzu pătrate mai deschise la culoare,în locurile unde atârnaveră altădată tablouri.

Se întoarse spre Sara.

-Știu că Lang și familia lui au avut casa asta în grijă încă din 1941 și că acum locuiește aici,dar cine a locuit înainte?

Sara păru surprinsă.

-Ești un bun observator,da? Vreme de zece sau doisprezece ani a locuit aici un istoric din Williamsburg,cu familia lui.

-De nu locuiește aici nici un McDowell? Sara ridică din umeri.

-Nu le place locul.Ramsey nu-l poate suferi și nici sora lui.

-Atunci de ce nu-l vând?

-Până de curând nu au putut,pentru că vânzarea a fost interzisă până în secolul douăzeci și unu.Nu știu care McDowell,acum vreo două sute de ani,a scris în testamentul lui că ferma nu poate fi vândută până în...

-Anul 2000,termină Mike în locul ei.Și unde zici că intră istoricul respectiv în scenă?

-Nu cunosc toată povestea,dar cred că mama domnului Lang a fugit cu cineva când el era doar un copil.După plecarea ei,domnul Lang tatăl a încetat să mai aibă grijă de clădire și atunci unchiul Alex i-a mutat pe cei doi-eu cred că domnul Lang avea pe atunci vreo șaptesprezece,optsprezece ani-într-o altă casă și i-a închiriat ferma istoricului acela.Bărbatul tocmai se căsătorise și și-a format o familie,aici.Dar toate astea au fost cu mult timp în urmă.Când m-am născut eu,domnul Lang tatăl murise deja și fiul lui locuia singur aici.

-Vrei să spui că Lang mai are și o altă casă? Undeva,unde se poate retrage?

-Tu chiar te gândești să te muți aici,nu?

-Poate.Știi Tess și copilul ei și...

-Nu-l uita pe Ramsey.

-Ah,da.Ramsey.

-O vrei pe sora ta numai pentru tine?

-Eu cred,spuse el cu glas domol,că mi-ar plăcea să am pe cineva numai al meu.

O clipă ochii lor rămaseră încătușați.Sara a fost prima care și-a întors privirea în altă parte.

-Ești gata să urci la etaj?

-Te urmez oriunde te duci,spuse el.

-Atunci eu mă întorc înapoi în șură.

-Peste....Mike zâmbi.În regulă,m-ai păcălit.Condu-mă.Se plimbară la etaj,văzură cele patru dormitoare și unica baie,imensă.Faianța fusese la modă în anii 1930,în negru și alb.

-Eu una aș lăsa-o exact așa cum este,spuse Sara.

-Știu,pentru că este „originală”.Sara spuse afectat:

-Când am folosit acest termen referitor la casă,original însemna tot ce s-a construit în anul 1674.Pentru informarea ta,baia este cât se poate de modernă. Mike se uită la cada veche,pe picioare și la toaleta neobișnuit de înaltă.

-Baia e nouă?

-Da.Sara continuă să vorbească despre stucaturi și paneluri,dar când spuse din nou „original”,râse și ea.

-Tu nu apreciezi importanța casei! spuse ea zâmbind.

-Câtă vreme o să te am pe tine să te ocupi de ea,e perfect.Poți face tot ce...Când își dădu seama ce spunea,se întrerupse.Locul ăsta are și o bucătărie?

Sara efectiv alergă în jos pe scări,în timp ce Mike mai tergiversa.Încă mai era uluit că această casă îi aparținea.Stând în capul scărilor și privind în jos,se gândi la uși trântite și la copii alergând înăuntru și afară-și la Sara strigând după ei.

-Haide lenevilă,coboară,spuse Sara uitându-se în sus la el.Bucătăria e oribilă. Așteaptă să vezi parterul.

Mike coborî,apoi se duse la anexa despre care Sara spunea că fusese construită în 1930.

-Probabil când a fost construită baia,spuse ea.

Pe cât de mult farmec avea baia,pe atât de urâtă era bucătăria.Linoleumul vechi era ros până la scândurile de dedesubt.Utilitățile erau din anii 1970,de culoarea avocado iar ușile bufetului abia dacă mai stăteau prinse în țâțâni.

-Încăperea asta poate fi refăcută,spuse Sara.

-Știu,cu blaturi din marmoră albă.Te rog,aș vrea să aud din nou cuvintele astea.

-Întreab-o sâmbătă pe Ariei.Ea o să trăiască aici,cu tine.Dacă nu pune Erica mâna pe tine,înaintea ei.Poate că de vină a fost menționarea realității sau poate zgomotul făcut de o veveriță în cămin,dar amândoi au fost readuși în prezent.Un minut se uitară lung unul la celălalt.Mike a fost cel care a rupt tăcerea.

-Mai există vechiul pavilion de vară? Nu l-am văzut în ziua în care am făcut slalom printre capcanele lui Lang.Sara se luminează la față.

-Ai auzit de pavilion? Mi-amintesc că l-am văzut când eram mică.

Este un loc absolut adorabil; pereții sunt făcuți din zăbrele.

-Bunica ne spunea că obișnuia să se refugieze acolo,când orașul ăsta devenea de nesuportat pentru ea.

-Sună trist.

-După câte o cunosc,situațiile erau create de ea.Crezi că îl poți găsi?

Sara scoase din buzunar o bucată de hârtie care părea să fie o hartă.

-Un alt avantaj al rochiilor este acela că poți avea buzunare.La jeanși nu se prea poate asta.

-Jeanșii au multe buzunare.

-Dar toate se află în acele zone ale corpului pe care femeile vor să le arate.

Mike râse.

-Asta este minunat de adevărat.Deci,unde este pavilionul de vară?

Când Mike se întinse după hartă,Sara o retrase repede.

-Nu,nu face asta.Îmi place când te ții după mine.

-Iar mie îmi place priveliștea.Zece minute mai târziu se aflau lângă vechiul pavilion care era chiar mai frumos decât își amintea Sara.Mike nu-l văzuse cu ocazia primei lui incursiuni aici,peñtu că era ascuns după tufele care fuseseră lăstate să crească în voie.Dinspre potecă zona părea impenetrabilă,dar Sara știa unde să caute intrarea ascunsă.Odată înăuntru,nu trebuiră să sară peste buruieni,peñtu că Lang curățase vechiul loc care arăta ca o grădină.Deasupra se afla un superb fag arămiu,cu ramuri lungi și terenul de dedesubt era acoperit cu mușchi.Pavilionul era octogonal,suficient de mare pentru două persoane și pereții din zăbrele fuseseră recent vopsiți într-un albastru verzuliu.Clădirea și locul erau la fel de izolate și de romantice precum le descriesese bunica lui Mike. în timp ce Mike explora micuța construcție,Sara se așeză la umbra copacului,privindu-l.Mike se cațără pe acoperișul în formă de clopot și după ce termină cu el,studie fiecare centimetru al fundației din beton.Presupunea că interesul lui Mike pentru micuța și frumoasa construcție depășea cazul dar știa totodată că el nu-i va spune asta în mod direct.Va trebui să-l ia pe de parte ca să afle.Era un sport care începea să-i placă.

Când Mike termină inspecția,era sigură că va spune că trebuie să plece-evident,peñtu „siguranța” ei-dar o surprinse întinzându-se lângă ea pe patul parfumat al vegetației de sub copac și punându-și mâinile sub cap.Umărul lui era la câțiva centimetri de coapsa ei,aproape atingându-i-o.

Sara se lăsă pe spate,sprijinindu-se de copac.Nu vroia să părăsească locul.

Niciodată.

-Casa are nevoie de o renovare totală,spuse el în tăcerea lăsată.

-Mmmm,cam așa ceva,

-Văd că asta te face fericită.

-Eu l-am ajutat pe Luke să remodeleze Conacul Edilean și mi-a plăcut enorm.

-Și ți-ar face plăcere să te ocupi și de locul ăsta.Ascultă,tu faci schițele și mi le arăți.Sara vru să râdă,dar nu putu.Încă nu se obișnuise cu ideea că Ferma Merlin nu va fi nicodată a ei.

-Soția ta o să vrea să facă asta.

-Mai am mult până la însurătoare.Cu meseria mea,s-ar putea ca mâine să nu mai fiu în viață.

-Din tot ce aud,s-ar putea să plecăm împreună,spuse Sara cu dezinvoltură.

-Nu,câtă vreme mai respir eu,spuse Mike încet.O tăcere stânjenitoare se așternu între ei și Sara readuse discuția la casă.

-Bine că cel puțin lemnăria pusă de primul Merlin mai există încă,în cea mai mare parte.

-Și cine anume a fost tipul?

-Eu cred că Alexander McDowell.Scuze,spuse Sara zâmbind,este o glumă a noastră.Toți primii născuți McDowell se cheamă Alexander.Genealogia familiei coboară până în Scoția și la Angus McTern Harcourt.El este cel care a înființat orașul nostru,dându-i numele soției sale.

-Încă un nume de care am auzit adesea.Sara îl privi întrebătoare.

-Bunica zicea că numai descendenții lui Angus Harcourt au parte de un tratament echitabil.

-Poate că este adevărat,dar este orașul nostru,spuse Sara.Mike mârâi.

-Ai vorbit ca un adevărat aristocrat.

-Eu nu cred că a fi descendentul unui scoțian care a fost,foarte posibil,un hoț și un răpitor,mă califică drept aristocrată.Ariel zice că tipul a călătorit clandestin pe o corabie-care nu a fost corabia Mayflower.Mike se întoarse pe o parte ca să se uite la Sara.

-Pentru mine ești o adevărată lady.Își spuse că era frumoasă cum stătea acolo,pe jos,sub copacul bătrân,uriaș.Și-o imaginează cu o pălărie cu boruri mari și cu lucrul ei de mână.

-Locul ăsta ți se potrivește.Mike se rostogoli pe spate.Trebuia să înceteze să se mai uite la ea,ca să nu-i vină să o atingă.Se forță să-și amintească de caz și de Ștefan Vandlo.Vandlo n-ar locui niciodată într-o casă veche,mai ales una atât de mică,își spuse Mike.După cum arăta magazinul,Vandlo era mai curând genul robineților-aurii-în-sala-de-baie-pentru-oaspeți.

Rămaseră o vreme tăcuți,apoi Sara nu se mai putu abține și îl întrebă:

-Ai fost vreodată îndrăgostit?

-Nu.Mike făcu o pauză.Dar o dată am fost pe aproape.

-Și ce s-a întâmplat?

-Când a aflat că nu eram ceea ce-i spuseseam și i-au băgat bărbatul la pârnaie din cauza mea,dragostea ei pentru mine a încetat brusc.Instantaneu.

-Ca să vezi.

-Mai târziu am aflat că ea a fost cea care i-a scos amanta pe cauțiune,după care s-au mutat împreună.Dar pe mine nu m-a iertat niciodată.

Sara nu se putu abține să nu râdă.

-Ce viață ciudată ai avut.

-Cred că depinde cum o privești.Deci,ce ai face tu cu locul ăsta,dacă ți-ar aparține? Sara nu ezită.

-Mai întâi aş replanta livada.

-Nu te-ai ocupa mai întâi de casă? Nu ai pune marmoră albă în bucătărie?

-Pomii au nevoie de timp ca să crească.Marmora mă așteaptă oricât,într-un depozit.

-Crezi că Anders ar fi de acord cu asta?

-Anders? Ce te doare dacă-i spui Greg?

-Sara,spuse Mike încet,eu nu l-am cunoscut niciodată pe bărbatul cu care ești logodită,dar din câte am auzit,nu cred că te merită.Ești sigură că vrei să te măriți cu el? N-ar fi mai bine...

-Să nu îndrăznești să spui asta.Sara nu vroia să-i audă cuvintele,ca să nu-i mărească îndoiala care începuse să încolțească deja în mintea ei.

-Absolut toate pregătirile pentru nuntă sunt făcute.Am avut întâlniri cu organizatorul.

-Cum o să obții Ferma Merlin,dacă este a mea?

-Nu știi.Sara își auzi frustrarea din glas.De când te-am cunoscut,parcă s-a schimbat totul în viața mea.Înainte știam exact încotro mă îndreptam,dar acum...Nu știi.Parcă nu mai pot gândi limpede.

-Ăsta este cel mai frumos lucru pe care l-am auzit de luni,poate de ani.

-Poate pentru tine,dar nu pentru mine,bombăni ea.Mike se ridică și-i atinse mâinile,continuând să i le țină chiar și după ce Sara se ridicase,stând acum în picioare în fața lui.

-Sara-vocea lui era blândă-uneori mi se pare că te cunosc dintotdeauna.

Mike se aplecă să o sărute și cum ea nu se mișcă,se simți încurajat.

Când se afla la jumătatea drumului spre buzele ei,Sara spuse:

-I-ai spus asta și femeii pe al cărei soț l-ai băgat la pârnaie? Mike se trase înapoi.

-Ce-ai spus?

-Femeile tale,cele pe care le vrăjeai și le trădai.Le-ai spus și lor aceleași lucruri pe care mi le spui mie? Știi,despre cum sunt cea mai frumoasă,cea mai...

Mike îi dădu drumul la mâini.Da,spusese de multe ori multe dintre lucrurile pe care i le-a spus Sarei,dar...Mike se întoarse în altă parte.Diferența era că de data aceasta el credea ceea ce spunea-și revelația aceasta îl șocă.

-Ești gata să mergem?

-Acum ești furios pe mine.Mike se întoarse spre ea.

-Am făcut tot ce a trebuit să fac,ori de câte ori a fost nevoie de intervenția justiției.Și spre informarea ta,niciodată nu am băgat la pârnaie pe cineva care nu merita asta.Și am lăsat să plece multe dintre femeile care ar fi trebuit condamnate.Sara era neafectată de furia lui Mike.Când Greg se înfură pe ea, resimțea o stare de panică-și adesea,de nedumerire.Rareori știa exact ce anume făcuse ca să-i declanșeze furia.Tot ce știa era că trebuia să-l calmeze,să-l facă să o ierte și să readucă lucrurile la starea din primele trei luni de când se aflau împreună.Dar cu Mike nu resimțea această stare de confuzie.Supărarea lui avea întotdeauna un motiv,exista ceva care i-o provocase.Ceea ce o înnebunea pe ea era furia irațională a lui Greg,fără vreo cauză cunoscută.

Sara își spuse din nou că oricât de mult ajunsese să-l placă pe Mike,el era temporar.Se afla aici într-o misiune și când o va fi încheiat,va pleca și nu-l va mai vedea niciodată-poate doar ca frate al lui Tess.Dar și de asta se îndoia.Tess trăia de ani de zile în Edilean și Mike nu venise niciodată în vizită.

Cât despre Ferma Merlin,Mike spusese clar că ideea a fost a lui Tess,nu a lui.

După ce se va retrage din poliție,va rămâne probabil în însorita Floridă și ferma se va întoarce la familia McDowell.

-De ce te uiți așa la mine? o întrebă el.

-Mă gândeam doar la cât de diferiți suntem noi doi.Eu vreau permanență,pe cineva care să-și împartă viața cu mine.Eu vreau copii și pomi fructiferi.Pe când tu vrei-Sara făcu o pauză.Ce vrei tu? Știi măcar ce vrei?

Nici o femeie nu-i pusese vreodată asemenea întrebări și Mike nu știa cum să răspundă la ele.Dar Sara nu era ca celelalte femei și îl făcuse să-și pună singur aceste întrebări.

-Și acum o să-mi spui că eu sunt altfel decât toate celelalte femei pe care le-ai vrăjit în numele datoriei? Avea atâta dreptate încât Mike nu se putu abține să nu râdă.

-Chiar la asta mă gândeam.Mike se uită în sus,la cer.

-Se pare c-ar vrea să plouă.Cred că trebuie să plecăm.

Sara o porni spre mașină,dar Mike o prinse de braț și o trase înapoi spre el.O clipă,Sara își spuse că o s-o sărute.Dar Mike își duse un deget la buze.Sara ascultă,dar nu auzi nimic.Continuând să o țină de braț,Mike se uita în jur.Nu existau decât două variante de a ieși de aici.Una era prin bălăriile înalte din spatele pavilionului,dar asta însemna că trebuiau să se îndepărteze de cărare.

Cealaltă presupunea că trebuiau să o ia prin câmp deschis și să încerce să ajungă la șură-dar oricine se apropia,îi vedea.Mike se uită în sus la copacul înalt,apoi o privi întrebător pe Sara.Ea încuviință din cap.

În spatele lor se auzea zgomotul vag al al pietrișului scrâșnit sub picioare și vocea inconfundabilă a lui Lang.Când era mică,surorile ei obișnuiau să râdă de ea pentru că ori de câte ori domnul Lang își făcea apariția la Târgul Fermierilor, Sara se ascundea sub tejghea.Chiar și azi,sunetul apropierei lui o speria.

Mike arătă spre picioarele lui,apoi se bătu pe umeri,îi trebui Sarei o secundă să priceapă ce vroia el,dar apoi încuviință din cap.

Mike se apropie de copac,se făcu ciuci la pământ și se uită la Sara,peste umăr.Dacă tăcerea și viteza nu ar fi fost atât de importante,Sara ar fi comentat că nu o putea ridica în copac din poziția asta chircită.Dar nu era vreme de discuții.

Sara își scoase repede sandalele,le petrecu cu baretele peste încheietura mâinii și se urcă pe umerii lui Mike.Mike se ridică instantaneu în picioare,făcând-o aproape să ofteze,uluită de rapiditatea lui.Sara se prinse cu mâinile de pom, pentru echilibru și găsi repede o ramură.Îi era greu să-și facă avânt în sus și o clipă regretă că nu-și pusese niște jeanși.Dar nu avea ea timp acum să se gândească la așa ceva sau la posibilitatea de a-și sfâșia rochia.Își lansă un picior peste cracă și se instala pe furca formată de craca groasă.

Sub ea,Mike o privi întrebător.Sara încuviință din cap și în secunde următoare Mike sări,se apucă de creangă și se ridică pe ea.

Sara îl auzea acum mai clar pe Lang și văzu mișcare în tufișuri.Se apropia.Mike o atinse de braț și când se uită la el,îi făcu semn deasupra.Adică să se cațere mai sus.Îi făcu semn să stea locului,în timp ce el se ridica în picioare.Când se aplecă în față,cu mâinile întinse spre o altă cracă,Sara oftă tare,de frică.

întorcându-se,Mike se încruntă la ea,dar când văzu că ei îi era frică pentru el,îi zâmbi scurt,cocoșește.În clipa următoare se apucă de o cracă de deasupra,își luă avânt și se ridică pe ea.Aplecându-se,întinse amândouă mâinile spre Sara.

Sara nu ezită.Se întinse în sus spre Mike exact cum făcuse la fereastră,numai că acum s-ar fi rănit serios,dacă ar fi căzut.Apucându-i încheieturile mâinilor,Mike o trase în sus.Era o mișcare cumplită și oricât de ușoară îi spusese el că este,Sara îi vedea efortul.Cea de a doua cracă era mai mică decât prima,cu puțin spațiu pe

ea. Mike se dădu mai spre trunchi, cu picioarele atârându-i în gol și o trase pe Sara în brațele lui, cu spatele la pieptul său.

Sara știa că el intenționase poziția asta și dacă circumstanțele ar fi fost altele, i-ar fi evitat îmbrățișarea. Poate. Poate, deși trebuia să admită că trupul ei se potrivea perfect în căușul lui. Bărbia lui Mike se odihnea pe creștetul ei. Perfect.

Se gândea atât de intens, încât uită de ce se aflau în pom și când îl auzi pe domnul Lang în luminișul de dedesubt, aproape că vorbi. Dar brațele lui Mike se strânseseră în jurul ei și Sara se lăsă mai mult pe spate, spre el. Când îi simți bărbia aspră pe gât, închise ochii. Răsuflarea lui era ușoară și îi putea simți dulceața.

Măinile lui se ridicară în sus, spre tâmpile și îi simți degetele puternice în păr, aproape de piele. Își lăsă capul pe spate, cu ochii închiși, înclinându-l într-o parte ca să-i facă acces spre gât. Dar sărutul pe care îl anticipa nu sosi. În schimb, trupul lui Mike se încorda și îi dădu drumul la păr.

Sara deschise ochii, deși n-ar fi vrut. Obrazul lui Mike era lipit de al ei și el se uita în jos, la domnul Lang. Sara se întoarse puțin, să-l poată vedea și ea mai clar. Aduse două găleți mari de plastic, pline, dar nu putea vedea cu ce anume.

Bombănea cu voce guturală. Nu auzea ce spunea, dar părea furios.

Sara era mult mai interesată de poziția ei lipită de Mike decât de ce lucru odios făcea Lang acolo jos. Instala, poate, o nouă capcană, își spuse ea.

Când își lipi mai mult obrazul de al lui Mike, el se trase și Sara își reprimă un oftat. Sigur, nu era adevărat, dar își spuse că încă un bărbat își pierduse interesul față de ea. Mulți bărbați se apropiaseră de ea de-a lungul timpului, dar numai doi-și Mike-o interesaseră. Dar pe Mike nu-l putea considera cu adevărat unul dintre bărbații din viața ei, nu?

În timp ce se gândea la asta, îl auzi pe domnul Lang spunând cuvântul Anders. Îl auzi atât de limpede încât fără să vrea, scoase un mic sunet.

Instantaneu, mâna lui Mike se așeză peste gura ei. Sub ei, Lang se opri din ce făcea și se uită în jur. Mike își luă mâna și Sara își ținu răsuflarea. Dacă Lang i-ar fi văzut ascunzându-se deasupra lui, nu ar fi aflat niciodată de ce mormăise el numele lui Greg. Mike arătă spre ramura de dedesubt și Sara înțelese că el vroia să coboare acolo, ca să audă mai bine. Mike se îndepărtă de Sara repede, cu o agilitate deosebită, se apucă de o creangă de deasupra și se lansă spre cea de jos. Se întinse cu burta pe cracă și ascultă.

Sara nu era sigură că vroia să audă ce spunea bătrânul. Nu era mai bine să nu știe că bărbatul cu care avea să se mărite era implicat în ceea ce Mike numise un război? Nu, Greg nu putea nu s-ar fi gândit să facă ceva care să-l determine pe Lang să presare capcane în jurul proprietății.

Dar când auzi cuvânt câini, își îndreaptă poziția. Mai jos, în partea ei dreaptă, Mike o privi. Și el auzise cuvântul. Instinctul îi spunea să-și astupe urechile cu mâinile. Dacă Greg făcea ceva ce n-ar fi trebuit, Sara nu vroia să știe. Pe de altă parte, dacă nu asculta, însemna că de fapt amâna inevitabilul.

Cu un gest decis, Sara își fixă mai bine sandalele în jurul brațului, apoi se întinse pe cracă așa cum făcuse Mike și se concentra asupra bătrânului de dedesubt.

Acum vedea clar că omul instala o altă capcană. Fixă o ață de pescuit aproape invizibilă în partea de jos a ușii pavilionului și atașă ceva de ea, de partea cealaltă a ușii, dar nu reuși să vadă ce anume. Peste câteva minute îl auzi chicotind-un sunet urât, scurt-și bătrânul se dădu deoparte, să-și admire opera. Ridică o piatră mică și o aruncă, lovind firul de nailon.

Spre groaza Sarei, dinspre o parte a ușii zburară patru săgeți mari, cu vârf de oțel, oprindu-se în lemnul din partea cealaltă.

Sara trebui să-și ducă mâna la gură ca să nu scoată vreun sunet de protest. Se uită la Mike care o întrebă fără voce, "Ești bine?". Sara încuviință din cap, dar bine nu îi era. Dacă ea și Mike ar fi venit aici mai târziu, sau mâine, aveau toate șansele ca săgețile să se fi înfipt în Mike, pentru el era întotdeauna primul.

Când Mike îi zâmbi, calmul lui îi restaura echilibrul. Mike se întoarse înapoi spre bătrân, care începu din nou să bodogănească, dar mai tare.

-Asta o să te învețe minte, Greg Anders, spunea Brewster Lang în timp ce smulgea săgețile din lemn și remonta cursa. Nu-mi poți ucide câinii și apoi să scapi așa de ușor. Sper că săgețile astea or să te omoare. Furios, își strânse ustensilele, le puse înapoi în găleți și o porni înapoi pe potecă, spre casă. Mike se uită la Sara prin spațiul dintre ramuri și mai așteptă zece minute înainte de a se ridica în picioare, pe craca groasă.

-Poți să vii aici? o întrebă el. Sara era distrasă de ce auzise.

-Sigur. Mike îi luă mâna și Sara făcu un pas lung, dar mintea ei nu era acolo și alunecă. Dar Mike o prinse. Cu o mână se ținea de creanga de deasupra capului și cu alta o ținea pe Sara care reuși să-și recapete echilibrul și să se urce lângă el, lipindu-se de trupul lui. Stăteau în picioare pe cracă, Mike cu spinarea lipită de trunchiul gros, cu ambele brațe în jurul Sarei.

Sara rămase așa, cu brațele petrecute peste pieptul lui și se simțea fericită pentru siguranța pe care i-o dădea. Când făcuse Greg asta? se întrebă ea. Dar dacă Greg era întotdeauna la magazin, când avusese timp să vină la Ferma Merlin?

Și de ce? Doar pentru că vroia locul ăsta? Să fi crezut Greg că domnul Lang era motivul pentru care Rams nu vroia să-i vândă lui ferma? Sau motivul era faptul că Sara își dorea Ferma Merlin? Mike își puse mâna sub bărbia ei și-i ridică fața.

-Ești sigură că ești bine?

-Da.Șocată,dar sunt bine.Dar tu?

-Eu nu sunt șocat,spuse el repede și se uită în jur.Chiar dacă mi-ar plăcea să stau aici toată ziua,cred totuși că e timpul să coborâm.Nici Sara nu vroia să plece.În plus,știa că în momentul în care vor fi din nou jos,va trebui să înfrunte tot adevărul despre bărbatul cu care urma să se mărite.

-Sara?

-Știu,spuse ea și se întinse să se apuce de o creangă.

Mike începu să-și schimbe poziția dar se întoarse și o sărută ușor pe obraz.

-O să fie bine.Îți promit.

-Da,sigur,spuse ea și încercă un zâmbet care nu prea-i reuși.

Mike sări la pământ de pe craca de jos,apoi Sara își dădu drumul și el o prinse în brațe.Mike încercă să facă o glumă,cum că aproape îl trântise la pământ,dar văzându-i expresia,se opri.O conduse repede pe după gardul viu,o luară înapoi,trecură pe lângă casă și ajunseră la mașina lui.O descuie și-i ținu portiera.Când văzu că mâinile îi tremurau,îi fixă el centura și se urcă apoi la volan.

Se aflau pe la jumătatea drumului înapoi spre apar-tamentul Sarei,când începură să vorbească.Mike îi acordase Sarei cât mai mult timp,ca să poată digera ceea ce auzise.Cât despre el,îi venea să-l sune pe Lang ca să-i mulțumească.De acum înainte,Mike va începe procesul care va sfârși prin a-i spune Sarei adevărul despre bărbatul cu care intenționa să se mărite și care nu o vroia decât pentru că...Mike nu știa încă pentru ce.Se uită la ea stând tăcută pe bancheta alăturată.Rochița ei frumoasă era plină cu frunze și rămurele și la umăr era sfâșiată.

-Îmi pare rău pentru rochie,spuse el.

-Tu crezi că Greg a vrut Ferma Merlin pentru mine?

-Tu poți răspunde mai bine ca mine la întrebarea asta.

-O fi făcut Greg tot ce a putut ca să-l îndepărteze pe domnul Lang,dar câinii nu i-a omorât.Eu cred că a fost o coincidență și Lang a fost convins că el i-a ucis.

Era prea devreme pentru Mike să-i spună ce știa.Învățase de tânăr calea mai grea de a nu spune prea multe,prea devreme.La primul lui caz sub acoperire,îi spusese vesel unei femei că soțul ei era un traficant de arme și că avea două amante.În naivitatea lui,crezuse că femeia îi va fi recunoscătoare pentru informatie.Dar reacția ei fusese cu totul alta.L-a făcut pe Mike mincinos și a stat până la sfârșit alături de soțul ei.În drum spre închisoare,l-a scuipat pe Mike.

Da,învățase să fie prudent.

-Ești convinsă că îl cunoști atât de bine încât să poți spune asta?

-Poate că nu e el,Greg,persoana cea mai onorabilă de pe lume,dar este un om bun.O vreme,Sara nu mai spuse nimic.

-Știu că Greg face unele lucruri care mie nu-mi plac,dar...

-Cum ar fi? Îi vorbi despre cum schimba Greg numerele la rochii.

-Dar face asta doar ca femeile să se simtă bine.De aici până la a otrăvi niște câini este o cale lungă.

-Nu am spus că au fost otrăviți și nici nu știu.Ce te face să spui asta?

Sara ezită un minut întreg.

-Proprietarul farmaciei din Edilean mi-a spus să-i amintesc lui Greg să fie atent cu otrava de șobolani pe care a cumpărat-o.

Mike scrâșni din dinți,penru că auzea pentru prima oară asta.

-Presupun că tu n-ai probleme cu șobolanii?

-Când l-am întrebat,mi-a spus că găsisse un cuib de șobolani în peretele din fund al magazinului.Deci nu mi s-a mai părut nimic nefiresc.

Peste câteva clipe,Sara spuse:

-Chiar dacă nu cred că Greg ar fi putut face așa ceva,aș vrea să-i pot înlocui câinii domnului Lang.Mike îi zâmbi.

-Vezi? Țsta este norocul tău.

-De ce?

-La cazul ăsta lucrez pentru federali și știi de ce le tolerăm noi megalomania?

-Nu.

-Pentru bani.Au o groază de verzi.Spune-mi ce fel de câini avea domnul Lang și o să-i înlocuim.

-Eram mică atunci când i-am văzut eu și nu știu ce rasă erau.Dar erau superbi.Am auzit-o odată pe mama spunând că erau irlandezi.

-Dacă ai vedea o poză,i-ai recunoaște?

-Poate.Mike îi întinse mobilul.

-Scrie-i un mesaj lui Tess să-ți trimită poze cu câini irlandezi.

-Vorbești întotdeauna de sora ta,dar uiți că este măritată cu vărul meu.Ce-ar fi să-i scriu lui Rams ce fel de câini avea domnul Lang?

-E și mai bine.Mike îi zâmbi.

-Ce-i cu privirea asta?

-Mă gândeam cât de mult semeni cu toate celelalte femei cu care am lucrat.Sarcasmul lui o făcu să se simtă bine.

-Ele nu se ascundeau cu tine în copaci?

-Nu și au pierdut mult.Mi-a plăcut să te strâng în brațe.

Cum Sara continua să se uite în fața ei,Mike adăugă:

-Și nici nu le trecea prin cap să înlocuiască câinii vreunui bătrân pe care-l displăceau. Mike trebui să se uite în altă parte ca să-și ascundă plăcerea față de felul cum decursesse ziua-și la felul cum stătea Sara pe banchetă, încruntându-se. Era prima fisură autentică, făcută în mitul Greg Anders.

-Ce-ar fi dacă ne-am lua o seară liberă, de la cazul ăsta? întrebă el.

Ochii Sarei străluciră.

-Și să ne uităm împreună la filme?

-Mă gândeam să mergem la tine acasă, să pregătim cina acolo. Încă nu mi-ai arătat apartamentul.

-Presupun că ai uitat că nu mai am chiuvetă în bucătărie. Vrei să scormonești prin tot ce-mi aparține? adăugă ea micșorându-și ochii.

-Da, spuse el, dar pe un ton atât de lasciv încât pe Sara o pufni râsul.

-N-am nimic împotriva. Poți să te uiți la bijuteriile lăsate mie de mătușa Lissie și dacă vrei, le poți chiar proba.

-Aș prefera să faci tu asta, pentru mine.

-După ce-am auzit astăzi despre logodnicul meu, nu cred că-ăș avea ceva împotriva. Zâmbetul lui Mike aproape că-i crăpa obraji.

CAPITOLUL 13

TOTUL DESPRE apartamentul Sarei spunea „familie”. Dacă apartamentul lui Tess era ca al lui Mike, cu mobilier adus din magazine-de preferat prezentat în camere premobilate-el nu credea că Sara avea mai mult de o masă care să nu fi venit de la prieteni sau de la rude. Și tot ce adusese ea fusese ales cu grijă pentru că arăta vechi și uzat, în acel fel romantic care le plăcea femeilor.

De îndată ce Sara deschise ușa-neînchisă, desigur-alergă în dormitor. Dar Mike rămase în prag, privind. Chiar dacă livingul Sarei avea aceleași forme ca cel al lui Tess, nu putea fi mai diferit. Încăperea Sarei arăta ca ceva ieșit direct din Canalul tv *Istorie-Mobilierul De-a Lungul Secolelor*.

Exista acolo o canapea mare, de culoarea piersicii, cu brațe uriașe, rotunjite. Mike nu se pricepea cine știe ce la istorie, dar își putea imagina doamne în rochii lungi bându-și ceaiul pe această canapea.

Fotoliul din apropiere era și el la fel de pufos, acoperit cu un material înflorat. În partea cealaltă se afla un fotoliu uriaș îmbrăcat în piele veche, maro și era convins că mai văzuse unul asemănător într-un film a cărui acțiune se plasa în perioada celui de Al Doilea Război Mondial. Peste tot în cameră se aflau diverse obiecte, măsuțe, a căror vechime cobora prin anii 1980, în vremea lui Thomas Jefferson. Și peste tot, fotografiile înrămate. Unele atât de vechi încât păreau făcute

de Matthew Brady înainte de 1900,până la cea cu Tess în ziua nunții.Mike zâmbi când o văzu îmbrăcată într-un taior bleumarin,pe care probabil că îl va purta ulterior la birou.Lui și lui Tess li se predase despre reciclare cu mult înainte ca aceasta să devină o modă.Își aminti cât de mult își dorise să fie acolo în ziua aceea,dar fusese legat fedeleș-la propriu.

-Cine ți-a dat toate astea? întrebă Mike.

-Toată lumea.Se spune în orășel,că dacă nu ai nevoie de ceva,dă-i-l bieteii Sara.

Mike pufni.Nimic nu putea fi mai departe de adevăr,pentru că fiecare obiect fusese ales cu grijă.Își plimbă mâna peste o măsuță care avea extindere pe laterale.Nu se pricepea el prea bine la anticărități,dar petrecuse multă vreme în case bogate și știa că măsuța Sarei făcea bani frumoși.Dacă ar fi avut de a face cu un alt infractor,ar fi spus că indiferent ce tezaur căuta acesta,ei bine,trebuia să se găsească undeva pe aici.Dar Ștefan locuise aici cu Sara,deci trebuie să fi văzut toate aceste lucruri-și să fi știut că undeva,în altă parte,există ceva mai valoros.Sara reveni în cameră.Făcuse un duș și se schimbase într-o rochie de bumbac albastru deschis și Mike își spuse că niciodată nu i se păruse mai drăgălașă.Sara se apropie de Mike și se întoarse cu spatele la el.

-Vrei te rog să-mi închizi nasturii?

Erau vreo treizeci de nasturași albi minusculi,care coborau în jos de-a lungul rochiei și Mike începu cu primul de sus.Pielea ei era acoperită de un combinezon de modă veche și Mike se întrebă dacă nu moștenise cumva și hainele.

-Nu poți ieși prea repede din rochia asta,spuse el glumind și făcându-și treaba cât mai încet.

-Dar de fapt ăsta este și scopul,nu? Mike râse.

-Presupun că da.Gata,am terminat.Și acum vorbește-mi despre casa ta.Ai cumpărat vreodată,în viața ta,o piesă de mobilier?

-Nu.Doar mici obiecte.De fapt,tata îmi plătește chiria pentru un mare depozit din Williamsburg,plin cu mobilier vechi și fotografii pe care mi le-au dat rudele.Lor le place Ikea; Mie îmi place Edwardian.Sună ca un dulap uriaș cu speranță.

-Uneori așa mi-am zis și eu.

-Și i-ai arătat vreodată lui Anders ce se află în depozitul tău?

-Nu vreau să știu cum ai ghicit asta dar da,Greg și cu mine am petrecut mult timp acolo,uitându-ne la toate obiectele.Vroia să vadă ce am putea folosi când o să ne mutăm la casa noastră.Plănuisem să iau totul cu mine,cu Brian,dar...

-Cine mai e și Brian? întrebă Mike.Se uita tocmai la o fotografie cu două tinere drăguțe,cu puștii lor la fel de drăgălași.Presupunea că erau surorile Sarei.

-Primul meu iubit adevărat.Sara nu a mai adăugat că fusese atât de sigură că se vor căsători,încât șase luni după ce s-au cunoscut a renunțat la o slujbă excelentă de conservator la un muzeu din Boston.Viața ei cu Brian avea să o poarte într-o altă direcție,ori asta era ceea ce-și dorea cel mai mult.Cum Mike o privea întrebător,Sara ridică din umeri.

-M-a părăsit.Ha,ha.Compătimește-o pe biata Sara.Mike știa că ea intenționase să facă o glumă,dar îi simți durerea din glas.

-Cel mai prost bărbat de care am auzit vreodată,spuse el și fu încântat când o văzu zâmbind.

-Și logodnicul tău ce zice despre toate astea? întrebă Mike făcând un semn larg'cu mâna,spre cameră.Sara râse.

-Că o să fie bune de casat.Lui îi plac sticla și cromul.Mike se întoarse,să nu îl vadă încruntându-se.Dacă Vandlo fusese atât de onest cu gusturile lui iar Sara era atât de diferită,atunci de ce naiba se mai mărita cu el? Se așeză în fotoliul mare,din piele.

-Mie îmi place tot ce ai aici.Fără crom,iar cât despre mesele cu blat de sticlă,le urăsc.Se sparg în timpul luptelor și te pot răni.Am văzut o dată o arteră tăiată și...Se întrerupse ridicând din umeri.Sara rămase în picioare,uitându-se la el.

-Mi-au crescut cumva coarne? întrebă el.

-Pari acasă,în fotoliul acela.Arăți ca un pilot din cel de Al Doilea Război Mondial.Parcă te și văd într-o jachetă de bombardier.

-Te referi la unul din băieții ăia care au murit înainte de a împlini douăzeci și trei de ani? S-a luptat cu un aviator neamț și a ajuns la pământ în flăcări?

-Da,exact asta am vrut să spun.Sara se așeză pe marginea canapelei,continuând să se uite la el.

-Greg...

-Ce e cu el? Mike se străduia să nu pară interesat.

-Nimic.Îți stă bine în camera asta.Majoritatea bărbaților par stângaci aici,dar tu arăți ca și cum ai citit o carte,ai vizitat locuri și ai făcut câte ceva la viața ta.

-Sara,spuse Mike încet,dar ea se ridică până să apuce el să spună mai mult.

-Mă duc să aduc bijuteriile.Și Sara alergă de-a lungul holului,spre dormitorul ei.Mike începu să se plimbe prin restul apartamentului.Bucătăria avea nevoie de o renovare iar în locul chiuvetei se vedea o gaură mare.Nu se putu abține să nu zâmbească,gândindu-se la modul în care Luke făcuse casa de nelocuit.

Mike strigă după Sara:

-Lui Anders îi plăcea totuși ceva? Un scaun,sau o fotografie,măcar? Mike coborî vocea când Sara reveni în living.

-Nu chiar,spuse Sara întinzându-i o cutiuță mică,din lemn.

Deschizând-o,văzu șase bijuterii.Erau demodate și nu se îndoia că pietrele erau naturale,dar chiar și așa,nici una nu era suficient de mare ca să valoreze ceva.Cu siguranță nu suficient de mari ca să îl tenteze pe Vandlo.Închise cutia la loc.

-Nu cred că...

-Știu.Bijuteriile bune s-au dus la nora ei.Mama lui Rams are niște prostii uriașe pe care nu le poartă niciodată.Eu am primit lucrurile frumoase.

-Sara,tu poți purta bijuterii din fier și tot bine o să arăți.

-Eu...începu ea și Mike văzu cum i se urcă roșeața în obraji.Dar apoi ochii i se îndreptară spre peretele din spatele lui.

-Picturile CAY.

-Ce?! Sara îl ocoli și se duse spre peretele îndepărtat.

-Greg mi-a spus odată că singurul lucru care-i place aici este acest tablou.Vroia să i-l dau lui.Sara luă de pe perete un tablou cam de douăzeci și cinci pe patruzeci centimetri și i-l întinse.Pentru o clipă inima lui își înteeți bătăile,dar când văzu pictura,rămase dezamăgit.Arăta ca desenul unui copil,representând un iaz cu rațe-exceptând faptul că cerul era verde,iazul roz și bieteles rațe,roșii.

Acuarela părea veche,dar nu vedea nimic valoros la ea.Poate că Vandlo și-o dorea pentru nepoții lui.Potrivit tradiției de familie,fiica lui,adolescentă,va fi curând măritată cu cine știe ce boșorog.

Mike se uită în colțul picturii,la cele trei inițiale; CAY.

-Este vreun strămoș de-al tău?

-Habar n-am.Mătușa Lissie nu știa nici ea cine era.Zicea că tabloul se afla dintotdeauna în familia McDowell dar numai ei și mie ne plăcea.Ne-am spus că este din perioada Victoriană.

-Nici o șansă să fie o Beatrix Potter?

-Aș vrea eu.Nu,este ceva aruncat,fără valoare,ca toate celelalte lucruri de aici.Ca și mine,de altfel.Încruntându-se,Mike puse tabloul la loc și când se întoarse spre Sara,umerii ei păreau căzuți,întristându-l.Se pare că primul ei prieten o părăsise și probabil că se va adevăra că și al doilea o dorea doar pentru ce putea obține de la ea.Mike nu se gândi la ce făcea,întinse doar mâna,o apucă de braț și o trase spre el.Își puse buzele pe ale ei și o sărută cu toată ardoarea pe care o simțise din prima clipă când o văzuse.Se aștepta pe jumătate ca ea să se smulgă dar din contră,brațele ei se petrecură pe după gâtul lui și ea își lăsă capul pe spate.

Buzele ei erau dulci și trupul lipit de al lui se potrivea mai bine decât al oricărei alte femei pe care o avusese vreodată.Singurul lucru pe care-l putu face Mike să nu adâncească sărutul și să nu ajungă prea departe,fu acela de a-l întrerupe.

Continuă să o țină în brațe,cu buzele pe gâtul ei.

-Sara...Vreau să...șopti el.Sara se desprinsese de el.

-Știu.Sunt parte din misiunea ta.Iar tu vrei să...întrerupându-se,Sara se repezi la ușă.

-Ne vedem la Joce,peste o oră.Am nevoie de timp să mă gândesc la toate astea. în clipa următoare părăsi apartamentul și Mike se așeză greoi pe fotoliul din piele.Misiunea lui era aceea de a face tot ce era necesar ca să o țină pe Sara departe de Vandlo.

-Pe naiba! mormăi el.Am fost ademenit în orașelul ăsta cu momeala unei ferme vechi,cu mobilier confortabil și cu cea mai drăgălașă,mai dulce și mai atrăgătoare ființă care a pășit vreodată pe pământ.Dacă este cineva sedus,atunci acela sunt eu.

CAPITOLUL 14

JOCE STĂTEA ÎN PAT,înconjurată de hărți cu arbori genealogici; pe măsuta alăturată se afla o imprimantă.

-Vrei să știi cine este vărul tău de-al șaselea?

-Nu chiar,spuse Sara.Am destui veri aici și acum.Joce se uită la prietena ei-și verișoara ei de-a șaptea,așa cum tocmai aflase și spuse:

-Ce nu merge?

-M-a sărutat Mike.

-Ah.Perfect.Știu că este groaznic,de vreme ce ești logodită cu un alt bărbat,dar până să începi cu lamentațiile,spune-mi cum a fost.

-Grozav...Dar nu uita că are multă experiență.Joce nu avea de gând să comenteze ultima remarcă.

-Deci cum este în comparație cu Greg? Sara se lăsă greoi pe scaunul de lângă pat.

-Ți s-a întâmplat vreodată să fii absolut sigură că ceea ce faci este bine,ca apoi să se întâmple ceva care să te facă să te îndoiești de totul?

-Dacă te referi la bărbați,da.Am avut un prieten la facultate,pe care îl adoram.

Eram sigură că el este Acela.Apoi m-am întors acasă-adică la domnișoara Edi-și am petrecut o săptămână cu ea.Într-o dimineață,eram amândouă la micul dejun iar eu încercam să-mi imaginez cum ar fi dacă ar fi și el acolo.Brusc,mi-am dat seama că ar trebui să-mi petrec tot timpul luptând cu gelozia lui.Dacă m-ai fi întrebat cu o zi înainte dacă era un bărbat gelos,aș fi spus că nu.Dar era.Era gelos pe munca mea,pe prietenele mele,chiar și pe nesuferitele alea de gemene,surorile mele.La asta te referi?

-Oarecum.Încep să văd și să-mi amintesc lucruri de care acum o săptămână nu eram conștientă.Sara oftă.

-La începutul relației mele cu Greg,totul era atât de minunat încât aș fi trecut și prin foc pentru el.

-Și din câte am auzit împreună cu Tess prin pereți,chiar ai făcut-o de câteva ori. Sara încuviință din cap.

-Totul era formidabil.Nu trecuse mult de când mă părăsise Brian și...

Joce nu-l cunoscuse niciodată pe celălalt prieten al Sarei,dar auzise de el.Era un tânăr arheolog din Anglia și vreme de patru ani,Sara și cu el au fost nedespărțiți. Toată lumea,inclusiv Sara,știa că se vor căsători.Când el a anunțat-o că se va căsători cu prietena lui din copilărie,Sara a fost distrusă.

-Lucrul cel mai rău-Îi spusese Tess lui Joce-a fost că tot orașelul o trata pe Sara ca și cum ar fi fost pe punctul să o ia razna.

-Și așa a fost? o întrebase Joce pentru că ea știa ce înseamnă să fii aproape de a ceda nervos.

-Da.Așa a fost.Joce se întinse și o luă pe Sara de mână.

-Greg te-a făcut să te simți dorită.

-Da,iar faptul că orașul nu l-a plăcut m-a făcut să mă simt ca și cum m-aș lupta cu...Nu știu.Poate că m-am simțit ca Julieta lui Shakespeare,luptând să păstrez Adevărata Iubire.Acum cred că poate nu vroiam decât să arăt lumii...Nu știu ce.

-Mă pricep la revoltă,spuse Joce cu seriozitate.În familia mea trecută am provocat multă furie pentru simplul fapt că am refuzat să mă tatuez.Sara râse.

-Nici măcar o singură dată?

-Nici măcar un fluturaș pe glezna stângă.

-Ești o rebelă.Joce făcu o pauză înainte de a vorbi.

-Și cum rămâne cu nunta? Sara își acoperi fața cu mâinile.

-Nu știu.Vreau să spun că sincer,sincer,nu știu! Sara își luă mâinile de pe față.

-La doar câteva zile după ce l-am cunoscut pe Greg,am început să facem afaceri împreună și să călătorim și să...

-Munciți.

-Ah,da.Am muncit enorm.Atâtea și atâtea lucruri pe care le aveam de făcut și care mă țineau ocupată șapte zile din săptămână.

-Și sex.

-La început,da.Vroiam atât de mult să demonstrez că eram cel puțin la fel de dezirabilă ca...femeia cu care vroia să se căsătorească Brian,încât devenisem insașiabilă.

-Și acum?

-Acum îmi amintesc de Greg bărbatul.Nu se trăiește ușor cu el și îi este imposibil să se facă plăcut.Dar după ce l-am cunoscut,nu am avut timp să mă gândesc la nimic.În câteva minute,de la o întâlnire întâmplătoare am ajuns să ne facem planuri de căsătorie.

-Și unde este locul lui Mike în toate astea?

-Nicăieri.Mike nu are nimic de a face cu nimic.

-Ah,făcu Joce.

-Ce vrei să spui?

-Nimic.Mă gândeam doar că tu și el sunteți...

-Prieteni.Asta suntem unul pentru celălalt.Cum Joce tăcea,Sara cedă.

-Bine,poate că Mike mi-a amintit doar ce înseamnă să te bucuri de compania unui bărbat.Noii doi facem diverse,împreună.

-Cum ar fi?

-Ne legănam în copaci.Dar asta nu contează,spuse Sara ridicând o mână.

-Ești sigură? Faptul că mie mi-au plăcut lucrurile pe care le făceam cu Luke,m-a determinat să-l prefer pe el lui Ramsey.

-Joce,fii realistă.Te-ai îndrăgostit de el din ziua în care ți-a turnat muștar pe rochie.Ramsey n-a avut nici o șansă.În plus,era îndrăgostit de Tess dar era prea prost ca să-și dea seama.

-Ai dreptate.Știi că este un clișeu,dar părerea mea este c-ar trebui să-ți urmezi inima.

-Dacă aș face asta,m-aș mărita cu Ferma Merlin.Ea este ceea ce iubesc eu cu adevărat.Joce râse atât de tare încât copiii începură să dea din piciorușe.

CAPITOLUL 15

MIKE ERA ÎMBRĂCAT pentru sală,afară era încă întuneric și de sub ușa Sarei nu se vedea nici o lumină.Aseară,cum oprise mașina,Luke și apăruse din casă,să vorbească fără martori.L-a întrebat cum mergeau investigațiile și dacă avea nevoie de ajutor.Mike simțise obișnuita lui reținere,care însă scădea cu fiecare zi.

-Nu-mi pot da seama ce anume are Sara,ceva ce-și dorește atât de mult familia Vandlo.Luke își arătă șocul la cuvântul „familie”.

-Sunt mai mulți oameni aici,nu e doar Mitzi? Cum Mike se uita doar la el,Luke inspiră adânc.

-Greg este,da? Cum este el implicat?

-Este fiul lui Mitzi.Luke fluieră încetisor.

-Sara știe?

-Nu.Vreau să capete mai multă încredere în mine înainte de a-i spune.
-Din câte mi-am dat eu seama,mai multă decât are acum este imposibil.
-Da? Mike nu-și putu stăpâni un zâmbet.Luke își arcui o sprânceană.
-Ești conștient,da,că te omorâm dacă o rănești pe Sara?
-Și ce se întâmplă dacă inima mea va fi cea frântă? întrebă Mike.
-Am în portbagaj un capsator.Mike râse.
-Spune-mi măcar că este unul mare.
-E unul de buzunar.Râdeau când se apropiară de ușă și când un adolescent ieși din casă.Era la fel de înalt ca Mike,doar că părea cu vreo patruzeci de kilograme, toate mușchi,mai solid ca el.Băiatul nu spuse nimic dar când îl văzu pe Mike se opri uitându-se la el.Îi luă bărbia cu o mână,îi întoarse fața într-o parte și-și plimbă degetul de-a lungul nasului lui Mike.Fusesse spart de câteva ori,dar rareori reparat.Drept rezultat,avea deasupra o cocoașă ușoară,despre care i se spusese că arăta ca o lamă de topor.Continuând să tacă,tânărul își luă mâna de pe chipul lui Mike și își reluă drumul.Așteptând în dreptul stâlpilor mari care dădeau în Conacul Edilean se afla un elegant Mercedes convertibil.La volan se afla o fată slăbuță,extraordinar.de drăguță,cu o hălăciugă de păr roșu întunecat. Fata îl salută pe Luke cu mâna și așteptă ca băiatul să se urce pe bancheta alăturată,apoi demară într-o ploaie de pietriș.
-Cine naiba...? întrebă Mike.
-Familia Frazer.Luke intră în casă.
-Puștiul ăla mare...?
-Shamus.El o să deseneze cărțile de tarot.
-De ce se uita așa la mine?
-Îi plac fețele,dar cine să știe ce-i poate trece unui Frazer prin cap?
-Fata e o apariție.
-Este Ariel și este o teroare.Are temperamentul Frazier.
-Eu cred că o prefer pe Sara,spuse Mike.
-Ah,da.
-Se ocupă cineva în orașul ăsta de codoșit?
-Nu domnul Lang,spuse Luke pe loc.În timp ce Mike râdea,auziră voci de femei și intrară în salon,unde se aflau Sara și Joce.
Ca și data trecută,seara a fost foarte plăcută.În timp ce vorbeau despre mâncare și despre aventura lui Luke la sală,a doua zi,Mike aproape că uită de cazul lui.
-Patruzeci și șase de minute de iad,spunea Luke.Cine s-ar fi gândit că poți face atâta rău într-un timp atât de scurt? Deltoizii mei vor plânge de durere,mâine.
-Dar ai dorsali puternici.O să trebuiască să lucrez mult ca să te ajung.

-Ei da,spuse Luke sarcastic.Asta o spune un om care obosește până și o saltea elastică.Luke se uită la cele două femei.

-Ar trebui să vedeți ce face omul ăsta la sală.Jur că jumătate din bărbații de acolo se opresc ca să se uite la el.Apoi începură să vorbească despre Ferma Merin.În timp ce Sara povestea despre interiorul vechii case,Mike se minuna de schimbarea din vocea ei.Niciodată nu se gândise că poți iubi un obiect fără suflet așa cum părea ea să iubească locul acela.Dar poate că Sara i-ar fi replicat că și el își iubește mașina cu aceeași pasiune,îl tachinase deja pentru cât de curată o ținea,dar el nu vedea nimic rău în a o spăla și aspira zilnic și oamenii chiar n-ar trebui să mănânce în mașină.Și ce era rău dacă-și ungea cauciucurile?

-Apoi s-a întors domnul Lang și a stricat totul,termină ea uitându-se repede la Mike.Sara omisese partea în care ea și Mike stătuseră în copac,ghemuindu-se unul într-altul ca niște puișori în cuib.După ce terminară de mâncat,Sara și Luke se duseră la bucătărie,iar Mike se așeză pe un scaun alături de Joce și se uită peste hărțile genealogice.Erau incredibil de detaliate și o lăudă pentru munca formidabilă pe care o făcuse.Joce îi spuse încet:

-Sara te place.Iar tu o îndepărtezi de oribilul ăla de Greg.

-Faci parte dintre cei care nu îl plac?

-Se străduiește să-i facă pe toți să se simtă prost.Dar dacă ai bani,este altceva.Se face preș în fața femeilor care vin la magazin.Joce se apropie de Mike și-i spuse încet:

-Dacă ai putea să împiedici nunta...Mike îi luă mâna și i-o sărută.

-Pentru asta mă și aflu aici.

-Serios? Am crezut că misiunea ta era să-i prinzi pe băieții răi.

-Totul se leagă.Să nu-i spui nimic Sarei.Joce îl privi cu ochi plini de recunoștință.

-Îi faci cumva avansuri soției mele? întrebă Luke din ușă.

-Nu și-a putut stăpâni pofta,spuse Joce punându-și mâna pe burta ei mare.

-Înțeleg și iert.Ei,cine vrea puțină prăjitură?

-Câte kilograme am voie? întrebă Joce și râseră cu toții.

Și acum era dimineață devreme și Mike se pregătea să plece la sală,dar vocea Sarei îl opri.Se duse la dormitorul ei și deschise ușa.Sara stătea în pat,într-o cămașă albă de noapte,care arăta ca ceva dintr-o producție BBC.

-Pleci la sală? îl întrebă ea.

-Vrei să vii cu mine? Sara se strâmbă.

-Și ce program ai astăzi? Mike intră în cameră.

-M-am gândit să ajut și eu la ridicarea barăcilor pentru târg.

-Te pricepi?

-Am învățat ceva despre construcții cu ocazia unuia dintre primele mele cazuri. Sara se uita la el cu ochi mari, ca și cum povestirile lui ar fi fost teribil de interesante; era o priveliște irezistibilă.

-Lucram sub acoperire, ca să aflu adevărul despre un contractor care lua ciubucuri de la constructori. Clădirile lui aveau tendința să se prăbușească peste oameni.

-Ai avut o aventură cu soția lui?

-Nu, spuse el solemn. Nu am avut. Dar-completă el cu ochi poznași-am avut cu fiica lui de douăzeci și doi de ani. Stai! Țsta a fost cazul în care m-am bătut cu o duzină de bărbați dintr-o dată și am salvat fata. Cred că avea doisprezece ani. Sau a fost când... Sara râse.

-Haide, pleacă. Nu cred că pot deschide sala fără tine.

-Se descurcă ei. Tu ce planuri ai pentru astăzi?-

Ah, una, alta.

-Sper că nu o să te lipești de mașina de cusut, nu? l-am spus Ericăi să tocmească pe altcineva să facă toate astea, pentru că tu ești șefa, nu sclava ei.

-Mulțumesc, spuse Sara.

-Presupun că nu o să te mai văd până diseară. Cum Sara zâmbi fără să spună nimic, Mike ieși din cameră.

Imediat ce îi auzi mașina plecând, Sara îi trimise un mesaj lui Joce.

TE SUPERI DACĂ-ȚI FOLOSESC ASTĂZI BUCĂTĂRIA?

DOAR DACĂ TE POT AJUTA ȘI EU.

TU POȚI STA JOS ȘI COJI FRUCTE. SHAMUS ESTE ACOLO?

DA. L-AM SCUTIT DE ȘCOALĂ. PUȘTIUL MĂ ADORĂ.

Zece minute mai târziu, Sara era îmbrăcată și în drum spre băcănia mamei ei.

Cum părăsi sala, Mike își verifică telefonul. Îl sunase Tess, așa că o sună înapoi.

Ca întotdeauna, ea nu se obosi cu preliminariile.

-Dacă o faci pe Sara să se îndrăgostească de tine, ca s-o părăsești apoi pentru una din curvulițele tale, nu o să mai vorbesc niciodată cu tine, jur. Te voi repudia, complet și total.

-Nici un pericol, spuse Mike. Sara nu vrea nimic de la mine decât-aproape că se înecă-prietenie. Mâncăm împreună floricele și ne uităm la filme, i-am făcut nenumărate avansuri, dar pare complet dezinteresată.

Tess rămase tăcută o vreme și când vorbi, vocea ei era o șoaptă abia auzită.

-Pe tine te-au plăcut femeile încă de la pubertate și vrei să spui că Sara nu te vrea?

-Râzi de mine?

-Încerc să nu,dar nu-i ușor.Deci cum o să reușești s-o împiedici să se mărite cu ticălosul ăla?

-Presupun că o s-o leg.

-După care să-i faci lucruri delicioase?

-Ce vă face pe voi femeile să vorbiți atât de mult despre asemenea chestii? Te porți ca și cum ai vrea să-i pun prietenei tale cătușe la mâini.

-Știi foarte bine că eu vreau să te însori cu Sara și să trăiți apoi fericiți la Ferma Merlin.Dacă nu te ocupi de ea,cu cine vrei să se joace puștiul meu?

-În contract nu exista nici o clauză de căsătorie.Eu cred că...

-Trebuie să te las.A venit Rams.

Douăzeci de minute mai târziu,Mike se afla pe Câmpul lui Nate.Vroia să ajute la târg,dar vroia și să mai audă bârfe.Deși Sara zicea că i-a spus tot ce știa,continua să descopere noi și noi informații.

Existau niște tribune permanente în deschiderea aceea mare,câțiva copaci și nimic altceva.Când apăru Mike,toată lumea tăcu și el știu ce se petrecea.Erau bărbați și așteptau să vadă dacă știa de ce capăt trebuia ținut un ciocan.Cu siguranță că auziseră de la mama Sarei că Mike se pricepea la alimente bio și cum se gătesc-lucruri pe care el le învățase în misiunile lui sub acoperire.Pentru vreo două misiuni,,trebuise să urmeze chiar câteva luni de pregătire.De-a lungul anilor,Mike lucrase suficient în construcții,așa că se simțea bine cu o curea pentru scule,la brâu.După vreo două ore de monitorizare a lui Mike,ceilalți bărbați începură să se destindă și să-l includă în discuțiile lor.Dar el și Luke lucrau bine împreună.Cu Luke la un capăt și cu el la celălalt,ridicără stâlpi și-i fixară în pământ.

-Ai folosit vreodată așa ceva? îl întrebă Luke ridicând în sus un ciocan electric.

-Pe un om sau pe o bucată de lemn? întrebă Mike ca să-l audă doar Luke.

-Când ai terminat cu misiunea asta,o să vreau să te rog să mă ajuți cu crimele misterioase din cărțile mele.

-Apropo,căpitanul meu ar vrea un exemplar din ultimele tale cărți,cu autograf.

-Cu plăcere,spuse Luke luând un fierăstrău de mână.Cu așa ceva știi să umbli?

-Vrei să cunoști episodul în care am fost forțat să-mi construiesc propriul coșciug,fără electricitate,doar cu scule de mână?

-Din tot sufletul,spuse Luke sincer.

-Se plictiseau de moarte așa că,așteptând,le-a venit ideea că eu ar trebui să...

-Cine anume?

-Asta nu-ți pot spune,dar erau foarte răi.

Dând din cap,Luke începu să asculte,vârându-și ciocanul în locul respectiv din brâul pentru scule.Pe la ora zece dimineața apărură trei tineri,mari ca niște wrestleri profesioniști.

-Cine mai sunt și bizonii ăștia? îl întrebă Mike pe Luke.

-Frații Frazer.Și concurența noastră la jocurile din timpul târgului.

Mike se uita la cei trei și se întreba dacă în cazul în care s-ar pune problema să se lupte cu ei,i-ar putea învinge sau nu.Își aminti că așa ceva nu se putea întâmpla,dar nu putea renunța ușor la un obicei.Cu toată imensitatea și musculatura lor,frații Frazier nu se mișcau repede-dar nici nu aveau de ce.

-Mâine am o întâlnire cu sora lor.Cred c-ar fi bine să mă port frumos cu ea.

-Ariel poate avea și singură grijă de ea.Când Mike se uită la el întrebător,Luke zâmbi.

-Fii liniștit.Ai văzut că nu e masivă ca frații ei.

-Corect,nu-l pot uita pe tânărul Shamus.Ce mai face?

-E acasă la mine,cu nevastă-mea,pictând cărți de tarot cu țigani.Nu vrea să le arate la nimeni,asa că Joce plănuiește o mare lansare.

-Perfect,spuse Mike zâmbind.

La zece și jumătate făcură o pauză și Luke îl prezentă pe Mike verișoarei sale Kimberly Aldredge,una dintre femeile care se ocupau de mesele cu băuturi.Era cam de vârsta Sarei și era drăguță și îi fusese în repetate rânduri sugerată lui Mike ca o alegere bună pentru eventuale întâlniri.

-Kim crează bijuterii și le vinde în magazinul Sarei și în alte locuri.Ea a conceput inelul de logodnă al lui Tess.Tonul lui Luke arăta că era mândru de ea.Câteva minute mai târziu se scuză ca să discute cu cineva despre niște plante pe care le vroia.

-Deci tu ești cel despre care vorbește toată urbea,spuse Kim oferindu-i lui Mike un pahar de hârtie,cu limonada.

-Asta e rău.Mike dădu paharul peste cap și-l întinse pentru mai multă limonada. Kim se aplecă spre el și-i spuse încet:

-Pot să fiu cinstită cu tine?

-Chiar te rog.

-Noi o iubim pe Sara,dar ea s-a rupt de familie și de prieteni.Sara și Greg au timp pentru clientela lor,dar nu și pentru noi.La fiecare picnic în familie, aniversare,indiferent ce,ea este prea ocupată sau trebuie să plece undeva,cu Greg.Nu cred că Sara își dă seama ce face el cu ea.Pe aici se zvonește că tu ne-o aduci înapoi,acasă.

-Nu fac prea multe progrese,spuse Mike cu modestie.Ea crede în ideea fidelității.

Kim îl studie o clipă.

-Arăți ca și cum ți-a picat cu tronc.

-Nu,eu...Mike nu prea știa ce să spună.Kim zâmbi.

-Este în regulă.Nu spun la nimeni.Sara merită să i se întâmple un lucru bun.

Ultimii ani au fost grei pentru ea.La douăsprezece și jumătate apărură și Sara cu mama,cu o camionetă plină cu sendviciuri și salate.În spate erau plăcinte făcute în casă.Bărbații începură să-l bată pe Mike pe umăr și să-i spună „mulțumesc, amice”, ”îți rămânem datori”.

-Ce se întâmplă? îl întrebă el pe Luke.

-Sara nu a mai gătit de o veșnicie.Pe vremea ado-lescenței ei,nu exista o ocazie în orașul nostru,care să nu o fi inclus pe Sara...cu cheștiile ei făcute din fructe.Ce face ea cu un fruct a devenit legendar.Dar nu a mai făcut prăjituri de când...

-Lasă-mă să ghicesc.De când a apărut Anders în oraș.

-De fapt,dinainte.Presupun că ai auzit de primul ei prieten.Căderea Sarei a început când tipul a părăsit-o într-un mod care încă mai face să-mi clocotească sângele de furie.Am vrut să mă duc în Anglia și să-l scap de câțiva dinți,dar Rams m-a convins să renunț la idee.Luke își înalță capul și strigă la vărul lui:

-Ken,dacă mănânci toată plăcinta aia îți arăt eu la ce folosește cu adevărat un ciocan electric.Scuză-mă,îi spuse el lui Mike și se îndepărtă.

Mike o văzu pe Sara stând lângă camionetă,ridicând o pungă de hârtie și o tavă cu plăcintă roșie.Nu se putu împiedica să nu zâmbească,bănuind că ea îi pusese deoparte prânzul.În seara aceea cinară din nou împreună cu Joce și Luke și discutară despre târg.Când reveniră în apartamentul lor,Sara începu să caște.

-Scuză-mă,dar am stat toată ziua în picioare și sunt frântă.

-Nu știam că te pricepi la prăjituri.Ce ai pus în cea cu caise?

-Am folosit Moscato d'Asti pentru zabaglione.Pe mâine dimineață,spuse ea peste umăr și se duse în dormitor.Mike rămase acolo,clipind des.Folosise un vin italian pentru desert,ca să facă un sos cremos.De când o cunoscuse,își formase impresia că Sara nu se pricepea la gătit.E drept,Tess îi trimisese pâine cu mere, dar poate că acela era singurul lucru pe care știa să-l facă.Dar din câte văzuse și gustase astăzi,Sara îi putea da clase maestrului cofetar din hotelul de cinci stele unde lucrase el odată,sub acoperire.Cu cât afla mai multe despre Sara,cu atât mai mult îi plăcea.

CAPITOLUL 16

MIKE ȘI-A PETRECUT sâmbăta în Williamsburg,la o partidă ce golf cu tatăl Sarei,un medic la pensie care,spre deosebire de soția lui,o femeie

superactivă,era un om mai curând domol.Deși era împotriva principiilor lui sportive,Mike nu vroia să-l pună pe tatăl Sarei într-o postură neplăcută.La prima lovitură,Mike nu se strădui cine știe ce și mingea căzu mult prea departe de gaură.Doctorul Henry Shaw se uită la Mike speculativ.

-Cu cât mai prost e scorul tău,cu atât mai de bine o să-i vorbesc despre tine mezinei mele.Mike se uită o clipă la el și mormăi „încă un codoș”,apoi nimeri o gaură din prima.Când se întoarseră la club,o jumătate de duzină de oameni îi propuneau să joace cu ei.

-De fapt ei au nevoie de lecții,spuse Doctorul Show încet și îl bătu pe Mike pe umăr.

-Și cum rămâne cu târgul nostru? îl întrebă Mike.

-Oricum aș fi făcut asta.Luke zice că ești un atlet înnăscut și am vrut să mă conving și eu.

-Acum văd de unde a moștenit Sara pasiunea ei pentru conspirații.Râse cu poftă.

-Nu-i spune mamei ei asta.Ellie crede că Sara este cea „slabă”.

Cei doi bărbați prânzira împreună și Mike fu prezentat la toată lumea ca „prietenu Sarei”.Unul măcar n-a pomenit că ziua nunții Sarei-cu un alt bărbat-se apropia cu pași repezi.În seara aceea,Mike urma să se ducă la întâlnirea cu Ariei Frazier.

-Dacă vrei,o anulez îi spuse el Sarei,când reveni la apartament.

-De ce aș vrea eu asta? Ariei este inteligentă,călă-torită și frumoasă.Sunt sigură că o să te simți de minune.Sigur,era absurd,dar Mike fu dezamăgit să constate că Sarei nu-i păsa că avea întâlnire cu altă femeie.În ultimele câteva zile ajunseseră să...ei bine,da,aproape să trăiască împreună.Mâncau împreună aproape mereu,se duceau aproape peste tot împreună și cei din Edilean păreau să-i considere un cuplu.

-Ești sigură? întrebă Mike.

-Pleacă.Distrează-te bine.Eu mă duc să văd ce face Joce.Luke zicea că o să fie ocupat cu scrisul,deci Joce rămâne singură.

-Dacă ești sigură că e în regulă...

-Du-te! Simte-te bine.Cum plecă Mike,Sara îi trimise un mesaj lui Joce.

ȚI-AM SPUS VREODATĂ CĂ O URĂSC PE ARIEL FRAZIER?

Jocelyn îi răspunse:

LUI MIKE N-0 SĂ-I PLACĂ.VINO AICI SĂ DISCUTĂM DESPRE ASTA.

Închizând mobilul,Sara încercă să-și amintească chipul lui Greg.Reușea,dar nu foarte clar.Și nici nu avea poze cu el.Una din fostele prietene ale lui Greg era fotograf profesionist și Greg spunea că se purtase atât de urât cu el încât îl

făcuse să urască să se mai fotografieze. Gândindu-se acum la asta, Sara se întrebă dacă era adevărat. În ultimele zile, nu numai chipul lui Greg se estompase în mintea ei ci și... da, însăși esența lui. Tot ce părea să-și mai amintească acum legat de el erau stivele de haine pe care i le dădea la modificat și cât de confuză și de stângace o făcea să pară. Unde era el acum? se întrebă Sara. Și ce făcea? Continua să-i trimită mesaje din când în când, dar nu mai erau atât de desperate ca la început. Știa că totul era din cauza lui Mike. Era plăcut să fii cu el și când nu erau împreună, ca în seara asta, îi lipsea. Nu vroia să se gândească la asta, dar Greg nu îi lipsea. Sara se duse la Joce să discute cu ea despre bărbatul care pusese stăpânire pe viața ei.

Din prima clipă în care Mike o văzuse pe Ariel Frazie în mașina ei, la Conacul Edilean, știuse că nu-l va interesa. Cerceii ei cu diamante și cele trei brățări de aur îi amintiseră prea mult de femeile din trecutul lui. În plus, de la prima vedere recunoscuse ostilitatea și autosuficiența lui Ariel.

Acum stătea la bar, în ceea ce trecea drept un club de țară din Edilean, în pantaloni negri, un top verde și pantofi cu tocuri înalte care costaseră probabil cât salariul lui pe luna trecută. Cel puțin trei bărbați se zgâiau la ea, încercând să decidă momentul primei mișcări. În alte circumstanțe, adică înainte de a o fi cunoscut pe Sara, Mike ar fi fost încântat să se vadă așteptat de o femeie ca asta. Acum însă își spuse că arăta vulgar și era excesiv machiată.

Când se uită în ochii ei, citi amuzament și înțelese că fata știa ce gândea el. Se duse la bar lângă ea și-i făcu pe bărbații care o studiau, să renunțe. Abia atunci se întoarse înapoi la Ariel. Era, într-adevăr, frumoasă. Cum nu era nevoie să se prezinte, nu o făcură. Când fură anunțați că masa îi aștepta, Mike se dădu în spate, permițându-i lui Ariel să o ia înaintea lui. Când se așezară, ea nu deschise meniul.

-Eu o să comand o tapas ceviche, apoi păstrăv.

-La fel și eu, spuse Mike și li se luară meniurile. Rămași singuri, Ariel spuse:

-Ai căzut în mrejele Sarei, da?

-Nu sunt sigur ce înseamnă asta, dar îmi place de ea. Chelnerul turnă vin alb în paharul lui Mike. După ce îl testă și înclină din cap aprobator, chelnerul umplu paharul lui Ariel. Din nou singuri, Mike spuse:

-Înțeleg că mai ai puțin și ești doctor?

-De ce am eu impresia că de fapt nu te interesează ce fac eu? Presupunerea mea este că ai acceptat întâlnirea asta doar ca să afli mai multe despre Sara. Am dreptate? Avea dreptate; Mike vroia să afle tot ce știa ea, dar nu spuse nimic.

Experiența îl învățase că oamenii umplu întotdeauna tăcerea.

-Tot orașul știe ce faci,spuse Ariel,apoi se opri să ia o gură de vin.Încerci să o îndepărtezi pe Sara de logodnicul ei.Mike nu lăsă să se vadă că răsufla ușurat.O clipă crezuse că ea-și poate tot orașul-știau despre cazul lui.

-Ți-a spus Sara că noi două eram rivale la școală? Dar Ariel nu așteptă răspunsul.

-Ea era întotdeauna înconjurată de băieți care-i cereau întâlnire,care vroiau să învețe împreună,dar ea îi trimitea la plimbare.Cât despre mine,eram întotdeauna „Hei,Ariel,vrei să jucăm baseball?”,sau „Ariel,apucă de celălalt capăt al mesei de picnic și haide s-o cărăm.” Abia așteptam să plec din orașul ăsta și cât mai departe de tatăl și de frații mei prea protectori.Vroiam să mă duc undeva unde bărbații să se uite la mine ca la o femeie,nu ca la „una dintre Frazieri.”

Mike avea sentimentul de deja vu,senzația că revenea la unul din cazurile lui.

Ariel Frazer avea totul,dar încă mai plângea amintindu-și ce pățise la liceu.

-Nu ține,nu?

-Ce-ai vrut să spui cu asta? Vocea lui Mike era distantă.

-Este rolul meu,”biata,micuța de mine.”

-Ceea ce nu pari câtuși de puțin.

-Bine atunci,spuse ea întinzând mâna spre coșul cu pâine.Dacă nu reușesc să te impresionez,o să trebuiască să fim prieteni.Ceea ce înseamnă că nu trebuie să mă port ca o doamnă.Ce-ai zice de puțin unt?

-Bună idee.Tonul lui Mike era sincer.

-Și ce anume vrei să știi despre draga,micuța Sara? Mike îi aruncă o privire care spunea „gura” și Ariel râse.

-Vorbește-mi despre primul ei prieten.Brian și nu știu mai cum,spuse Mike în timp ce li se servea mâncarea.

-Nu l-am văzut niciodată.Ariel mușcă într-o bucată de pâine cu mult unt.

-Bănuiala mea este că-ți amintești fiecare cuvântel pe care l-ai auzit vreodată despre Sara.Corect? Ariel zâmbi.

-Aici m-ai avut.Numele lui este Brian Tolworthy și este arheolog.Exact ca într-o poveste,Sara s-a dus la Williamsburg și s-a întors acasă cu un englez superb.Și firește că era moștenitorul castelului obligatoriu,deopotrivă cu o adevărată avere. Sara avea să fie Lady Tolworthy.Mi-amintesc numele pentru că numai despre asta vorbea mama când m-am întors acasă,de Crăciun.Eu începeam medicina,dar tot ce-și dorea ea pentru mine era să mă mărit și să am copii,așa cum avea să facă perfectă,micuța Sara.

-Și atunci de ce nu s-a măritat cu el?

-Târgul ăsta zice că Tess și Luke au conspirat ca tu și Sara să fiți

împreună.Adevărat?

-Târgul ăsta vorbește prea mult.De ce nu s-a măritat Sara cu englezul ei?

Ariel deveni mai serioasă.

-Eu nu eram aici,dar mi-a scris mama că tipul primise un telefon în toiul nopții. Cineva i-a spus că părinții lui fuseseră uciși într-un accident de mașină.Sara l-a condus la aeroport și...Ariel ridică din umeri.

-Am aflat că de atunci nu l-a mai văzut.După vreo două luni,mama mi-a scris că Sara primise o scrisoare în care o anunța că urma să se căsătorească în Anglia,cu prietena lui din copilărie.Ariel se uită la Mike.

-Dacă locuiești cu Sara,de ce nu o întrebi pe ea despre toate astea?

Mike avea experiență în a ignora întrebările la care nu vroia să răspundă.

-Și ce s-a întâmplat arunci?

-Ce se întâmplă cu toate prințesele Sara din lumea asta.A apărut imediat un alt bărbat.

-Anders.

-Da.Greg Anders.Îl cunoști? îl întreabă Ariel zâmbind.

-Nu l-am întâlnit nicodată,dar am auzit multe despre el.

-Îi place să creeze probleme.Zâmbetul ei deveni mai larg și râse ușor,din gâtlej.

-Să înțeleg din asta că tu îl cunoști?

-Fiecare femeie cât-de-cât-decentă din orașul ăsta-În sensul că nu vrea să-i spună Sarei-a avut o întâlnire cu el.Fratele meu Colin zicea că Sara n-a prea avut parte de el la pat în ultimele luni,pentru că era prea ocupat să sară pe Erica,la magazin-și pe două dintre clientele lui.Se pare că îi plac femeile mai în vârstă. Mike se gândi la ce citise în dosare.Căsătoria lui Steven fusese una dintre afacerile acelea aranjate,atât de dragi familiei.A fost însurat,la vârsta de șaisprezece ani,cu o văduvă de treizeci și doi de ani.Fiul lui Ștefan avea acum nouăsprezece ani iar fiica lui,șaptesprezece-și avea un fiu vitreg născut în același an cu el.Dar cu toată discrepanța de vârstă,menajul a funcționat.Toată lumea știa că Ștefan își iubea sincer soția,dar asta nu-l făcea să-i rămână credincios.

Și,da,rapoartele lor arătau că lui Ștefan îi plăceau femeile mai în vârstă ca el.

Ariei își coborî o clipă privirea în farfurie.

-Nu-mi dau seama cum îți sună ție asta,dar vechile rivalități din anii de liceu mor cu greu.A trebuit să muncesc zi și noapte ca să fiu acceptată de ceilalți copii.Făceam parte din echipa de majorete și m-am ocupat de redactarea anuarului școlii.Dar știi cine a câștigat premiul Cea Mai Iubită? Sara.Și nu cred că a avut măcar o singură activitate suplimentară.Ariel rămase tăcută o vreme.

-Deci ți-ai propus să i-o suflă lui Anders,apoi să te întorci la...Unde trăiești tu?

-În Florida de Sud.

-Deci o să trăiești pe plajă, într-un condominiu și o să te lupți cu uraganele, vară de vară?

-Numai cei care nu trăiesc acolo se tem de uragane.

-Asta a fost un bun non-răspuns.

-Și cel mai bun pe care-l am. Vrei să plecăm?

-Te grăbești să te întorci la Sara? Mike se pregătește să-i dea un răspuns neangajant, dar în locul acestuia îi ieși din gură adevărul:

-Da.

-O invidiez. Mike plăti și părăsi restaurantul. Se asigură că Ariel s-a urcat în mașină, apoi o sună pe Tess ca să afle tot ce putea despre Brian Tolworthy, din Anglia.

-Pot să-i trimit mailuri de ură?

-Îl cunoști?

-Firește. Credeam cu toții că se va căsători cu Sara, pentru ca el s-o părăsească în cel mai urât mod cu putință. Am vrut să mă duc în Anglia să-i ard vreo două, sau și mai bine, să te trimit pe tine să-l cotocești. Ți-am scris despre asta.

-Oare? Nu-mi aduc aminte de toate fetele părăsite despre care mi-ai scris: Poți afla tot ce știi despre el, acum? Spune-i căpitanului să-mi trimită tot ce găsește și să ia legătura cu poliția din Anglia. Să le spună să trimită pe cineva la Tolworthy-și să ia un reportofon cu ei. Vreau să cunosc versiunea ticălosului despre ce i-a făcut Sarei. Tess rămase tăcută o clipă.

-Crezi că Greg are vreo legătură, da? Aud asta în vocea ta. Crezi că poate l-a amenințat pe Brian făcându-l să plece? Greg a apărut în oraș nu mult după plecarea lui Brian și noi am crezut că Sara s-a agățat de Greg ca să-și revină. Părea că vroia să ne dovedească tuturor că era în stare să găsească și să păstreze un bărbat.

-Iar tu nu te-ai gândit să-mi povestești toate astea?

-Dar ți-am spus! Ți-am spus fiecare cuvânt! sări Zess.

-Probabil, spuse Mike calm. Dar am uitat. Află tot ce poți, da?

Tess își redobândi calmul.

-Ce mai fac cărțile de tarot?

-Încă nu le-am văzut. Poți să începi să împrăștii vestea prin oraș că Joce o să citească viitorul cu niște cărți de tarot foarte speciale?

-Cum să nu. Nimic mai simplu. Sun o persoană și peste trei ore știe tot orașul.

Mike, Joce n-o să fie în pericol, nu?

-Nu, dar sper să-i lipsească un pachet sau două. O să instalăm o perdea care poate

fi trasă, pentru ca Joce să se poată retrage puțin, când apar clienți de vârstă respectivă. Dacă Mitzi este aici, sperăm să subtilizeze un pachet nedescăcut. Iar unul dintre veri ai lui Luke va monta un sistem video ca să putem înregistra tot ce se va petrece în cort.

-Care anume? întrebă Tess.

- Camerele sunt făcute de...

-Nu, cretinule! Care dintre veri va instala sistemul video?

-De unde naiba vrei să știu eu? Indiferent pe cine cunosc, este văr sau mătușă sau mai știu eu ce, cu Sara.

-Și cum ți-a plăcut Ariel? E grozavă, nu?

Sora lui nu reuși să-l prostească; Mike știa exact ce vroia ea să știe.

-Este o babă-cloanță în comparație cu tine..

-Serios?

-Noapte bună, surioară.

-Noapte bună, frățioare. Când Mike se întoarse în apartament, era fericit că Sara se culcase deja. Își adusesese din nou câteva dosare, încercând să vadă ce îi scăpase.

Peste câteva ceasuri, Mike închise dosarele și le vârî sub saltea. De fiecare dată când citea despre Mitzi, șocul era același. Faptul că asemenea crime puteau rezista nedescoperite și nepedepsite atâta vreme-generații-Îi provoca o stare de greață. Era ora șase dimineața când stingea lumina, fără să fi aflat nici acum ce vroia familia Vandlo de la Sara.

CAPITOLUL 17

DUMINICĂ DIMINEAȚA Sara îi spuse lui Mike, prin ușă, că trebuia să se scoale și să se îmbrace pentru biserică.

-Lasă-mă, îi răspunse el, sunând ca și cum ar fi avut o pernă pe cap.

-Nu plec fără tine. În fiecare dimineață te scoli înainte de răsăritul soarelui ca să te duci la sală. Acum este trecut de nouă, așa că te poți scula ca să mergi la biserică. Sara așteptă dar nu auzi nimic. Răsuci încetisor butonul clanței și intră în cameră. Era atât de întuneric încât Sara bănuia că Tess avea între draperii o căptușeală groasă. Anticipând venirea fratelui ei? se întrebă Sara.

Se duse la fereastră în vârful picioarelor, trase draperiile într-o parte și soarele inundă încăperea. Se întoarse la mârâitul lui Mike. Tot ce putu vedea din el era un braț gol ținând o pernă peste cap.

-Scularea, Somnoriță. Este timpul de plecare.

-Edilean... Cum nu putea înțelege ce spunea, Sara ridică un colț de pernă, dar Mike o trase înapoi.

-Ai spus cumva un cuvânt urât de Ziua Domnului? Mike își întoarse capul într-o parte fără să dea drumul la pernă. Sara își puse mâinile în șolduri.

-Michael Newland! Trebuie să te dai jos din pat. Nu mă duc singură la biserică. Lumea o să mă îbolnăvească punându-mi întrebări despre tine. Poți să... Ah! Strigă ea când mâna lui Mike țâșni și o trase, dezechilibrând-o. Sara căzu în față, cu mâinile înaintea. Când atinse patul, Mike își trecu mâna pe sub încheieturile ei și Sara căzu cu fața pe pat și cu picioarele încă pe dușumea.

-Bine. Liniște, spuse el, sunând mai a Tarzan ca niciodată. Sara se trase în sus.

-Cu forța brutală nu ajungi nicăieri. Am spus să te scoli din pat și te scoli! Sara apucă de cuvertură și o trase în lături. Mike nu mișcă nici un mușchi- ceea ce era neobișnuit, de vreme ce părea că dormise în pielea goală.

O clipă nesfârșită Sara rămase uitându-se la el, cu ochii mari. ”Să înțeleg că era îmbrăcat? Îi spusese Tess în prima noapte și acum înțelegea ce vroia să spună sora lui. Trupul lui Mike era magnific. Putea fi model pentru Statuia unui atlet grec. Umerii largi coborau îngustându-se spre o talie mică. Și cu toate că stătea întins, complet nemișcat, îi putea vedea mușchii adânci de pe spate. Erau dealuri și văi pe care își dorea foarte mult să le atingă. Sub talie, fesele rotunde, ferme, erau perfect modelate deasupra picioarelor care se curbau spre spatele genunchilor.

-Mi-e frig, șopti el.

-Ce... ce-ai spus? Întrebă Sara cu o voce răgușită.

-Mi-e frig. Dacă ai terminat cu examinarea, doctore, mă poți înveli la loc.

Sara înghiți și inspiră adânc. Dumnezeu s-o ierte, dar își dorea să sară peste biserică, să uite de promisiunea de căsătorie și să se suie în pat, cu acest Adonis.

În schimb însă, își recăpătă controlul.

-Te inspectez, ha! I-am văzut pe băieții Frazier în pielea goală, nu ești nici pe departe ca ei. Ducându-se spre dulap, nu mai spuse că băieții erau la grădiniță iar ea abia începuse să meargă.

-Dacă poți înceta spectacolul, ai treizeci de minute ca să te bărbierești și să te îmbraci. Auzi mișcare în spatele ei, dar nu se uită, știind că Mike se întorsese pe cealaltă parte. Îi rezistase ea o dată în dimineața asta, dar pentru a doua oară nu mai era așa de sigură. În plus, nu știa dacă își trăsesese cuvertura în jurul părții de jos a corpului.

-Treizeci de minute, repetă ea ieșind din cameră și trântind ușa în urma ei.

Un minut mai târziu ieșea în fugă prin ușa din spate ca să se ducă la propriul ei apartament. Era îmbrăcată de biserică, dar odată înăuntru începu să-și scoată hainele și să le lase jos pe podea. Era fericită că Luke îi instalase o toaletă nouă, dar nu acesta era obiectivul ei. Intră repede sub duș și deschise robinetul de

apă rece, la presiune maximă. Dacă ar fi avut timp, ar fi umplut cada cu gheață și ar fi intrat în ea. Lăsa dușul să curgă atât cât îi permise conștiința ei ecologică, apoi îl închise. Avea pielea ca de găină, dar tot nu reușea să scape de imaginile care-i bântuiau mintea. Mike în pielea goală, cu fața în jos, în pat. Brațele lui mușchiuloase, picioarele... spatele lui! Văile mușchilor lui pe spate erau suficient de adânci ca să plantezi semințe în ele. Sara stătea acolo scurgându-se de apă și-și duse mâinile la față. Ea nu vroia să fie una dintre femeile pe care Mike le băga în patul lui, ca să câștige un caz. Ea nu vroia să...

-Pe naiba, nu! mormăi ea înfășurându-și un prosop în jurul taliei.

Se uită în oglindă la obrajii roșii și la buzele aproape albastre, din cauza dușului rece. În viața ei nu se culcase decât cu doi bărbați. Toată școala se păstrase pentru dragostea adevărată și la zece minute după ce-l cunoscuse pe Brian, știa că se vor căsători. Habar n-avea ea de originile lui aristocratice sau de banii și de proprietățile pe care avea el să le moștenească; ea nu știa decât că era perfect pentru ea. Dar el o părăsise și locul lui a fost luat de Greg. Greg era cum nu se putea mai diferit de Brian. Brian era blând și dulce și îi plăcea să stea retras și să o lase pe Sara să le conducă viețile. Interesul lui era arheologia, iar Sara îi înlesnea posibilitatea de a studia și de a scrie. Se îngrijea de mâncarea lui și de hainele lui și de viața lor socială. Prima oară când Sara i-a cunoscut părinții, a văzut că erau exact ca ea și Brian. Mama lui conducea totul, în timp ce tatăl lui Brian scria și scria la o carte pe care nu reușise s-o termine în douăzeci și trei de ani. Sara considera că ea și Brian se potriveau perfect, iar când primise scrisoarea lui în care îi spunea iartă-mă, dar mă însor cu altcineva a fost ca și cum s-ar fi prăbușit întreaga ei fundație. Într-o scrisoare bătută la mașină, viitorul de care fusese atât de sigură, dispăruse. Săptămâni întregi, Sara nu mai putuse vedea clar. Dacă mama ei nu ar fi obligat-o să lucreze la băcănie, Sara ar fi stat toată ziua în pat și ar fi plâns. Începuse să se reîntoarcă încet, încet la viață, pretinzând că nu fusese niciodată îndrăgostită și că nimeni nu-i zdrobise inima, când în orașul lor a apărut Joce. Curând după aceea Sara i-a fost prezentată lui Greg. Faptul că era strigător la cer diferit față de Brian, îi plăcuse. Poate că dacă ar urma un bărbat, mai curând decât să-l conducă, ar fi mai bine pentru ea. Uneori îi părea bine că Edileanul nu-l plăcea pe Greg. Asta îi pedepsea pentru toate privirile acelea pline de milă cu care se uitau la ea, după plecarea lui Brian. "A renunțat la totul", auzise ea vorbind două femei, în farmacie. "A renunțat chiar la carieră pentru tânărul acela care a părăsit-o într-o clipă". Sara trase o rochie din dulap și își dădu seama ce bine era să fie la ea acasă. Scoase și-și puse pe ea o rochie recent călcată, din organdi cu punctulețe.

Mama ei obișnuia să spună că era singura femeie de pe planeta asta care mai purta așa ceva. După două inspirații adânci ca să-și recapete curajul, ieși. Mike-în costum și cravată-și minunea minunilor, bărbierit-stătea la masa din fier, citind ziarul de duminică și bând cafea.

-Unde ai fost? o întrebă el fără să-și ridice ochii. Cred că au închis deja biserica.

-Nu încep ei până nu ajung eu acolo. Asta face parte din legile nescrise.

Chicotind, Mike împături ziarul, îl puse pe masă și se uită la ea.

-De ce te-ai schimbat?

-Aveai o pernă pe cap. Cum ai văzut prin ea cu ce eram îmbrăcată?

-Am văzut totul. Gropița din obraz deveni vizibilă. Sara refuză să-i spună cum o tulburase vederea trupului său și se uită în spatele lui Mike.

-Cu mașina mea sau a ta? Mike pufni la întrebare și se duseră împreună la mașina lui, unde el îi deschise portiera.

-Îmi place chestia asta de pe tine. Sara se lăsă pe bancheta din piele, de culoare crem.

-Și mie îmi plac hainele tale.

-Bine că am ceva pe mine, da?

-Oricum, pentru mine e același lucru. Sara se uită pe fereastră ca să-și ascundă fața. Oare minciunile spuse duminica erau mai rele decât alte minciuni?

Când ajunseră la Biserica Baptistă din Edilean, fură asaltați de oameni. Puținii din oraș care nu îl cunoscuseră încă pe Mike, se înghesuiau să vorbească cu el. Când Sara fu aproape dată deoparte, Mike se întinse și o luă de mână și auzi vreo cinci femei trăgându-și răsuflarea, în curând Sara avea să se mărite chiar în biserica aceasta, dar nu cu bărbatul ale cărui degete erau acum întrețesute cu ale ei.

Sara știa că ar fi trebuit să-i dea drumul, dar nu o făcu. Pielea lui Mike era caldă și o făcea să se simtă în siguranță. Și în plus, mâna lui era atașată de trupul acela. Și mintea îi fu din nou inundată de imagini cu el gol în pat, cu lumina soarelui pe pielea lui. Ca și cum i-ar fi putut citi gândurile, Mike își îndepărtă o clipă privirea de la unchiul ei James și ochii li se întâlniră. Sara simți un val atât de puternic de plăcere străbătându-i trupul, încât spuse repede, în tăcere, o rugăciune de iertare.

Nu ar trebui să se gândească la asemenea lucruri, în biserică.

Se așezară alături și îi plăcu să vadă că Mike cunoștea toate cuvintele cântecelor.

Când începu rugăciunea, Sara îl privi întrebătoare.

-Niciodată nu am ratat o slujbă, în copilărie, șopti el. Bunica se ocupa de asta.

Zâmbind, Sara își întoarse atenția la pastor.

CAPITOLUL 18

DUPĂ O DUPĂ-AMIAZĂ LENEȘĂ împreună cu Sara, sfârșitul zilei părea perfect, când îi sună mobilul și Mike văzu că era Tess. Ieși din casă și se duse sub copacul uriaș să-i răspundă, sperând că Tess aflase ceva despre Brian Tolworthy.

-Ei, surioară, i-ai spus bătrânului despre copil?

-Nu, încă nu i-a spus. Era Ramsey și vocea lui suna ca și cum s-ar fi întâmplat ceva groaznic. Brusc, Mike se sperie atât de tare încât genunchii îi cederă și se lăsă greu pe scaunul din fier.

-Cât de rău este? Mai trăiește?

-Tess e bine. Este încă sedată, dar e bine.

-Și copilul?

-E bine. Ea nu mi-a spus încă nimic, dar am trăit prea multă vreme alături de sora mea veșnic-însărcinată, ca să nu-mi fi dat seama de ce se simțea Tess atât de obosită. Dar nu asta e problema. Problema e Sara.

-Dar ea e aici, lângă mine. Și de unde ai ști, dacă...

-N-aș avea cum, i-o scurtă Rams. Tess și-a amintit că are numărul lui Brian în mobil și l-a sunat acasă, în Anglia.

-Da? Și ce face ticălosul ăla?

-E mort-dar părinții lui trăiesc și sunt bine. Mike simți cum îl părăsește teama pentru cele două femei din viața lui și cum redevine profesional.

-Povestește-mi totul.

-Se pare că telefonul primit de Brian, anunțându-l de moartea părinților săi, fusese o minciună. Când s-a întors în Anglia, mașina închiriată cu care se întorcea acasă, de la aeroport, a fost lovită de un tren. Rămăsese blocată pe linie, fără lumini.

Tolworthy a murit pe loc. Părinții lui au spus că au sunat-o de mai multe ori pe Sara ca să-i spună ce se întâmplase, dar fără vreun răspuns. Au presupus că Brian se întorcea pe neașteptate acasă după ce probabil el și Sara se despărțiseră iar ea nu mai vroia să audă nimic despre el. Au condamnat-o tot timpul pentru starea de agitație pe care i-o indusese presupusa despărțire și care probabil cauzase accidentul. Când Ramsey se opri, Mike rămase fără glas.

-Mai ești pe fir?

-Da. Tess a suportat foarte greu vestea?

-Foarte. Se teme pentru Sara și pentru tine. Este clar că cineva face asta sperând într-un câștig serios și este clar că totul a fost plănuț de mult.

-O să mă ocup eu de asta.

-O poți scoate pe Sara de acolo?

-Nu. Oriunde aș duce-o eu, vor veni după ea.

-Nu o poți ascunde?

-Pentru tot restul vieții ei? spuse Mike furios. Dacă vrei să mă ajuți, încearcă să te gândești ce-ar putea avea ea pentru ca unii să vrea să o ucidă ca să intre în stăpânirea aceluia lucru?

-Greg...

-Dacă el se însoară cu ea și ea moare, o să moștenească tot ce are ea. Dar vine Sara, trebuie să te las. Faxează-i lui Luke tot ce ai și gândește-te intens. Și ai grijă de Tess.

-O să am. Ea... Dar Rams nu mai spuse nimic, pentru că Mike trebuise să închidă.

-Ei! spuse Sara uitându-se la Mike care stătea pe scaunul de fier. Nu arăți bine deloc. S-a întâmplat ceva cu Tess? Copilul...?

Sara se întrerupse văzându-i privirea și se așeză în fața lui.

-Ce s-a întâmplat?

-Nimic, reuși el să spună, scrutându-i chipul. Nu se îndoia că Vandlo îl omorâse pe bărbatul cu care urma să se mărite Sara. Apoi Ștefan și-a făcut apariția în oraș și așa cum spusese Căpitanul Erickson, Vandlo a recurs la tehnica lui de „mare oraș”, ca să zăpăcească o fată cu inima zdrobită. Nu i-a fost foarte greu, își spuse Mike. Sara încă nu avea habar de ce o părăsise bărbatul pe care îl iubea și Mike văzuse destul din Edilean ca să știe că mila tuturor fusese suficientă ca să o aducă într-o stare de nebunie. Localnicii se pricepeau la oameni, mai ales la femeile în suferință.

-Mike, începi să mă sperii, spuse Sara încet. Mentea lui alerga. Nu exista decât un singur fel de a o proteja pe Sara și acesta era de a îndepărta atenția de la ea și de a o îndrepta spre el.

-Există un primar în Edilean?

-Da, dar...?

-Cine este?

-De fapt, este mama mea. Ea... Mike se ridică în picioare.

-Sara, eu... De fapt, Mike nu știa ce să spună.

-Trebuie să ai încredere în mine. M-ai înțeles?

-Sigur. Ești fratele lui Tess și...

-Nu! Să ai încredere în mine. Trebuie să știi că eu nu mă gândesc decât la ce este cel mai bine pentru tine.

-Acum începi să mă sperii. Te rog, spune-mi ce te-a tulburat în halul ăsta?

-Nu am timp acum, dar o să-ți spun totul de îndată ce-o să pot. Repezindu-se spre mașină, Mike se opri și se întoarse. Sara stătea lângă măsuță, privindu-l uluită-cu groaza în ochi. Mike se întoarse înapoi la ea, o luă în brațe și o sărută. Era un sărut

rapid,apăsât și o clipă o strânse atât de tare în brațe,încât Sara nu mai putu respira.Mike îi luă capul în mâini,cu nasul aproape de al ei,șoptindu-i:

-Ai încredere în mine.Trebuie să ai încredere în mine ,cu viața ta.

Se îndepărtă de ea și îi zâmbi.

-Pune-ți ceva drăguț,mai spuse el,apoi alergă la mașină și demară imediat.

Sara nu fu deloc surprinsă când o sună mobilul,zece minute mai târziu.Era Joce.

-Ce naiba a fost toată chestia asta? V-am văzut pe fereastră.Credeam că nu erați...înțelegi ce vreau să spun.

-Nu suntem,nu eram,spuse Sara.Și nici eu habar n-am ce se întâmplă.

-Nu vrei să vii să stăm de vorbă?

-Ba da,sigur,dar...nu.Cred că o să fac o baie lungă și o să folosesc puțin din șamponul și balsamul acela super scump pe care mi le-ai făcut tu cadou de ziua mea.

-Acum eu sunt intrigată.Ce ți-a spus Mike de ți-a provocat reacția asta?

-Nu a fost Ce a spus ci Cum a spus.Trebuie să te las.

-Ține-mă la curent,spuse Joce și închise.Când Mike se întoarse peste patru ore, Sara era curată și proaspătă,îmbrăcată într-o rochie albă cu broderie spartă și răsfoia nervoasă o revistă.

-Sara? strigă Mike și ea își simți inima tresăltând puțin,de plăcere.

Când a început povestea asta? se întrebă ea în gând.

-Sunt aici,răspunse ea.Mike intră și aproape se prăbuși în fotoliul din fața canapelei pe care stătea ea.Sara își spuse că arăta ca și cum ar fi îmbătrânit cu zece ani.Când dădu să se ridice,Mike îi spuse:

-Trebuie să-ți spun niște lucruri.

-Știu.Dar mai întâi vreau să-ți aduc ceva de băut.Se obișnuise deja că pe Mike eforturile îl făceau să bea de două ori mai mult lichid decât beau ceilalți oameni.

-Înlocuiește sudoarea,spunea el.O privi cu recunoștință și peste câteva minute Sara reveni cu o tavă pe care o pregătise deja pentru el.Pe tavă se aflau un pahar mare cu ceai rece din coacăze roșii și o bucată mare de tartă crumble cu zmeură,pe care o făcuse ieri.Mike goli paharul dintr-un foc dar nu se atinse de prăjitură.

-Cât de rău este? întrebă ea așezându-se pe canapea,vizavi de el.

-Cred că totul depinde de cum privești situația.Am...am câteva lucruri cu adevărat cumplite,pe care trebuie să ți le spun.Sara își duse mâna la gât.

-A fost rănit cineva?

-Nu,spuse Mike,cel puțin nu recent.Cu un oftat de ușurare,Sara se lăsă cu spatele pe canapea.

-Ai să-mi spui ceva despre Greg,da?

-Da.

-Este în regulă.Eu oricum m-am hotărât să anulez căsătoria.

-Și când ai decis asta? Sarei îi venea să spună „în clipa asta”,dar nu o făcu.

Ridică însă din umeri.

-Când mi-am dat seama că începusem să sper că nu se va mai întoarce niciodată. Viața mea este cu mult mai plăcută când nu este el aici.Sara spera că Mike va fi încântat auzind asta,dar chipul lui nu-și pierdu aerul de îngrijorare.

-Poți să-mi spui.Indiferent ce este,pot duce totul,spuse ea.Și-ar fi dorit să aibă timp să-i spună pe îndelete,dar totul devenise extrem de urgent.Mike inspiră adânc.

-Brian Tolworthy nu s-a căsătorit cu nimeni altcineva.A murit imediat după ce a ajuns în Anglia.În orele în care așteptase întoarcerea lui Mike,își imaginase o mulțime de lucruri,dar nu și pe acesta.

-Brian a murit? Dar părinții lui...roști Sara în șoaptă.

-Încă trăiesc.Și se întrebau de ce nu ai răspuns încercărilor lor de a te contacta,ca să-ți spună despre Brian.Altă formulă mai blândă ca asta,Mike nu găsise.

-Dar eu nu am primit nici un apel,nimic! Și l-am sunat pe Brian de sute de ori,iar el nu a răspuns niciodată.Cum Mike tăcea,Sara expiră adânc.

-Mai este și altceva,da?

-Noi nu credem că moartea lui a fost cauzată de un accident.

-Un accident? Doar nu s-a sinucis,nu? Expresia de pe chipul lui Mike îi dădu răspunsul.

-Tu vorbești aici despre o crimă?

-Da,spuse Mike încet,cu ochii sfredelindu-i pe ai ei.O clipă,Sara nu mai putu face altceva decât să se uite la el și când ceea ce încerca el să-i spună ajunse la înțelegerea ei,aproape că i se tăie răsuflarea.

-Tu crezi că a fost omorât din cauza mea,da? șopti ea.Mike nu spuse nimic, continuând doar să se uite la ea și ochii lui îi confirmau Sarei cele spuse de el.

-Nu înțeleg.Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji.Nu suspina,fața ei nu se încrețise,dar lacrimile îi alunecau pur și simplu de-a lungul obrazilor.

-Bieții lui părinți.Îl iubeau atât de mult pe Brian,iar el trebuia să moștenească și...Mike părăsi fotoliul și se așeză pe canapea,trăgând-o în brațele lui.Ca și altădată,lacrimile îi udară piepții cămășii.Îi dădu batise din hârtie.

După o vreme,Sara se trase în spate și-și suflă nasul.

-Întotdeauna plâng pe tine.Cum ai aflat despre Brian?

-Am rugat-o pe Tess să se ocupe puțin de el și Tess l-a sunat acasă,în Anglia.

I-a răspuns mama lui Brian.

-Ah,Brian.Era un om atât de bun.Eu am crezut...

-Că o să te măriți cu el și că o să te muți în Anglia.

-Da.Sara își șterse ochii.

-Sara,mai am să-ți spun ceva.Sara văzu seriozitatea de pe chipul lui.

-Asta este partea cu Greg?

-Da.Este fiul lui Mitzi Vandlo.O clipă,capul Sarei păru că se învârte.

-Fiul acelei criminale? Cea pe care o caută atâta lume? Sara începu să ridice vocea.

-El l-a..Tu crezi că Greg l-a...Că Greg l-a ucis pe Brian ca să ajungă la mine?

Mike îi luă mâna și i-o ținu strâns.

-Sara,trebuie să rămâi calmă.Nu intra în panică.

-Probabil că cel de al doilea meu prieten l-a omorât pe primul și tu vrei să rămân calmă?

-Da,spuse Mike cu fermitate.Sara își smulse mâna dintr-a lui și se ridică în picioare.

-Ticălosul! Ai idee cât am avut de suferit din cauza lui? Flirta cu orice femeie care avea un dolar în mână.Cardurile Platinum American Express aproape că-i provocau un orgasm.Mike trebui să-și muște limba ca să nu zâmbească și gropița din obraz se adânci.

-O dată,o femeie a apărut cu unul din cardurile acelea negre American Express și am crezut că o să trebuiască să sun Salvarea.Și ai idee de ce am suportat toate astea de la el? Sara se uită fix la Mike.

-Sincer,n-am nici cea mai mică idee.

-Asta pentru că tu nu ai fost tăvălit niciodată,de nimeni,pe un morman de gunoaie.

-Mă rog,de fapt...

-Femeile care se duc la pușcărie nu se pun la socoteală.Dar eu am fost pur și simplu lăsată baltă de bărbatul pe care-l iubeam.Mă păstrasem fată mare tot liceul.Băieții mă înghesuiau,erau mereu cu mâinile lor umede peste tot pe trupul meu,dar eu mă păstram pentru „dragostea adevărată.”Mike o urmărea făcând pași prin cameră,cu fața aprinsă de furie-și era fericit pentru asta.Furia era mai ușor de suportat decât nefericirea.Dar brusc,furia o părăsi și Sara se lăsă să cadă în fotoliul lui Tess.

-Brian,Brian,Brian.De ce nu am avut mai multă încredere în tine,șopti ea.

O clipă,își îngropa fața în mâini și cu toate că Mike îi vedea umerii tresăltând de

plâns,nu se apropie de ea.Mai avea să-i spună și altele și era îngrozit la ideea asta.Sara se uită la el.

-A fost un film,în care Meg Ryan s-a umilit singură.Mike se uită la ea nepricepând.

-Când logodnicul lui Meg Ryan a părăsit-o,ea s-a dus după el în Franța și s-a făcut de râs acolo.După ce am primit scrisoarea aceea de la Brian,în care-mi spunea că se va căsători cu altcineva,am decis că am mai multă mândrie decât să fac și eu la fel.Eu nu aveam de gând să mă duc după el.Și nici să-i permit lui sau familiei lui să vadă cât de adânc mă rănise.Era suficient de rău că ajunseseam perdanta patetică a Edileanului,dar să mă mai duc și în altă țară...

Sara se uită din nou la Mike.

-Dacă m-aș fi dus.Dacă...

-Nu poți face asta,interveni Mike ferm.Nici să nu te gândești să te învinovești singură.În toată povestea asta,tu ești absolut nevinovată.

Sara se lăsă în fotoliu,apucându-se cu mâinile de brațele acestuia.

-Mai ai să-mi spui și altceva,da?

-Da,dar...

-Nu poate fi mai rău decât ce mi-ai spus deja.

-Depinde cum privești situația.Sara așteaptă.Dar el nu spuse nimic.

-Mike?

-Da,bine,ajung și acolo,dar lasă-mă un minut.Spunând asta,Mike inspiră adânc.

-Ascultă,Sara,ceea ce mi-ar plăcea să fac,ar fi să te trimit într-un loc sigur,dar nu pot face asta.Tu ești centrul a tot ce-și doresc ei.Noi credem că Ștefan...

-Greg,adică?

-Da.Noi credem că el a divorțat de soția lui ca să facă legală căsătoria cu tine.

-Soția lui? Are și copii? Sara ridică o mână,înainte ca Mike să apuce să spună ceva.

-Nu,nu-mi spune.Nu vreau să aud cât de mare a fost prostia mea.

-Nu ești proastă.Ei înșeală lumea de generații.

-Grozav.Înseamnă că sunt o proastă istorică.Ochii lui Mike trădau amuzamentul.

-Presupun că după căsătorie intenționau să scape și de mine.

-Asta credem și noi,spuse Mike.Era prea târziu ca să mai îndulcească adevărul.

Iar Ștefan ar fi moștenit ceea ce ai tu și numai el știe.Noi,cu siguranță,nu.

Chipul Sarei se luminează.

-Pentru asta îi făcea pe oamenii din Edilean să-l urască.Plănuia să folosească resentimentele lor față de el,ca o scuză să mă scoată de aici ca să poată...ca să poată să mă ucidă.

-Da,spuse Mike cu blândete,exact asta credem noi că era scopul lui.

Sara rămase tăcută o clipă,cu mâna la gât.

-Și de ce își dorea Ferma Merlin?

-Bună întrebare.Dar poate și pentru simplul motiv că Vandlo s-a supărat pe Lang,pentru ceva și a vrut să se răzbune.

-Greg a omorât câinii,da?

-Probabil.Sara,mai e ceva.Mi-am petrecut ultimele ore făcând fel de fel de planuri.Am stat de vorbă cu căpitanul meu și am făcut și niște aranjamente cu părinții tăi.

-Cu părinții mei? Sara făcu din nou un semn larg cu mâna.Nu mă lăsa să te întrerup.Spune-mi care este planul tău.

-Trebuie să fac tot posibilul ca să le distrag lui Ștefan și lui Mitzi atenția de la tine și le-o îndrept asupra mea.

-Ce înseamnă asta? Vrei să-i împuști?

-Asta a fost prima mea variantă.Mike o privi intens.

-Dar au rude și dacă-i împușc pe ei,alții din familia Vandlo vor veni după tine,în locul lor.Sara...spuse el încet,apoi se opri.

-Iar mă sperii.Ce lucru oribil vrei să fac?

-Să te măriți cu mine,spuse el simplu.

-Ce?!

-Dacă te măriți cu mine,atunci ei vor trebui să mă omoare mai întâi pe mine,ca să ajungă la tine.

-Ah.Ah,făcu Sara.O clipă,Mike își simți orgoliul dezumflându-i-se,dar în fond la ce se aștepta el,ca Sara să se repeadă asupra lui și să vrea să se mărite cu el? Se forță să-și recapete controlul.

-Vreau să ne căsătorim în secret.Acum.Diseară.Mâine dimineată trebuie să mă întorc la Fort Lauderdale și până când nu se întoarce Vandlo,nu vreau să afle nimeni de aici că suntem căsătoriți.O să mă întorc pentru târg,apoi am de gând să-i anunț pe toți că nu mai ești liberă să te măriți cu altcineva.

Cum ea nu spunea nimic,stând doar acolo și holbându-se la el,Mike continuă.

-Sara,nu-ți face griji.Nu trebuie să rămâi măritată cu mine,putem continua să trăim separat,ca și până acum.Putem aranja să trăim cum vrei tu,dar eu vreau ca legătura noastră să fie legală.Dacă Vandlo vrea să obțină acel ceva pe care-l ai tu,atunci va trebui mai întâi să scape de mine.

-Eu...Sara nu știa ce să spună.

-O să fie bine,crede-mă.Cât despre ceremonia de căsătorie în sine,totul a fost deja aranjat cu părinții tăi.

-Cu părinții mei? Eu cred că sunt destul de mare ca să...

-Nu asta am vrut să spun.Mama ta este primarul și oamenii îi datorează favoruri. A vorbit cu ei în seara asta și a obținut o dispensă pentru noi, pentru o seară de duminică.Ești gata să faci asta?

Sara nu știa ce să spună.Erau prea multe în mintea ei ca să poată înțelege.

Brian,dulcele,dragul de Brian fusese omorât din cauza ei.Iar Greg-adevărul era că nu o surprinsese deloc să afle că era un criminal.De-a lungul lunilor de când se cunoscuseră,ea trecuse cu vederea multe din lucrurile necurate pe care le făcea el.Tăcută,îl urmă pe Mike la mașină.Era începutul unei seri obișnuite de duminică și nu reușea să conștientizeze faptul că mergea să se mărite.

Când Mike se urcă în mașină alături de ea,se uită la el.Îl cunoștea doar de opt zile,dar ceea ce simțea era altceva.Se gândi la clipele când se ascunseseră împreună în copac,când îi gătise,când îl privise circulând pe acoperișul unui pavilion de la târg.Mergea pe schele ca un acrobat de circ și inima Sarei ,bubuia de frică pentru el.Se gândi la întâlnirea lui cu Ariei.Când o văzuse pe Ariel în biserică,îi venise să arunce cu cocoloașe de hârtie în părul ei roșu,strălucitor,așa cum făcea pe vremea când erau copii.Mike ieși pe alee.

-Sara,îmi pare rău pentru asta.Știu că visai o nuntă la care să participe tot orașul și...

-Nu.Eu nu vroiam asta.A fost ideea lui Greg.Eu vroiam să mă mărit în Conacul Edilean,cu Luke și Rams,cu Joce și Tess.Și cu părinții mei.Nici măcar surorile nu mi le vroiam acolo.Greg vroia o nuntă mare și insistase să le invit pe toate clientelele magazinului.

-Iar una dintre ele ar fi fost probabil mama lui,spuse Mike.

-Așa cred...Mike își scoase mobilul din buzunar și i-l dădu Sarei.

-Sună-l pe Luke,trezește-i și spune-le că suntem pe drum,să ne căsătorim în casa lor.Sara nu-și putu stăpâni micul val de bucurie care o străbătu.

-Adevărat? Mike îi zâmbi.

-Nu pot să-ți ofer tot ce vrei-și ce meriți-dar îți pot oferi nunta pe care ți-ai dorit-o.Mai puțin mirele dorit,desigur.Sara nu răspunse la această ultimă remarcă.Erau prea multe alte lucruri în mintea ei.

-I-ai spus lui Tess?

-Da.Nu vroia să o împovăreze pe Sara mai mult decât o făcuse până acum,dar petrecuse douăzeci de minute ca să o calmeze pe Tess.Tess devenise aproape isterică de groază că Mike și Sara ar putea fi omorâți.

-Ce a spus Tess?

-Că dacă ar fi fost ea aici,l-ar fi pus pe Rams să facă un contract în care să se specifice că în cazul în care noi doi am divorța,Ferma Merlin ți-ar rămâne ție. Sara reuși să zâmbească.Și își aminti cum o protejase Tess de avariția lui Greg. Cât de dor îi era de prietena ei! Dar mintea Sarei era prea plină ca să se gândească mai mult la Tess.Pe deasupra ororii de a afla adevărul despre Brian și despre bărbatul cu care fusese cât pe ce să se mărite,se afla ideea că se aflase atât de aproape de a fi ucisă.Iar acum se mărita,în sfârșit,dar nu din dragoste ci ca să-și salveze propria viață.Cererea în căsătorie a lui Mike vorbise despre păstrarea secretului și despre vieți separate și nu despre a rămâne căsătoriți.Niciodată nu-și imaginase ea cuvinte atât de reci.Când ajunseră acasă la părinții ei,doctorul Shaw era afară,așteptându-i.Își petrecu brațul pe după umerii fiicei lui și o conduse în casă.Mike rămase afară,în întuneric.

-În regulă,Newland,își spuse el cu glas tare.Îndreaptă-ți umerii și fii tare.Ești pe cale să te însori.Mike rămase în așteptarea fiorului de groază,care nu veni. Adevărul era că vroia să facă asta înainte ca Sara să-și revină și să-i spună să se ducă naibii.

CAPITOLUL 19

CÂND INTRARĂ ÎN CASĂ,dispoziția sobră a Sarei începu să o părăsească.Știa că avea tot dreptul să se simtă mizerabil.Tocmai aflase despre moartea lui Brian și despre intenția lui Greg de a o lichida.Și pentru ca lucrurile să se complice și mai mult,se mărita cu un bărbat pe care-l știa doar de câteva zile iar căsătoria se va sfârși probabil cu un divorț.Una peste alta,știa că trebuia să fie tristă dar nu era.Se uită în schimb la Mike și simți cum o cuprinde un val de căldură.Nu avea sens,dar ceea ce făcea ea acum simțea că era ceea ce trebuia.

-Unde este mama? îl întrebă Sara pe tatăl ei.

-Este deja la Conacul Edilean.După ce a sunat Mike,a intrat în acțiune-și știi bine ce înseamnă asta.

-Comenzi,spuse Sara.

-Întocmai.A spus că trebuie să te îmbraci cu rochia lui Lissie iar eu trebuie să te conduc cu mașina acasă la Luke.Când Sara și tatăl ei se întoarseră să se uite la Mike,el nu pricepu ce vroiau de la el.

-Ah.În regulă.Ne vedem acolo.Sara...

Sara nu mai suporta să audă o altă rugămintă de iertare.

-Du-te! Pune-ți costumul și ne vedem acolo.Și nu uita...

-Ce anume?

-Dacă te-apucă frica și fugi,o să trebuiască să mă mărit cu Greg.Mike îi zâmbi.

-Da.Bine.Am înțeles.Mike nu părea în stare să articuleze o propoziție întreagă. Se duse la mașină și în câteva minute se afla la Conacul Edilean.Casa era scaldată în lumină și putea auzi vocile dinăuntru.Luke deschise larg ușa din față,cu un pahar de șampanie în mână.

-Casa mea e plină de femei în transă.Mă rog,două femei,dar care fac destul zgomot să crezi că este Anul Nou.

-Luke! Avem nevoie de tine,strigă mama Sarei.

-Îți propun să te strecuri acasă la Tess și să te schimbi.Vin eu să te iau,când e momentul.Este în re-gulă dacă sunt martorul tău? Când Mike încuviință din cap,Luke spuse:

-Dacă vii acum aici,or să te pună la treabă.

-Să fac ce anume? întrebă Mike,dar Luke îi trântise deja ușa în nas.

Mike se duse la apartamentul surorii lui,făcu un duș,se bărbieri și se îmbracă. În buzunar avea două verighete noi din platină,pe care i le dăduse mama Sarei când se dusese la ea să aranjeze nunta.Crezuse că părinții ei se vor împotrivi planului,dar nu fusese așa.Mike le spusese că Greg era un criminal și că vroia ceva de la Sara,ceva ce nu putea obține decât căsătorindu-se cu ea.Spre surpriza lui Mike,nici unul din ei nu l-a întrebat nimic.Ellie l-a întrebat doar:

-Ce putem face ca să te ajutăm? Când Mike le-a spus că el vroia să se căsătorească cu Sara în noaptea aceea,abia terminase propoziția că Ellie și intrase în acțiune.Cât despre tatăl ei,întrezări o clipă lacrimi în ochii lui,dar imediat sări și se duse să-și ajute soția cu aranjamentele pentru nuntă.

-De la Kimberly? Fără întrebări? o întrebuse Mike când îi dăduse verighetele. Ellie zâmbi.

-Te integrezi foarte bine în Edilean,îi spusese ea ieșind din cameră.

-Băiete,te-ai aranjat,spuse doctorul Shaw.Odată ce te-au acceptat,n-or să te mai lase să părăsești orașul.După care intona câteva note de muzică de groază.

-Am auzit,strigă Ellie din hol.Acum,în apartamentul lui Tess și îmbrăcându-se pentru nunta lui,în mod surprinzător Mike se simțea bine.Așteptându-l pe Luke să vină să-l ia,o sună din nou pe Tess.Cum efectul pilulelor nu trecuse încă și combinate cu hormonii și cu sarcina și cu faptul că tocmai îi spusese lui Rams despre copil,Tess începu din nou să plângă.

-Cât mi-aș fi dorit să fiu și eu acolo,spunea ea într-una.Cât mi-am dorit să te văd însurându-te.Și Sara...Rams îi luă telefonul și îl rugă pe Mike să o lase pe Tess să asculte ceremonia.

-Cum să nu,spuse Mike ducându-se să-i deschidă ușa lui Luke.Sosise momentul. Îl urmă pe Luke spre clădirea principală a casei mari,vechi.

Mike fu șocat văzând florile care ornau abundent intrarea casei.

-Sunt de la o nuntă care va avea loc mâine,îi spuse Luke.Presupunem că nimeni nu va ști că florile au petrecut câteva ceasuri aici.Stăteau în fața căminului mare din salon,transformat în altar,decorat cu o arcadă din trandafiri și ferigă.Bu-chete mari de trandafiri albi cu funde albastre care atâr-nau fremătând,formau o alee prin cameră.

-Nervos? îl întrebă Luke.Mike confirmă din cap.

-Eram mai calm când am stat în fața a doi bărbați cu puști automate.

-Chiar o să trebuiască să discutăm despre viața ta.Cum ai scăpat din povestea aia?

-Cu cuțitele.Întotdeauna am asupra mea...Mike se întrerupse pentru că începu să cânte muzica,dintr-o instalație stereo și Luke o luă în grabă înapoi prin culoar.

Câteva clipe mai târziu reapăru cu soția lui,enorm însărcinată,într-un cărucior cu roțile.Nu se aflau acolo decât trei cupluri,fix șase oameni,dar muzica și florile și casa aceea frumoasă te făceau să te simți la o adevărată ceremonie.

Când începu marșul nupțial și Sara apăru în ușă la brațul tatălui ei,Mike știu că nu mai văzuse niciodată în viața lui ceva mai frumos.Rochia ei era din dantelă pe satin,arătând foarte retro și i se potrivea perfect,coborând lin peste coapse ca să se reverse apoi delicat în fustă.Un voal tradițional îi acoperea fața și Mike nu se putu stăpâni să nu se gândească cu plăcere că el i-l va îndepărta.Aproape că făcea nunta să pară reală.Când Sara ajunse la altarul micuț,tatăl îi dădu mâna ei lui Mike și Mike i-o strânse.O văzu pe Sara zâmbind sub văl.

Lângă ei,Luke îi suna pe Tess și Rams ca să poată auzi și ei ceremonia.

Mike și Sara se întoarseră spre mama ei care stătea în picioare,într-o rochie lungă,albă,cu o Biblie în mână.Mai devreme,când îi spusese că era investită să conducă ceremonii de căsătorie,Mike nu fusese deloc surprins.

Acum,ochii lui Ellie erau roșii și nasul umflat de plâns.

-Dragii mei,începu ea,apoi se opri să-și sufle nasul.Ne-am adunat aici astăzi...Se opri din nou,din cauza lacrimilor.

-Tată! sâsâi Sara spre tatăl ei,care stătea în spatele căruciorului lui Joce.

Chicotind,acesta se duse să-și ajute soția să desăvârșească ceremonia.

Când Mike îi strecură verigheta pe deget,Sara se uită surprinsă la el și când îi dădu verigheta lui,pe chipul ei se așternu un zâmbet de mulțumire.Având în vedere situația,Mike crezuse că va avea o ezitare când va trebui să rostească promisiunile față de Sara.Dar nu a fost așa.Răspunse la întrebări și își rosti jurămintele fără cea mai mică pauză.Sara rostise totul cu atâta fericire în voce, încât Mike aproape că putea crede ce spunea ea.

-Vă declar acum...începu Ellie,dar termină într-o nouă lăcrimare atât de abundentă încât nu mai putu spune nimic.

-Mamă,zău! spuse Sara.Doctorul Shaw îi declară soț și soție și Ellie confirmă din cap.

-Acum îți poți săruta mireasa,îi spuse Ellie lui Mike.Zâmbind,Mike îi ridică Sarei vălul și se uită la fața ei frumoasă.O cuprinse cu delicatețe în brațe și o sărută și începură să scânteieze flașurile camerelor.Râzând,clipind des,se despărțiră și zâmbiră spre toate cele patru camere ațintite asupra lor.

-Tortul! Să vină tortul și șampania!În sufragerie se aflau alte flori și în mijloc se afla un tort de nuntă cu trei etaje,cu glazură albă și vreo sută de trandafiri în diferite nuanțe de roz.Era o creație extraordinară.Doctorul Shaw ridică paharul.

-În cinstea nunții Whiteley-Cooper,în semn de mulțumire pentru tortul și florile pe care ni le-au oferit.Apoi,doctorul coborî vocea:

-Și fie ca Domnul să fie mâine alături de noi,când i se va spune miresei că tortul ei a fost mâncat peste noapte.Luke a fost primul care a râs,apoi i s-au alăturat și ceilalți-dar știau cu toții că Ellie își va petrece restul nopții refăcând tortul.Ea nu ar lăsa niciodată fără tort o mireasă aflată în grija ei.Insistară ca Mike și Sara să se servească reciproc cu tort,în timp ce le făceau fotografii.

Treizeci de minute mai târziu,Luke îi spuse lui Mike că Joce era epuizată.

-Și dacă e să ținem secretă nunta asta,atunci trebuie să scăpăm de toate astea până în zori.

-Da,sigur,spuse Mike și se uită la Sara.Sara dansa cu tatăl ei,cu capul pe umărul lui și nu îi veni să-i întrerupă.Dar peste câteva minute muzica se opri și Sara se uită la Mike.Mike își înclină capul.Era timpul să plece.

În timp ce Mike și Sara stăteau în prag,Ellie începu din nou să plângă sărutându-și fiica și strecurându-i ceva în mână.

-A crezut că nu voi reuși niciodată să pun mâna pe un bărbat,îi spuse Sara încet lui Mike,în timp ce-i sărutau pe toți,de la revedere,dar Mike știa că lacrimile lui Ellie erau de ușurare că fiica ei nu se va mărita cu Greg.Ea simțise dintotdeauna că multe nu erau cum trebuie la omul ăsta,nu doar firea lui.Odată afară,aerul rece le dădu o stare de bine.Mike era fericit că ceilalți rămăseseră înăuntru,lăsându-i singuri.Mike o porni spre apartamentul lui Tess,dar Sara se întoarse spre al ei și el o urmă.

-Și ce ți-a dat mama ta? Sara ridică o sticlută minusculă în lumina lunii.

-Parfum Nopti înflăcărate,i-am spus că-ți place.

-Îl strică pe noi,spuse Mike deschizând ușa apartamentului Sarei.

-Ce vrei să spui cu asta? Sara intră înaintea lui și Mike închise ușa.

-Nimic.Mike căscă.Măine dimineată trebuie să plec cât mai devreme cu putință .
Se uită la ceas,apoi îi zâmbi Sarei.

-A fost o zi lungă.Aplecându-se,o sărută pe obraz și se întoarce spre camera de oaspeți.În spatele lui,Sara spuse:

-Nu am o noapte a nunții? Mike se opri în hol,dar nu se întoarce.

-Ce oare nu le place bărbaților la mine? Mike se întoarce să se uite la ea.

-Bărbații te plac prea mult.Sara își ridică mâinile a frustrare și se duse în bucătărie.

-Știi de câtă vreme îl cunoșteam pe Brian,până să facă dragoste cu mine? De șase luni.Ne întâlneam de patru ani buni,dar el tot nu m-a cerut în căsătorie.Apoi a apărut Greg care nu vorbea despre nimic altceva decât despre căsătorie și despre fabulosul nostru viitor împreună.Astăzi am descoperit că el pune de fapt la cale moartea mea.Și acum iată-mă măritată cu un mascul grozav,care pare să se fi culcat cu jumătate din universul ăsta,dar care de mine nu se atinge.Sara se uită la Mike.

-Ce s-a întâmplat cu bărbații adevărați? Furioasă,se întoarce să plece în camera ei.Mike o prinse de braț înainte să apuce să facă un pas și se uită o clipă în ochii ei.Sara încercă să se smulgă din strânsoare,dar el o ținu bine și o trase spre el cu o smucitură care aproape că-i tăie răsuflarea.

Mike o mai sărutase înainte,dar săruturile fuseseră întotdeauna blânzi,caste și pure.Dar nu acum.Gura lui se deschise peste a ei și limba i-o asalta pe a ei cu o forță care aproape că o făcu pe Sara să leșine.În minte nu avea decât trupul lui gol pe care tânjea să-l atingă,să-și plimbe gura pe fiecare centimetru din el.

Mike părea că se gândește la același lucru,în timp ce își duse mâna pe umărul rochiei de mireasă.

-Rupe-o și nu o să te iert niciodată,șopti Sara,cu buzele pe obrazul lui.

-Ai avut de-a face cu prea mulți puștani,spuse Mike și două minute mai târziu rochia îi cădea la picioare.Nu-și putea imagina cum reușise el să îi deschidă atât de repede și de îndemânatic toți nasturii aceia satinați,de la spate.

Când Mike o văzu fără rochie,își trase răsuflarea.Joce se ocupase de desuurile Sarei,care avea pe ea un corset roz pal,din mătase și dantelă și un portjartier cu jartiere roz care ajungeau până la jumătatea coapsei.

-Sara,șopti el și pentru prima oară îi văzu chipul fără expresia acea controlată.În privirea lui era atâta dorință,încât Sara simți cum i se înmoaie trupul.

În clipa următoare,Mike își trecu mâna peste micuța masă de bucătărie,făcând să zboare totul de pe ea.O ridică pe Sara sus pe masă,cu picioarele ei lungi,zvelte,încă în ciorapi,atârând în jos,în timp ce Mike își smulgea hainele de pe

el.Când rămase cu pieptul gol,Sara făcu ochii mari.Îl văzuse gol de la spate,dar din față era și mai grozav.Avea pectorali puternici deasupra unui abdomen ferm.întinzându-se,Sara își puse mâna pe pielea lui caldă și simți contururile dure ca stânca,în timp ce el își scotea pantalonii și chiloții.

O clipă mai târziu,văzu că pieptul lui nu era singura parte a trupului „dură ca stânca”.Mike intră în ea cu toată dorința reprimată pe care o simțise din clipa în care a întâlnit-o.Și Sara se agăță de el,cu gura pe a lui,căutând,explorând.Își plimba mâinile pe trupul lui,simțindu-i toți mușchii aceia incredibili.Rar văzuse trupuri ca ale lui dar niciodată nu atinsese vreunul.Vocea lui joasă deveni răgușită când îi spunea cât de bine se simțea cu ea,cât de mult o dorise din prima clipă.Vocea și buzele lui o excitau-în timp ce aluneca în ea cu lovituri lungi, adânci,blânde,care își creșteau treptat duritatea și viteza.

Brațele Sarei se ridicară în spate,spre perete,cu mâinile strânse,în timp ce Mike se mișca mai tare și mai repede.Mai repede și mai tare.

-E bine,fetițo? întrebă el cu buzele la urechea ei.Sara nu reuși decât să geamă.

Când Mike își strecură mâinile sub fundul ei și o ridică să poată intra mai adânc, Sara ar fi strigat,dacă el nu i-ar fi acoperit gura cu gura lui.Când termină,era ca și cum o lavă ar fi erupt din centrul ei,inundându-i venele.Trupul întreg i se cutremură și Mike o ținu lipită de el,cu brațele în jurul ei,în timp ce se cutremura și el.Sara era convinsă că n-ar fi reușit să meargă nici dacă viața ei ar fi depins de asta,așa că Mike o trase în față,pe masă,rămânând atașați în părțile lor cele mai vitale și îi petrecu picioarele pe după coapsele lui.Sara se agăță de el,cu pielea transpirată.O duse astfel în dormitorul Sarei,unde îi dădu drumul pe pat.

Când el își întoarse spatele spre ea,Sara se ridică într-un cot.

-Doar nu pleci,nu? întorcându-se Mike îi zâmbi.

-Mă gândeam să-ți umplu cada cu apă fierbinte,spumată și cu o doză generoasă de Nopti înflăcărare.Ce zici?

-Ah,da,spuse Sara.Se întinse pe spate și ascultă apa curgând și începu să se gândească...Ba nu,asta era noaptea nunții ei și ultimul lucru pe care-l dorea era să se gândească.Se sculă din pat și se duse în baie,unde văzu un Mike gol,stând în picioare în dreptul căzii.Trupul lui era atât de frumos încât rămase acolo,contemplându-l.Încet,de la degetele de la picioare,la piept,la gât,la buze.Și trecându-l în revistă,văzu clar că el era din nou gata pentru ea.

-Tu cum arăți sub toate hainele astea? o întrebă el cu o voce guturală.

-Mai grozav decât ai văzut vreodată,spuse ea zâmbind.

-Da? la să vedem.Când se apropie de el,Mike se așeză pe marginea căzii și încet,ca un expert,începu să o dezbrace.Îi desprinse jartierele și începu să-i

ruleze ciorapii,cu sărutări.Când ajunse la laba piciorului,i-o ridică,i-o puse pe coapsa lui și i-o masă.Își purtă mâna în sus,de-a lungul piciorului și după câteva mângâieri în centru,mâna i se mișcă spre celălalt picior și-i scoase și al doilea ciorap.Sara începu să se întoarcă,peu ca Mike să-i poată desface corsetul,dar el o trase în poala lui și intră în ea.Sara vru să-și miște coapsele,dar el o ținu în jos,în timp ce mâinile lui ajunseseră la spatele ei și într-o clipă corsetul era pe jos.O sărută,ținând-o în continuare imobilă,în timp ce mâinile lui îi mângâiau sânii,cu degetele mari pe sfârcuri.

Când îi dădu drumul să se poată mișca în sus și în jos,Sara gema deja.Sara își băgă un picior în cada cu apă caldă,lăsându-l pe celălalt pe pardoseală.Mâinile puternice ale lui Mike îi prinseră din nou fesele,ajutând-o în mișcările ei.

Când era aproape de orgasm,Mike o ridică,fără să întrerupă contactul și o întinse jos pe carpa de pe pardoseala băii.Loviturile lui erau dure și repezi,mergând adânc,adânc în ea.De data asta Sara îi simți orgasmul la fel de puternic ca al ei.

Peste câteva minute se aflau amândoi în cadă.Mike stătea cu spina sprijinită în capătul lung al căzii,iar Sara se rezema de el.Sara se uita una,două la verișgheta ei și la cât putea vedea din Mike.Acum două săptămâni tot ce știa despre el era că era „misteriosul frate”,al lui Tess.Când l-a văzut prima oară,urca în dormitorul ei prin dușumea,speriind-o de moarte.

Acum era măritată cu bărbatul ăsta.Nimeni nu rostise cuvântul dragoste și dacă n-ar fi fost după ea,probabil că nici n-ar fi avut o noapte a nunții.

Ceea ce-și dorea acum,era o lună de miere.

-Te gândești cumva să te întorci o săptămână acasă? Mike îi săpunea mâinile.Îi turnase deja parfum în părul atunci spălat și mirosul era intoxicant.

-Nu,spuse el absent.

-Dar trebuie să vrei să-ți vezi prietenii.

-Da,presupun.Tipii de la sală.

-Dar ceilalți oameni,cu care nu lucrezi? Doar prieteni,prieteni.Mike chicoti.

-Viața mea nu este ca a ta.Eu plec în misiuni sub acoperire,care pot dura ani de zile.Am lucrat de două ori la LA,odată în Iowa și...

-Iowa? Sara se întoarse spre el.Nu,în Iowa nu există crime!

Mike râse la gluma ei.

-Răul este pretutindeni,chiar și aici,în dulcele,micuțul Edilean, Virginia.

Relaxându-se,Sara se lăsă din nou pe spate,pe el.

-Nu tu prieteni,nu tu un loc al tău.Nu sună ca un cămin adevărat.Mike îi sărută lobul urechii.

-Unde stau eu sunt ierni cu douăzeci și șase de grade și palmieri legănându-se sub briză.

-Și cluburi de noapte cu fete cubaneze? Mike îi adulmecă gâtul.

-Nu le-am observat.

-Mike,mă gândeam...Poate că...

-Nu.

-Nu,ce?

-Nu,nu poți merge cu mine la Fort Lauderdale.

-Nu te-am întrebat dacă pot,dar acum că ai pomenit asta...

-Eu am de lucru.Plec la birou la șase dimineața și nu mă mai întorc acasă decât la zece noaptea.Tu nu-ți dai seama cât de mare este cazul ăsta.Federalii sunt...

-Le-ai spus să facă rost de câini pentru domnul Lang?

-Da.Probabil că o să-i aduc,când mă întorc.Sunt terieri airdale.

-Deci ai găsit un crescător specializat?

-Este vorba de Florida,decii da,am găsit un crescător specializat.

-Ți-am spus oare că n-am fost niciodată în Florida? Joce a crescut în Boca Raton și mi-a povestit lucruri minunate despre locurile acelea.

-Nu,nu poți să vii cu mine,repetă Mike.Când mă întorc,trebuie ca toată lumea din orașul ăsta să știe că suntem căsătoriți.Luke zicea că se organizează jocuri la târg,decii trebuie să le câștig.Asta va atrage atenția asupra noastră.Apoi...

-Ha!Sara nu era fericită să rămână aici.

-Frații Frazier câștigă jocurile.Întotdeauna.Este proba cablului,unde trebuie să arunci un stâlp de telefonie.L-am văzut pe Colin,fratele mai mare al lui Ariel, ridicând partea din față a unui tractor.

-Da? Unde se antrenează?

-Nu știu.Sălile de forță nu l-au interesat niciodată.Mike îi ridică brațul,care era frumos,dar nu avea nici un mușchi la vedere.

-Văd asta.

-Vrei să spui că eu...Mike o sărută fără să spună nimic,cu mâna pe sânul ei.Sara se lăsă mai mult pe el.

-Există și întreceri de îndemânare și agilitate? întrebă Mike.

-Cum ar fi săritul corzii? glumi Sara.

-La asta mă pricep,spuse Mike.

-Și aici ești depășit.Anna Aldredge,sora mai mică a lui Kim o să câștige la coardă.S-a plasat pe locul trei la campionatele naționale.

-Nu are nevoie de un partener?

-Are doisprezece ani și este numai piele și os.

-Îmi plac femeile numai piele și os.

-Am nevoie de timp ca să-ți vorbesc despre toate evenimentele, așa că poate ar trebui să...

-Nu, spuse din nou Mike.

-Dar dacă apare Greg aici, cât timp ești tu plecat?

-Nu poate, pentru că e sub cheie și în celula lui se află un agent FBI sub acoperire. Vandlo va fi eliberat săptămâna care vine și suntem siguri că o să alerge direct aici, la Edilean-după tine. Când va apărea, toată lumea o să știe cine sunt eu, grație jocurilor. Cred c-ar trebui să așteptăm sosirea lui Vandlo, ca să ne anunțăm căsătoria. Cum te simți să te săruți în public?

-Cu cine? Mike îi amușina ceafa.

-Tu cu cine ai vrea? Întorcându-se, Sara își petrecu un braț pe după gâtul lui.

-Mike, noi suntem căsătoriți dar abia dacă ne cunoaștem. Mi-ar plăcea să văd unde ți-ai petrecut cea mai mare parte a vieții și să-ți cunosc prietenii.

-Și să mergi la sală cu mine? Sara îi săruta pleoapele, cu sânii atingându-i ușor pieptul.

-Luke zicea că faci genoflexiuni cu atâtea talere de douăzeci de kilograme încât se îndoiaie banda.

-Probabil. Nu m-am gândit niciodată la asta. Cu tine o să încep doar cu un singur taler și... Sara nu comentă, dar ea nu avea de gând să ridice greutatea. Își mișcă mâna sub apă, între picioarele lui.

-Mai ții minte când spuneam că pot să învăț? Mike nu zâmbi dar în obraz îi apăru gropița.

-Și eu sunt dornic să învăț orice vrei tu să-mi predai. Sara îl săruta, în timp ce mâna ei lucra sub apă.

-O să mă străduiesc. Auzi apa începând să se scurgă din cadă. Mike ridicase dopul cu piciorul.

-Sunt gata, spuse el.

-Asta pot vedea și singură. Mike își petrecu brațul pe după talia ei și se împinse în sus, ridicând-o și pe ea.

-Nu o să câștigi la aruncarea cablului, spuse Sara dar Mike mormăi doar și ieși afară din cadă. O duse, amândoi uzi și cu apa picurând de pe ei, în dormitor.

-Sunt elevul tău, spuse Mike și Sara zâmbi. Timp de o oră, Sara fu eleva lui Mike. Când adormiră îmbrățișați, Mike spuse blând:

-Sara, mi-am amintit că nu te-am păzit. A fost totul atât de neașteptat. Îmi pare rău. Sara se ghemui și mai mult în el.

-Este în regulă.

Și eu am uitat și în plus sunt și în perioada periculoasă a lunii. Amândoi mințeau.

CAPITOLUL 20

CÂND SARA SE TREZI a doua zi, era aproape ora unsprezece și Mike plecase.

Sigur, o așteptase să adoarmă tun și o ștersese. Conducea deci fără să fi dormit.

-Iar eu l-am lăsat să plece, spuse Sara tare. Prima ei zi de femeie măritată și eșuase deja ca soție. Dacă se întâmpla ceva cu Mike în timpul condusului, mai ales dacă adormea la volan, era vina ei.

-Ar fi trebuit să-l las să doarmă azi-noapte. Asta și vroia el să facă. De asta avea nevoie. Își puse mâinile sub cap, se uită în tavan și se gândi la noaptea nunții ei.

Nu era pregătită să-i facă lui Mike o asemenea destăinuire, dar el era pe departe cel mai bun amant pe care-l avusese ea. Nu că ar fi fost cine știe ce experimentată-ea și Brian cumpăraseră o carte ca să învețe-dar Greg era. Sara înțelegea acum că din tot sexul pe care-l făcuse cu Greg-Ștefan-lipsiseră mângâierile, îmbrățișările, zăcutul în cadă, unul în brațele celuilalt și statul de vorbă. Sara se uită prin cameră. Ca întotdeauna, Mike își strânsese hainele și nu se mai vedea nici un semn al trecerii lui pe acolo. Dacă nu ar fi avut pe deget verigheta ei nouă, ar fi putut spune că totul nu fusese decât un vis.

Dar începu să-și amintească motivul din spatele nunții și redeveni nervoasă.

Dragul, iubitul Brian, atât de blând cum nu se putea, fusese omorât din cauza unui motiv legat de Sara.

-Ce vrea Greg de la mine? aproape că strigă Sara dându-se jos din pat și începând să se îmbrace.

-Ce vrea de la mine Ștefan Vandlo? Era convinsă că dacă ar fi știut și dacă în clipa aceea ar fi intrat Greg pe ușă, i-ar fi dat totul, bucuroasă, de bună voie.

Și atunci? Ar fi luat Greg ce i-ar fi dat ea și ar fi părăsit orașul împreună cu ucigașa de maică-sa? S-ar fi întors atunci Mike înapoi la Fort Lauderdale, la munca lui? Și ea ar fi primit, câteva săptămâni mai târziu, hârtiile de divorț? Poate că se va întoarce aici, la Edilean, când se va pensiona, pentru sora lui și pentru ferma pe care o avea acum. Dar nu pentru Sara.

Își aminti că spunându-i că trebuie să se mărite cu el, Mike îi dăduse de înțeles că după încheierea misiunii, se vor despărți.

-Măritată și divorțată, spuse ea în șoaptă și lacrimile îi inundară ochii.

Sună mobilul aflat pe noptieră. Era un mesaj de la Joce.

NU-ȚI VINE SĂ CREZI CE-A DESENAT SHAMUS PE CĂRȚI. LUKE A FĂCUT CLĂTITE. TRECI PE AICI? Sara își puse una dintre rochiile ei vechi-

dacă Mike nu era aici,ce rost avea să se îmbrace frumos-își vârî picioarele în niște șlapi și se duse alături.

-Pari fericită și nefericită.Cum se poate asta? o întrebă Joce.

-Foarte simplu.Azi măritată,zâmbitoare.A doua zi,părăsită,încruntată.Unde sunt cărțile alea? Joce ezită.

-Cred că trebuie să te așezi mai întâi.

-Ce-a mai făcut Shamus? Anul trecut văzuse o fată de liceu plângând și când a întrebat-o ce pățise,i-a spus că un profesor i-a cerut să-l sărute,dacă vrea note bune.În noaptea aceea Shamus și fratele lui au pătruns în școală și Shamus a pictat un tablou imens cu profesorul-în pielea goală-alergând după niște fete îngrozite.A urmat un mare scandal,iar în final profesorul a fost concediat,familia Frazier a făcut școlii o donație cu șase cifre și Shamus a pictat pe peretele sălii de sport un tablou decent.De atunci a devenit eroul oricărei liceence.

Sara se așeză pe marginea patului și Joce îi întinse un pachet de cărți de tarot.

Spatele cărților era frumos,cu una din plantele sălbatice la care ținea Luke foarte mult,pe un fundal crem.Sara întoarse pe față prima carte și scoase un strigăt înăbușit.Era Bulibașa,reprezentat de tatăl lui Shamus.Mama lui era Regina.

Sara se uită la Joce.

-Uită-te la toate,îi spuse Joce.Sara le făcu evantai ca să constate că se afla acolo tot Edileanul,cei care trăiau aici de generații,plus câțiva nou-veniți.Când ajunse la îndrăgostiți,se văzu pe ea și îl văzu pe Mike.

Și tot ce auzise cineva vreodată despre țigani,se afla acolo.Shamus folosisse fotografiile pe care le scosese Joce de pe Internet,ca să-și îmbrace personajele în haine țigănești.Erau acolo caravane cu coviltir,femei voluptoase cu cercei din bani de aur și bărbați cu pipe din lut,călare pe cai superbi.Spânzuratul era Greg,atârând cu capul în jos,cu singurul lui cercel bălângându-se în aer.

-Asta e...Sara se uită la Joce.Nu știu dacă e bine sau rău.Mike fie se va îndrăgosti de ele,fie le va arunca în foc.

-Pe astea le-am păstrat la urmă.Joce îi dădu un teanc cu paisprezece cărți.

Pe Cărțile Monedelor,Shamus desenase chipurile unor femei-toate de vârstă medie-care veneau la magazinul Sarei.Cum obișnuia să petreacă după-amiezile instalat în oraș,desenând,le văzuse pe toate.Pe fiecare carte se afla o roată cu spițele ducând înspre afară,către chipul unei femei,numărul depinzând de carte.Numărul Nouă avea pictate nouă femei.

În centrul fiecărei roți se afla chipul lui Greg-pe care Shamus îl distorsionase pe fiecare dintre cărți,arătând când lacom,când mânios,când amenințator.Portretele reprezentau întreaga gamă a emoțiilor răului.

-Arată ca și cum Shamus ne-a auzit vorbind,spuse Sara.

-Așa crezi? Sara scutură din cap.

-Asta nu e bine.Pe Cartea Judecării se afla mama ei,iar tatăl ei,pe cartea Ermitului.

-Cine e femeia asta de pe Cartea Diavolului?

-Mama lui Luke zice că este bunica lui Mike.Sara își ridică privirea.

-Știi care este marele mister legat de femeia asta?

-Nu mă stârni.Am încercat orice să aflu povestea,dar nimeni nu pare să vrea să mi-o spună.Nu-mi pot termina cartea despre Domnișoara Edi până nu o aflu,dar nimeni nu-mi spune nimic.Poate că Mike...

-Vrei să spui Mike,cel care și-a petrecut noaptea făcând cu mine un amor fabulos-la solicitarea mea-după care a fugit,în dimineața asta? Ce mai mireasă sunt și eu.Joce rămase tăcută în timp ce strângea cărțile.Spuse apoi,privind-o cu intensitate pe Sara:

-Eu cred că Mike trebuie în mod necondiționat să vadă cărțile astea.

-Le putem scana și trimite prin e-mail.

-Nu e același lucru cu a le ține în mână,nu-i așa? Și cine o să-i spună cine este fiecare persoană? Sara o privi încurcată.

-Putem face note,peu pentru fiecare.Apoi strigă dintr-o dată,tare:

-Nu crezi c-ar fi mai bine pentru Mike să le vadă efectiv?

Sara înțelese,în sfârșit.Se ridică în picioare,continuând să se uite la Joce.În cameră intră Luke.

-Ai văzut cărțile? o întrebă el dar când văzu fețele femeilor,spuse:

-Ce se petrece aici? Joce și Sara continuau să se uite una la alta.Joce vorbi prima.

-Cheile de la mașina mea sunt pe măsuta de lângă ușa din față.Esta mai rapidă și mai sigură decât a ta.Ia-o pe 95 și ține-o spre sud.O să-ți trimit un mesaj cu restul indicațiilor.O să trebuiască să faci o oprire peste noapte.Nu încerca să faci ce face Mike și să conduci toată ziua.

Încuviințând din cap,Sara alergă spre ușă.Trebuia să-și facă bagajul.

-Sara! Mike mi-a spus să am grijă de tine.Nu poți să...strigă Luke după ea.

Sara se întoarse spre el și tot prin ceea ce trecuse-Brian,Greg și acum Mike-se citea în ochii ei.Luke o iubea prea mult ca să spună nu.

-Ai grijă de tine,îi spuse el și Sara alergă afară pe ușă.

CAPITOLUL 21

CĂPITANUL ERICKSON se uita la Mike și regreta că-i ceruse lui să se ocupe de cazul Vandlo. În cei unsprezece ani de când lucrau împreună, Mike păstrase întotdeauna distanța față de victimele sale. Chiar dacă uneori se implica mai mult decât ar fi fost cazul, iar de câteva ori unele dintre femei care ar fi trebuit deferite justiției nu au fost, Mike reușise întotdeauna să se detașeze.

Dar cazul acesta părea să fi scos la iveală ceva din el. Faptul că se căsătorise cu o victimă, un lucru nemai-ăuzit, depășea în mod clar cerințele meseriei.

Duminică seara, când îl sunase Mike spunându-i ce plan avea, încercase să-l convingă să nu facă asta.

-Știu că ți-am spus să faci tot ce poți ca să o protejezi, dar trebuie să găsești altă cale .

-Nu văd niciuna, îi spusese Mike și îi povesti despre Brian Tolworthy. Și imediat după aceea, continuă Mike, în oraș a apărut Ștefan Vandlo care s-a dus direct la Sara, cu planul lui.

-Iar acum te gândești să te însori cu fata asta doar ca să o protejezi?

-Da, spusese Mike.

-Și mai târziu? După ce se va închide cazul? Căpitanul ar fi vrut să-l întrebe dacă ideea căsătoriei fusese a lui Mike sau a fetei, dar renunțase.

Insistase însă ca Mike să se întoarcă la Fort Lauderdale ca să conceapă împreună planul cu privire la activitățile din cadrul târgului. Vor înțesa zona cu bărbați și femei, toți înarmați, deghizați în localnici. Ștefan va fi eliberat și când va ajunge la Edilean, fiecare mișcare a lui va fi urmărită.

Pentru căpitan era suficient atât. Mike făcuse o treabă bună aflând informații și stabilind un loc și un moment când ar fi fost posibil să-i vadă pe cei doi Vandlo împreună. Fata, Sara Shaw, ar fi protejată. Și din fericire, din ceea ce îi spusese Mike, ea nu va alerga înapoi la Vandlo, dintr-un greșit sentiment al loialității.

Ideea folosirii cărților de tarot ca momeală era excelentă și-i recunoscuse asta lui Mike.

-Pentru asta îi poți mulțumi scriitorului tău favorit. A lui a fost ideea.

-Trebuie să vii imediat aici, să ne informezi și să schițezi niște hărți, îi replicase căpitanul. Gândul lui ascuns era de fapt acela că fiind duminică seara, lui Mike i-ar fi fost imposibil să se însoare cu fetița aia de la țară, înainte de plecare. Poate că o săptămână în Fort Lauderdale îl va ajuta să vadă că poate soluționa cazul fără un gest atât de categoric cum era căsătoria lui cu victima.

Dar Mike se prezentase de dimineață la birou cu o verighetă pe deget.

-Deci ai făcut-o, îi spusese căpitanul.

-N-am putut găsi altă soluție.Dacă Vandlo vrea acel nu știu ce de la Sara,nu îl mai poate obține însurându-se cu ea.

-Decât dacă te omoară pe tine,spuse căpitanul.Mike zâmbi pe jumătate.

-Asta și este ideea și planul meu e să mă fac cât mai vizibil,la târg.Cred că o să intru într-un concurs de sărit coarda,cu o fetiță de doisprezece ani,campioană la sportul ăsta.Abilitățile fizice ale lui Mike erau bine cunoscute-și tratate cu respect.

-Sunt convins c-o s-o faci.

-Poate.Fata asta se pare că este foarte bună.Căpitanul zâmbi,dar zâmbetul nu i se citi și în ochi.Știa că Mike se eschiva.

-Vreau să-mi vorbești despre fata cu care te-ai însurat.Cum arată?

-Este...Mike ezită.Nu avea de gând să se pună într-o situație jenantă,povestind cât de mult îi plăcea să stea cu Sara,cum îl făcea ea să râdă,cât de dor îi era deja de ea.Ridică din umeri.

-Biserica de duminică,gătește bine,își coase singură rochiile.Genul ăsta de lucruri.Mike avu imaginea Sarei cățărându-se în copac,peste capul lui.Își aminti lacrimile și râsul ei.Și apoi,noaptea nunții.Nu,gândurile astea le va păstra numai pentru el.

-O fată de oraș mic.Căpitanul nu era ca Mike; ceea ce simțea el i se citea pe chip.

-Când se termină cazul,te ajutăm noi să scapi din asta.O să ne asigurăm că-ți salvăm pensia.Poți să...Mike se ridică.

-Asta a fost tot? Mai am de vorbit cu multă lume și mai am lucruri de făcut.

-Da,sigur.La ora două avem ședință cu toată lumea.Ne vedem atunci.

Mike ieși,să se întoarcă la biroul lui.

Căpitanul își lăsă ușa deschisă și toată ziua îi auzi pe oameni,bărbați și femei,venind și salutându-l pe Mike.Mike era popular și cum aveau rar ocazia să-l vadă,toată lumea vroia să îl viziteze.Exercițiile de forță ale lui Mike erau legendare,așa încât oricine lucrase la sală în ultimele șase luni vroia să-i arate bicepsii.Toată ziua numai despre asta s-a vorbit.Dar după introducere,lucrul pe care-l vroiau toți să-l știe,de fapt,era dacă zvonurile că Mike s-ar fi însurat cu una dintre victimele lui era sau nu adevărat.Căpitanul auzi aceeași întrebare,iară și iară.

-Droguri? Condamnări? întrebările se refereau la proaspăta lui soție.

Mike le răspundea politicos,dar fără să le ofere un răspuns real.Ca de obicei,își păstra gândurile numai pentru el.Femeile glumeau pe seama lui.Una spunea că ar fi trebuit să plătească pe cineva care să o trădeze,pentru ca Mike să o salveze,

însurându-se cu ea.

-Ajută-mă! Ajută-mă! Ajută-mă cu o verighetă, striga o tânără cât se poate de drăguță. Mike suporta totul firesc, dar pe măsură ce se scurgea ziua, căpitanul vedea cum i se ștergea zâmbetul de pe față. Dar nu din cauza acestor glume, își spuse căpitanul. Altciva îl frământa pe Mike, doar că el nu-și putea da seama ce anume. Presupunea că Mike începea să își dea seama de marea greșală făcută.

Gestul lui Mike fusese nobil până la Dumezeu, dar realitatea era că se afla acum în fața unui divorț. Dacă fata ar fi vrut să se lupte cu el și să spună că Mike o păcălise să accepte mariajul, atunci el ar fi pierdut o groază de bani.

La ora două avu loc o ședință în sala de conferințe. De îndată ce se așezară, un agent de la Serviciile Secrete prelua conducerea, începând să schițeze un plan de infiltrare la Târgul Anual din Edilean.

Mike stătea prăvălit în scaunul lui, răsucindu-și întruna verigheta. Și cu fiecare mișcare, căpitanul se încrunta tot mai mult. Poate c-ar fi mai bine ca Mike să nu se mai întoarcă în Virginia, își spuse el. Era suficient că se însurase cu fata.

Mike avea dreptate, de vreme ce era măritată cu altcineva, Vandlo nu va mai putea ajunge la ea. Nu le mai rămânea de făcut decât să desemneze pe cineva să stea în preajma ei și în clipa în care Vandlo făcea vreo mișcare, săreau pe el. În felul acesta nici viața lui Mike nu ar mai fi fost în pericol.

Când tipul de la Serviciile Secrete puse o întrebare, căpitanul era atât de distrat încât îl rugă să o repete. Era clar că nimeni altcineva în afara căpitanului nu era îngrijorat pentru siguranța lui Mike.

Ușa se deschise și secretara căpitanului intră și-i înmână un bilet. Ce mai era acum? se întrebă el deschizând bilețelul.

Soția lui Mike Newland este jos și spune că are cărțile de tarot.

Căpitanul Erickson trebui să citească de două ori, înainte de a crede ce scria.

Primul lui impuls a fost să se strecoare afară și să vadă fata cu ochii lui. Poate că o va băga într-o cameră goală și va discuta cu ea despre ce făcuse Mike pentru ea, ”mult peste” ce ar fi fost nevoie să facă.

Dar stând acolo și gândindu-se, își dădu seama că ceea ce-și dorea el cel mai mult era să vadă ce simțea Mike pentru fată. Mike fusese toată ziua de-a dreptul morocănos. Oare pentru că știa că se vârstă singur într-o situație imposibilă?

Căpitanul se întoarse spre secretara care îl aștepta cu obișnuita ei răbdare.

-Du-te și adu-o aici, îi șopti ea.

-Aici? în biroul ăsta?

-Da. Aici. Căpitanul se mută în celălalt capăt al mesei, vizavi de Mike, ca să vadă când se va deschide ușa. Îi luă ceva secretarei să coboare și să conducă fata prin

galeriile ușilor și holurilor nesfârșite ale Departamentului de Poliție din Lauderdale. Când o văzu pe domnișoara Sara Shaw apropiindu-se de-a lungul holului, căpitanul se îndreptă în scaun. O văzuse el într-o fotografie, dar era mai drăgălașă decât în poză, cu părul blond căzând frumos peste umeri. Într-un stat în care femeile purtau constant topuri strâmte și jeanși, rochia galbenă a domnișoarei Shaw era ca o întoarcere în timp.

Detectivul de alături o văzu și el și la fel, renunță să mai asculte, zgâindu-se la fată. Îi dădu un ghiont cole-gului și în curând o priveau cu toții venind.

Când ajunse la ușă, singura persoană care nu se uita la ea era Mike. El părea să se afle în propria lui lume, jucându-se cu verigheta și privind în gol.

Vorbitorul îi deschise Sarei ușa, zâmbindu-i larg și întrebând-o dacă o putea ajuta cu ceva. Sara nu avea ochi decât pentru Mike. Făcu cei câțiva pași până la el și rămase acolo, privind-l. Dură ceva până când Mike auzi tăcerea așternută în sală. Când ridică ochii, o văzu pe Sara în picioare în fața lui.

-Shamus și Luke au terminat cărțile și ți le-am adus, spuse Sara întinzându-i pachetul cu cărțile de tarot. Mike rămase locului, uitându-se la ea.

-Cred c-ar trebui... începu căpitanul. Dar se opri când Mike se ridică brusc, o cuprinse pe Sara în brațe și o învârti în jur. Cărțile zburară prin cameră.

-Ești aici! spunea Mike, continuând să-și îmbrățișeze soția. Nimeni nu-l mai văzuse vreodată pe Mike atât de fericit.

-Chiar ești aici! Când începu să o sărute, Sara îl împinse în piept.

-Poate c-ar trebui să mă prezinți. Fața ei radia fericire.

Câțiva bărbați se lăsaseră în genunchi ca să strângă cărțile, dar toți cei care lucrau cu Mike se adunaseră în spatele lui, nerăbdători să îi fie prezentați soției sale.

-Da, desigur, spuse Mike lăsând-o jos dar continuând să o țină strâns de mână.

-Ea e Sara Sh... Newland. Sara Newland, soția mea. Colegii lui stăteau acolo, uitându-se în tăcere. Erau șocați și Sara știa că trebuia să spargă gheața.

-Ați observat cum cuvântul „soție” aproape că l-a făcut să se înece. O să dureze ceva să se obișnuiască cu ideea că nu mai este un bărbat liber.

Toată lumea, inclusiv căpitanul, râse. Dar pentru căpitan, mai important decât râsul era să constate că proasta dispoziție de astăzi a lui Mike fusese cauzată de faptul că îi fusese dor de drăgălașa și tânăra lui soție. Poate că pentru Mike o fi fost dorința de a o proteja principalul motiv al căsătoriei, dar mai era și altceva mult mai mult decât atât, în adânc.

-Apropo de soți, ți-am spus că nu trebuie să vii aici, spuse Mike. Sara se uită la căpitan.

-Se teme că o să mă simt singură în orașul ăsta mare, urâcios, cât e el plecat la

muncă.Există o posibilitate să-și poată lua o mică vacanță,peu trei zile de lună de miere?

-Sara,nu este momentul...începu Mike.

-Cred că putem aranja,spuse căpitanul.Ah,da,Mike,uitasem să-ți spun.Și căpitanul îi împinse două chei pe un inel.

-Am făcut puțin scandal pentru ce ți s-a întâmplat cu apartamentul și am reușit să-ți fac rost de un altul.Mi-am ridicat în cap un agent FBI,care trebuia de fapt să primească apartamentul respectiv.Căpitanul se uită la Sara.

-Să-mi spui dacă-ți place.

-Ce e cu cărțile astea de tarot? întrebă agentul de la Servicii Secrete, întinzându-i-le lui Mike.

-Mike o să ne spună totul mâine.Iar voi,copii,plecați acum.Mike,arată-i ceva din frumosul nostru oraș,spuse căpitanul.Sara zâmbi.

-Am o prietenă care a crescut în Boca Raton și care mi-a făcut o listă cu tot ce am de văzut.Mizner Park,Town Center,un loc numit Las Olas?

Când Mike mârâi,ceilalți râseră.

-Dar ce-am spus? întrebă Sara cu prefăcută inocență.Mike nu-și luă brațul din jurul ei în timp ce o conducea pe hol,spre secția lui.

-Ce mai duo,tu și Joce.Auzi,Mizner Park! Locurile menționate de ea erau galerii cu magazine de lux dar Mike zâmbea când se opri la biroul lui,care era curat și ordonat,cu nici o notă personală pe el.

-Ai pistol,spuse Sara.

-Ca de obicei.

-Nu,acasă,nu.Sara se uită în jur,dar încăperea era pustie,plină doar cu birouri și rafturi încărcate.Acum că se afla aici,era nervoasă,neștiind cum va reacționa el.La început păruse să se bucure că o vede,dar poate că o făcuse doar de ochii lumii.

-Acum să nu fii lașă.Trebuie să ai curaj să suporti consecințele acțiunilor tale,îi spuse Mike.

-Ce înseamnă asta? Mike o sărută pe obraz.

-Ți-a fost dor de mine,da?

-Câtuși de puțin.M-am gândit doar că o să vrei să vezi imediat cărțile de tarot, așa că...Mike o sărută pe gură.

-Poate că mi-a fost puțin dor de tine,dar nu cine știe ce.

-Cum ai ajuns aici? Chestia aia pe care o conduci tu nu o putea face.

-Am venit cu Mini Cooperul lui Joce.

-Deci a conspirat cu tine să nu mă ascuți?

-Absolut.Vrei să-i scrii un bilet de mulțumire?

-O să-ți răspund la asta mâine dimineață.Mike o sărută din nou,doar că acum sărutul era mai serios.

-Hei,Newland! Fă asta afară,îi strigă un bărbat din pragul ușii.

-Ești gelos,Ferguson,îi răspunse Mike.Își încuie apoi sertarul,o luă pe Sara cu fermitate de mijloc și o conduse spre coridor.

-Și unde se află noul tău apartament?

-Habar n-am.Mike îi înmână cheile.Sara se uită pe eticheta de pe bilet.

-Este pe Ala Street.

-La ocean,scumpo.Plaje private.Mergem să-l vedem?

-Abia aștept!Sara conducea mașina lui Joce,urmându-l pe Mike prin centrul orașului,pe o stradă care se numea Sunrise.Trecură pe lângă magazine și restaurante fabuloase și ajunseră în sfârșit la o colină care,constată ea,era de fapt un pod care se deschidea uneori,pentru trecerea vapoarelor.Poate că pentru rezidenți era ceva obișnuit,dar pe Sara o fascina.De partea cealaltă a podului, drept în față,putea vedea oceanul.Când ajunseră aproape de el,Mike o făcu la stânga și ea îl urmă pe strada îngustă.La dreapta,pe partea oceanului,se aflau case mari,ascunse în spatele zidurilor înalte și a copacilor uriași.Peste ziduri se revărsau în cascadă flori în culori strălucitoare.De partea cealaltă a străzii se aflau moteluri cu înfățișare obișnuită și blocuri cu apartamente și Sara presupuse că va intra într-unui dintre acestea.Dar nu.Doar la câteva blocuri mai încolo, Mike intră pe o alee cu o poartă înaltă,inclusă în zid.Apăsă un buton,poarta se deschise și Sara îl urmă înăuntru și parcă mașina în dreptul mașinii lui.În partea stângă se mai aflau alte două mașini.

-Ah! făcu Sara privind în jur.Casa era spațioasă,avea două nivele-și arăta ca din Hollywood-ul de altă dată.

-Este o reproducere Mizner,spuse el ca și cum asta ar fi explicat totul și o conduse spre ușa principală.Veranda,adâncă și lungă,era pavată cu dale.

-Cunoști casa?

-Destul de bine,spuse el deschizând una din cele două uși duble.A aparținut unui tip care se ocupa cu spălarea de bani și care a spălat mulți bani murdari.A primit douăzeci de ani,dar cum avea deja optzeci și unu,nu cred că o să supraviețuiască sentinței.Mike deschise ușa spre o încăpere spectaculoasă.Pe o măsuță lângă ușă se afla un plic cu numele lui și în timp ce Mike citea,Sara privea în jurul ei.

Era o cameră uriașă,cu o bucătărie mare în fund,în partea stângă și cu un living cu câteva piese de mobilier îmbrăcate în alb.În fața ei,tot peretele casei era format din uși de sticlă care dădeau într-o grădină paradisiacă.Deschizând

ușa, ieși afară. La stânga, aproape ascuns în spatele copacilor și tufelor pe care Sara le văzuse cres-când doar în sere, se afla un bazin de înot, cu o zonă pentru grătar. Drept în față se afla o deschidere cu câteva trepte care, presupuse ea, duceau în jos la o plajă privată. Mike veni lângă lângă ea, dar nu o atinse.

-Ce scria în scrisoare? întrebă ea.

-Explica doar diverse. Etajul a fost împărțit în două apartamente. În partea de nord locuiește un polițist cu soția lui însărcinată. În partea de sud sălășluiește unul dintre cei mai de succes falsificatori care au trăit vreodată. A fost eliberat condiționat dar continuăm să-l ținem sub observație. Ai văzut restul apartamentului? Sara îl urmă înapoi în casă. Dincolo de bucătărie se aflau două dormitoare-garsonieră, unul dintre ele chiar foarte mare.

-Asta era biroul lui Benny Spălătorul, spuse Mike.

-Și tu știi asta pentru că...?

-Eu sunt cel care l-a doborât. Pentru un bătrân, a luptat al naibii de bine.

Sara se duse spre pat. Avea o cuvertură deasupra, dar nu tu perne, nu tu așternuturi. Își plimbă mâna peste tăblia mare, din mahon, de la căpătâiul patului, cu spatele la Mike și se întrebă dacă va mai vedea vreodată locul ăsta, după această excursie. Din câte știa ea, când cazul se va fi încheiat, Mike îi va spune adio. Iar peste două săptămâni va primi hârtiile de divorț.

Se întoarse înapoi spre el, decisă să-l întrebe despre viitorul lor împreună, dar când îi văzu ochii, toate gân-durile o părăsiră.

Făcu un pas spre el și în clipa următoare Mike se întinse spre ea, o apucă iute de talie și ateriză împreună pe pat. Râzând, Sara nu mai avu timp să-și tragă sufletul, pentru că Mike începuse deja să o sărute. Se trase mai aproape de el, cât mai aproape. Fuseseră despărțiți doar o zi și jumătate, dar cât de dor i se făcuse de el. Când fusta i se ridică și simți mâna lui Mike pe coapsele ei goale, pasiunea o toropi cu focul ei. Câteva secunde mai târziu, hainele lor zăceau grămadă pe jos și mâinile ei se sprijineau de tăblie. Loviturile lui Mike erau adânci, frenetice și ea le simțea astfel. Terminară împreună și, ca și înainte, Mike îi acoperi gura cu a lui, ca să o împiedice să strige. Când cutremurările încetară, o trase în jos, pe pat, lângă el, cu capul pe pieptul lui gol. Sara se ghemui în el, mângâindu-i cu mâna pieptul magnific, simțind cu degetele contururile mușchilor.

Mike îi luă mâna și îi sărută vârful degetelor.

-Deci apartamentul ăsta trebuia să fie al unui agent FBI? întrebă Sara.

-Da. Mike zâmbea.

-Asta înseamnă o chirie rezonabilă?

-Casa asta a fost confiscată și acum aparține Guvernului SUA, iar eu urmez să

acționez ca temnicier al falsificatorului. Cum misiunea mea este să mă asigur că individul nu mai produce bancnote false de o sută de dolari, chiria este minimă. Și ca o scuză pentru incendierea apartamentului meu cu tot ce se afla în el, mi-au dat un cec de cincisprezece mii de dolari. Vrei să mă ajuți să cumpăr câteva lucruri esențiale?

-Grozav! Așternuturi, fețe de pernă, mâncare. Există ceva vase pentru gătit?

-Mă duc să mă uit, spuse Mike și se îndreptă spre bucătărie.

Sara avu enorma plăcere de a-l privi ieșind din cameră în pielea goală și când reveni, vederea trupului din față o făcu să alunece înapoi pe pat.

-Toate bufetele și sertarele sunt absolut goale, spuse el ducându-se la baie. Și dacă nu încetezi să te uiți așa la mine, vom găsi magazinele închise.

-Serios? Mike își scoase capul pe după ușă.

-Ultimul care face duș, trebuie să pregătească cina. Sara zbură ca săgeata din pat și se strecură pe sub brațul lui, intrând prima sub duș.

-Ai trișat, spuse el intrând după ea și închizând ușa din sticlă.

-Este influența casei. Probabil că o fi fost uitat vreun drăcușor pe aici.

Mike porni apa și o cuprinse cu brațul, așteptând să vină apă caldă.

-Eu nu cred asta. Eu cred că de vină e sângele pe care l-am vărsat aici.

Cum Sara se uita la el întrebătoare, Mike îi arătă o cicatrice de pe umăr.

-Am fost împușcat când lucram la cazul ăsta. Sara sărută locul.

-Bietul copilaș. Îmi pare rău. Mike o aduse cu el sub apa caldă.

-De fapt, a fost rana asta. Și arată spre un loc mai jos, într-o parte și Sara se aplecă să-l sărute și acolo. Mike spuse:

-Eu cred că...

-Lasă-mă să ghicesc. Ai fost rănit chiar mai jos, spuse Sara lăsându-se în genunchi.

-Ai fost cumva rănit aici? întrebă ea. Dar Mike nu spuse nimic. Trecu aproape o oră până când reușiră să iasă din casă și Mike conduse direct spre Best Buy.

-Parcă spuneai că vroiai câteva lucruri esențiale.

-Muzica este necesară vieții, spuse el atât de serios încât Sara râse.

Cumpărarea ceea ce Mike spunea că erau cele mai importante lucruri de care avea nevoie o casă. Sara rămase deoparte în timp ce el se decidea asupra componentelor unei instalații stereo, dar aleaseră împreună un televizor plat, care era mult prea mare. În timp ce Mike plătea pentru tot, Sarei îi stătea pe limbă să îl întrebe dacă va asculta muzică și se va uita la televizor împreună cu el, dar nu o făcu. La departamentul cu CD, se despărțiră. Ei îi plăcea ceea ce considera a fi muzica „modernă”, dar lui Mike îi plăceau „gunoaiile sentimentale”. Se duse la

Andrea Bocelli. Spre uluirea Sarei, era un iubitor de operă. Dar când mâinile lor se întâlneau peste un CD Eric Clapton, râseră împreună.

-E un clasic, spuse Mike și ea fu de acord. Ca să ajungă la următorul magazin, Mike mătură în goană câteva drumuri rapide și ajunseră în final într-un centru de shopping divin, cu o uriașă librărie *Barnes & Noble*. Sara o porni într-acolo ca atrasă de un magnet, dar Mike o prinse de braț și o vârî în superbul magazin cu obiecte de bucătărie, Surla Table. Sara văzuse cataloagele, dar niciodată unul din magazinele lor. O clipă rămase doar uitându-se la rafturile pline cu superbe ustensile de gătit. Mike îi ridică mâinile, îi puse un coș în ele și spuse:

-Gândește-te la confecționarea plăcintelor. Când ieși din transă, Mike o îndreptă spre spate, unde Sara își umplu coșul de trei ori. O vânzătoare atentă îi luă toate obiectele și le duse la casă. Umplură ochi portbagajul și se duseră apoi să cineze la un restaurant care se numea Brio.

-Dar tot îmi mai datorezi o masă gătită în casă, pentru că eu am intrat prima sub duș.

-Pentru un duș ca acela îți datorez o mie de mese. Gustă asta. Mike îi întinse o furculiță cu biban de mare marinat în suc de lime.

După cină se duseră la un magazin cu obiecte de interior, *Bed Bath & Beyond*.

-Fără flori și nu roz, decretă Mike cum intrară pe ușă.

-Și fără pleduri maro. Sau curse de mașini sau bărbați care-și cară pumni.

-De acord, spuse el și se apucară de treabă. Se stabiliră la cearșafuri alb-pastelat și se amuzară punându-și capul pe perne, încercându-le. Dar când începură să se sărute, aproape căzură pe pardoseală. Dacă nu ar fi fost băiețelul acela curios care se uita pe după colț, poate că nu s-ar mai fi oprit.

-Nu mai avem loc în mașină pentru băcănie. Și nu avem nimic la micul-dejun.

-Perfect. Eu tot nu mănânc niciodată decât după sală.

-Dacă-mi spui unde te duci, fac eu cumpărăturile cât ești tu la sală și mâncăm la întoarcere. Mike îi aruncă o privire pe care ea nu o înțelese, și spuse că vor face cumpărăturile împreună. Întorcându-se, Sara își ascunse un zâmbet. Se pare că îi plăcea să meargă la cumpărături împreună cu ea.

Când se întoarseră la apartament, cărară înăuntru toate achizițiile. Mike instala aparatura stereo-televizorul urma să le fie livrat și Sara puse așternuturile la spălat. Deschiseră împreună pungile cu ustensile pentru gătit și puseră lucrurile la locul lor pe muzică de Eric Clapton. În timp ce dansau unul în jurul celuilalt, Sara fu încântată să constate cât de bun dansator era.

-Ai învățat să dansezi lucrând sub acoperire?

Mike o atrase în poza unui vals clasic și începu să o conducă prin încăperea, cu mișcări pline de grație.

-Soția tipului cu drogurile.Lecții.Am ajutat-o să practice,adăugă el aplecând-o. După care o ridică și porni în pași de tangou,în sunetele „Cocainei”

-Am convins-o să depună mărturie împotriva soțului ei.

-Și asta doar pentru că ai ajutat-o la dans? Mike făcu o piruetă spre cealaltă parte a încăperii.

-Și pentru că în mod accidental am lăsat-o să-și prindă bărbatul în pat cu cele două bone ale copiilor lor.Sara râse în timp ce el îi ridică brațul și o învârti în loc.Când se termină melodia,Mike opri muzica.

-Măine mă mă scol devreme.Ce-ai zice să ne băgăm în pat? Privirea pe care i-o aruncă Mike îi înmuie genunchii.

-Ah,așternuturile.Uscătorul,reuși ea să spună.Dacă ar fi existat o competiție olimpică de înfășat așternuturi,ei ar fi câștigat la rapiditate.Puseră protecția pentru saltele,apoi cearșaful.Lui Mike nu-i plăcu felul în care Sara vârî sub saltea colțurile ceașafului de învelit și le scoase repede.

-Altceva ce ai mai învățat lucrând sub acoperire? îl întrebă ea.

-Nu,asta e de la o soră medicală fierbinte.Sara azvârli cu perna în el.Mike se feri,se întinse,prinse perna la jumătatea drumului și o trânti pe Sara pe pat.

Când începu să o sărute pe gât,Sara spuse:

-Ar fi păcat să pătăm așternuturile noastre cele noi.Mike o ridică și o puse pe jos,pe covorul albastru cu auriu.

-Întâmplător știu cât a costat covorul ăsta: optzeci de mii de dolari.

-Adevărat?

-Importatorul covorului a vrut un favor.Și acesta a fost cadoul lui pentru spălătorul nostru de bani,spuse Mike continuând să o sărute.

-Douăzeci de ani din viață,în pușcărie? Sara își lăsă capul pe spate,oferindu-i tot gâtul.

-Fără viață.Sara se dădu înapoi ca să se uite la el și din mișcarea din umăr a lui Mike înțelese că omul era mort.Nu avea de gând să-l întrebe cine îl omorâse,de teamă că Mike îi va spune că el.

-Este un covor foarte frumos.După aceea,stând întinși împreună,Mike începu să râdă.

-De ce râzi? îl întrebă Sara trăgându-și pe ea cămașa de noapte.

-Mi-am amintit că i-am spus căpitanului că nu mă pricep să-i fac plăcere unei „fete cuminti”.Nu știam că voi toate vreți același lucru.

-Iar eu i-am spus mamei mele că ești homo.Adormiră zâmbind,îmbrățișați.

Dimineața,când Mike trase cuvertura în lături,Sara dormea încă tun.

-Scularea,spuse Mike.Îl auzi vag,dar nu se mișcă.

-Sara,draga mea,o să mergi cu mine la sală.

Sara își îngropa capul sub cele patru perne pe care le cumpăraseră.

-Scularea! Sara nu se mișcă.Mike o luă de talie și o trase afară din pat.Cum ea nu făcea nici un efort să se trezească,o puse peste braț ca pe un prosop ud și o duse la baie,unde o așeză pe marginea căzii,după care ridică în sus o pungă din plastic pentru târguieli.

-Astea sunt pentru tine.Îmbracă-te.Ai zece minute.

-Dar nu vreau...Mike ieși din cameră.

-Urăsc exercițiile,bombăni ea luând punga.Era plină cu îmbrăcăminte pentru sală,inclusiv bascheți,toate,mărimea ei.Sara zâmbi.Se pare că ieri,în timp ce ea se bucura de timpul petrecut împreună,Mike se purtase mișelește,plănuind pe furiș să o facă să meargă la sală cu el.Când ieși din baie,avea părul strâns la spate și era îmbrăcată cu leggingși negri,groaznici și pe dedesubt cu un sutien pentru sport.Când Mike clipi de câteva ori apreciativ față de silueta ei,Sara fu convinsă că a câștigat partida.

-Vrei să spui că trebuie să merg la sală pentru că nu-ți place cum arăt?

-Astăzi arăți grozav,dar peste patru ani o să ai treizeci și toate vor începe să se lase.Gândește-te la sală ca la o măsură de prevenire.Îi înmână o sticlă cu apă și își petrecu brațul peste umerii ei.

-Ascultă,dacă nu-ți place,mâine stai acasă și te transformi în meduză.Dar astăzi mergem la sală.Și cine știe? Poate că o să-ți placă.Sara dădu să spună ceva dar Mike deschise ușa principală și văzu că afară era încă întuneric beznă.

Chicotind,Mike porni spre mașină.Sara nu râdea.

-Și când ai reușit să cumperi toate astea?

-Ieri,în timp ce tu leșinai în fața tăvilor ălor de prăjituri.Mi-am sunat o prietenă.Avea ea totul și mi le-a lăsat în fața ușii.Ne întâlnim cu ea la sală.

-Cu ea? Îți prezinți soția uneia dintre fostele tale iubite?

-Poți încerca toate metodele de luptă pe care le vrei,dar tot vii cu mine la sală.

Este instructor de yoga.

-Yoga? De ce crezi că aș vrea să fac asta?

-Întâmplător știu că îți poți duce genunchii la urechile tale și gleznela la urechile mele,în același timp-și asta când suntem în picioare.Nu știu de ce,dar părerea mea este că tu și yoga faceți o pereche perfectă.Sara trebui să se uite afară pe fereastră,ca să nu râdă.

-E mai bine așa,spuse el.O cheamă Megan și doar pentru informarea ta,nu m-am

culcat niciodată cu ea. Mike râse și peste câteva minute traseră într-o parcare uriașă, plină cu mașini.

-Cine naiba vine la sală la ora asta?

-Noi, spuse Mike și Sara mârâi. Odată înăuntru, Sara îl urmă pe Mike și constată că el îi cunoștea pe toți de acolo. Bărbați-cu brațele cât cauciucurile de tractor-dădeau mâna cu el și se înclinau în ceea ce presupuse că era o felicitare masculină, în Florida de Sud. Femei-care aveau fundurile suficient de tari ca să respingă alicele-îl sărutau pe obraji și se apropiau mult, mult prea mult de el. Mike o prezentă tuturor bărbaților ca pe soția lui, dar după părerea Sarei recționa prea încet cu femeile, așa că se prezentă singură. Când apărură o tânără drăguță, Megan, Sarei nu-i veni să-l lase singur cu ea. Dar Mike o expedie cu instructora de yoga și intrară amândouă în curtea interioară mare, cu podea de lemn.

-Haide să vedem ce știi să faci, spuse Megan.

O oră mai târziu Sara era liberă și Mike, cu dușul făcut și îmbrăcat, o aștepta la ușă.

-Ei? o întrebă el pe Megan.

-Exact cum ai spus.

-Mulțumesc, spuse Mike și o sărută pe Megan pe obraz. Îi deschise apoi Sarei ușa și ieșiră afară, unde începea abia să se crape de ziuă.

-Ce-a fost asta? întrebă Sara când intrară în mașină.

-A fost raportul lui Megan care a confirmat presupunerea mea despre tine. Nu ai deloc mușchi, dar ești al naibii de flexibilă. Zice că dacă lucrezi cu adevărat serios, într-un an sau doi poți fi destul de bună ca să devii un adevărat învățăcel yoga. Din partea lui Megan, asta sună ca un premiu.

-Da? Nu că ar fi vrut să facă asta, dar era plăcut de auzit.

-Dar ai nevoie de ceva mușchi. O să mă ocup eu de ei.

-Să însemne asta că o să stau mai des deasupra? Face bine la picioare.

-Nu începe să mă tentezi. Am de lucru.

-Iar eu ce ar trebui să fac toată ziua?

-Poți să... Mike se întrerupse, pentru că îi sună mobilul. Se uită cine-l suna și răspunse:

-O să fiu acolo-ah. Bine. Habar n-am. Se uită la Sara.

-Știi să dactilografiezi?

-Da. Mike ascultă la telefon, apoi se întoarse din nou spre Sara.

-Poți bate după dictare?

-Mie mi-a dictat Luke prima lui carte. Mike păru impresionat.

-Ea îi bate cărțile lui Luke Adams,spuse el la telefon.

-Nu sunt chiar așa de...începu Sara,până să-și dea seama că Mike glumea.

Mike mai vorbi puțin la mobil și închise.

-Căpitanul a fost.Zicea că trebuie să pun pe hârtie tot ce am făcut și am aflat la Edilean și cum la scris sunt cel mai prost de pe lumea asta,mi-a sugerat să-ți dictez ție.Și care zici că e misterul cărților acelora de tarot?

Sarei îi veni să sară în sus de bucurie că-și va petrece ziua cu Mike.Dacă trupul ei nu ar fi fost recent contorsionat în câteva poziții nefirești,asta ar fi făcut.

Ajunseră acasă și Sara așteptă să coboare,ca să-i răspundă la întrebare.

-Shamus a pictat portretele celor din Edilean.

-Ce-a făcut?

-I-a pus pe toți,pe cărți.

-Presupun că „toți” înseamnă descendenții fondatorilor Edileanului,nu și noii veniți.

-Nu fii snob cu mine.Sunteți acolo și tu și Tess,inclusiv o mare parte din clientela magazinului meu.Ochii lui Mike se făcură mari.

-Vrei să spui că ar putea fi și portretul lui Mitzi Vandlo,pe cărți?

-Nu m-am gândit la asta,dar este posibil.Mai am un set,în valiză.Te poți uita le ele până-mi fac eu dușul-dacă nu vrei să-mi ții companie,desigur.Sara fâlfâi din gene,spre el.

-Vreau să văd imediat cărțile.Mi-ai fi putut spune aseară cine se află pe cărțile alea.Sara oftă melodramatic.

-Și să-mi stric luna mea de miere de douăsprezece ore? Cum am putut fi atât de egoistă? Mike nu zâmbi,dar îi apăru gropița din obraz.

-Fă-ți dușul,după care mergem după cornuri.

-Cu sau fără semințe de in?

-Du-te!Sara era sub duș când apăru Mike cu cărțile.

-Trebuie să-mi spui cine sunt toți oamenii ăștia.Ridică în sus cărțile,dar Sara nu văzu nimic prin sticla încetoșată.Mike veni mai aproape de duș și Sara se lipi de sticlă.

-Ăsta este domnul Frazier,tatăl lui Shamus.

-Iar taurii ăștia trei sunt frații lui Shamus și ai lui Ariel.

-Draga ta Ariel.Crezi că i-ar plăcea apartamentul ăsta?Sara își ținea ochii înhiși, în timp ce se spăla pe cap.Când se întoarse,Mike era cu ea sub duș,în pielea goală.

-Ai nevoie de ajutor? o întrebă el băgându-și mâinile în părul ei săpunit și masându-i pielea capului.

-Întotdeauna,spuse ea.

CAPITOLUL 22

ÎN TIMP CE MÂNCAU CORNULETE și beau suc de portocale,Mike începu să se gândească dacă ar fi bine ca Sara să știe tot ce descoperise el în Edilean.În primul rând,toate probele ADN ieșiseră negative,deci nu se aflau mai aproape de a o identifica pe Mitzi,decât fuseseră înainte.Se temea că dacă i-ar spune asta Sarei,ar putea-o înspăimânta.

-De ce ești așa de tăcut? îl întrebă ea.

-Pentru că sunt o persoană foarte tăcută.

-Când vrei să mă convingi să fac ceva ce eu nu vreau,devii foarte vorbăreț.

-Ți-a plăcut la sală și ești foarte bună la yoga.

-Categoric,nu! Cu toate fetele alea care-ți făceau ochi dulci.Ce să-mi fi plăcut?

-Te-am văzut lucrând cu Megan și-ți pot spune că ți-a plăcut și că ți-au ieșit la perfecție toate pozițiile.Sara se uită la el peste paharul cu suc.

-Nu mi-ai răspuns la întrebarea mea despre ce te preocupă.Încep să învăț că faci digresiuni când eviți să răspunzi la o întrebare.

-Eu fac digresiuni? Poate că tu ești mai în măsură să-mi explici semnificația acestui cuvânt.Eu nu am avut avantajul unei educații la colegiu,ca tine și Tess, așa că te rog să mă ierți dacă am probleme să țin pasul cu voi două.

-Colegiul nu modifică inteligența unui om.Te gândeai la ceva foarte serios și eu vreau să știu la ce anume,spuse Sara făcând ochii mici spre el.

-Fără digresiuni? spuse el arătând că știa foarte bine ce însemna cuvântul.

-Absolut!Mike își lăsă jos cornul.

-Am aflat anumite lucruri cât am stat în Edilean,pe care nu cred c-ar trebui să le știi.

-De ce nu? Pentru că asta m-ar putea pune în pericol,sau mi-ar putea răni sentimentele?

-Sentimentele,spuse el.

-Pot suporta.

-Sigur?

-Încă n-ai învățat că sunt foarte puternică? Mike își duse mâna la șale.

-Azi dimineață în baie am crezut c-o să mă rupi de mijloc.Sara nu zâmbi.

-Pretinde că sunt una dintre femeile care lucrează în secția voastră și îmi spui ce ai aflat.Iar eu îți promit că n-o să fac palpitații.

-Chiar dacă te sărut pe ceafă?

-Asta este cu totul altceva.Mă poți trata ca și cum aș fi o persoană oarecare?

-Nu,răspunse el repede.

-Bine! spuse Sara la fel de repede.Când se opriră la un magazin de birotică,să cumpere o imprimantă,Mike o întrebă de ce nu-i mai bate cărțile lui Luke.

-Mama.Aveam doar cincisprezece ani când a scris el prima carte și toată vara mi-am petrecut-o cu un computer în poală.Când a terminat cartea,Luke avea deja o jumătate de duzină de idei pentru alte cărți.Eu vroiam să-l ajut,dar mama i-a dat un exemplar din metoda de scris la computer Mavis Beacon și i-a spus să-i lase fata să-și trăiască viața.

-Tu crezi că o să fii și tu ca mama ta,odată și odată?

-Mă rog noaptea să nu.Înapoi în apartament,Sara porni laptopul lui Mike.După ce Mike îi spuse să înceteze să-i acceseze dosarele personale,începu să-i dicteze. Spuse cum a luat contact cu „victima” și cum s-a instalat în același apartament cu ea.Mike se uită la Sara să vadă cum reacționează,dar fața ei era stoică.Se concentra asupra muncii ei.Nu l-a întrerupt până când nu a ajuns la Ferma Merlin.

-Cred c-ar trebui să te referi la atașamentul bunicii tale față de fermă.

-Asta n-are nimic de a face cu cazul.Deci,cum spuneam...

-Eu cred că există o legătură.Bunica ta a vrut ferma,la fel ca și Greg...Ștefan.

-Bunica mea a plecat din Edilean în 1941.Ce se petrece acum nu are nici o legătură cu perioada aceea.

-Sigur,tu știi mai bine,spuse Sara într-un fel care-l atenționa că greșea.Sara reveni cu mâinile pe claviatură.Mike se întoarse în altă parte.De fapt,era de acord cu ea.Chiar dacă nu vedea legătura dintre cele două evenimente,își propusese să se gândească la asta.Dar nu vroia să-i creeze Sarei griji în plus, acum.Continuă cu povestirea și ea nu-l mai întrerupse până când nu ajunse la conversația cu Ariei.

-Ariei știa că se culca cu alte femei și nu mi-a spus?

-Credeam că o să te disociezi de toate astea.

-Nu sunt furioasă pe Greg.El este șarpele care nu-și schimbă caracterul indiferent cde frumos te-ai purta cu el,dar Ariel...Dumnezeule Mare,ce rău crede ea că i-am făcut,ca să mă lase să mă mărit cu un bărbat despre care știa așa ceva?

-Dacă ți-ar fi spus,ai fi crezut?

-Nici un cuvântel.Mike o privi uluit.

-Poate că ea știa asta și de aceea nici nu ți-a spus.Tu i-ai fi spus,dacă ea s-ar fi măritat cu un afemeiat?

-Ah,da! spuse Sara zâmbind.Aș fi alergat la ea cu viteza fulgerului.

Mike scutură din cap.

-Și Colin! Nu pot crede că nici el nu mi-a spus nimic despre Greg. Colin și cu mine am fost întotdeauna prieteni! Când ne întoarcem acasă, o să am o discuție cu Frazierii ăștia.

-Probabil că asta o să-i sperie, spuse Mike cât se poate de serios. Vrei să terminăm, sau nu? Cu cât mai repede trimitem raportul, cu atât mai repede o să fim liberi. Sara își puse mâinile înapoi pe claviatură.

-Mergi mai departe, o bravul meu șef și spune-mi cine altcineva m-a mai trădat. Zâmbind, Mike continuă. Povesti ceea ce aflate dar contura și planul pentru următoarea săptămână. Pentru prima oară, Sara afla ceea ce sperau poliția și Federalii că se va întâmpla. După ce, pe la prânz, terminară raportul, Mike începu să schițeze o hartă a spațiilor în care avea să se desfășoare târgul, dar Sara interveni.

-Barăcile și cursele și jocurile au loc an de an în același loc, așa că știu eu ce și cum.

-Exceptând cortul de ghicitoare al lui Joce.

-Luke îl montează imediat alături de locul unde vinde el plante, adică alături de mine, adică de Baraca Sărutului.

-Ce baracă?! Sara zâmbi șmecherește.

-O să vezi tu.

La unu, hărțile și rapoartele erau gata. Le printară pe printorul cel nou-pe care-l instalase Sara în timp ce Mike se ocupa cu primirea televizorului-și le băgară pe toate într-un plic mare. Mike se întoarse să se uite la Sara. În clipa următoare făceau dragoste, goi, pe canapeaua mare, albă. Mai târziu, întinsă în brațele lui, Sara spuse:

-Ciudat, dar nici măcar nu mă gândesc la sex, apoi mă uit la tine și nu mă mai gândesc decât la asta. Mike o sărută pe frunte.

-Prințesa mea fecioară. Vrei să mergem să înotăm puțin?

-Abia aștept. Mi-am adus un bikini albastru.

-Pariez că Henry falsificatorul o să adore asta! Te și văd pe o bancnotă de o mie de dolari.

-Când o să-mi cunosc vecinii? Mike se îndreptă spre baie și nu se uită la ea.

-Mâine după-amiază trebuie să plecăm.

-Ceea ce nu-i un răspuns la întrebarea mea, spuse Sara în barbă, adunându-și lucrurile. Mike nu-i făcuse nici cea mai mică aluzie că ea se va întoarce vreodată în Fort Lauderdale, că va mai vedea vreodată acest superb apartament.

Mike scoase capul pe ușa băii.

-Dușul de unul singur înseamnă risipă de apă.

-Eu țin cu ecologiștii,spuse Sara și alergă în baie,după el.

-A fost o zi minunată,spuse Sara ghemuindu-se în pat lângă Mike.Era aproape zece seara și trebuiau să se scoale devreme,dar ei nu-i era deloc somn.

-Superbă,spuse Mike.Sara își dădea seama că dispoziția lui Mike era la pământ.

-Mi-a plăcut luna mea de miere.

-Și mie.Nu sunt sigur,dar cred că bunul meu căpitan m-a obligat să vin aici ca să mă împiedice să mă însor cu tine.Sara se întoarse să se uite la el.

-Asta e bine.Se gândea la tine,dar când a văzut că eu nu sunt ca...victimele tale obișnuite,ne-a dat voie să avem timpul nostru.Este un om bun.

-Tu scoți din oameni tot ce e mai bun în ei.

-Ce lucru frumos ai spus.Stăteau acolo tăcuți,în timp ce Mike își plimba degetele în sus și în jos pe spinarea ei.Sara inspiră adânc,să-și dea curaj.Ceea ce vroia ea să-l întrebe ar fi putut să-l facă să se simtă prost.

-Cum erau părinții tăi? Mike nu ezită.

-Buni,iubitori,amuzanți.Sara se ghemui mai mult în el,cu capul pe umărul lui.

-Ți-i amintești?

-Foarte bine.Dar Tess nu și de aceea,de câte ori suntem împreună,îi povestesc despre ei.

-Mi-ar plăcea să aud orice ai vrea să-mi povestești despre ei.

Mike stătu puțin,înainte de a-i răspunde.

-Mama mea era foarte frumoasă.

-Ca și Tess.

-Da,dar altfel.Tess este brunetă,ca tata,pe când mama era blondă,cu ochi albaștri,întunecați.Mike o sărută în creștetul capului.

-Ce fel de lucruri îi plăcea să facă?

-Obișnuia să spună că era cea mai puțin modernă femeie din lume,pentru că nu avea nici un fel de ambiție.După doi ani de colegiu l-a cunoscut pe tata și...Mike ridică din umeri.

-Căsnicie și copii.Mie îmi sună bine.

-Voi două v-ați fi plăcut una pe alta.Îi semeni foarte mult.Obișnuia să ne pregătească prânzuri,când veneam de la școală,avea întotdeauna ceva pregătit în casă,pentru mine.

-Tatăl tău cu ce se ocupa?

-Petrecea patruzeci de ore pe săptămână făcând managing pentru o mare imprimerie,dar în viața lui reală nu-l interesau decât două lucruri: familia și sportul.

-Cred că-ți plăcea asta,spuse Sara.

-Din tot sufletul.Prima mea amintire este cu mine pe bicicleta tatălui meu,în spate-urcând un munte.

-Sună periculos.Sper că nu...Sara se întrerupse.Mamei tale îi plăcea sportul?

Mike chicoti.

-Îl ura.Ea vroia să stea acasă și să se uite la filme vechi.

-Ah,da! Chiar că am fi fost prietene.Mi-aș fi dorit să o cunosc.

Când Mike rămase tăcut,Sara știu că se gândea la ce se întâmplase mai târziu,cu părinții lui murind atât de tineri și cu ei doi dați în custodia bunicii lor furioase.

Mike spuse rar,încetând să o mai mângâie pe spate:

-Niciodată nu am înțeles asta.Mama mea își adora mama iar bunica practic o diviniza pe mama.Bunica era atât de bună cu ea.Vorbeau la telefon aproape în fiecare zi.

-Cum se purta cu tine și cu Tess,când părinții tăi erau în viață?

-Nimeni altcineva nu mai exista pentru bunica în afară de mama mea.Bunica nu ne acorda nici o atenție,mie,lui Tess sau soțului ei.Pentru ea nu exista decât fiica ei.

-Accidentul...

-Aproape că a adus-o într-o stare de nebunie.În ziua aceea cumplită în care s-a schimbat totul,mama o rugase pe bunica să aibă grijă de noi,ceva ce făcea foarte rar,în timp ce ea și tata se duceau să facă cumpărături de Crăciun.

-Ah,Doamne,spuse Sara.

-Da,întocmai.Străzile erau acoperite de polei și mașina lor a patinat,s-aa lovit un parapet și a intrat într-un zid de beton.Au murit pe loc.Bunica aproape că și-a pierdut mințile și ne-a acuzat pe Tess și pe mine,pe pentru accident.Zicea că dacă noi nu ne-am fi născut,ea nu ar fi murit.

În timp ce Mike vorbea-și Sara simțea că nu mai spusese nimănui înainte toate astea-Își freca întruna beregata.Sara îi dădu ușor mâna deoparte și îl sărută pe gât.

-Spune-mi ce s-a întâmplat.Mike inspiră adânc.

-La câteva săptămâni după înmormântare,am rugat-o pe bunica să-mi dea trei dolari pentru școală.Bunica mătura în bucătărie.Nu a spus nimic,dar nu o să uit niciodată privirea plină de ură din ochii ei.S-a uitat în jos la mătură,apoi,în secunda următoare,m-a lovit cu coada măturii peste beregată.Sara își ținu respirația,îngrozită că cineva îi putea face așa ceva unui copil,dar nu spuse nimic,lăsându-l să continue.Mike i-a spus că bunicul era plecat când s-a întâmplat asta,așa că nimeni nu l-a dus la doctor.Când,la o săptămână,s-a întors

bunicul lui acasă,vocea lui Mike era ireversibil afectată.Niciodată nu și-a revenit complet.După aceea,Pru a început să-și reverse toată furia și ostilitatea asupra lui Tess.Iar el a învățat repede să o apere.Ori de câte ori bunica lor se uita la Tess,care nu avea decât cinci ani,gata să-și reverse furia pe fetiță, Mike îi atrăgea atenția asupra lui.La școală, Mike creea întotdeauna probleme.Antrenorul încerca să-l atragă spre sport,dar Mike era prea furios ca să poată juca într-o echipă.În schimb se bătea și își făcea numai dușmani.

Când în sfârșit a terminat liceul și a plecat pe Coasta de Est,a intrat să caște gura într-o sală de box,unde l-a cunoscut pe Frank Thiessen,care avea douăzeci și trei de ani și se gândea să intre în forțele de poliție.Se antrenau împreună și au devenit prieteni atât de buni,încât Frank a așteptat ca Mike să împlinească nouăsprezece ani,ca să se poată înrola împreună.Formau o perche bună,erau atletici amândoi ,amândoi veneau dintr-o copilărie nefericită,dar găsiseră în sfârșit o modalitate de a-și canaliza furia din ei.În timpul liber se antrenau din greu și se angajau în meciuri pe care le câștigau aproape întotdeauna.

Când au primit misiuni sub acoperire,au trebuit să se despartă și Frank s-a mutat în California.

-Mi-ar face plăcere să-l cunosc,spuse Sara în-cercând să-l facă pe Mike să nu-și dea seama de groaza pe care i-o provocase povestirea lui.Îi era rușine că se plângea mereu de familia ei.

-Hei! Accept orice,dar nu mila,spuse Mike.

-Asta-i bine,pentru că de la mine nu primești așa ceva.În plus,ai avut-o întotdeauna pe Tess,care te adoră.De ce n-ai venit niciodată la Edilean,să o vezi?

-Ah,ah.Asta se transformă într-o sesiune de întrebări.Dar am descoperit că nu există decât un mod de a opri asta.Întorcându-se pe o parte,începu să o sărute pe gât.Sara nu își dădea prea bine seama ce se întâmplase,dar simțea că făcuseră un pas înainte.Se gândi că ar trebui să se simtă îndurerată,dacă nu deprimată de ce-i spusese el,dar în schimb se simțea aproape bine pentru că i se destăinuise.Nu era de mirare că Tess era atât de secretoasă cu viața ei.

-O să continuăm să ne gândim,sau o să mă ajuți și tu puțin? Sara nu râse.

-Mike...Îmi pare rău pentru ce ți s-a făcut.

-Mulțumesc,spuse el calm și Sara fu convinsă de sinceritatea lui.

Nu au făcut dragoste.Mike a tras-o spre el,strângând-o cu putere-mai aproape decât îl simțise ea vreodată.

-Ar fi bine să dormim.Sala e dimineața,spuse el.Sara încercă să mârâie,dar nu putu face asta.Adevărul era că el avea dreptate și că ei îi plăcuse de fapt la sală.Îi plăcuse în special să-și petreacă timpul într-un loc în care Mike era atât de bine

cunoscut.În Edilean ea îi știa pe toți,dar aici,soțul ei era cel care cunoștea lumea. Zâmbind la cuvântul soț,adormi.A doua zi dimineața,Mike trebui să o scoale pe Sara,dar nu trebui să-i spună să se îmbrace.

-Vrei să încerci astăzi să faci ceva mușchi?

-Ca să am brațe ca ale tale? Mike își flexă un biceps.

-Nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru asta.

-Ești prea mândru!

-Trebuie să fiu și eu mândru de ceva.Cu mutra asta,fără păr și cu vocea mea, trebuie să lucrez pentru restul care mai rămâne din rămâne.

Sara nu râse la ceea ce era convinsă că era o glumă.

-Eu cred că ai o față frumoasă.

-Nu asta ai spus când m-ai văzut prima oară,dar...mulțumesc.Ești gata?

-Ne așteaptă Megan?

-Nu.Astăzi ești toată numai a mea! Când Mike se uită lasciv la ea și Sara scoase un schelălăit de falsă groază,Mike zâmbi.

-Dacă nu plecăm în clipa asta,o să mă târăști înapoi în pat și sunt deja epuizat de ce mi-ai făcut în ultimele două zile.

-Bietul de tine! spuse Sara grăbindu-se spre ușă.Ce-ar fi să conduc eu?

-Crezi că încap doi oameni în mașina cu care ai venit?

-Nu,mă gândeam să conduc mașina ta.

-Ce umor ai,spuse Mike deschizând portiera din dreapta,peutru ea.

Se certară tot drumul spre sală,dar Sara nu reuși să facă nici o fisură în refuzul lui de a-i conduce mașina.La sală,Mike petrecu treizeci de minute cu ea, arătându-i cum se fac câteva ridicări rudimentare.Sara își spuse că era o mare plictiseală,dar îi plăceau mâinile lui pe umeri și pe șolduri.

După aceea ea se duse să înoate și punându-și brațele pe marginea bazinului, dând alene din picioare,îl urmări lucrând cele patruzeci și cinci de minute.Mike era totul numai sudoare,care-i făcea să strălucească mușchii proeminenți.La vremea când Mike era gata să plece,Sara i-ar fi putut smulge hainele de pe el, acolo,în sala de gimnastică.Mike se uită la ea,nu comentă nimic,dar odată în mașină,spuse:

-Crezi că poți aștepta până ajungem acasă? Brusc,trase mașina în lotul de parcare al unui magazin încă închis,deschise portiera și coborî.

-Ce Dumnezeule...? Sara îl privi deschizând portiera din spate.Se așeză pe bancheta din spate și începu să se descheie la cămașă.

Sara se strecură printre cele două banchete din față,își petrecu brațele pe după gâtul lui și își apăsă gura de a lui.Era fericită că geamurile mașinii lui erau atât

de întunecate încât nu-i putea vedea nimeni de afară. Dar Mike nu mai termina cu descheiatul cămășii! Petrecură dimineața colindând cu mașina prin împrejurimile Fortului Lauderdale, unde Mike îi arată priveliștile, mai ales toate acele iahturi și canale magnifice care îi dăduseră orașului porecla de „*Veneția Americii*.” Sara nu prea reușea să asculte, știind că în după amiaza aceea vor începe călătoria înapoi spre Edilean și ura lucrul acesta. Ea se va afla în mașina lui Joce și el într-a lui, deci nu vor fi niciodată împreună.

Mai rău, când se vor întoarce, va reîncepe toată oroarea aceea. Greg va fi eliberat de unde era ținut de ei și în sfârșit va afla că logodnina lui se măritase cu fratele lui Tess. Sarei i-ar fi plăcut să-i spună că știa totul despre mama lui, despre soția lui și despre faptul că o vroia pe ea doar pentru... pentru ceva ce nimeni nu reușise încă să afle ce anume era.

Dar i se spusese că nu va putea vorbi cu el până când nu va fi găsită mama lui Greg. Speranța era că Greg va fi atât de furios aflând de căsătoria Sarei, încât va începe să facă greșeli. Cum mama lui era creierul familiei, sperau cu toții că furia lui Stefan/Greg împotriva Sarei îl va face să alerge la Mitzi iar el va fi urmărit.

Pentru asta plănuiuse Mike să concureze la jocuri și să atragă atenția asupra lui.

-Vrei să devii o țintă, da? îi spusese Sara. Tu vei sta în calea a tot ce-și dorește Greg.

-Ori tu, ori eu, fetițo, dar cred că eu sunt mai obișnuit decât tine să fiu o țintă.

Sara nu replicase nimic la asta pentru că văzuse cicatricile de pe trupul lui. Văzuse destule filme la televizor ca să știe cum arătau rănilor provocate de gloanțe.

În timp ce se scurgea și ultima zi, Sara devenea tot mai nervoasă. Își făcea griji pentru Mike. Ca soț al ei, și-ar fi putut foarte bine picta o țintă pe frunte.

-Am uitat să-ți spun că Mini-ul lui Joce va fi condus înapoi la Edilean de către un agent, spuse Mike.

-Iar eu o să merg cu tine în mașină?

-Normal. Credeai că o să trebuiască să conduci singură înapoi?

-Nu, spuse ea. Credeam că eu o să conduc mașina ta super iar tu o să poți călători în portbagaj.

-Nu ar fi fost pentru prima oară. Cred că ar trebui să plecăm pe la unu. Ca să ajungem acolo pe la miezul nopții. Dormim câteva ore și mâine suntem gata pentru târg.

-Care nu începe înainte de prânz. Mike îi zâmbi. Când se uită la el, în ochii lui citi temerea.

-Mike,vorbesc serios.Dacă te expui în public la jocurile alea,cineva s-ar putea ascunde undeva ca să te împuște.

-Riscurile...Dar privirea ei îi tăie cuvintele.Se așează pe canapea alături de ea și o trase în brațele lui.

-Am făcut de sute de ori lucrurile astea și încă nu am pierdut.

-Nu trebuie decât o dată și cred că e timpul să încetezi! spuse Sara cu duritate.Ai treizeci și șase de ani,ești aproape de retragere,ai și o proprietate acum și cred c-ar trebui să încetezi să-ți mai riști zilnic viața.

-Satisfacerea permanentă a dorințelor soției mele pare să mă omoare mai repede. Sara se holbă la el.

-Bine,spuse Mike.Îți promit că odată încheiat cazul acesta,o să-mi iau o muncă de birou.Asta te face să te simți mai bine?

-Vreau să stai departe de competițiile din cadrul târgului.Trebuie să stai într-o cameră încuiată,cu trei paznici înarmați care să fie atât de mari încât să-i facă pe frații Frazier să se simtă mici.Ar trebui să...Mike o sărută.

-Ce-ar fi să mergem pe jos,la mare? Poate că o să vedem o țestoasă uriașă depunând ouă.Cum ea îl privi doar,Mike o sărută din nou.

-O să fiu cât se poate de prudent.Îți promit.Haide.Trebuie să ieșim.Vrei să te duc în brațe până la plajă?

-Nu,eu nu...Când Mike o ridică și o aruncă peste umărul lui,Sara nu se putu abține să nu râdă și o clipă uită de toate temerile ei.

La unu și jumătate se aflau în mașina lui Mike,îndreptându-se spre nord,pe 1-95 și circulând cu o viteză mai mare decât cea legală.

-Ai de gând să stai îmbufnată tot drumul? o întrebă el.

-Nu sunt îmbufnată,sunt îngrijorată.

-Asta este meseria mea.Tu ești victima,ai uitat? Voi oamenii intrați în necazuri fără să aveți habar și noi trebuie să vă salvăm.

-Dacă rămâneți în viață.

-Parc-ai fi Tess.

-Deșteaptă femeie!

-Ce zici de puțină muzică? Crezi că asta te-ar mai înveseli?

-Crezi că e cazul să mă gândesc la muzica de la funeraliile tale?

Mike se întinse peste consolă și îi strânse mâna.

-Trebuie să te gândești la altceva.Povestește-mi despre ce făceai tu la liceu.

Aveai note bune? Ce ai studiat la colegiu?

-Sunt convinsă că ai aflat despre toate cursurile pe care le-am urmat și despre

toate calificativele mele.De ce nu-mi spui ce a făcut-o pe bunica ta să plece din Edilean și de ce ura atât de mult familia McDowell?

Sara pusese întrebarea mai mult în glumă și nu crezuse nici o clipă că el îi va răspunde.Acesta era Marele Secret al Bătrânilor din Edilean.

-Pretindea că a fost violată de Alexander McDowell.Sara se uită uluită la el.

-Soțul mătușei Lissie? Violată?

-Asta este povestea bunicii.Și da,acel Alex McDowell.

-Dar el nu a fost urmărit penal,altfel aș fi știut.Dar de fapt bătrânilor le plac secretele.

-Bătrâni? Din felul în care vorbești despre pensionare și despre mine,cred că și eu intru în această categorie.

-De fiecare dată,în cele patru momente când am făcut dragoste cu tine în dimineața asta,mi-am spus,da.Mike este un bărbat bătrân.Mike zâmbi.

-Da?

-Am auzit multe plângeri despre firea ursuză a unchiului Alex dar n-am auzit vreodată să fi fost violent cu femeile.

-Eu nu cred că a fost adevărat.După ce s-a mutat Tess acolo și s-a împrietenit cu lumea,a început și ea să pună întrebări.Sara așteptă mai multe,dar Mike tăcu.Nu-i era ușor să afle că în tot acest timp Tess știa întreaga poveste.

-Spune-mi totul de la început.Mike ezită o clipă.

-Bunica ne-a povestit că într-o după-amiază a anului 1941,mergea cu bicicleta pe drumul vechi din apro-pierea Fermei Merlin.Cineva a aruncat cu ceva în roți și ea a căzut,s-a lovit cu capul de o piatră și a leșinat.Când s-a trezit,Alex McDowell o viola.Și-a pierdut din nou conștiința și când și-a revenit din nou,s-a dus la fermă și Brewster Lang a chemat poliția.

-Și ea l-a identificat pe unchiul Alex drept violatorul ei?

-Da,dar Edi Harcourt a jurat că Alex se afla la ea acasă în ziua aceea așa că acuzațiile au picat.

-Trebuie să fi fost cumplit pentru bunica ta.Să declari un viol și să nu se facă nimic,trebuie să fi fost groaznic.Crezi că domnișoara Edi a mințit?

-Poate,dar nici bunica mea nu era imaginea cinstei.

-Vrei să spui că nu a fost atacată?

-Nu știu.Dar cred că a fost mai mult o dorință a ei ca Alex McDowell să fi fost atacatorul.

-Îi plăcea?

-Când eram mici,ne spunea că Alex o adora,că îi trimitea flori,că îi scria poezii.Părea deci logic ca atunci când ea l-a respins,el să se înfurie suficient ca

să fie violent cu ea. Dar când a venit Tess aici, i s-a spus că de fapt fusese exact invers. Bunica era cea care se ținea după Alex. Oriunde mergea bietul om, hop și ea. Obișnuia să le spună oamenilor că avea întâlnire cu el, când de fapt el încerca să scape de ea. Ne spunea că ea văzuse potențialul din el chiar cu mult înainte de a începe să facă bani.

-Și avea dreptate; Unchiul Alex a făcut milioane, spuse Sara. Înseamnă că în seara aceea când a fost...când a făcut sex, își dorea de fapt să fi fost Alex?

-Asta crede Tess. Dar indiferent care este adevărul, în fiecare an eram supuși cu toții unui doliu mortal, în jurul datei de paisprezece noiembrie.

-Paisprezece noiembrie? întrebă Sara surprinsă.

-Este chiar atât de important pentru tine?

-Ah, dragul meu am uitat să-ți spun ceva.

-Sara, dacă Vandlo...

-Nu, nu el. A...Există posibilitatea ca atacatorul ei să fi purtat un kilt?

Mike se întoarse atât de brusc încât schimbă și direcția mașinii.

-Da! Așa l-a descris. A spus că numai cei din familia McDowell purtau kilturi cu albastru și gri, dar de unde știi tu asta?

-Brewster Lang a făcut-o.

-Ce spui?

-El a fost cel care a atacat-o pe bunica ta.

-Spune-mi tot ce știi. În maxilarul lui Mike tremura un mușchi.

-Să nu îndrăznești să te înfurii pe mine! Dacă-mi povesteai toate astea săptămâna trecută, ți-aș fi putut spune despre domnul Lang.

-Sara...o atenționa el.

-Într-o noapte, pe când erau adolescenți, Luke și Ramsey s-au strecurat în Ferma Merlin. Au spus că văzuseră un foc, dar de fapt ei făceau mereu asta.

-Și ce au văzut? întrebă Mike.

-Domnul Lang purta un kilt vechi și o cămașă mare, albă și dansa împreună cu câinii lui în jurul unui foc uriaș. Luke și Mike spuneau că totul părea foarte sălbatic și primitiv. Era în ziua de paisprezece noiembrie.

-Ești sigură?

-Da, pentru că atunci este ziua de naștere a tatălui meu.

-Și Lang nu i-a văzut?

-Nu, dar probabil că a doua zi a văzut tufele călcate, pentru că de atunci s-a făcut și mai rău cu cei care-i călcau ferma.

-Putea fi o coincidență. Asta a fost mult după 1941 și...

-Face asta în fiecare an, în aceeași zi. Mike se uită la ea.

-În anul următor,de ziua tatălui meu,Luke și Ramsey s-au dus din nou acolo și au putut vedea lumina folcului.Au încercat să se apropie mai mult,dar zona era păzită de câini.Mike,spuse Sara încet,doar nu crezi că domnul Lang celebrează violarea unei femei,nu? Nu poate fi atât de...oribil.

-Vrei să știi adevărul? Eu nu sunt sigur că ea a fost violată.Ea spunea mereu altceva iar faptul că Lang poartă un kilt McDowell mă face să mă îndoiesc și mai mult.Iar el locuia în apropiere și bunica zicea mereu că erau prieteni.Poate că...

-Poate că ce?

-Mă întreb dacă nu cumva ea și Lang au făcut sex în seara aceea iar ea s-a folosit de asta ca să-l blameze pe Alex?

-Nuu!După care Sara rămase tăcută ,o vreme.

-Iar domnul Lang celebrează în fiecare an seara aceea? Mike ridică din umeri.

-Oamenii fac multe lucruri ciudate în intimitatea că-minului lor.Și chiar dacă s-a întâmplat așa cum spunea bunica,mă îndoiesc că Lang a văzut gestul ca pe un viol.Nu uita că bunica mea era semiconștientă și kiltul a făcut-o să creadă că era bărbatul pe care-l iubea ea.Nu cred eu că s-a împotrivit foarte tare.

-Iar dacă a fost așa,poate că domnul Lang nici nu și-a dat seama că ea credea că era altcineva.O vreme Mike tăcu,gândindu-se la toată ura și mânia care emanau din bunica lui-dar care erau orientate împotriva unor victime nevinovate.

-Știi ce încercase bunica mea să convingă poliția să facă? Să-l facă pe Alex McDowell să se însoare cu ea.Le-a povestit chiar și pastorului și membrilor bisericii ce se întâmplase,încercând să-i convingă și pe ei să forțeze căsătoria.

-Bietul unchiul Alex.Nu-i de mirare că era atât de morocănos.Nimeni nu a putut înțelege cum de l-a luat dulcea mătușă Lissie.

-Domnișoara Edi a aranjat totul,spuse Mike.De aceea o și ura bunica atât de mult.Familia lui Lissie era pe cale să o mărite cu nu știu ce tânăr politician în devenire,dar a intervenit mătușă Edi care a pus la cale o răpire.

-Nu-mi pot imagina pe cineva mai puțin potrivit pentru o viață publică,decât mătușă mea Lissie.

-Era ca tine.Nici ție nu-ți place să ai de a face cu străini.

-Nu-i adevărat.Mie îmi place să cunosc oameni noi.Eu...Dar Sara nu mai continuă,văzându-i privirea lui Mike.

-Bine,să zicem că îmi place mai mult să stau în familie.Deci domnișoara Edi l-a salvat pe Alex de pușcărie și i-a dat-o de nevastă pe frumoasa Lissie? Presupun că pentru asta i-a fost el atât de recunoscător,după ce ea a ieșit la pensie.

-Probabil.Lui Tess i-au trebuit ani de săpături ca să scoată la iveală toate informațiile astea.Dar din câte am auzit eu,Alex și Lissie au format o pereche potrivită.Alex era un bărbat sărac dintr-o familie bună,în timp ce familia lui Lissie era proaspăt îmbogățită și provenea de jos.

-Asta explică multe,spuse Sara.Întotdeauna mă minunam de ei,pentru că mătușa Lissie era foarte atentă să se comporte cum trebuie,în timp ce unchiul Alex râgâia la masă.

-Dreptul regilor,spuse Mike.Sara se gândea la tot ce-i spusese el.

-Bunica ta era plină de ură pentru că își imagina că fusese violată de unchiul Alex,care nu a fost câtuși de puțin pedepsit pentru asta.

-Bunica îi ura pe cei din Edilean pentru că nu l-au obligat să se căsătorească cu ea.

-Crezi că oamenii au știut că domnișoara Edi a mințit când i-a oferit acel alibi lui Alex? întrebă Sara.

-Tu ai crescut aici,deci tu ce crezi?

-Au știut.Dar probabil că au știut și faptul că unchiul Alex n-ar fi atacat o femeie.Iar domnișoara Edi credea în mod cert în el.

Sara se minuna câte secrete puteau ține în ei oamenii din Edilean.

-A crezut în el,spuse Mike.Dar răpirea pe care a pus-o la cale i-a supărat pe mulți.Familia lui Lissie a dezmoștenit-o,dar până la urmă festa jucată s-a întors tot împotriva lor.După ce Alex s-a îmbogățit,i-a întreținut pe părinții lui Lissie,la bătrânețe.Mike se uită la Sara.

-Iar până astăzi,nimeni nu a știut cine a violat-o pe bunica mea.Mike o bătu pe Sara pe umăr.Te-ai descurcat bine ca detectiv.

-Sunt atât de bună la asta,încât aș zice că ar trebui să mă lași pe mine să mă ocup de Greg,iar tu să-ți petreci săptămâna viitoare într-o cabană în Montana.

Mike chicoti.

-Știi,da,că toate astea,oricât de interesante ar fi,nu au nici o legătură cu cazul Vandlo?

-Mă întreb dacă acela nu a fost singurul sex pe care l-a făcut domnul Lang în toată viața lui? N-am auzit niciodată cel mai mic zvon că ar fi avut vreo prietenă.Sara se uită intens la Mike.

-Dacă nu s-a protejat...O fi oare domnul Lang bunicul tău? îl întrebă ea cu ochii mari.

-Nu! Mama mea s-a născut la cinci ani după noaptea aceea.Mike scutură din cap.Bunica ne-a povestit cum s-a dus șontâc,șontâc,la fermă,după atac.Lang a chemat poliția și i-a oferit un ceai cu prăjiturile.

Sara se uita la drumul din fața lor și se gândea la ce-i povestise Mike.Când o să se întoarcă acasă,o să trebuiască să-i spună lui Joce,peutru ca ea să treacă totul în biografia pe careo scria despre bunica ei,”domnișoara Edi” Harcourt.

-Ți-e foame? o întrebă Mike.Cred c-am putea opri să mâncăm ceva,după care noi doi o să vorbim despre viața ta...Sara mormăi.

-Pentru asta ai vrut să călătorim împreună?

-Sara,m-ai atins în inima inimii mele,spuse el cu atâta convingere încât o clipă Sara îl crezu.După care îi arse una în umăr.

-Au! Ți-ai pus cam mulți mușchi în dimineața asta.

-Eu cred că tu ar trebui să-mi spui mai multe despre viața ta.

-Nimeni nu încearcă să se căsătorească cu mine ca să obțină ceva ce aș poseda eu,de care să n-am habar.Sara zâmbi.

-Sună atât de complicat încât aproape că are sens.

-Atunci începe să vorbești.

-Masa,mai întâi.

-Ce ai vrea să mănânci și unde ai vrea să fii servită? întrebă el cu cu libidoșenia unui bătrân și Sara râse.Mai târziu,puțin după ora șapte,în timp ce Mike conducea,Sara îi trimise un mesaj lui Joce să-i spună că vor ajunge târziu acasă. Și nu vroia să-i deranjeze cu zgomotul.Joce îi trimise înapoi un mesaj pe care Sara trebui să-l citească de două ori ca să-l înțeleagă.Se uită la Mike cu ochi mari.

-Ce este?

-Nu mi-ai spus că bunica ta a avut o soră mai mică.

-Este prima oară că aud despre așa ceva.

-Nu ți-a pomenit niciodată de ea?

-Niciodată nu mi s-a spus că aș avea o...Ce-ar fi ea pentru mine? Stră-mătușă? Sau Stră-stră-mătușă? Sara o sună pe Joce și îi puse câteva întrebări.

-Joce zice că atunci când vine vorba de mătuși și de unchi,”stră” și „stră-stră” depind de locul de unde vii,dar că de fapt înseamnă același lucru.

În timp ce o asculta pe Joce,sara se uita la Mike și scutura din cap.După ce închise,spuse:

-Nu o să-ți vină să crezi asta,dar Joce a aflat că după ce bunica ta a plecat din Edilean,sora ei mai mică a rămas și s-a măritat aici.

-Mă tem să te întreb cu cine s-a măritat.Sper că noi doi nu suntem veri primari,nu?

-Nuuu,spuse Sara.S-a măritat-ești gata? cu un Frazier.

-Adică uriașii ășia sunt rude cu mine?

-Veri de-al doilea.Mike mormăi.

-Acum e clar că sunt înrudit cu Edileanul.

-Acum ești unul de-al nostru,spuse Sara cu o voce veselă.Stră-mătușa ta a avut un copil,un băiat,care este tatăl lui Ariel.Dar imediat după naștere a fugit la Los Angeles,visând să ajungă star de cinema.Soțul ei a divorțat de ea și după alte șase luni s-a recăsătorit.Cea de a doua lui soție este femeia pe care Frazierii o recunosc drept bunica lor.

-Ce s-a întâmplat cu stră-mătușa mea?

-Joce zice că a murit în LA,dar nu știe unde și când.Lui Mike îi era greu să îngurgiteze toate aceste informații,dar știa că Sara îl urmărea.Se gândi că Tess aflase probabil deapre toate acestea,dar a preferat să nu-i spună.Gândindu-se că aflând de rudele lui din Edilean,Mike ar alege,probabil,să stea departe de orașel.

-Înseamnă că Ariel și cu mine nu ne putem căsători.

-Dar ești deja căsătorit.În vocea Sarei nu se citea nici cea mai vagă urmă de umor.

-Exact,spuse el zâmbind.Ești sigură că noi doi nu suntem rude? Poate veri de gradul șapte,cine știe?

-Joce zice că nu.Luke și cu mine suntem vag înrudiți cu Frazierii,pe linie masculină.Tu ești legat de ei pe linie feminină.

-Ah,da,tot femeile.Apropo,ia-mi haina din spate și caută în buzunar.

Sara se întinse în spate,luă haina și căută în buzunare.Când ajunse la un pătrățel mic,dur,se opri.Orice femeie știa ce era.Scoase încet cutiuța,puse jacheta înapoi pe bancheta din spate,apoi rămase acolo,ținând în mână,fără să o deschidă,cutiuța bleumarin.

-Nu vrei să vezi ce e înăuntru?

Sara scutură din cap în semn că nu.Un inel de logodnă făcea aproape reală căsătoria lor.Dar ea știa că totul nu era decât pentru spectacol.Ea și cu Mike se căsătoriseră sub false premise și niciodată nu discutau despre viitor.Odată cei doi Vandlo vor fi prinși-sau chiar dacă vor scăpa-Mike se va întoarce la Fort Lauderdale și la frumosul lui apartament.Peste câțiva ani,când va părăsi forțele de poliție,se va întoarce,poate,la Edilean.Dar acum...

-Hei! spuse Mike cu blândețe.Ești bine? Am crezut că un inel te va face fericită. Un diamant îl va convinge pe Vandlo că noi doi suntem căsătoriți.

-Da,sigur,spuse Sara absentă.Da,asta ar avea sens.

-Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

-Nimic.Totul este cât se poate de logic.Sara deschise cutiuța și scoase un oftat de

mirare.Nu era un simplu inel dintr-un magazin cu bijuterii.Era un inel conceput de Kim,era Inelul,singurul de pe lumea asta.

-Nu-ți place?

-Ba da...Când...?

-Duminică,acasă la părinții tăi,plănuind nunta,am întrebat-o pe mama ta despre Kim și despre bijuteriile ei.Kim îmi vorbise frumos despre tine și mi-am spus că voi două sunteți prietene.

-Suntem,spuse Sara încet,ținând inelul în sus,în lumina zilei care se stingea. Mike acționa un buton și apăru o lumină pentru citit harta.Inelul era extraordinar de rafinat,cu un diamant mare,alb în mijloc și flancat de alte două mai mici, șlefuite în formă de pară.Montura unică făcea ca diamantele mai mici să se învârtă în jurul pietrei mai mari.

-Mama ta mi-a arătat pagina de Web a lui Kim și am ales inelul direct de acolo, doar că trebuia redimensionat.Mi-a sosit la birou,azi dimineață.Dacă nu-ți place, îl pot returna.

-Nu! aproape că strigă Sara.Vreau să spun că da,îmi place foarte,foarte mult. Creațiile lui Kim sunt minunate,superbe.Sunt...Sara se întrerupse,strângând în mână inelul.Apoi dădu să și-l pună pe deget,dar renunță și i-l dădu lui Mike. Zâmbind,cu volanul într-o mână,Mike îi strecură inelul pe deget.Și fu fericit să vadă că Sara nu-și putea lua ochii de la el.Întorcându-și privirea la drum,spuse:

-Crezi c-ar trebui să-mi schimb numele în Frazier?

-Cred că nu mai poți să fii cu nasul pe sus,când este vorba de Edilean.Ariel zice că familia Frazier are sânge regal în vine.

-Știi,întotdeauna așa am crezut despre mine.Cum Sara nu comentă,Mike se uită la ea.Încă mai studia inelul.

-Te gândești că de acum înainte ar trebui să fii mai amabilă cu mine?

-Nu,dar mă gândeam să sărut anumite părți din trupul tău regal.Mike zâmbi.

-Îmi place cum îți funcționează mintea.

CAPITOLUL 23

-EU NU VREAU SĂ MERG,spuse Mike vorbind ca un copil răzgâiat.lei tu câinii și i-i duci.Ne vedem la Câmpul lui Net.Apropo,a aflat cumva Joce de ce se cheamă așa? Aveți poate și niște strămoși care se chemau Nathaniel?

Sara se holba la el,cu mâinile în șolduri.Azi-noapte ajunseseră în Edilean cu câteva ore mai târziu decât anticipase Mike,peu că Sara nu-l lăsase să conducă atât de repede pe cât vroia el.Fără să se consulte între ei,s-au dus direct la apartamentul Sarei,nu la al lui Tess.Dar când Mike a încercat să deschidă ușa,

a constatat că era blocată.

-Cine naiba a încuiat ușa asta? bombăni el.

Sara îi arătă cum să o împingă puțin în față și să o ridice apoi, ca să o facă să se deschidă.

-Are nevoie de o daltă, spuse Mike cărând bagajele înăuntru.

Erau amândoi atât de oboșiți încât își scoaseră hainele și se prăbușiră pe pat. La cinci, se treziră, se pomeniră goi și câteva secunde mai târziu făceau dragoste.

La șase, Mike plecă la sală dar o lăsă pe Sara să doarmă. Când s-a întors, la opt, Sara făcuse clătite și pregătise fructele. O trezise lătratul câinilor și când se uitase pe fereastră, văzuse legați de un pom doi cățelandri minunați. Știu că erau câinii care urmau să-o fie dați lui Lang. Încercase să adoarmă la loc, dar gândul că avea să-l vadă pe domnul Lang-față-în-față, nu pe ascuns-aproape că îi făcuse rău.

Numai gândul că Mike va fi acolo, cu ea, o ajutase să-și depășească groaza. Mike nu se temea de nimic. Mike era un bărbat care trecuse fără frică prin ploii de gloanțe și el va fi acolo ca să o protejeze. Dar când îi sugeră să meargă împreună cu ea la Ferma Merlin, răapunsul lui Mike a fost nu.

-Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Sara.

-Nu, nu merg. Sunt ocupat. Trebuie să lucrez pentru caz. Poți merge singură.

-Da, ai într-adevăr lucruri de făcut pentru caz. Trebuie să mă protejezi pe mine. Ai uitat? Acum câteva zile siguranța mea era atât de importantă încât ai făcut sacrificiul suprem de a te căsători cu mine.

-Ah, da, dar n-a fost chiar așa de rău, spuse el ridicând dintr-o sprânceană.

-Chiar așa de rău? spuse ea cu calm. Din clipa în care am spus „da”, nu m-am mai ocupat decât de tine. Cum crezi că ți s-au spălat rufe? Cine îți curăță lama din aparat după ce te tunzi ca să ai mereu părul scurt? Cine ți-a despachetat valiza?

-Poate c-ar trebui să angajăm...

-O să mergi cu mine. Eu sunt cea care se teme de bătrânul acela odios și tu trebuie să mă protejezi pe mine. Mike rămase cu capul aplecat asupra clătitelor.

-De gloanțe, da, dar nu de... Sara se așeză în fața lui.

-Ce se întâmplă și eu nu știu? Parcă până acum nu-ți era frică de domnul Lang.

-Hmm, ah, hmmm, bunicul, spuse Mike.

Sara se uită o clipă la el, apoi puse mâna pe BlackBerry.

-O sun pe Tess și o întreb pe ea. Ridicându-și privirea, Mike oftă din rărunchi.

-Nu ți-am spus că bunica obișnuia să corespundeze cu Lang. Nu foarte des, dar măcar o dată, de două ori pe an.

-Și?

-Cum ei îi plăcea să fie compătimită,i-a spus că a avut un copil în urma aceluia viol.

-Dar n-a avut.

-Nu?

-Nu.Deși acum,când am aflat că a avut o soră despre care n-a pomenit niciodată nimic,încep să mă îndoiesc.O să pun pe cineva să facă cercetări.Mike ridică mobilul,dar la privirea Sarei îl puse jos și se uită la ea.Sara nu avea idee ce anume încerca el să-i transmită în tăcere,dar după o clipă,începu să înțeleagă.Dar asta mai era o informație despre care Mike nu-i vorbise nimic până atunci.

-Dacă domnul Lang a fost cu bunica ta atunci,înseamnă că el crede că tu ești nepotul lui.Mike se întoarse la clătite.

-Este comic,nu? spuse Sara.

-Poate pentru tine,dar nu și pentru mine.

-Dumnezeule Mare.Sara nu-și putu reprima râsul.

-Când ai apărut în orașul ăsta,singura ta rudă nu era decât sora ta,iar acum uită-te la tine.Ai o proprietate,ai o soție și ai veri.Atunci de ce să nu adaugi și un bunic?

-Sincer,nu văd ce este atât de amuzant în asta? Până la urmă,câștigă Sara.Mike sugerase ca Luke să-i ducă bătrânului câinii,dar Sara sublinie că era nevoie de cunoștințele și poziția lui Mike,ca să-l poată face pe Lang să dea răspunsurile corecte.

-Răspunsuri la ce? mormăi Mike.

-La întrebarea care este motivul războiului dintre Greg și domnul Lang,spuse Sara.Ai uitat?

-Nu am uitat nimic,în ciuda vârstei mele avansate,pe care tu nu pierzi nici o ocazie să mi-o amintești.Sara ignoră remarca.

-Bine,o să mă duc singură.Mike se uită la ea cu un vag zâmbet pe față.

-Dar am încercat cușca aia mare,pliabilă,și nu intră nici în mașina mea și nici într-a lui Joce,deci va trebui să o folosesc pe a ta.O să mergem cu capota portbagajului ridicată.În regulă,da? Sara clipi nevinovată spre el.

-Camioneta lui Luke,spuse el cu dinții încleștați.

-E în garaj.Luându-și cheile de la mașina lui,Mike spuse:

-Mi-amintesc de vremea când obișnuiam să mă ocup eu de toate.

Când ajunseră la Ferma Merlin și văzu camioneta dlui Lang,Sarei nu îi fu ușor să aibă curaj.Când Mike opri motorul,îi veni să spună că n-o s-o poată face-dar Mike nu-i dădu ocazia.

-Te aștept aici,spuse el.

-Nu.Pe bancheta din spate,câinii începură să schelălăie,dar Mike se întoarse și le aruncă o privire care-i făcu să se așeze la loc,în cușca lor.Auziră trântindu-se o ușă și apăru domnul Lang cu o pușcă în mâini,dar când văzu mașina lui Mike,coborî pușca.Fața lui rotundă se contorsiona într-o expresie care putea fi luată drept zâmbet.

-O să-i spui „bunicule”? îl întrebă Sara.

-Așteaptă să te duc la sală,mormăi el în barbă,coborând din mașină.

-Ești nepotul lui Prudie,spuse domnul Lang cu o voce aspră.

-Întocmai,mormăi Mike deschizând portiera din spate.Scoase cu mare grijă cușca,să nu zgârie pielea de pe banchetă.Sara ocolise mașina ca să stea lângă el și privirea bătrânului când văzu câinii o făcu aproape să-i ierte totul,încercă să uite frica pe care o resimțise de mică-și vru să uite de relațiile lui cu oamenii cu care se intersecta.Mike desfăcu fermoarul,prinse lesele și dădu drumul câinilor.

Erau tineri și energici și vroiau să alerge.

-Ei sunt Baronul și Baroneasa și sunt o pereche neînrudită,deci vor face pui sănătoși,spuse Mike.Sunt vaccinați și la gât au microcipuri care spun că sunt ai tăi.Domnul Lang se aplecă din genunchii lui bătrâni,ca să-i cuprindă pe câini în brațele sale.

-Mulțumesc,spuse el.Sara îl privea cu simpatie.Toată lumea,dintot-deauna,nu știuse cum să stea mai departe de bătrânul vindicativ,așa încât nu s-a gândit niciodată la cât de singur trebuia el să se simtă.

-Ce s-a întâmplat cu ceilalți câini? l-a întrebat ea fără să se gândească,în clipa în care rostise cuvintele.Se aștepta ca Mike să-i arunce o privire prin care să-i spună să tacă,dar el nici măcar nu se întoarse,continuând să țină lesele și uitându-se la fața lui Brewster Lang.Domnul Lang își ridică privirea spre Sara și fericirea de pe chipul lui fu înlocuită de o grimasă.

Mike se interpusse între ea și bătrân,spunând cu voce coborâtă:

-Este soția mea și o vei trata respectuos.Numele ei este Doamna Newland.

-Soție? Te-ai însurat cu o...

-Știu ce ai făcut,așa că poți renunța la ura asta inutilă împotriva celor din familia McDowel.Sara se uită pe după Mike,să vadă expresia bătrânului.Expresie care trecu de la confuzie la șoc,la groază și în final,la încântare.

-Știi? Vocea lui era atât de înceată încât Sara îl auzea greu.Știi că bunica ta și cu mine am fost...am fost iubiți? Și că tu ești...? Probabil că Mike avusese dreptate și domnul Lang își amintea despre cele petrecute în noaptea aceea ca despre o poveste de dragoste.Mike îl întrerupse.

-Există lucruri care n-ar trebui spuse cu voce tare.

Eu sunt polițist și datoria mea este să raportez tot ce aud.Sara știa că după șapte ani orice viol era prescris,dar după spaima de pe chipul domnului Lang se părea că el nu știa acest lucru.De fapt nu văzuse un televizor în casa lui și se îndoia ca omul să fi avut Internet.Se pare că bătrânul nu intra prea mult în contact cu lumea exterioară.Ridicându-se,domnul Lang încuviință din cap.Câinii erau la picioarele lui și păreau deja să știe cine era stăpânul lor.

-Am să-ți pun niște întrebări,spuse Mike dându-i lesele și luând pușca de unde fusese părăsită,pe jos.Domnul Lang luă lesele,le petrecu în jurul mâinilor și o porni spre casă.Ca șef,el mergea în față,nu câinii.

Când ajunseră,domnul Lang deschise ușa pentru Mike,care însă rămase locului, uitându-se la el.Împotriva inimii,bătrânul se dădu înapoi și o lăsă pe Sara să intre prima,apoi pe Mike,el rămânând afară să se ocupe de câini.

Sara și Mike intrară în living și se așezară pe canapeaua veche.

-Ai uitat să-mi spui despre ce să nu vorbesc,șopti ea.

-Spune tot ce vrei.Bătrânul ăsta o să moară înainte de a ne da nouă informațiile.

N-o să împrăștie vestea că suntem căsătoriți.Peste câteva minute apăru și domnul Lang,în mână cu o tavă plină cu ceșcuțe și farfurioare assortate și cu prăjiturele.Ochii Sarei se făcură mari recunoscând mo-delul serviciului ca unul pe care-l văzuse într-un muzeu.Turnă ceai în ceea ce părea a fi o ceșcuță veche de o sută de ani,delicată ca o aripă de fluture și i-o întinse lui Mike.

Mike îi făcu un semn spre Sara și cu o grimasă-un pas înapoi față de rânjetul lui-domnul Lang îi înmână ei prima ceșcuță.Sara sorbi o gură.

-Iasomie? Domnul Lang ridică doar din umeri.Se uita numai la Mike și ochii lui mari păreau gata să se topească.

-Soția mea ți-a pus o întrebare.

-Da,iasomie.Cultivată de mine.

-Mamei mele i-ar plăcea să comercializeze așa ceva.Niciodată nu am băut ceva mai bun.Domnul Lang mormăi:

-Mama ta transformă orice în bani.Când Mike dădu să spună ceva,Sara îl înghionti ușor cu umărul.

-De fapt,ăsta este adevărul.Domnule Lang,presu-pun că acesta este motivul pentru care dumneata și cu mine suntem doi dintre oamenii cei mai săraci din orașul ăsta.Lang se uită la Sara cu ochi inexpresivi.

-Dar tu o să faci bani cu magazinul ăla al tău.

-Nu și dacă Greg o să ajungă acolo unde merită,spuse Sara luând o prăjiturică.În ea se aflau mici bobite închise la culoare.Mike interveni:

-Dacă astea sunt cu marijuana...atunci eu...

-Este lavandă! spuse Sara.O recunosc după gust și după miros.Dacă ar ști mama că faci așa ceva...

-Ar veni după rețetă,spuse el holbându-se la Sara.

-Fii liniștit.N-o să-i spun.Știai că Mike este acum proprietarul Fermei Merlin?

Mike se uita prin cameră cu ochi de constructor.Primul lucru care trebuia făcut era să inspecteze casa de carii și de termite,dar poate că Ramsey făcuse deja asta.Tot lemnul care urma să fie înlocuit va trebui să vină de la o companie specializată în restaurări.Și unde vor pune televizorul,în camera asta? Căminul nu era plasat în centru și lângă el se vedea o debara în perete.Se puteau monta fire pentru cablu și stereo?

-Ce-ai spus? o întrebă Mike pe Sara care se holba la el.

-I-am spus lui Lang că ferma este acum a ta.Chipul bătrânului trăda uluiala.

-O să locuiești aici? Cu mine? Lang arăta ca și cum ar fi văzut raiul pe pământ.

-Nu.Mai am câțiva ani până la pensie,timp în care o să locuiesc în Florida de Sud.Spune-mi tot ce știi despre Greg Anders și nu uita nimic.

-Este un om foarte rău.Lang îi aruncă o privire Sarei,apoi se întoarce la Mike.

-Lui Anders îi plac femeile.

-Știm toate astea.Vocea lui Mike era dură,vorbea repede și Sara își imaginează că așa vorbea de obicei cu delincvenții lui.Dar domnului Lang se pare că nu-i păsa.Se uita cu admirație la Mike-și Sara era convinsă că bătrânul își imaginează că se uită la nepotul lui.

-Spune-ne ce nu știm.De ce ai pus toate capcanele alea?

Domnul Lang clipi surprins spre Mike.

-Știi de ele? Mike se încruntă.

-Era aproape să fiu lovit de vreo două săgeți iar harnașamentul ăla din șură a fost cât pe ce să cadă peste soția mea.Lang căscă gura.

-Ești ca mine.Umblu prin diferite locuri și nimeni nu știe că am fost pe acolo.

-Nu sunt câtuși de puțin ca tine.Ce vreau eu să știu este de ce îți dorește Greg Anders ferma Merlin.În ochii bătrânului se aprinse p scânteie.Doar o frac-țiune de secundă,dar Mike o văzu.Bătrânul ascundea ceva.

-Ce ai văzut,în spionajele tale? Lang se aplecă spre Mike,peste tava cu ceai de pe măsută și spuse în șoaptă-ca să nu fie auzit de Sara:

-Când este cu femei,le fură,dar ele habar n-au.

-Și cum reușește asta?

-Le scotocește în genți și în mașină.Nici una dintre ele nu locuiește în Edilean, așa că nu știu ce face el în casele lor.Lang oftă.

-Dar o femeie își dă seama dacă-i lipsește ceva din poșetă și nici una nu a

reclamat ceva,la magazin,interveni Sara.

-Vandlo căuta informații,nu lucruri,spuse Mike peste umăr.

-Te-a văzut vreodată urmărindu-l? i se adresă el din nou lui Lang.

Lang se încruntă.

-Nu mai sunt atât de bun ca pe vremuri.Nu mă mai pot mișca atât de repede.

-Deci tu îl spionai,l-ai văzut cotrobăind prin lucrurile femeilor și el te-a prins.Și?

Lang își făcu gura punga.

-A venit aici și m-a amenințat că-mi omoară câinii,dacă vorbesc,i-am spus că eu nu spun niciodată nimic,nimănui.

-Asta așa este.Ești foarte priceput în a tăinui secrete,interveni Sara.

Lang o privi ca și cum ar fi încercat să înțeleagă dacă ea îi făcuse un compliment sau fusese ironică.Sara îi zâmbi.

-Mai ai prăjiturile? Lang o privi îndelung,ca și cum ar fi vrut să o descifreze.

-Am câteva,cu ma...

-Ți-am spus,fără marijuana...începu Mike,dar Sara îi puse mâna pe braț.

-Cu măcriș-de-baltă? Cu flori sau cu păstăi?

-Cu flori,firește.Lang nu părea să-i aprecieze prea mult cunoștințele ei de grădinărit.

-Păstăile le pun la murat.

-Ai întâmplător așa ceva? Dl Lang se sculă și se duse la bucătărie.

-Ai scăpat de el.Ce vroiai să-mi spui? o întrebă Mike.

-Te-ai uitat bine la setul ăsta de ceai? Este din secolul optsprezece.Și astea sunt rețete vechi,l-am scotocit metodic casa și nu am văzut serviciul ăsta,nu?

Mike o sărută zâmbind pe obraz.

-Ești un bun detectiv.Poate că totuși există ceva aici.O să-i spun lui Vandlo că ferma e a mea.Ăsta e încă un motiv să scape de mine.

În timp ce spunea asta,îi ținea Sarei mâna,să o liniștească.

-Mike!,spuse Sara exasperată.Nu asta vroiam eu să spun.Mă gândeam că noi doi am putea căuta și...

-Șșt.Vine.Lang se așeză,cu o cutie roșie,metalică în mână și Sara o recunoscuse din reviste.Era o cutie pentru dulciuri din anii 1920,în stare perfectă și valoroasă pentru un colecționar.Înăuntru se aflau fursecuri proaspete,cu flori frumoase de măcriș-de-baltă băgate în ele când erau calde,încă.

Sara luă una,dar Mike le ignoră.Sara mușcă din fursec.Delicios.

-Dacă ai vinde dintr-astea la baraca lui Luke,la târg,întrevăd un profit de sută la sută.

-Fără chirie,fără comision?

-Fără nimic.De fapt,dacă ai vrea să folosești bu-cătăria cea nouă a soției lui Luke,ca să le coci,Joce te-ar ajuta.

-Nu crezi c-ar trebui să o întreb pe ea,mai întâi? Sara dădu din umeri.

-Joce e atât de plictisită încât ar colabora și cu diavolul.Scuze,domnule Lang,fără apropouri.Bătrânul și Mike se uitau la Sara cu aceeași cons-ternare în ochi.

-Da,exact,să revenim la Greg,spuse Sara lăsându-se pe canapea,cu două prăjiturile în mână.Avea ea un motiv să-l convingă pe Lang să se ducă acasă la Joce.Dacă tot o să se învârtă prin târg,Sara îl vroia legat de Joce.Mike spusese că nu exista nici un pericol pentru Joce,chiar dacă ținea în mână cărțile de tarot,dar Sara nu era sigură.În plus,domnului Lang se pricepea mai bine la spionaj decât toți agenții ăia federali ai lui Mike,luați la un loc.Sara mușcă dintr-o prăjiturică.

-Ah,stai! Ai folosit și ștevie?

-Cultivată de mine.Sara confirmă din cap.

-Visurile erotice ale mamei mele s-au adevărit.În regulă,am terminat.

Dându-și ochii peste cap,Mike se uită înapoi la Lang.

-L-ai văzut vreodată pe Anders cu o femeie mai în vârstă,cam de cincizeci de ani? Are un nas proeminent.

Lang se strâmbă ca un puștan obscen.

-L-am văzut cu două,în același timp.Una în vârstă și alta,tânără.Împreună.Lang se uită la Sara,dar ea continua să studieze prăjiturică.

-Uită-te la mine,nu la nevasta mea.Vrei să spui că Anders ți-a omorât câinii doar ca tu să nu spui ce știi? Cum domnul Lang tăcea,interveni Sara.

-Nu vreau să dau cu barda,dar presupunerea mea este că Greg te-a pedepsit,omorându-ți câinii că i-ai suflat ceva șerifului,da? Lang își studia mâinile.

Mike se lăsă pe canapea,cu fața un adevărat studiu al exasperării.

-Vrei să spui că aveți un șerif în satul ăsta de un singur cal? Iar tu i-ai spus despre hoțiile lui Anders?

Lang ridică din umeri,dar nu se uită în sus.Mike se întoarse spre Sara.

-De ce nu mi-a spus nimic despre existența unor forțe polițienești în orașelul vostru? Eu credeam că locul ăsta ține de jurisdicția din Williamsburg.

-Mai mult sau mai puțin și există și un șerif regional.Dar noi avem proprii noștri oameni de ordine.Nu sunt plătiți,deci cei din afară nu-i recunosc ca atare.

Mike așteptă,dar nici Sara și nici Lang nu mai spuseră nimic.

-Îmi spune și mie cineva cine se ocupă cu „acest fel” de poliție? Sara zâmbi.

-Ghici.

-Sara,nu...Mike oftă.Verii mei Frazier...

-Ce deștept poți să fii uneori.Mike își trecu mâna peste față,apoi se uită la Lang.

-I-ai spus șerifului voluntar că Anders se culcă cu jumătate din femeile din regiune,mai ales cu cele măritate și că subtilizează informații de la ele.Le mai și șantaja? Lang dădu din nou din umeri.

-Nu știu.Dar nu e corect să furi.

-Dar nici să spionezi oamenii,izbucni Mike,apoi se calmă.Presupun că șeriful a stat de vorbă cu Anders,după care câinii tăi au fost...

-Otrăviți,spuse Lang.

-Dar cu asta nu s-a terminat,pentru că după aceea ai început să pui capcane peste tot.Dacă le-ai fi pus înainte,câinii tăi ar mai fi trăit și acum.Domnul Lang încuviință din cap apoi spuse calm:

-Eu cred că a făcut asta special.

-Ce vrei să spui? îl întrebă Mike.

-Eu cred că Anders vroia ca eu să-l văd,vroia ca eu să mă duc la Frazier.A vrut să-mi omoare câinii.Vocea parcă i se sugrumase.

-Ceea ce înseamnă că adevărata țintă ești tu,spuse Mike.Ești cunoscut că-ți întâmpini musafirii cu pușca,decă există ceva aici,ceva ce-și dorește Anders? Din nou străfulgerarea aceea în ochii bătrânului.

-Ce ascunzi? îl întrebă Mike repede,dar Lang tăcu.

-Argint din timpul Războiului Civil? Alte porțelanuri ca acesta? întrebă Sara.

-Nu.Și oricum,astea nu-mi aparțin Ele aparțin...Lang se uită la Mike,cu ochii plini de dragoste....Aparțin nepotului lui Prudence.

-Toate astea fac și mai mult o țintă din tine,spuse Sara încet,uitându-se la Mike. Dacă ceea ce vrea Greg se află aici,când o să audă că ferma este a ta,o să...o să...

-Bine! spuse Mike.Băgă mâna în buzunarul de la cămașă,scoase de acolo o fotografie și i-o întinse lui Lang.Era fotografia lui Mitzi Vandlo,făcută pe vremea când era adolescentă,dar îmbătrânită cu ajutorul calculatorului.

-Ai văzut-o pe femeia asta? Lang abia dacă se uită la ea.

-Nu.

-Mai uită-te o dată. Lang luă în silă fotografia,apoi se uită la Mike.

-Nu.

-Ești sigur?

-Eu mi-amintesc chipurile.N-am văzut-o niciodată.Mike puse fotografia înapoi în buzunar.

-La sfârșitul acestei săptămâni are loc Târgul Fermierilor.Vreau să umbli peste tot,să spionezi oamenii și să-mi spui ce vezi.

-În orașul ăsta sunt oameni murdari.Se culcă tot timpul unii cu alții,spuse Lang fără ocolișuri.

-Și lucrurile pe care le faci tu pe ascuns sunt la fel de urâte,spuse Mike uitându-se la ceas.Vreau să desființezi toate capcanele pe care le-ai montat.Nu uita nici una.Și dă-i foc lui Mary Jane.

-Eu cred c-ar fi mai bine să o îngropi,ca să nu arate ca-n filmul Salvând-o pe Grace.Nu vrem să-l vedem pe Colin dansând în jurul focului,în pielea goală.

Mike o privi ca și cum ar fi fost nebună,dar pe chipul lui Lang se așternu ceva ce putea trece drept zâmbet.Sara nu spuse nimic,dar pricepu că bătrânul văzuse filmulețul.N-o fi având el televizor,dar poate că are pe undeva un DVD player.

Se întrebă în sinea ei dacă văzuse cumva Nebunul? Și probabil că era înnebunit după Dexter.

-Trebuie să mergem,spuse Mike ridicându-se și uitându-se în jos la Lang.

-Nu uita să-mi spui tot ce vezi.

Își petrecu mâna pe după talia Sarei și o conduse la ușă.Lang ieși împreună cu ei,dar se opri la câini.Sara își imaginează că nu trebuia să vadă că Mike îi strecurase dlui Lang câteva hârtii de o sută de dolari,vreo cinci,spunându-i din nou să scape de capcane.După ce-i deschise Sarei portiera,Mike se duse la portbagaj.Se aflau acolo vreo șase saci de peste douăzeci de kilograme,cu mâncare pentru câini.

-Sunt ale tale,dar nu ți le dau până când nu desființezi capcanele.Fă-o astăzi,îi strigă el lui Lang.Sara îl văzu pe Lang încuviințând din cap și Mike porni mașina.

-Nu ți-a fost deloc frică să-l vizitezi pe bătrân? nu?

-De ce să-mi fi fost frică?

Sara îi studie profilul până când Mike începu să zâmbească.

-Sara,draga mea,am văzut cât de mult îți place să ai grijă de oameni, așa că te las să ai grijă de mine.O clipă Sara nu pricepu.Când Mike spusese că nu vrea să o însoțească la domnul Lang,fusese cât se poate de convingător-dar de fapt mințise.Și brusc,înțelese cum a putu lucra sub acoperire,atâția ani.

-Ai aflat ce vrei să știi?

-Absolut nimic,dar m-a făcut să mă gândesc la câte ceva.Încă de mic,Vandlo a fost antrenat să citească pe chipurile oamenilor.Iar lui nu i-a trebuit decât să vadă cum ochii tăi devin visători de câte ori venea vorba despre ferma asta dărăpănată și normal că a început să spună că o va cumpăra pentru tine.

Știi,Sara,încep să cred că că Vandlo poate chiar a vrut să cumpere bătrâna fermă doar ca să-ți facă ție plăcere.

-Nu.Asta ar fi implicat că mă iubea,dar niciodată nu mi-a dat măcar de înțeles

asta,spuse Sara încet.

-Mare prost.Mike se întinse să o ia de mână.Sara era convinsă că el mințea acum-ca să-i distragă atenția de la domnul Lang.Aflase multe,dar nu vroia să i le spună și ei.

-Deci ce-ar fi să ne luăm niște sendviciuri,să mergem acasă și să le mâncăm fiecare pe burta celuilalt,înainte de a pleca la târg?

-Nu cred c-am auzit vreodată un plan mai bun,spuse Sara.

Dar în drum spre casă,când lui Mike îi sună telefonul,spuse câteva cuvinte și-l închise.

-Ștefan Vandlo a fost pus în libertate.

CAPITOLUL 24

LA VREMEA CÂND cumpăraseră sendviciurile,în drum spre Conacul Edilean și după ce Mike făcuse o carafă cu ceai verde-el refuza băuturile carbo gazoase-mintea lor era la cu totul altceva decât mâncatul pe burtă.Sara nu se putea gândi decât că Asta a fost să fie.Era doar o chestiune de timp până când va începe „acțiunea”,în următoarele zile,ea și Mike vor avea puțin timp numai pentru ei.Mike îi spusese că cel puțin doisprezece polițiști vor veni la Edilean,peu târg.Vor lucra sub acoperire,ceea ce însemna că orice cuplu sau grupuri de bărbați și femei aparent flirtând unii cu alții ar putea fi polițiști bine înarmați.

Veștile serioase anulară planul lor inițial.Amândoi luaseră aceleași sendviciuri: carne slabă și vegetale.Sara renunțase la salata ei de ton pentru că era îmbibată în maioneză.

-Cred c-ar trebui să trecem împreună în revistă niște lucruri,îi spusese Mike peste masă.Reitera ideea că la târg vor trebui să se comporte ca un cuplu normal,ținându-se mult de mână,glumind,râzând împreună.Ideea era de a-i șoca pe localnici,făcându-i să înceapă să discute.Trebuia pregătit terenul pentru sosirea lui Ștefan Vandlo,când Sara îi va spune lui-și orașului-că ea și Mike erau căsătoriți.Când văzu că ceea ce spunea o sperie pe Sara,Mike încercă să o distragă povestind,u-i ceva dintr-un dosar pe care-l citise.Se spunea că atunci când soțul lui Mitzi a aflat că a fost atras într-o cursă,căsătorindu-se cu o femeie urâtă,nu a putut consuma mariajul.Dar tânăra lui soție a rămas totuși însărcinată iar bătrânul soț era prea mândru ca să spună că nu se atinsese niciodată de ea.

Când s-a născut băiatul care semăna perfect cu un anume tânăr frumos,un renumit hoț de buzunare,nimeni n-a spus nimic,dar după șase zile tânărul a fost găsit mort.Mulți ani mai târziu,când soțul a decis să-și lase toată averea fiului lui

prost și crud, dintr-o primă căsnicie, soțul lui Mitzi a fost găsit mort la piciorul scării, în cap cu găuri provocate de un obiect contondent.

Când Mike își termină povestea, reveni la ideea de a se folosi de jocurile din cadrul târgului pentru a atrage atenția asupra lui-și asta o făcu pe Sara să se gândească la ce se va întâmpla după ce totul se va fi terminat.

Când îi vor lua pe Greg și pe mama lui, cu cătușe la mâini, Mike va pleca împreună cu ei iar eu nu o să-l mai văd niciodată, își spuse Sara.

Se strădui să se calmeze. El nu o mințise. De la bun început i-a spus că se însoară cu ea pentru caz. Îi spusese chiar că pot divorța după încheierea cazului. Și până acum nu i-a spus niciodată că o iubește. Și nici nu a...

-Sara?

-Iartă-mă, îmi mergea mintea aiurea.

-Mai vrei puțin ceai?

Sara își ridică paharul gol și Mike i-l umplu. "Pentru ultima oară" își spuse ea. Peste câteva zile ar putea fi ca și cum nu s-ar fi cunoscut niciodată. Relația lor aprinsă se va termina și fiecare se va întoarce la locul lui. Se văzu singură în apartamentul ei micuț, cu o sută de rochii în poală. Poate că ar urma câteva cursuri, pentru împrăștierea memoriei și își va lua o slujbă de conservator de muzeu, la Williamsburg.

Se uită peste masă, la Mike. Când intraseră, Mike își scosese cămașa albă ca neaua, pantofii și șosetele. Nu mai avea pe el decât pantalonii perfect călcați și cureaua cu cataramă aurie. Ea îi călcăse pantalonii în dimineața asta, la Fort Lauderdale și ea îi alesese cureaua. Barba crescută era foarte neagră și Sara știa că nu se bărbierise înainte de a merge la domnul Lang, pentru că fusese ocupat să facă dragoste cu ea. Cât despre ea, își scosese rochia și rămăsese în furoul ei favorit, bleu. Vroia să întindă mâna și să-l atingă, dar nu o făcu. Mike îi povestea despre camerele de luat vederi care fuseseră instalate în cortul ghicitoareii, dar era convinsă că era îngrijorat de ceva. Spera că era ceva legat de caz și că nu se gândea cum să-i spună mai delicat că era și ea doar o altă victimă pe care o salvase.

-Poți ține minte toate astea? o întrebă Mike. Sara nu ascultase, dar le mai auzise și altădată.

-Să nu spun nimănui că suntem căsătoriți. Trebuie să pice ca o bombă, când o să-i spun lui Greg.

-Și?

-Asta va trebui să se petreacă într-un spațiu deschis. Pentru efect, o să-l șochez spunându-i că am fugit cu un alt bărbat, chiar înainte de nuntă.

La tonul ei sarcastic, Mike ridică o sprânceană.

-Am auzit că soția lui și-a făcut un lifting facial și arată bine.

-Drăguț, spuse Sara curățând masa.

-Mama ta mi-a dat un mesaj spunându-mi că trebuie să mă duc la ea, ca să mă costumeze. Sara stătea la chiuvetă, cu spatele la el.

-În kilt. Aproape toți bărbații vor fi în kilt, până și tatăl meu, care urăște costumațiile. Luke o să... Dar o înecă plânsul înainte să-și termine fraza. În aceeași clipă, Mike o luă în brațe și Sara își îngropa fața în pielea caldă a umărului lui, plângând în continuare. Mike o luă pe sus, o duse în dormitor, o așeză pe pat și se întinse lângă ea, ținând-o îmbrățișată.

-Nu știu ce se întâmplă cu mine, spuse ea. Mike îi dădu o batisă de hârtie și o mângâie pe păr.

-Este normal să îți fie frică. Aș fi vrut să nu trebuiască să faci asta, dar trebuie să-l surprindem pe Vandlo și numai tu o poți face. Din clipa în care îi vei spune că planul lui a eșuat, noi o să fim atât de aproape de el, încât...

-Nu e asta, spuse Sara. Își plimbă mâna peste pieptul lui gol, cu degetele în părul negru. Vor mai fi vreodată împreună, ca acum? Cine o va mai obliga să meargă la sală? Cine o va mai ține în brațe, când o să plângă? Și cine o va mai face să râdă?

-Atunci ce este? Poți să-mi spui. Dar ea nu putea. Mândria și teama de o nouă respingere nu-i permiteau să-i spună ce o preocupa.

Rămaseră o vreme întinși, în tăcere. Sara știa că ar trebui să se scoale, să se pregătească să meargă la târg. Mike va trebui să-și pună un kilt și știa că asta îi va face să râdă copios. Iar Sara avea o rochie lungă, cu aer medieval și precis că Luke a păstrat pentru ea o coroniță din flori de câmp. Abia aștepta totul, dar în clipa asta nu se putea îndura să se despartă de Mike. Ridicându-i mâna stângă, se uită la inelele ei. Sara se întoarse pe spate, cu trupul lipit de al lui. Simțea pe picioarele goale textura pantalonilor lui. Din nou acel „pentru ultima oară”, îi răsună în minte.

-Arată bine pe mâna ta, spuse Mike.

-Sunt cele mai frumoase inele din lumea asta.

-Totul s-a petrecut într-o grabă atât de mare când am ales inelul cu diamant, încât n-am fost sigur că era cel care trebuia.

-Mama nu te-a ajutat?

-Nu. Stătea lângă computer și se apleca asupra mea ca o pasăre asupra prăzii. Nu cred că m-a făcut vreodată cineva mai nervos decât mă face mama ta.

-Nici eu.

-Când am spus că vroiam inelul ăsta, m-a sărutat pe obraz.

Mi s-a părut chiar că avea lacrimi în ochi.

-Știa că o să-mi placă,de aceea.Kim face niște inele moderne care nu-mi plac.

-Le-am văzut,dar nu te puteam vedea pe tine purtându-le.E bună măsura? Crezi că le poți scoate ușor? Degetele Sarei se strânseseră și își duse mâna la spate.

-N-o să le scot.Niciodată.Mike se întoarse să se uite la ea.

-Trebuie.Dacă lumea din Edilean le vede înainte de sosirea aici a lui Ștefan,o să înceapă să vorbească.O să audă Mitzi care l-ar putea suna ca să-l prevină.Oricât de mult am vrea,din păcate nu reușim să le ascultăm mobilele alea „de unică folosință”,ale lor.

-Eu cred că o să trebuiască să te gândești la o soluție de a le masca,peutru că eu nu le scot.O spusese pe tonul acela decis al ei,făcându-l să știe că oricât ar încerca,tot nu va câștiga.Dar Mike nu protestă.Rămase doar întins acolo,cu brațul sub umerii ei.

-Eu,ah...Vroiam să discut ceva cu tine,spuse el într-un târziu.

Acum este,iși spuse Sara și trupul îi deveni rigid.

-Cum termin cazul ăsta,adică după prinderea familiei Vandlo,trebuie să mă întorc la Fort Lauderdale.Mă așteaptă alte trei cazuri și trebuie să mă ocup de ele.Nu Vandlo sunt adevărata mea problemă.Am cerut să lucrez la cazul ăsta doar pentru că am o soră aici și...Mike nu-și termină fraza.

-Și ce? întrebă Sara abia șoptit.

-Eram efectiv furios că-mi arseseră apartamentul dar totul a ieșit cum nu se putea mai bine,nu? Locul ăsta pe care mi l-a dat căpitanul meu e frumos,da?

-Este minunat.

-Poate că e totuși puțin cam mare,spuse el.

-Mare,mare,răspunse ea.Mike tăcu o vreme iar Sara abia dacă mai respira.În sfârșit,Mike spuse:

-Sara,eu știu că viața ta este aici,în orașul ăsta și toți prietenii și toate rudele tale sunt aici,dar...

-Și ale tale.

-Ale mele,ce?

-Toate rudele tale sunt aici.Iar tu și Luke pareți să vă înțelegeți grozav.Și cred că o să-ți placă și Ramsey.

-Da,dar nu asta vroiam eu să spun.Eu pot trăi oriunde.Dar tu nu ai trăit decât în orașelul ăsta,așa că ar putea fi prea mult pentru tine să pleci de aici.

Încet,Sara începea să înțeleagă ce-i spunea el.

-Crezi că n-aș suporta să plec departe de mama mea care-și închipuie că e datoria ei să-mi spună cum să trăiesc? Că nu mă pot despărți de rudele mele

băgăcioase care țâțâie spre mine crezând că bărbatul cu care m-am întâlnit vreme de patru ani m-a părăsit? Să plec departe de mila lor că am căzut în plasa unui bărbat pe care nimeni nu-l poate suferi? Asta mă întrebi?

Sara îi putea simți zâmbetul.

-De fapt, exact la asta mă gândeam. Știu că noi doi nu ne cunoaștem prea bine, dar abia dacă ne-am certat și se pare că suntem amânoi de acord în majoritatea cazurilor.

-Exceptând mâncarea și dreptul de a sta întinsă trei ore la televizor, fără a face nici cel mai mic exercițiu. Și... Când Mike râse, Sara își mută mâna pe pieptul lui tare, plat. Îi putea simți mușchii. Întorcându-se pe o parte, Mike își sprijini capul în mână.

-Dar cădem de acord în chestiunile fundamentale.

-Cum ar fi că tu crezi că eu ar trebui să fac exact ce spui tu, în fiecare clipă din zi? Întrebă ea cu inocență.

-Mă gândeam la lucrurile importante, cum ar fi muzica.

-Ție îți place opera și mie... Se întrerupse pentru că el o sărută și ea își petrecu brațele pe după gâtul lui. Mike se trase ca să o privească.

-Vrei să te întorci cu mine la Fort Lauderdale, ca să vedem dacă reușim să facem să meargă căsnicia asta?

-Da. Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Sara. Mike o sărută din nou, dar într-un fel în care nu o mai sărutase niciodată. Din prima clipă, între ei fusese o mare pasiune. Făceau sex pe orice suprafață convenabilă și în orice poziție pe care o reușeau trupul flexibil al Sarei și mușchii lui Mike.

Dar acest sărut era altfel. Era în el ceva dincolo de pasiune. Era o sete, un dor pentru ceva mult mai mult decât își oferiseră unul altuia până atunci. Cu toate că Sara era înconjurată de oameni care o cunoșteau și cu toate cuceririle lui Mike, în esență erau doi oameni singuri. Care se agățau acum unul de celălalt.

Mike se retrase din sărutul tandru. Trupul lui era jumătate peste al ei și îi dădea cu mâinile părul pe spate, privindu-i chipul ca și cum ar fi vrut să-i memoreze trăsăturile. Sara își ținu respirația. Avea el oare de gând să-i spună acele două cuvinte magice pe care își dorea atât de mult să le audă?

-Știi, Sara...

-Da? șopti ea, ținându-și respirația, în așteptare.

-Urăsc vesela aia pe care ai luat-o.

-Ce?! Mike se întoarse înapoi pe spate.

-Vesela aia cu flori, nu o suport. Sara se urcă jumătate pe el.

-Vesela aia este Villeroy and Boch și este grozavă. Îl sărută pe gât.

Mike își descheie cureaua de la pantaloni.

-Nu-mi pasă ce sunt. Tot nu-mi plac. Mike o îndepărtă o clipă de el.

-O să primim cadouri de nuntă?

-Bineînțeles. Fiecare din orașul ăsta o să...

-Din orașul ăsta? Asta înseamnă câte? Patru cadouri? Mike îi coborî pe brațe în jos bretelele cămășuței.

-Foarte nostim! Ai uitat că Frazierii sunt rudele tale? O s-o rog pe doamna Frazier să dea o petrecere pentru noi, în casa lor. Îl vor invita și pe guvernator.

Gura lui Mike era pe sânul ei.

-Și desigur, amândoi suntem rude cu familia McDowell, care sunt bogați. O să-i fac pe Frazieri și pe McDowell să se ia la întrecere cine ne va da mai mult.

Mike se opri din sărutat.

-Nu am știut că ești atât de materialistă. Sara râse ușor, șmecherește.

-Vreau ca toată lumea care a spus „biata Sara”, să plătească acum!

-Tare rea mai ești, spuse el zâmbind.

-Încă n-ai văzut nimic, scumpule, spuse ea mișcându-și buzele tot mai jos, pe trupul lui. Mike nu răspunse.

O oră mai târziu, Mike se plânse că l-a ținut din treabă. Iar mama ei îi lăsase patru mesaje, întrebându-l unde era și spunându-i că trebuia să vină la ea, să se îmbrace.

-Poate c-ar trebui să mă duc așa, spuse el îndreptându-se în pielea goală spre duș.

-Poate crezi c-o s-o sperii, dar nici pe departe. Tu o să sfârșești prin a te înroși la față.

-Vorbind de părțile roșii ale trupului, nu cred totuși c-ar trebui să port...

-Nu ai cum să scapi de kilt, așa că nu mai încerca. Ne vedem după aceea la locul târgului. Acum mă duc să o văd pe Joce.

-Ești sigură că nu vrei să vii cu mine sub duș?

-Degeaba amâni inevitabilul. Sara avea nevoie de timp ca să se îmbrace corespunzător și să se gândească la viitorul ei - la noua ei viață.

-Mori să-i spui prietenei tale că ai reușit să pui lațul pe mine, da?

-Ești liber să te întorci la viața ta de dinainte. Ah! Stai! Tu nu ai avut o viață.

Mike zâmbi.

-Du-te. Ne vedem la târg. Eu o să port o fustă. O să fiu pe jumătate gol.

Râzând, Sara ieși din casă. Joce făcu ochii mari când își văzu prietena.

-Sara! Ce ai la gât? Parcă ai fi arsă. Sara își duse mâna la gât.

-N-am nimic.

-Ce se vede aici nu este „nimic”, l-ai arătat tatălui tău spuzeala asta?

-Ești nebună?

-Ah.Este arsură de barbă,da? spuse Joce încet.Sara nu-i răspunse.

-Cât de mult se întinde? Sara ridică din sprâncene într-un fel care o făcu pe Joce să râdă.

-Trebuie să-i spui lui Tess.Sara se uită la ea, nedumerită.

-Să-i spun surorii lui Mike că petrec momente formidabile în pat cu fratele ei? Nu cred.Dar...

-Dar ce? întrebă Joce.

-Mike mi-a propus să merg cu el la Fort Lauderdale,să stau acolo cu el.Sara își întinse mâna stângă ca să-și arate inelul.

-Îi spun lui Tess,conchise Joce admirând inelul de logodnă cu trei diamante.O să fie fericită pentru tine, așa cum sunt și eu.Joce își luă mobilul.

-Trebuie să-i spunem într-un fel care să o facă să râdă.Rams i-a spus lui Luke că Tess a început să plângă din orice.

-Tess plânge?

-Da.Așteaptă și tu...Bine,e prea repede pentru asta,dar trebuie să-i spunem despre tine și Mike.Sara scrisese un mesaj,îi dădu înapoi telefonul lui Joce care îl citi și o înghionti pe Sara.

-E perfect.La Veneția,telefonul lui Tess bâzâi și ea îl ridică doar cu o clipă înaintea lui Rams care se repezise în zbor spre el.

-Dacă este tot frate-tu ăla și o să te facă din nou să plângi,o să-l...

-Este Sara.Tess citi mesajul și izbucni în lacrimi.

-Îl omor,spuse Rams smulgându-i telefonul din mână.

-E un plâns de bine.Vești de bine.Hormonii,se smiorcăi Tess.

-Da,știu.Sunt de șase sute de ori mai mulți decât normal,spuse Rams apăsând butoanele ca să readucă pe ecran mesajul Sarei.

-Fir-ar să fie! O să vorbesc cu vărul meu despre schimbul ăsta de mesaje porno, dintre voi.Tess își suflă nasul.

-Ești tu prea pudibond.Dă-mi-l mie.Strâmbându-se,Rams îi dădu mobilul înapoi.

-Vreau s-o sun pe Joce să-mi dea detalii.Ah! Dar aș vrea să mergem acasă.

Tess reciti mesajul Sarei.

FRATELE TĂU MI-A FĂCUT ARSURI CU BARBA PE TOT TRUPUL.O BUCĂȚICĂ NU I-A SCĂPAT.MI-A PROPUȘ SĂ MERG LA FORT LAUDERDALE,CU EL.SARA.

Sara petrecu peste o oră cu Joce,ajutând-o să memoreze textul pentru rolul de ghicitoare în cărți.Luke comandase un exemplar al unei cărți de ghicit publicată în 1891, care explica cum poți prezice viitorul fără să ai abilități psihice.

-În regulă,s-o luăm de la capăt,spuse Sara deși era convinsă că Joce știa deja totul pe de rost.

-Unei femei nemăritate,îi spun: „Ești adesea singură,dar în același timp îți place să fii singură”.Unei femei măritate,îi spun: „Simți de multe ori că soțul tău nu te înțelege.”Joce se uită din nou în cărți.

-Unui bărbat mai în vârstă,îi spun: „Ai fost odată pedepsit pe nedrept pentru un bine pe care l-ai făcut cuiva.” Joce se uită la Sara.

-Crezi că asta este suficient de universal ca orice bărbat mai puriu să creadă că este adevărat?

-Nu știu.Spune-mi ce simți după ce ai spus o sută de preziceri?

Joce se uită înapoi în cărțile ei.

-Mike mi-a spus să-i zic așa,oricărei femei trecute de treizeci de ani: „ Ceva ce plănuiești de multă vreme este pe cale să se adeverească.” Și Luke a văzut la tv că dacă spui „într-un fel ești față de lume și altfel,în intimitate”,toată lumea va fi de acord cu tine.

-Pentru mine este valabil asta.Pentru tine?

-Firește.Nu crezi că e cazul acum să te duci să te faci frumoasă? Este târziu.

Greg...Greg o să fie acolo?

-Nu știu.Știu că a fost eliberat,dar Mike nu-mi spune unde se află,ca să nu știu cât mai are până aici.Mike vrea ca apariția lui Greg să mă surprindă.

-O surpriză este când ți se spune că în loc de un copil,porți doi.A te vedea cu un bărbat care vrea să te omoare este ca și cum te-ar lăsa frânele pe un drum de munte.Chestia asta eu n-aș califica-o drept „surpriză.”

-Știu.Dar mai bine nu mă gândesc la nimic,ca să nu mă ia groaza.Mike o să fie acolo și o să discute cu frații Frazier și...

Sara se întrerupse,uitându-se la Joce.

-O să fie bine.Nu vrei să te mai uiți o dată peste cărți?

-Nu,cred că le-am învățat.Una din chestiile astea care li se spun oamenilor îmi face greață.Sara luă o carte de tarot.

-În cartea pe care am citit-o,se spune că femeile mai trecute,nemăritate,sunt cele mai înclinate să se ducă la ghicitoare,pentru că sunt disperate în încercările lor de a găsi un bărbat bun.Cartea zice că femeia este de obicei singură și înăcrită și tocmai sarcasmul la care recurge este cheia faptului că va plăti oricât ca să primească ajutor.

-S-au chinuit mult ca să se gândească la chestia asta? spuse Sara și izbucniră amândouă în râs.Sara o salută cu mâna.Când ajunse la ușă,se uită în sus și văzu intrând pe alee camioneta încărcată a domnului Lang.

-Ah,Joce,strigă ea,i-am oferit domnului Lang să-ți folosească bucătăria și i-am spus că o să-l ajuți la tocat.

-Ai făcut tu asta? strigă Joce,dar Sara o zbughise deja pe ușă.

CAPITOLUL 25

MIKE SE URCĂ ÎN MAȘINĂ cu cele mai bune intenții de a se duce la prăvălia lui Ellie ca să se îmbrace,dar în mintea lui nu avea decât casa lui Lang.Mai devreme,în timp ce Sara și Lang vorbeau despre prăjituri,el se uita prin încăpere,întrebându-se cum ar putea-o aduce la un standard locuibil.Dar ceva nu mergea.Nu văzuse nimic nelalocul lui sau măcar ciudat-dar simțise asta.Firește că Lang mințea aproape în tot ce spunea,dar asta părea să țină de însăși natura lui.Convingerea lui Mike era că bătrânul nu părea să știe să spună adevărul-sau,mă rog,tot adevărul.Nu era de mirare că Lang își închipuia că Mike era ruda lui.Ei doi aveau destule în comun.Mike era în continuare bântuit de tot ce văzuse în dimineața asta,așa că o să se întoarcă la fermă,să se uite mai îndeaproape.

Oprind mașina în apropierea bătrânei case,își dădu seama că numai datorită Sarei putea face acum această vizită neprevăzută.Ideea ei fusese să-i aducă alți câini lui Lang,așa că animalele îl cunoșteau pe Mike.Dacă Lang ar fi adoptat singur niște câini,probabil că Mike nu ar fi putut pătrunde atât de ușor în fermă.Și tot Sara a fost cea care l-a îndepărtat pe Lang de acasă,în după-amiaza asta.Biate Joce.

Numai douăzeci de minute îi trebuiră lui Mike în casă,ca să găsească ceea ce căuta.Electricitatea,își spuse el.Cine și-ar fi putut imagina că niște becuri și cabluri electrice ar putea cauza prăbușirea unor criminali?

Când Mike descoperi ceea ce atâția oameni căutaseră înaintea lui,era atât de înnebunit încât îi veni să o sune pe Sara,să-i spună-dar nu putea face asta.Era mai bine ca ea să nu știe ce se petrecea.Îl sună însă pe Luke.După zgomotul din fundal,se afla la locul târgului.

-Ești ocupat? Vocea lui Luke trăda exasperarea.

-Toată lumea din orașul ăsta îmi cere să fac atâtea lucruri încât îmi vine să iau un pistol și să termin cu ei.Răspunsul este nu,nu sunt câtuși de puțin ocupat.

-Am nevoie de ajutorul tău.Și am rezolvat cazul,spuse Mike.

-Ai găsit-o pe Mitzi sau ai aflat ce vor ei.

-Știu ce caută.Poți veni cât mai repede la Ferma lui Merlin cu camioneta ta?

-Zece minute înseamnă prea mult?

-Da.Mai scurtează-le.Mike îl putea auzi pe Luke începând să alerge,cu telefonul la ureche.

-Dacă o sun pe mama Sarei,crezi că o să mă ajute sau o să-mi țină o predică legată de fusta aia afurisită pe care ar trebui s-o port?

-O să facă orice ca să-și protejeze fiica.Vrei s-o sun eu?

-Nuu.Am acum o mamă-soacră și cred c-ar trebui să încep să învăț cum să o abordez.Mike îl auzi pe Luke pornind motorul.

-Mult noroc,spuse Luke și închise mobilul.

Peste șase minute,după ce Mike o sunase pe Ellie să-i spună că nu putea ajunge chiar acum acolo,dar,te rog,nu-i spune Sarei,Luke intră în viteză în Ferma lui Merlin.Câinii se puseră pe un lătrat înnebunitor,dar Mike le spuse să stea jos și să tacă și câinii se supuseră.

-Haide să-ți arăt ce-am descoperit,spuse Mike conducându-l în casă,spre comoara din debaraua secretă.

Câteva minute mai târziu o sună pe Tess să afle detalii despre drepturile Sarei asupra picturilor pe care le descoperise.Tess îi dădu telefonul lui Ramsey,ca să-i explice.Potrivit testamentului mătușii Lissie,toate picturile aveau să-i aparțină Sarei.*Îi las iubitei mele nepoate Sara toate picturile CAY'*,spunea testamentul.La vremea la care fusese scris testamentul nu exista decât o singură acuarelă,cea amuzantă,cu rațele roșii.Dar cel care adăugase cuvântul „toate”,fusese tatăl lui Ramsey,când redactase testamentul.Spusesese că vroia să fie acoperit,în cazul în care ar mai fi apărut și altele.

-De vreme ce acum casa este a ta,îi explică Rams lui Mike,ai putea-o da în judecată,pretinzând proprietatea asupra lor.

Dar cum Mike nu se obosi să-i răspundă,Ramsey râse într-un fel aprobator.

-Nu m-ai întrebat,dar din punct de vedere legal,restul obiectelor care se află în debara îți aparține.

-Totul va reveni descendenților proprietarilor,spuse Mike repede.

-Bine,spuse Ramsey.Iar acum,spune-mi când este sigur pentru noi să ne întoarcem acasă.Ne este dor,la amândoi,de toți de acolo.Și apropo,am auzit că tu și Sara rămâneți împreună.Felicitări.Mike fu cuprins din nou de acel vechi sentiment de a urî pe oricine știa ce face el,cu atât mai mult cu cât nici măcar nu-l cunoștea pe omul ăsta.

-Mulțumesc,reuși el să spună.

-Și presupun că nu o să ai nevoie de ajutor financiar ca să restaurezi Fema Merlin.Chiar dacă Rams o spusesese pe un ton de glumă,Mike se încruntă.Nu ar fi acceptat ajutorul,dar își dădea acum seama că se însurase cu o moștenitoare.Și o femeie bogată se putea descurca mai bine decât un polițist care nici măcar la colegiu nu fusese.

-Nu,nu o să am nevoie de ajutor,spuse Mike și închise.

Două ore mai târziu,el și Luke plecau de la fermă,cu ,bena camionetei plină.Se duseră la depozitul unde Mike avea o boxă.Nu-i durase mult să împingă în spate puținele lui bunuri-Tess îi închiriasse o boxă mare,sperând că Mike o va umple.Începură să descarce camioneta și când terminară,erau amândoi transpirați și murdari.

-Mă acoperi la Sara,da? Ea crede că sunt cu mama ei.Dar trebuie să dau niște telefoane,ca să pot pune laolaltă toate piesele.

-Și Vandlo? întrebă Luke.

-Mai devreme de mâine nu ajunge aici.Mi se spune din oră în oră unde se află,dar când o să ajungă aici,n-o să găsească ce caută.

-Doar pe Sara.Mă tem că el o să fie foarte furios când o să-și găsească ruinate toate planurile.

-Asta este de la sine înțeles,dar planul meu este să-și îndrepte toată furia asupra mea.

-Și dacă nu? întrebă Luke.

-Sara nu știe asta,dar mâine,după ce se va vedea cu Vandlo și îi va spune că s-a măritat cu altcineva,va fi urcată într-o mașină și dusă de aici.Dacă Vandlo vrea răzbunare,eu voi fi singurul la îndemână.Luke continua să fie sceptic.

-Trebuie să ai încredere în mine.Mă ocup de ceva vreme de lucruri dintr-astea și te pot asigura că Sara este foarte prețioasă pentru mine.

-Tot orașul știe asta.Se zice că atunci când te uiți la ea...

-Mai lasă-mi puțină mândrie,spuse Mike trăgând ușa boxei și punându-i lacătul.

-Să mergem.

-Cred c-ar trebui să te arăți la târg cât poți de repede.Este seara deschiderii,vin peste cinci sute de oameni și n-aș vrea să o știi pe Sara neprotejată.

-Nu este și nu va fi; spuse Mike.După plecarea lui Luke,Mike își parcă mașina la o milă de locul unde se afla depozitul și începu să-și butoneze mobilul.

Mike a crezut întotdeauna că exista o legătură între bunica lui,Ferma Merlin și familia Vandlo,dar niciodată nu a reușit să afle concret care anume.Descoperind acum ce căuta Mitzi,Mike încercă să-și imagineze felul în care se crease această legătură.Sună la casa de bătrâni din Ohio,unde își petrecuse bunica lui ultimii ani din viață și unde murise și o ceru pe sora sefă.I se făcu imediat legătura.

După ce se prezentă și îi dădu câteva amănunte despre investigație,nu dură mult să fie găsită persoana pe care o căuta.Nasul ei mare o făcea pe Mitzi ușor de recunoscut.Așa cum bănuise Mike,Mitzi lucrase acolo sub numele de Hazel Smith și sora era cât se poate de dornică să vorbească despre ea.

-Nu vreau să vorbesc pe nimeni de rău,dar Hazel era o femeie îngrozitoare.După plecarea ei personalul a început să povestească diverse despre ea și așa am aflat ce anume făcea.Unuia îi spunea un lucru,altuia,altul.Cât a lucrat aici,totul devenise un adevărat haos.Problema era că nimeni nu știa cine provoca starea aceasta.La suprafață,Hazel părea să fie cea mai atentă persoană pe care o cunoscusem vreodată și am intrat și eu în plasa ei,ca toți ceilalți.Într-o zi,Hazel a venit la mine și mi-a spus că a văzut-o pe cea mai bună infirmieră furând de la un pacient care tocmai murise.Plângea în timp ce-mi spunea asta și mi-e rușine să spun că am crezut-o.Din cauza ei am concediat o infirmieră excelentă.

Mike interveni.

-Dacă asta vă ajută,femeia pe care o cunoașteți sub numele de Hazel Smith a făcut multă lume să o creadă.Puteți să-mi spuneți tot ce vă puteți aminti despre,să zicem,ultima săptămână de viață a bunicii mele?

-Poate că ați vrea să știți despre noaptea în care Prudence a făcut o criză de isterie.

-Da.Vă rog,spuneți-mi totul.

Inima lui Mike începu să-i bată mai tare.Dar nu putea grăbi femeia care trebuia să aibă încredere în el,așa că o lăsă să vorbească în ritmul ei.

-Da,în primul rând,Prudence nu era...Îmi pare rău să vă spun asta,domnule Newland,dar nu era o persoană plăcută.

-Vreți să spuneți că în clipa în care intra într-o încă-pere,toată lumea pleca de acolo?

-Da,chiar așa.Obişnuia să ne spună destul de des o poveste despre cum fusese ea violată.Probabil că o cunoașteți,da?

-Nu exista săptămână de la Dumnezeu să nu fi trebuit să ascult povestea asta,dacă mă nimeream acolo.Și cu fiecare reluare,violența și oroarea creșteau.Până la urmă cred că începuse să spună că Alex McDowell folosise un ciocan ca să-i strivească picioarele.

-Da,și noi am aflat asta.Dar ați știut că avem aici un pensionar care a fost medic psihiatru? Bunicii dumneavoastră îi plăcea să meargă cu el și nu v-aș fi spus asta,dar cum povestea ei se schimba în fiecare săptămână,pensionarul nostru a făcut câteva investigații în presa din perioada respectivă,care a relatat incidentul.În primul rând,violul nu a avut loc atunci când afirmase ea.A avut loc noaptea,nu ziua și ea se întorsese de la o petrecere unde băuse.Ați știut asta?

-Nu,spuse Mike calm,nu am știut.Îi era silă de el că nu-i trecuse niciodată prin cap să se uite pe vechile relatări.Dar așa-zisul viol al bunicii lui era ceva despre care n-ar mai fi vrut să audă vreodată ceva.

-Psihiatrul zicea că era foarte posibil ca Pru să fi fost mai mult decât puțin băută când s-a întâmplat acest lucru și că s-ar fi putut foarte bine ca ea să-l fi acceptat de bunăvoie pe tânăr. Mai târziu, când bărbatul despre care zicea că o violase a refuzat să se însoare cu ea și chiar a negat să o fi atins măcar... În sfârșit, psihiatrul s-a gândit că Pru ajunsese probabil să „înfrumusețeze” atât de dramatic evenimentul, încât probabil că dl McDowell era cu adevărat nevinovat. Mike știa că spusele surorii puteau fi adevărate și ar fi vrut să audă mai multe, dar acum nu avea timp pentru asta.

-Dar în noaptea aceea când a devenit isterică, a spus cumva ceva diferit?

-Da, a spus. În noaptea aceea, ca de obicei, aproape toți pensionarii noștri se aflau în salon, la televizor, când Pru a început să urle. Niciodată nu am reușit să o convingem pe bunica dumneavoastră că erau momente când nevoile altor oameni erau la fel de importante ca ale ei. Mike pufni.

-O lecție pe care nimeni nu a reușit să o învețe. Ce striga bunica mea?

-Că ea a văzut picturile care erau prezentate la televizor.

Mike știa că împreună cu Luke mutase tocmai acele picturi, care fuseseră depozitate la Ferma Merlin.

-Ce emisiune era?

-Tezaur Pierdute. O urmăriți cumva?

Viața lui Mike nu-i prea lăsa timp pentru televizor.

-Mă tem că nu. Despre ce anume tratează?

-Despre obiecte de valoare dispărute. Pensionarilor noștri le place emisiunea și o urmărim în fiecare joi seara. În episodul respectiv prezentau câteva picturi vechi reprezentând plante tropicale din Florida și spuneau că erau foarte, foarte vajoase. Nu-mi pot aminti detaliile, pentru că la cinci minute după ce picturile apărură pe ecran, Pru a sărit în sus și a început să urle din rărunchi.

-Ce anume, dacă vă puteți aminti, a spus bunica?

-Ceva despre un băiat... Bruce... Langley?

-Brewster Lang, spuse Mike.

-Da! Exact. Îmi pare rău că vă spun asta, dar am avut multe probleme cu bunica dumneavoastră, care scotocea prin lucrurile oamenilor. Și adora să-i spioneze pe ceilalți. Trebuia să avem grijă să încuiem toate ușile.

-Cunosc, spuse Mike încet..

-Da, îmi imaginez. Vocea surorii era înțelegătoare.

-Oricum, Pru a spus că văzuse picturile prezentate la televizor chiar înaintea violului, în casa băiatului aceluia. Se uita pe fereastră-spionând, dar ea nu a spus

asta-și l-a văzut cu toate tablourile împrăștiate în jurul lui.Cred că a spus că a surprins-o urmărindu-l.Să fie posibil,oare?

Mike își imaginează seara respectivă.Bunica lui era o tânără foarte furioasă,cu mult alcool în ea,care se uita pe fereastra lui Lang.Spionarea era o pasiune a ei pe care Mike i-o cunoștea și învățase de mic să stea cu perdelele trase și cu ușa camerei încuiată.În seara aceea,Lang își ridicase privirea,o surprinsese uitându-se la el și ieșise probabil afară,după ea.Poate că Pru a încercat să fugă cu bicileta și poate că Lang a aruncat cu pietre în spițe.Sau poate că era atât de beată încât a căzut singură.Întotdeauna îi plăcuse ginuf.Cât despre Lang,poate că își închipuise că Pru venise să-l vadă,așa cum făcea adesea.Și poate,pe pentru că era întuneric,și-a spus că Pru înțelesese în sfârșit că el era aproape un bărbat și nu un băiat,așa cum îl considerase ea întotdeauna.

Când s-a răsturnat cu bicicleta,probabil că s-a lovit la cap.Lovitura,amestecată cu băutura au făcut-o să fantazeze asupra realității.A văzut un kilt ca al lui Alex McDowell,bărbatul pe care credea că îl iubea și un lucru a dus la altul.Poate că l-a primit cu entuziasm pe bărbatul respectiv.Nu era de mirare că Lang celebra ziua respectivă în fiecare an,și spuse Mike și se întrebă ce a simțit Lang mai târziu,când Pru i-a cerut lui Alex să o ia de nevastă.

-Domnule Newland? Mai sunteți acolo? se auzi vocea surorii.

-Da.Ce s-a întâmplat după ce bunica mea a făcut criza de isterie?

-A trebuit să-i dăm un sedativ,ca să o putem culca.Iar cu asta s-ar fi terminat totul,dacă nu ar fi fost Hazel.

-Bănuiala mea este că Hazel s-a arătat foarte interesată de vorbele bunicii mele.

-Extrem de interesată.Ea asigură ultimul schimb și toată lumea nu vorbea decât despre asta.Hazel a întrebat pe toată lumea ce o adusesse pe Pru în starea aceea de nebunie.Nici un detaliu nu era prea mic pentru ea.A spus un lucru cât se poate de ciudat,pe care n-o să-l uit niciodată.

-Aname?

-A spus că bătrânii cunosc multe secrete și dacă sunt suficient de bătrâni,uită ce trebuie să rămână secret.

-Presupun că de fapt vi se spunea motivul pentru care se afla Hazel acolo,sugeră Mike,gândindu-se că probabil pentru asta se angajase Mitzi într-un azil de lux,pe pentru bătrâni.Era căutată de sute de agenți de poliție și Federali,așa că trebuia să se dea la fund,o vreme.Probabil că era sătulă să se reapuce de escrocarea femeilor nefericite.În fond,câteva dintre acestea o trădaseră.

Și atunci Mitzi s-a angajat la o casă de bătrâni plină cu pacienți ale căror rude plăteau o groază de bani pentru îngrijirile pe care le primeau.Poate că Mitzi nu

căuta decât bijuterii,dar cu Prudence Walker dăduse peste o mină de aur.Sora continuă:

-După seara aceea,Hazel și Prudence au devenit cele mai bune prietene.Vreme de mai bine de o săptămână Hazel și-a neglijat toți ceilalți pacienți ca să-și petreacă timpul cu Pru.Ar fi trebuit să pun capăt situa-ției,dar cum liniștea se reașternuse aici,nu am făcut-o.Încă nu-mi dădeam seama că Hazel era cea care provoca toată agitația.Am crezut că motivul era faptul că Pru stătea acum cuminte în camera ei și eram fericită să o scutesc pe Hazel de îndatoririle ei,în schimbul calmului așternut.

-Ce făceau în cameră? întrebă Mike.

-Stăteau de vorbă.Ușa camerei lui Pru era închisă,dar le puteam auzi discutând la nesfârșit.Știam că citesc împreună toate scrisorile de la sora dumneavoastră, pentru că a trebuit să-i aducem cutia din depozit.

-Hazel v-a spus despre ce vorbeau?

-Nu,nu chiar.Ah! Da,mi-amintesc.Odată,la masa de prânz,ne-a spus că descoperise cât de fascinant era nu știu orășel.Avea un nume neobișnuit.

-Edilean, Virginia.

-Da! Țăsta este,spuse sora.

Mike își spunea că Hazel/Mitzi citise scrisorile ca să afle despre Sara,care,prin testamentul mătușii ei era proprietarul acelor picturi.La vremea la care fusese scris testamentul,nu exista decât acuarela aceea micuță,cu rațele roșii,care atârna pe peretele Sarei.Lui Mike îi veni să-și dea singur pumni pentru că nu acordase importanță afirmației Sarei cum că Ștefan și-ar fi dorit acuarela.La vremea aceea era atât de îndrăgostit de Sara încât ignorase o cheie care se afla chiar sub nasul lui.

-Și bunica mea a murit la câteva zile după incidentul de la televizor?

-Da.A murit în somn și a doua zi,o Hazel numai lacrimi a plecat de la noi.A spus că nu putea suporta să vadă murind oameni pe care-i iubea.

Mike nu era sigur-nu încă,cel puțin-dar era posibil ca Mitzi să o fi ucis pe bunica lui.După ce obținuse de la Prudence toate informațiile necesare,a scăpat de ea ca să nu poată să spună nimănui despre ce discutaseră împreună.

-Vreți să-mi trimiteți pe e-mail o poză a angajatei dumneavoastră Hazel? Aș vrea să o văd,spuse Mike.

-Cum să nu,domnule Newland.Și vă rog să mă țineți la curent cu ce se mai întâmplă.Mike îi spuse că așa va face,îi dădu adresa lui de e-mail și închise.

O sună apoi pe Tess și îi ceru să înceapă demersurile necesare pentru deshumarea bunicii lor.Aveau nevoie de dovezi fizice că a fost asasinată.

-Și mai ai cumva scrisorile de la bunica?

-Pe toate.M-am gândit că poate o să vrei să le vezi,odată și odată.

-Nu eu,dar dacă în scrisori este menționată o soră pe nume Hazel,are cine să le vadă.Dacă se putea dovedi că Hazel Smith era Mitzi Vandlo și dacă trupul prezenta urme de rău tratament,însemna că va putea fi acuzată de crimă.În sfârșit,Mizelli Vandlo va fi acuzată de ceva mai oneros decât o fraudă.

Câteva minute mai târziu,casa de bătrâni îi trimise lui Mike pe e-mail o fotografie securizată a lui Hazel.Curios,Mike studie fotografia,remarcând nasul mare și gura mică,fără buze.Mitzi nu arăta cu nimic mai bine acum decât în 1973,când îl ademenise pe Marko Vandlo,devenind cea de a treia lui soție.Dar nu-și aminti să o fi văzut vreodată în Edilean.Studiind fotografia,se întreba cum ar putea arăta după o operație estetică la nas.

Îl sună pe căpitanul Erickson,îi raportă ce descoperise și îi ceru să-i pună pe specialiști să lucreze la fotografia lui Mitzi.

-Aș vrea să știu cum ar arăta dacă ar avea un nas cu mai scurt.Poate că o vedem în fiecare zi și habar n-avem.

-Ne apucăm imediat de treabă.Mike,ai făcut o treabă bună.

-Crezi că este suficient de bună ca să-mi găsești o treabă de birou? Soția mea mă vrea acasă.Mike îl putea vedea pe căpitan zâmbind.

-Da,cred că putem aranja asta.Împreună cu o promovare și o creștere a salariului.Mike râse din gâtlej.

-Numai să nu mă pui să mă ocup de ageamii.

-Exact asta mă gândeam să te pun să faci.Îți trimit fotografia imediat ce e gata.

Mike se urcă în mașină și se duse direct la târg,fără să se mai gândească să se bărbierească și să se schimbe.Lipsise prea mult și se temea că Sara va începe să-i pună întrebări.

-Față de pocherist,Newland,își spuse Mike uitându-se în retrovizoare,dar nimeni nu-l urmărea.

La câteva ore după plecarea lui Mike,Sara își făcea loc prin mulțimea densă spre cortul mamei ei.În față se aflau mese lungi pline cu produse și mâncăruri pentru pregătirea cărora cei care înființaseră Alimente Bio Armstrong petrecuseră săptămâni de zile.Anul acesta Sara nu îi ajutase,dar la anul o va face.Ea și Mike nu abordaseră încă problema copiilor,dar nici despre alte probleme serioase,nu prea discutaseră elSe trezi din reverie ca să se uite în jur.În cort se aflau mama ei și cele două surori,îmbrăcate toate în costume medievale lucrate de Sara cu ani în urmă.Sara purta un corsaj din catifea verde-închis și o fustă cadrilată,

despre care se spunea că fusese tartanul bătrânului McTern. Surorile ei erau îmbrăcate în bleu și roșu de Burgundia iar costumul mamei ei era în nuanțe de maro și galben.”Culorile pământului,,îi spusese ea Sarei,pe vremea când îi confecționa costumul.Cortul era tixit de cutii și coșuri cu fructe.Frigiderele erau pline cu mâncăruri gătite.Mama ei spunea că nici un târg nu acceptă să nu se mănânce mâncare sănătoasă.

-Ea rulează doar fructele în aluat,le aruncă în ulei încins și apoi le pudrează cu zahăr.Perfect sănătos! spusese tatăl ei,doctorul.

Sara își spuse că va trebui să-și trimită tatăl la Joce,să-i ghicească în cărțile de tarot,ca să afle ce înseamnă cu adevărat sarcasmul.

Sara stătea încă la intrarea în cort când o văzu mama ei,în mână cu nu coș plin cu pepeni galbeni.Zâmbi,dar expresia i se transformă într-o strâmbătură când văzu urmele de roșeață de pe gâtul fiicei sale.Sara le acoperise cu fond de ten și pudră,dar tot se mai vedeau.

Ellie își dădu imediat seama ce erau.

-Ah,arsuri de barbă.Asta-mi aduce aminte de tine-rețea mea.Mi-amintesc cânt tatăl tău și cu mine...

-Mamă,te rog! spuse Sara.Ellie ieși râzând din cort.

-Așteaptă până o să ai un copil.O să fii sătulă de poveștile ei,îi spuse sora ei Jennifer.

-Poveștile ei despre sex mă omoară,spuse Taylor,cealaltă soră.

-Nu ți-a povestit cum te-a moșit tata pe un vârf de munte? întrebă Jennifer.

-Nu.Mie mi-a povestit despre Noptile lor înflăcărate,din Mexico.

Sara se uita la surorile ei.Era pentru prima oară când discutau cu ea ca și cum ar fi fost,da,ca și cum ar fi fost o femeie în toată firea.

Jennifer avea în mână o cutie cu plăcintă cu fructe și păru să înțeleagă nedumerirea Sarei.

-Nu ți-ai dat seama că mama te consideră fată mare,până când nu te măriți? De aceea nu ți-a povestit ție toate întâmplările astea,Spunând asta,Jennifer ieși din cort.Taylor avea în mâini trei cutii cu fursecuri.

-Ești fericită că ai scăpat până acum de micuțele ei povestioare picante,spuse ea ieșind după Jennifer.Sara rămase uitându-se șocată după surorile ei.Când intră Mike,Sara tot acolo era.

-Mama ta m-a trimis aici să-i aduc doi saci cu cartofi.Și de ce naiba îmi tot pun rudele tale atâtea întrebări despre barba mea? Am vrut să mă rad,dar...Oprindu-se,Mike se uită la Sara.

-Ești bine?

-Surorile mele au fost drăguțe cu mine.

-Așa trebuie să fie surorile.

-Dar nu ale mele.Mike luă un sac de douăzeci și cinci de kilograme,și-l aruncă peste umăr și se aplecă după al doilea.Când avu câte un sac pe fiecare umăr,se duse la Sara.

-Și ce ți-au spus?

-Mi-au spus că mama o să înceapă să-mi povestească istorioare sexi.

-Sara,știu că nu am crescut aici,dar asta nu este puțin cam...?

Sara reveni în prezent și se uită la el.Arăta fantastic! Nu purta kilt așa cum crezuse ea ci blugi și un maieu.Dar arăta ca și cum mama ei l-ar fi muncit din greu,peptu că maieul era ud de transpirație și îi stătea lipit de trup.Îi putea număra mușchii.În clipa următoare își spuse că orice altă femeie de acolo putea face aceeași aritmetică.

-Mă duc să-ți aduc o cămașă curată.Ochii lui Mike îi spuneau că știa exact la ce se gândea ea.

-Una care să fie de două ori mai mare ca ăsta?

-Sărută-mă.Sara își întoarse capul,manevrând printre saci,dar o auzi pe mama ei strigând:

-Mike! Unde sunt cartofii?

-Aducă o mamă-soacră pe lista rudelor pe care le am acum,mormăi Mike ieșind din cort.

-Gândește-te la apartamentul nostru frumos,liniștit,din Fort Lauderdale,strigă Sara după el.

-Da,acolo nu avem decât escrocii care locuiesc deasupra noastră.

Și unul sau doi copii,jos,își spuse ea în gând.

În tot restul zilei,Ellie o ținu atât de ocupată pe Sara încât nu prea a avut parte de Mike.Când reuși totuși să-l vadă,Mike era cu mobilul la ureche,deci oricum nu putură vorbi.În plus,Mike petrecu atât de mult timp cu Luke,încât Sara își spuse că dacă ar fi fost altfel,ar fi putut fi geloasă.

O dată o văzu pe Ariel ronțâind un măr îmbrăcat în caramel.Când îl văzu pe Mike trecând prin dreptul ei cu bluza lipită de corp,Ariel căscă atât de tare gura, încât o bucățică lipicioasă de măr îi căzu pe costum.Dacă ar fi fost îmbrăcată în ceva lucrat de ea,Sara ar fi ajutat-o să curețe pata,dar Ariel își comandase un costum medieval la New York.Sara aflase că de două ori i se crăpaseră cusăturile de la mâneci.Când Ariel își ridică din nou privirea,Sara zâmbi,

repezindu-se să-și petreacă brațul pe după al lui Mike. Poate că până la urmă nici nu o să-i schimbe bluza.

-Ce se întâmplă? întrebă Mike.

-De-ale fetelor. Unde este Greg acum?

-A plecat tocmai de la o benzinărie. A cumpărat niște „Twinkies”.

-Ăsta e ultimul tău capăt de acuzare? În ce stat se află acum? adăugă ea repede.

-Ce desuuri ai sub chestia asta?

-Nici unul. De ce nu mi-i arăți, în mulțimea asta, pe cei care lucrează cu tine, ca să-i deosebesc de simplii turiști?

-L-ai văzut pe Lang dând târcoale cortului lui Joe?

-Când o să răspunzi direct la întrebările mele?

-Niciodată, dacă o să mă pot strecura.

-Vrei să te prezint verilor tăi Frazier?

-Mâine o să mă lupt cu ei cu spadele late, așa că o să-i cunosc atunci. Dar pe doi dintre ei îi știu deja. Câți mai sunt?

-Trioul cel mare. Colin este cel mai în vârstă, apoi Pere, care vine de la Peregrine-cum îl cheamă și pe tatăl lui-și Lanny, care vine de la Lancaster.

-Mă bucur că nu am fost botezat de părinții lor.

-Sunt vechi nume de familie. Și familia lor ține la ele.

-Sara! o strigă mama ei.

-Altceva de făcut. Ne vedem diseară?

-Da. Mai am ceva telefoane de dat, așa că s-ar putea să mai întârziu. Mike o sărută pe obraz. Mike dădu să plece dar Sara întrezări o scânteie în ochii lui și îl apucă de braț. Îi studie chipul.

-Ce s-a întâmplat? Ești înnebunit de ceva.

-Nu s-a întâmplat nimic. Este doar anticiparea zilei de mâine.

-Nu. Mai este și altceva. Pari... pari fericit.

-Sigur că sunt fericit. O zi frumoasă, o fată trăznet, mâncare pe cinste, grație mamei tale și...

-În ochii tăi mai este ceva. Și cred că am văzut aceeași expresie pe chipul lui Luke. Ce puneți la cale voi doi?

-Fetițele care pun întrebări nu capătă surprize.

-Încerci să mă faci să cred că tu și Luke puneți la cale o petrecere surpriză pentru mine?

-Sara, trebuie să plec. Sara continuă să-l țină de braț.

-Vreau să știu ce te face atât de fericit.

-Tu mă faci! Și mai mult, n-o să-ți spun. Și acum pleacă!

Dacă mă vede mama ta, o să mă pună să mut toaletele mobile.

-Nici o mirare că te înțelegi așa de bine cu tata. Ar trebui să-i spui să-ți arate locurile unde se ascunde el de mama. Bine, am înțeles, dar la noapte am de gând să ajung la fundul sacului, cu toată povestea asta. Mike ridică dintr-o sprânceană.

Sara zâmbi.

-Bine, păstrează-ți secretele... pentru moment. Mike o sărută din nou pe obraz și plecă grăbit.

Mike nu se întoarse la apartament până la miezul nopții. Sara stătea în living, în fotoliul cel mare, cu un lucru de mână în poală, dormind dusă. Nu vru să o trezească, așa că se duse la baie și făcu un duș prelungit. Reveni apoi în dormitor și o luă pe Sara în brațe, cu lucru cu tot. Sara se cuibări în el, doar pe jumătate trezită. O depuse pe canapea și-i luă lucrul. Era o bucată de mătase neagră, translucidă, în formă de triunghi, cu mici discuri din metal auriu, cusute în partea de sus.

-Ce-o mai fi și asta? Sara se întoarse pe o parte.

-Un vâl pentru Joce. Zicea că lumea, chiar și străinii, o întreabă mai curând când i se vor naște gemenii, decât să fie atenți la ce le citește ea în cărți. Ne-am gândit că dacă o să-și pună un vâl pe față, o să pară mai misterioasă. Mike se întinse lângă ea.

-Ca Mitzi, șopti el.

-M-am gândit la ea.

-Ca să-și ascundă nasul mare și buzele inexistente.

-Joce este prea frumoasă ca să vrea să-și ascundă ceva, dar cred că vâlul o va ajuta să-și păstreze secretă identitatea. Și acum, ești gata să-mi spui ce-ați pus la cale astăzi, tu și Luke?

Cum Mike nu răspunse, Sara se uită la el și văzu că adormise. Stinse lumina, trase cuvertura peste amândoi și se ghemui în brațele lui.

CAPITOLUL 26

MIKE FĂCEA TOT POSIBILUL să-și păstreze calmul, dar nu-i era deloc ușor. I se spusese că Ștefan Vandlo se afla încă la trei ore distanță, stând în restaurante, flirtând cu chelnerițele și plictisindu-i pe cei puși să-l urmărească.

-Este însoțit de doi bodigarzi, așa că ai grijă, îi spuse unul dintre agenți lui Mike, stând împreună la o limonada.

-Iar unul dintre ei este colegul lui de celulă și arată cât se poate de trecut prin încăierări. În timp ce Mike își bea limonada, se uita în jur, să vadă cine l-ar putea

ajuta la nevoie.Îi depista ușor pe cei care făcuseră puțin antrenament,dar problema lor era că își imaginau că dacă făcuseră pectorali și petre-cuseră treizeci de minute pe o bandă de alergat,erau pregătiți pentru orice.Nu văzu nici un bărbat în stare să-și miște corpul așa cum ar fi trebuit,dacă ar avea cu adevărat loc o luptă.Azi dimineață la șase fusese trezit de soacra lui,care le bătea în în ușa dormitorului.

-Presupun că știe cum se deschide ușa de la intrare,spuse el somnoros.

-A fiecărei case din oraș,spuse Sara obosită.Ziua precedentă fusese interminabilă și nimic nu și-ar fi dorit mai mult,acum,decât să mai stea câteva ceasuri în pat lângă Mike.

-Voi doi trebuie să vă îmbrăcați,strigă Ellie prin ușă.Mike,nu te poți fâțâi la târg în Levi's,două zile la rând.Trebuie să-ți pui kiltul.

-Dar Luke...Sara știa ce urma el să spună.

-Luke a stat ieri în jeansi pentru că monta un chioșc.Mai bine faci ce spune mama,altfel ne trezim cu ea aici.Sara se referea la faptul că Mike nu se obosise să-și pună nimic peste el,după dușul de azi-noapte.

Mormăind,Mike își trase o pereche de pantaloni și ieși din cameră.

-Ce privești pentru dimineață,spuse Ellie uitându-se la pieptul lui gol.

Mike închise ușa dormitorului și Sara se cuibări înapoi sub cuverturi.Crezuse că va fi nervoasă gân-dindu-se la întâlnirea de astăzi cu Greg,dar nu era.Știa că pe Greg o să-l înfurie teribil confruntarea lor.În trecut îi era teamă de ieșirile lui.Atunci nu-și dădea seama,dar așa era.De fapt,făcuse nenumărate lucruri pe care n-ar fi vrut să le facă,doar ca să evite să-l enerveze-și ca el să nu o rănească mereu cu numeroasele lui puneri la punct.

De ce nu îl înfruntase? se întrebă ea.De ce nu îi spusese că nu-i permitea să-i vorbească astfel? Dar știa că totul venise treptat și cu imensa cantitate de muncă pe care i-o dădea el,nu avea timp să se gândească la ce se petrecea.De fiecare dată când protesta la ceea ce spunea sau făcea el,Greg îi răspundea că ea era problema.

-Din cauza asta tu nu o să faci niciodată bani,Sara,obișnuia Greg să-i spună.

-Din cauza asta locuiești în casa vărului tău și nu ai și tu un loc al tău.

Pe atunci,cuvintele lui o făceau să vrea să se străduiască mai mult,dar acum nu putea înțelege de ce nu-i spusese ce putea face el cu nemulțumirile lui.

Pentru un lucru era foarte fericită,anume că o lăsase pe Tess să se ocupe de finanțele ei.Sara nu spusese nimănui,dar Greg încercase în repetate rânduri să o facă să semneze documente prin care să-i acorde lui puteri depline asupra tuturor posesiilor ei.

-Este spre binele tău,îi spunea el pe un ton care vroia să spună că ea nu se pricepea la nimic.

-Știi că te iubesc și că nu-ți vreau decât binele.Nu mă tem decât că dacă mi s-ar întâmpla mie ceva,o să rămâi fără nimic.

-Cum adică,dându-ți ție acum tot ce am,rămân fără nimic dacă pățești tu ceva? îl întrebase Sara,sincer confuză.

-Vezi ce vreau să spun? Tu nu înțelegi nici cele mai elementare noțiuni de finanțe.Dar Sara nu semnase nimic pentru că știa că va trebui să se confrunte cu Tess.Vocea mamei ei o readuse în prezent.

-Și tu,domnișoară,dacă nu vrei să vin eu la tine să te îmbrac,catadixeste să vii aici.

-Cică acum sunt tratată ca un adult,mormăi Sara îmbrăcându-se și părăsind dormitorul.Când ieși,întrezări o idee de ecosez în living și se duse să se uite.

Mama ei îl ajutase pe Mike să se îmbrace în costumul complet al unui scoțian.Nu era ținuta kilt pe care o va purta în ultima zi,ci una în care se va confrunta în jocuri.Cămașa mare avea mânecile încręțite la umeri și kiltul îi venea până la genunchi.Era încălțat cu pantofi scoțieni din piele groasă, brogue,cu șireturi-și șosete de lână care îi acopereau pulpele mușchiuloase.Era superb! Arăta ca ieșit dintr-o carte de povești despre conflicte de onoare.

Aproape că putea auzi cimpoaiele și simți mirosul de iarbă neagră.

-Ah,Dumnezeule Mare,spuse Sara.

-Da.Haine de fete,spuse Mike strâmbându-se.Sara se uită la mama ei,făcând schimb de zâmbete.Nu era nimic mai masculin pe lume decât un bărbat într-un vechi costum scoțian.Mike se uita la Sara,în oglinda înaltă pe care Ellie o sprijinise de perete și îi citi chipul.

-Nu aveți timp pentru așa ceva.O să trebuiască să așteptați până diseară,spuse Ellie.

-De când ai tu răbdare să aștepti ceva ce-ți dorești ? își întrebă Mike mama-soacră.Ellie râse.

-E drept,nu mi se întâmplă prea des.Sara! Du-te și pune-ți fusta.Pe Mike ți-l dau înapoi după prima luptă.Desigur,dacă frații Frazier nu îl mutilează.

-Hâm! Mike al meu o să-i facă praf.Cu nasul sus,Sara se întoarse înapoi în dormitor.Mike se uita zâmbind după ea,când o văzu pe Ellie privindu-l în oglindă.

-Dacă o să te porți urât cu ea...

-Știu.Am fost deja prevenit.Nu te superi dacă o să locuiască cu mine în Fort Lauderdale câțiva ani,până când o să ne întoarcem aici?

-Tot ce-mi doresc eu este fericirea fiicei mele.Aplecându-se,Ellie trase de tivul kiltului,să-l așeze mai bine.

-O să fie totul bine astăzi,da?

-Imediat ce Sara îl va vedea pe Anders și-i va spune că este măritată,va fi luată și îndepărtată de aici,până când îi vom aresta pe toți.Ellie încuviință din cap în timp ce-i aranja cămașa și Mike rămase tăcut,simțind că mai avea ceva de spus.

-În ce privește căsătoria voastră...Știu că ai făcut-o pentru caz,dar...Mike îi zâmbi.

-Cazul a fost doar o scuză.Au existat multe femei pe care le-aș fi putut salva însurându-mă cu ele,dar nu am făcut-o.Nu-ți mai face griji.Gândește-te mai bine la ce-o să-mi faci mie astăzi uriașii ăia de veri.

-Ei bine,peu pentru asta chiar nu-mi fac griji,spuse Ellie întorcându-se.Dar apoi se întoarse și îl îmbrățișa pe Mike

-Îți mulțumesc.A fost cumplit să trebuiască să stau și să îmi văd fiica atât de nefericită pentru cum a trata-o Brian.De aceea am și înțeles-o când s-a încurcat cu un ticălos ca Greg Anders,deși nu mi-a plăcut asta.

Mike nu spuse nimic.Mai târziu,în timp ce îi bandaja mâna Sarei ca să îi ascundă inelele,își spuse că dacă Ellie ar fi cunoscut adevărul despre Brian Tolworthy și despre ce i se făcuse și de ce,probabil că și-ar răpi acum propria fiică și ar ascunde-o într-un loc sigur.Asta ar fi vrut și Mike să facă,dar știa că atâta timp cât Ștefan Vandlo se va afla în libertate,Sara va fi în pericol.Mitzi era recunoscută pentru firea ei răzbunătoare și dacă ar fi fost băgat la mititica numai fiul ei,ea s-ar răzbuna pe Sara pentru faptul că distrusese ceea ce le necesitase atâta timp ca să pună în mișcare.Astăzi,scopul principal al lor era să pună mâna pe Mitzi Vandlo.Când Mike ajunse la târg,începu să devină curios în legătură cu frații Frazier.Dimensiunea nu făcea întot-deauna din tine cel mai bun luptător.

Luke îl pusese în temă cu regulile de bază ale luptei cu spada,pe care o va purta astăzi cu frații Frazier,dar nu asta îl interesa pe Mike.Ceea ce vroia el să știe era ce sentimente nutreau ei față de Sara.Ea vorbea cu afecțiune despre ei,dar ea vorbea la fel despre toți din Edilean.Chiar și când se plângea de surorile ei,îi puteai simți dragostea din voce.Așa cum vorbește cu mine,își spuse Mike și nu se putu abține să nu zâmbească.

Cu câteva minute mai devreme îi reamintise Sarei că avea de gând să-i spună lui Colin Frazier ce gândea despre el pentru faptul că ținuse sub tăcere aventurile lui Greg Anders.Mike vroia să vadă cum putea reacționa cel mai mare dintre frați când va fi făcut cu ou și cu oțet de o femeie jumătate cât el.Iar acum o urmărea pe furiș,în timp ce Sara se îndrepta spre Colin.

De două ori salutase discret,cu capul,agenți sub acoperire.Când Sara ajunse la Colin, Mike se ascunse.Trebuie să recunoască faptul că era amuzant să o privești pe Sara stând de vorbă cu Colin.În timp ce vorbea cu tânărul uriaș,își dădea atât de mult capul pe spate încât aproape că îi atingea șira spinării.Colin o privea,părând că îi acordă toată atenția.Dar când se uită într-o parte și văzu mai încolo o ladă de lemn,o luă pe Sara de mână și o duse acolo.Din felul în care ea nu se oprise din vorbit și se urcă în mod automat pe cutie, Mike își spuse că asta era ceva ce făcuseră de multe ori înainte.

Puțin mai departe se afla o roată de bâlci;Colin stătea cu fața la ea,Sara,cu spatele.Mike auzi un țipăt și văzu un cornet cu înghețată roșie căzând din cer și părând să aterizeze direct peste Sara.Mike dădu să iasă din ascunzătoarea lui,dar Colin o luă pe Sara de talie și o ridică spre dreapta,cu picioarele în aer.Cornetul căzu la pământ,împrăștiindu-se peste tot,la câțiva centimetri de locul unde se aflase Sara,după care Colin o depuse înapoi pe cutie,continuând să o asculte.

Zâmbind, Mike dădu se plece.Văzuse ceea ce vroia să vadă: Sara era protejată. Dar înainte de a se putea mișca,Colin îl privi pe Mike drept în ochi.Știuse tot timpul că Mike îl urmărise.Dar pe fața lui Colin se citea o întrebare: trecuse oare testul? Mike încuviință din cap,apoi se strecură mai departe prin mulțime.Dacă tot era să aibă veri,putea nimeri mai rău.Lupta, care urma să se desfășoare cam peste o oră,avea să fie mult mai interesantă decât crezuse el.

Sara stătea în tribune,înghesuită între trei femei de la biserică.Două rânduri mai jos stătea Ariei cu fratele cel mai mic,Shamus.Luke își făcea drum spre Sara.

Jos,pe terenul mare,deschis,se afla Mike,arărând atât de bine în kiltul lui și în cămașa voluminoasă.Ținea în mână spada aceea lată,o armă grea care cântărea aproape paisprezece kilograme.După felul cum o ținea cu vârful sprijinit în pământ,părea să fie aproape prea mult pentru el.

Încercuindu-l și îmbrăcați în kilturi pe care Sara le făcuse pentru ei anul trecut,se aflau cei trei uriași Frazier.Sara știa că ideea era aceea de a recrea o bătălie din trecut,în care un singur soldat își dăduse viața pentru clanul lui,dar în momentele acestea ei nu-i plăcea povestea.Frații Frazier participau la ea an de an și Sara știa că le plăceau sunetele de admirație îndrep-tate spre ei.În după-amiaza aceasta vor juca rolul luptătorilor curajoși care au câștigat în fața dușmanului,dar acest joc avea ca scop să stoarcă lacrimi din ochii spectatorilor,ca să le reamintească prin ce au trecut scoțienii de-a lungul istoriei.Luke le făcu pe doamne să se tragă în lături și se așeză lângă Sara.

-Ți-e frică? o întrebă el vârandu-și mâna în punga ei cu floricele de porumb.

Nu o să-i facă nici un rău. Ariel auzi ce spusese Luke și se întoarse să se uite în sus la Sara.

-O să fie bine. Frații mei au stabilit că Pere și Lanny se vor retrage și-l vor lăsa pe Colin singur. L-am rugat pe Colin să-mi promită că o să fie blând. Ariel se prefăcea că îi spunea toate astea în secret Sarei, dar vocea ei putea fi auzită șase bănci mai departe.

-Speranța mea este ca Mike să nu le facă rău fraților tăi, spuse Sara la fel de tare, în timp ce-și îndesa floricele în gură. În jurul lor se auziră râsete înfundate, venind dinspre concetățenii lor care cunoșteau bine animozitatea dintre cele două tinere. Dacă exista un lucru pe care frații Frazier îl aveau în comun, era acela că în clipa în care ridicau glasul erau auziți de departe, ceea ce putu fi demonstrat de pe teren.

-Deci ești vărul nostru, tună Colin cu o voce care părea amenințătoare. Dar nu semeni deloc cu noi.

-Înseamnă că îngerii au iubit-o pe mama mea, ripostă Mike. Vocea lui nu era la fel de sonoră ca a lor, dar acea hârșâială din gât o făcu pe Sara să-și simtă părul măciucă, pe ceafă-și o făcu să-și amintească noaptea trecută, când o trezise cu sărutări. Din nefericire, vocea adâncă a lui Mike părea să aibă același efect asupra celorlalte femei, de vreme ce câteva adolescente înce-pură să țipe.

-la te uită la el ce gură deșteaptă are, spuse Pete. Era cu un an mai tânăr decât Colin, care avea treizeci și era la fel de frumos ca frații lui.

-Dacă sunt deștept, înseamnă că nu mă înrudesc cu voi. Vocea lui Mike făcu mulțimea să aplaude. Pentru localnici era ceva grozav să audă pe cineve lansând provocări la adresa acestei familii bogate.

Cercul uriașilor se strângea tot mai mult în jurul lui Mike.

-Să-l chemăm pe mezinul nostru, Shamus, pentru treaba asta? strigă Lanny. Eu unul aș crede că bătrânului ăștia îi ajunge un puști ca să-l pună la pământ.

Lanny lansă o jumătate de lovitură cu sabia lui spre Mike, ațâțându-l, dar Mike reacționa instantaneu. Ridică spada grea ca și cum n-ar fi cântărit nimic și o roti într-un cerc deasupra capului său. Lanny și Pere se dădură înapoi, dar Colin se apropie de el. Dintr-o mișcare, Mike îi bloca lui Colin, cu brațul stâng, mâna în care ținea spada și lovi cu spada lui în celelalte două, care zburară la pământ.

Când mișcarea încetă, Colin rămase nemișcat, cu spada în mână, în timp ce frații lui mai tineri se treziră cu mâinile goale. Mulțimea încremenise tăcută, cu mâinile la gură, cu băuturile la jumătatea drumului. Mamele încetară să-și admonesteze copiii; bărbații încetară să se uite la fete; iar copiii priveau doar. Sara a fost prima care și-a revenit. Se ridică în picioare și începu să aplaude. Când sunetul slab nu

ridică masele,începu să stiuge urale.Luke se ridică și el,susținând-o cu vocea lui.O clipă mai târziu,lumea reacționa cu un tunet de urale,ridicându-se în picioare.În centrul câmpului de luptă,Mike nu arată că ar fi auzit vreun sunet.

Ochii lui erau fixați pe Colin,dându-se mai în spate ca să-i țină în vizor pe cei doi frați mai tineri.Când mulțimea se calmă și se așeză la loc,cei doi tineri pășiră mai aproape,încercând să-și recupereze spadele,dar Mike înșfacă una și o aruncă mai departe.Spada făcu un arc spre dreapta,peste o stivă înaltă de butoaie și ateriza dincolo de aceasta,înfigându-se atât de adânc în pământ încât lama în vibrație produse un sunet puternic.De data asta Sara nu trebui să provoace ovațiile,peu că lumea se sculă imediat în picioare,începând să strige.

Mike ținea acum în fiecare mână câte o spadă grea,mișcându-le în cerc,deasupra capului.Când Pere se apropie,Mike își întinse spada spre gâtul lui,dând senzația unui inevitabil impact sângeros.Mulțimea își ținu respirația.Din cealaltă parte a târgului oamenii auziseră ovațiile și începuseră să alerge înapoi.Omul care se ocupa de mașinuțe puse panglica în fața șirului care forma coada.Când clienții începură să protesteze,le strigă „Veniți după mine”.Trecu prin dreptul unui grup de adolescenți și âtrigă „Lupte!” Aproape să calce peste oameni,când tinerii o luară la fugă.Pe câmpul de luptă,Pere își ridică mâinile în sus,în semn de capitulare,apoi se înclină în fața lui Mike.Dacă a spus ceva,nimeni nu l-a auzit în zgomotul mulțimii.Lanny așteptă,apoi se întoarse și se înclină și el spre public,în semn de capitulare.Toată lumea îl huidui și-l fluieră.

Nu mai rămăseseră decât Mike și Colin și nici unul dintre ei nu părea să vrea să renunțe.Mike ținea în mâini cele două spade,dar când mulțimea se calmă,îi zâmbi lui Colin.

-Nu aș vrea să te înfrâng într-un mod incorect,vere,spuse el tare,aruncând o spadă dincolo de butoaie,unde ateriza la câțiva centimetri de cealaltă.Ovațiile care urma să se puteau auzi de la o milă depărtare.

-Nu este minunat? îi spuse Sara lui Luke,cu sufletul la gură,agățându-se de brațul lui.Luke îi luă mâna și îi zâmbi cu dragoste.

-Mike este un adevărat erou,cu sânge rece.Dar nu uita,Colin nu este un molîu.Mike o să aibă de furcă cu el.

Bărbații se aplecară și începură să se plimbe în cerc.Colin a fost primul care a făcut o mișcare,împungând cu spada în față ca și cum ar fi vrut să o înfigă în pieptul lui Mike.Dar Mike făcu un salt și îl lovi pe Colin în piept cu piciorul,atât de puternic,încât bărbatul mai mare decât el se clătină spre spate.Mike ateriza în picioare,apoi începu să se rotească în jur,cu spada ridicată.

După o clipă în care se reechilibra,Colin se îndreptă și spuse:

-Pentru mine nu mai ești decât un țânțar.

Câțiva băieți din extremitatea îndepărtată a tribunei îi luară partea lui Colin și începură să strige „Frazier! Frazier!”

Sara începu și ea să strige „Mike! Mike!” și partea ei de tribună prelua incantația. Exceptându-i pe Ariel și Shamus, firește, care rămaseră așezați, dar când lumea le obtura vizibilitatea, Shamus se ridică și îl bătutu pe umăr pe bărbatul din fața lui. Bărbatul, un străin, se uită la dimensiunile impresionante ale lui Shamus și se așeză la loc. În curând se făcu o cărare de oameni stând jos, care le permise lui Ariei și lui Shamus să vadă câmpul de luptă fără să trebuiască să se ridice în picioare. Colin făcu un salt spre Mike dar îl rată. Spada lui însă îi agăță mâneca lui Mike, sfâșiindu-i-o de la umăr până la încheietura mâinii. Din cămașă atârnavu periculos fâșii mari de material. Fără să-și slăbească deloc concentrarea, Mike smulse fâșia atârânădă. Cămașu se rupse din talie și Mike își trase peste cap ce mai rămăsese din ea.

Când priveliștea lui Mike cu pieptul gol și în kilt provocă o stare de frenezie în mulțime, Mike se lansă asupra lui Colin care făcu un salt în spate, dar nu înainte ca spada lui Mike să scânteieze prin aer. Mulțimeu își ținu respirația, îngrozită. Acesta era un târg local, dar Mike părea să se joace de-adevărateleu. Îl spintecase oare pe Colin, cu această ultimă mișcare?

Colin rămase locului, uitându-se în jos la pieptul lui ca și cum s-ar fi așteptat să vadă țâșnind sângele, dar apoi văzu ceva ce mulțimeu nu vedea. Zâmbind, se dădu în spate, își ridică brațele și se întoarse în cerc. Ca într-o mișcare cu încetinitorul, cămașu lui Colin începu să cadă în lături. Mike i-o spintecase cu abilitate, dar nu lăsase decât o vagă urmă pe pielea vărului său. Când cămașu începu să atârne pe el în fâșii mari, Colin și-o smulse de pe el și amândoi rămaseră acum goi de la talie în sus.

Fetele începură să ovaționeze la vederea torsoului gol al lui Colin și Sara râse.

-Colin pare terminat, spuse Luke privind printre spectatorii așezați.

În secunda următoare, cei doi începură din nou să se învârtă în cerc și lupta începu cu adevărat-sau suficient de adevărat pentru gustul Sarei. Mike era mai iute și în mod vizibil mai bine antrenat, dar luptându-te cu Colin era ca și cum te-ai fi luptat cu o stâncă. Mike alergă și se urcă pe stiva de butoaie și la un moment dat îl lovi pe Colin în umeri, cu ambele picioare. Mike evita cu ușurință toate atacurile lui Colin. De două ori sări peste spada care amenința să-l lovească în stomac.

-Nu-mi place asta. Nu vreau să fie rănit, șopti Sara și Luke își petrecu un braț peste umerii ei. Sara își ascunse fața în umărul lui.

-Nu-ți dai seama că ei se joacă,doar? Niciunul dintre ei nu este în pericol și cu atât mai puțin,Mike.Chiar dacă s-ar arunca toți trei frații Frazier asupra lui și tot nu l-ar putea pune la pământ.

-Ești sigur?

-Absolut.Ar trebui să te uiți.Colin este aproape terminat,dar Mike o poate ține așa cât e ziua de mare.Ce antrenamente a făcut?

-Nu știu.Tess zicea ceva de China și Brazilia.Sara îi dădu lui Luke BlackBerry-ul ei.

-Sun-o pe Tess și întreab-o.

-Și să ratez lupta? Ha! Vino cu mine mai aproape de gard.

Sara îl urmă pe Luke care o ridică în brațe și o coborî de pe cea de a cincea tribună.Sara stătea în picioare lângă gardul care delimita terenul unde aveau loc jocurile și se străduia să urmărească lupta,dar nu-i era ușor.Mike para fiecare lovitură de spadă a lui Colin.Dar acum,pentru că se aflau mai aproape,Sara putea vedea că Mike se distra cu adevărat de minune-și arăta ca și cum ar fi vrut s-o țină așa toată ziua.Dar Mike aruncă o privire spre gard și o văzu pe Sara uitându-se la el,gata să izbucnească în plâns din cauza grijii pentru el și îi făcu un semn cu capul.Va pune punct,de dragul ei.În clipa următoare se roti în loc spre spatele lui Colin,făcu un salt ca să planteze un picior în spinarea acestuia,atingându-i în același timp gambele cu latul spadei.Colin își pierdu echilibrul și căzu la pământ cu o bufnitură puternică.Mike își puse piciorul pe spinarea lui Colin și vârful spadei,pe ceafă.Mulțimea începu să ovaționeze puternic.Câștigase perdantul!

Când Mike își îndepărtă piciorul,Colin se ridică scuipând pământ din gură.Mike își întinse brațul spre Sara care veni alergând la el.Mike o ridică în picioare și o învârti-și mulțimea începu să strige asurzitor.

Când Mike o sărută,străinii începură să râdă și să strige,dar localnicii se holbau șocați.Oare Sara nu trebuia să se mărite peste câteva zile? Cu un alt bărbat?

-Acum cred că ne-au văzut cu toții,spuse Sara dar se agăță de Mike,cu obrazul lipit de pieptul lui gol,asudat.

-Asta și este ideea.

-Și pentru asta te-ai însurat cu mine.

-Pentru asta și pentru câteva nopți înflăcărate,spuse el privind-o în ochi.

-Faceți rost de un dormitor! strigă cineva din mulțime și toată lumea începu să râdă.Și Mike îi dădu drumul Sarei.Sara alergă spre gard,la Luke,în timp ce Mike și Colin începură să facă plecăciuni spre public.Colin îi făcu pe toți să râdă când îl înșfacă pe Mike de la spate și îl ridică în sus.Apoi,parodiind ce făcuseră Mike și Sara puțin mai devreme,Colin îl întoarse pe Mike în brațele lui,prefăcându-se

că vrea să-l sărute.

Mike își luă avânt și se urcă pe umerii lui Colin, iar Colin îl prinse de glezne, ținându-l. Colin începu un dans al bețivanului în jurul ringului, în timp ce Mike se străduia să-și țină echilibrul. Când Colin se opri, Mike sări de pe el și se rostogoli la pământ. În aplauzele mulțimii, Mike se înclină și Colin începu să alerge spre el, cu buzele formate într-un sărut și amândoi intrară în cortul din partea din spate a arenei.

-Dumnezeule Mare, spuse doamna Frazier privind-i pe cei doi, fără cămăși, murdari și râzând. Mike nu o mai văzuse până atunci, dar o recunoscuse din cărțile de tarot. Purta un costum de o asemenea bogăție încât ar fi făcut-o mândră pe orice regină medie-vală. Mike își puse un picior în spatele celui alt și se înclină în fața ei, până la pământ.

-Înățimea Voastră Regală.

Domnul Frazier, îmbrăcat în costumul unui negustor prosper, făcu un pas înainte.

-Iată pe cineva care cred că înțelege exact cine ești cu adevărat, draga mea.

Colin spuse din spatele lui Mike, făcându-l pe acesta să se simtă ca un cățeluș:

-Este el cam micuț, dar pot să-l păstrez, mami?

-Fii atent la mușcătura scorpionului, mârâi Mike.

-Fii atent la piciorul vărului, îi ripostă Colin. Domnul Frazier veni între ei și întinse mâna spre Mike.

-Înțeleg că bunica ta a fost sora biologică a mamei mele. Îmi pare rău, nu le-am cunoscut niciodată, dar... Nu părea să știe ce ar mai fi putut spune.

-Ah, Grinny, spuse doamna Frazier, o să fie destul timp pentru asta, mai târziu. Se întoarse spre Colin și dezaprobă vizibil starea cămășii lui.

-Găsești în trailer o cămașă curată. Și îți sugerez să pui și tu ceva pe tine, adăugă ea întorcându-se spre Mike.

-Da, doamnă, spuseră amândoi la unison, apoi ieșiră din cort și reveniră în ring, unde începură imediat să-și care la pumni.

-Vrei să bei ceva? întrebă Colin.

-Aș vrea eu, dar mai am de făcut ceva.

-Da, tot orașul te-a văzut cu Sara. Apoi Colin cobora vocea.

-Ascultă, cunosc oarecum motivele pentru care te afli aici, dar nu toată povestea. Dacă ai nevoie de ajutor, anunță-mă.

-Supraveghează-o, atâta tot, spuse Mike părăsind arena ca să se întoarcă în cortul lui Ellie. Așa cum bănuise, Sara îl aștepta acolo, cu o cămașă curată. Peste câteva minute, Mike primi un mesaj.

BUNĂ,PUȘTIULE,AM AUZIT CĂ AI PRIMIT INVITAȚIA MEA DE A MI TE ALĂTURA.INDIFERENT CE FACI ,FUNȚIONEAZĂ.VANDLO S-A CĂRAT ÎN TROMBĂ.

Zâmbind,Mike aruncă telefonul în sus și îl prinse.

-Ce-a fost asta? îl întrebă Sara netezindu-i cămașa.Apucând-o de talie,Mike o răsuci în jur.

-Ce te face atât de fericit? Aseară și acum,asta.Ce se petrece?

-Instinctul,micuțo.Încă nu m-a părăsit,spuse Mike râzând.

Sara aștepta încă un răspuns la întrebarea ei.

-Să zicem că îmi făceam probleme că am fost trădat de cineva,deși nu-mi venea să cred.

-Iar el...sau ea...nu te-a trădat?

-Nu.Deci,unde este sora mai mică a lui Kim? Anna,da? Trebuie să repetăm, înainte de începerea reprezentației.

În cort intră tocmai atunci Taylor,sora Sarei.

-Am vorbit cu Anna,care nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine.Te-a văzut luptând și a spus,citez: „*Este prea bătrân și nu-mi place barba lui.*”

Mike o puse pe Sara jos și o sărută pe ceafă.

-Nu ar fi prima oară că trebuie să conving o femeie să-i placă de mine.

-De ce mă îndoiesc că ai avea oarecare practică în chestia asta? spuse Taylor și Mike îi zâmbi.

-Încetează să mai flirtezi cu sora mea și du-te după Anna.

-Da,pentru că altfel o să te facă praf soțul meu,spuse Taylor.

Soțul ei era un doctor suprasolicitat și care nu avea niciodată timp să meargă la sală.

-O să câștig jocul ăsta.Care o să fie și ultimul,îi șopti Mike,Sarei.Când termin, mă întorc,așa că stai aici și nu pleca nicăieri.Ai înțeles?

-Da,spuse Sara inspirând adânc.Știa că Mike îi spunea că Greg nu mai avea mult și ajungea aici,deci întâlnirea cu el avea să aibă loc curând.Nu se temea decât că ar putea fi atât de furioasă atunci când avea să-l vadă,încât o să-i arunce în față totul despre investigație și despre mama lui și va strica astfel totul.

-O să te descurci,spuse Mike.Și nu te teme că o să-i spui prea multe.Am văzut eu bine cât de mincinoasă poți să fii.

-Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Mike o trase în brațele lui și după ce aruncă o privire spre Taylor care stătea cu spatele la el,o sărută.

-Când o să se termine totul,îți promit că o să te fac să te simți mai bine.

Sara înclină din cap,dar îngrijorarea nu o părăsise.

Mike o sărută pe frunte și ieși din cort.

-Sara,mi-a spus Luke că Mike se gândește să deschidă un fel de sală de gimnastică.Pot să-l înscriu de pe acum pe Gene? o întrebă Taylor.

Râzând,Sara înțelese că în sfârșit se crea o legătură între ea și surorile ei.

CAPITOLUL 27

CUM SARA VROIA SĂ-ȘI vadă soțul într-un concurs de sărit coarda,mai ales cu un as ca micuța Anna Aldredge,se grăbi să-și termine corvezile pe care i le dăduse mama ei.În timp ce se afla afară,descărcând plăcintele cu mere,auzea întruna aprecieri din partea oamenilor care-l văzuseră pe Mike luptându-se cu Colin.Băieții își cărau la picioare unul altuia și-i făceau pe oameni să râdă,când cădeau la pământ.Cât de mult ar fi vrut ea să le spună că Mike era soțul ei!

Ellie se opri în dreptul ei și-i șopti:

-Nu va dura mult și vom putea face reclamă la sala de sport a lui Mike.la spune,ești pregătită să refaci vechea fermă?

Sara zâmbi; mama ei știa cum să o înveselească.Îi plăcea să se gândească la viitorul ei cu Mike.

-A mutat de pe platformă mașina de premiu,strigă un puști.El și nu știu ce fetiță vor sări coarda pe platformă.Nu era nici un dubiu cine era „el” și Sara își scoase șorțul.În fiecare an,familia Frazier dona o mașină câștigătorului absolut al jocurilor.Iar acum se pare că Mike mutase mașina din loc,pentru ca el și Anna să-și poată face numărul.Nu era un spectacol pe care Sara ar fi vrut să piardă.Dar o opri tatăl ei.

-Sara,putem vorbi o clipă?

Tatăl ei avea afișată ceea ce familia numea „fața lui de doctor.” De regulă,Henry Shaw era un bărbat cu care te puteai înțelege bine,mulțumit să-și lase soția și cele două energice fete mai mari să-i conducă viața,dar când era nevoie de abilitățile sale medicale,întreaga lui personalitate se schimba.Devenea bărbatul care lua frâiele în mână.Fără ezitare,Sara se duse la el.

-Ce s-a întâmplat?

-Joce.În aceeași clipă Sara o și porni alături,spre cortul ghicitoareii,dar doctorul Shaw o apucă de braț.

-Este bine,doar că s-a suprasolicitat.O s-o ducem acasă,Luke și cu mine,ca să se odihnească puțin.Sara,știu că vrei să-l vezi pe Mike,dar i-ai putea ține tu locul? Este o coadă enormă în fața cortului ei și Joce nu suportă ideea să-i dezamăgească pe oameni.A spus că numai tu știi ce trebuie făcut.

-Cum să nu,spuse Sara.O să fac tot ce vrea.

Se consolă cu ideea că se va afla totuși aproape de cortul mamei ei, așa cum îi ceruse Mike.

-Joce l-a trimis pe Luke să-i aducă niște haine, să se schimbe. Ai putea să-ți tragi pe tine chestia aia țipătoare? Și Henry Shaw făcu un semn cu mâna, referindu-se la costumația lui Joce.

-Desigur. Acordă-mi doar câteva minute.

Intrând în încăperea micuță din spatele cortului ghicitoarei, despărțită printr-o draperie, Sara se întrebă cât de mult le spusese Mike părinților ei, în noaptea în care aranjase nunta.

Nu-i luă mult să-și tragă roba largă peste propriul ei costum și să-și pună în urechi cerceii mari, ca niște roți, ai lui Tess. Își scoase bandajul care-i acoperea verigheta și inelul și îl rugă pe tatăl ei să o ajute să-și pună o pernă peste abdomenul ei plat, toate în dorința de a semăna cât mai mult cu Joce. Cu vălul negru, Sara spera că nimeni nu va observa schimbul de ghicitoare, în timp ce tatăl ei îi lega perna, îi spuse:

-Sper că tipul cu care te măriți o să-ți ofere una autentică. Ador să am nepoți.

Ah, Sara, crezi că sunt prea bătrân ca să vin și eu la sala lui Mike?

Sara îl sărută pe obraz.

-Tată, în ochii mei nu o să fii niciodată prea bătrân, pentru nimic.

Zâmbind, doctorul îi fixă vălul în jurul feței. Cu turbanul roșu peste păr și cu inelele în sfârșit expuse, era greu de deosebit de Jocelyn.

-Du-te, îi spuse tatăl și în timp ce el deschidea perdeaua cortului ca să iasă, Sara văzu o mișcare rapidă în spate. În alte circumstanțe nu ar fi observat, dar acum știa că era Brewster Lang, care se strecura să spioneze.

De îndată ce tatăl ei dispăru din peisaj, Sara spuse calm:

-Toată lumea este înnebunită după prăjiturile duminicale, domnule Lang.

Apoi intră și se așază pe scaunul scund. În fața ei se afla o măsuță mică, rotundă, pe care Shamus o decorase cu semne astrologice și stele irizate, cu un alt scaun de cealaltă parte. Afară, la intrarea în cort, se afla o fată de la liceu, care se oferise voluntar să ajute la târg și Sara îi spuse să dea drumul clienților înăuntru.

O oră mai târziu ar fi vrut să urle că și ea avea nevoie de un pui de somn.

Localnicii aflaseră că ghicitoarea avea să fie Joce. Și acum, poate pentru că știa că era nou-venită în orașul lor sau poate datorită vălului, oamenii își revărsau sufletul și luau foarte în serios tot ce le spunea Sara, drept răspuns. De la prima „citire în cărți”, se descoperi jucând rolul sfătuitoare.

-Ar trebui să-l părăsesc? o întrebă o femeie pe care Sara o cunoștea și îi venea să

strige „Da!”.Dar,într-un fel cât mai mistic cu putință,o trimise la un consilier din Williamsburg,care se ocupa de femeile abuzate.

-Soțul meu are o legătură? Sara o asigură pe femeia recunoscută pentru gelozia ei că nu,nu avea nici o legătură.Soțul ei avea un burdihan mai mare ca al lui Joce și nimeni nu-i făcea avansuri.

-O să cunosc pe cineva? Sarei îi plăcu întrebarea acestei femei,pentru că îl văzuse pe domnul Peterson uitându-se la ea în timpul slujbei.Sara îi spuse că dacă nu va cumpăra imediat patru cauciucuri noi de la Anvelope Peterson,o să aibă o epavă de mașină-și îi mai spuse că Arthur Peterson avea un mesaj spiritual pentru ea,deci va trebui să vorbească personal cu el.Femeia ieși în goană din cort și Sara bănuie că se ducea direct la garaj.

Sara le spuse unor adolescente să înceteze să mai fumeze pe furiș și să poarte fuste mai lungi.Fetele ieșiră râzând copios.

Partea cea mai rea era că auzea în depărtare mulți-mea ovaționând în timpul jocurilor.Se întrebă dacă nu cumva venise rândul lui Mike.Nu-l văzuse niciodată sărind coarda.Cât de bun era? Asta era,firește,o întrebare retorică,de vreme ce părea să nu existe un sport la care Mike să nu exceleze.

Zâmbind,Sara se întrebă dacă băieții lor vor moșteni aceste talente,l-ar fi plăcut un băiat expert în arte marțiale.Pe de altă parte,spera că nu va avea o fată care să-și închipuie că a te cățara în pomi era o formă de artă.Cum va relaționa cu ea,oare?

-Ah,draga mea,se pare că am întrerupt un vis cu ochii deschiși.

Sara se uită în sus și o văzu pe doamna care intră șchiopătând în cort.Avea peste optzeci de ani,era văduvă,locuia într-un mic apartament la marginea orașului și venea des la biserică.Nu era de mult în Edilean,dar se spunea că locuise aici în copilărie și că a revenit după moartea soțului ei,în urmă cu câțiva ani.Biata femeie mergea sprijinindu-se în două bastoane și chiar și așa,destul de greu.La biserică făcea întot-deauna parte dintre primii cincisprezece de pe orice listă cu oameni care aveau nevoie de ajutor.

În timp ce doamna Myers se așeza,Sara umbra cu cărțile de tarot,atentă să nu le îndoiaie.

-Și la ce întrebări îți pot răspunde astăzi? Te rog,nu mă întreba cât mai ai de trăit.

-Ah,cele obișnuite,draga mea.Când o să cunosc un bărbat?

Sara încercă să nu râdă,dar când văzu sclipirea din ochii femeii nu se putu abține să nu zâmbească din spatele vălului semitransparent.

-Ce-ai zice de un om de afaceri aflat la pensie,arătos,sănătos?

-Eu una aş prefera un călăreţ,zvelt şi brunet,un bărbat care să mă poarte peste câmpii pe armăsarul lui negru şi care să facă dragoste cu mine sub clar de lună.Sara căscă larg gura.

-Şi eu aş prefera varianta asta.Doamna Myers se uita la cărţile de tarot micşorându-şi ochii.

-Ei,ce zici că spune despre mine în cărţile astea? Sara nu ştia prea multe despre femeie ca să inventeze ceva pentru ea.Dar ştia că nu era bogată.

-Bani,spuse ea ferm,punând jos două cărţi.Văd bani mulţi în viitorul tău.

-Adevărat? Şi ce carte îmi spune asta? Sara nu ştia exact ce spunea fiecare carte, dar era clar că monedele însemnau bani.Arătă spre una dintre ele,care îl prezenta pe Greg încruntându-se,înconjurat de şase chipuri de femei,pe monede de aur.

-Asta.Doamna Myers îşi deschise geanta-atât de veche încât pielea i se crăpase-şi-şi scoase ochelarii de citit,în timp ce-i desfăcea,spuse:

-Am purtat şi eu odată un vâl foarte asemănător cu al tău.

-Serios? spuse Sara zâmbind.Şi ți-a adus ceea ce vroiai?

-Mi-a adus un bărbat cât casa,frumos,spuse doamna Myers punându-şi ochelarii. E drept,era cam bătrâior,dar tot mai putea face treabă.

-Atunci a meritat,spuse Sara,dar inima începu să-i bată cu putere.Un vâl care i-a adus un bărbat? Un bărbat frumos,tânăr,care făcea dragoste sub clar de lună? Să fie oare tatăl lui Greg? Era posibil ca femeia asta să fie notoria Mitzi Vandlo? Era mult mai în vârstă,nu putea avea cincizeci şi trei de ani,dar când Sara se uită la mâinile femeii,văzu că aproape nu aveau creţuri şi erau mai tinere decât chipul ei.Nimeni nu sugerase că Mitzi s-ar putea deghiza într-o femeie mai în vârstă şi în plus,femeia asta nu avea nasul mare,proeminent,din fotografie.

Sara îşi dădu seama că dacă doamna Myers i-ar fi spus altcuiva povestea cu vâlul care i-a adus un bărbat,ar fi putut trece drept o glumă.Numai datorită celor povestite ei de către Mike,putu Sara să o recunoască pe femeie.

Primul gând al Sarei a fost că şi-ar fi dorit o sonerie pe care să o apese cu piciorul.Nu îl întrebase pe Mike despre camerele de luat vederi instalate în cortul ghi-citoarei şi acum îi părea rău.Oare îi monitoriza cineva sau făceau doar o imprimare,pe care să o studieze mai târziu? Dacă ar fi făcut un gest spre o cameră,ar fi fost văzută oare de către un agent?

Păstrează-ţi calmul,îşi spuse ea ascunzând repede cartea cu chipul lui Greg şi împrăştiind altele pe măsută,îşi spuse că dacă Mitzi ar fi văzut-o împreună cu Greg nu ar fi fost nici o problemă acum,de vreme ce toată lumea ştia că ghicitoarea era Joce.Asta era bine pentru că din câte ştia ea,geanta veche

doamnei Myers ascundea în ea un pistol.Pentru a-și reafirma identitatea,făcu să-i sclipească inelele.Joce era o femeie măritată.

Doamna Myers se uita la cărți prin ochelarii de citit și ochii i se făcuseră mari.

-De unde ai setul ăsta de cărți? Vocea femeii suna ca și cum ar fi văzut ceva minunat.Orice dubiu al Sarei că femeia nu ar fi fost Mitzi,dispăru.

-Sunt frumoase,nu? spuse Sara destul de tare.Sunt numai șase seturi ca ăsta,în lume.Au fost tipărite de editura soțului meu.Aveau de gând să le folosească pentru publicitatea la una dintre cărțile lui,dar costau prea mult,așa că acestea sunt singurele perechi de cărți care vor fi tipărite vreodată.

Doamna Meyer se aplecă să studieze cărțile de pe mäsută.

-Recunosc oare niște chipuri?

-Ah,da.Shamus Frazier le-a desenat și ne-a surprins făcându-ne portretele.Sara luă în mână cartea Judecării,cu chipul mamei ei.Ellie purta o rochie roșie,pe cap avea o batistă mare și purta cercei de aur.

-Asta este doamna Shaw,mama prietenei mele,Sara,spuse ea strecurând sub teanc o carte cu chipul lui Ștefan.Își spuse că era mai bine ca femeia să nu-l vadă pe Ștefan prezentat ca un bărbat neplăcut la vedere.

-Dar văd că am început eu să-ți spun totul despre viața mea,când de fapt ar trebui să vorbesc despre tine.

În ciuda eforturilor,Sara simțea cum o cuprinde tot mai mult panica.Ce ar trebui să facă? Să rămână în cort,să se comporte ca o clarvăzătoare și să aștepte,sau să dea fuga la Mike? Dar știa că era imposibil să plece.Femeia asta nu făcuse toată viața ei decât să eludeze legile și autoritățile,așa că nu va sta ea aici,așteptând să fie prinsă.Sara decisese să facă tot posibilul să o țină cât mai mult aici și să acorde timp cuiva să vină și să...Și să ce? Să o aresteze? Sara încerca să-și amintească tot ce-i spusese Mike despre Mitzi,dar nu îi era ușor,cu inima în gât.

-Ia să vedem.Ah,da...Vrei să auzi adevărul despre ceea ce văd în cărți sau ești ca celelalte și nu vrei decât acadele? Doamna Myers Mitzi-clipi spre ea.

-Adevărul.

-Perfect.Vălul pe care l-ai purtat te-a dus spre o căsnicie nefericită și ești văduvă de foarte multă vreme.Sara se uită în sus la femeie,cu scuze în ochi.

-Îmi pare rău,doamnă Myers,eu nu îți spun decât ceea ce văd.Nu se arată aici că ai avut un soț cine știe ce cumsecade.Cum femeia nu spunea nimic,continuând doar să se uite fix la ea,Sara aproape că cedă nervos.Bătu cu degetul într-o carte.

-Dar a existat în viața ta dragoste,cu un alt bărbat.Un bărbat tânăr și foarte frumos.Sara zâmbi cât mai dulce cu puțință.

-Descrierea plimbărilor călare, sub clar de lună, a fost din trecutul tău?

Femeia nu spuse nimic. Sara se uită înapoi în cărți.

-Dar s-a întâmplat ceva cu tânărul tău. Viitorul lui este încețoșat.

Femeia se aplecă o idee mai mult, ca și cum ar fi fost intrigată.

-Dar stai. Mai există o dragoste în viața ta. Un copil. Un băiat? O fată? Sara se uită la femeie, așteptând un răspuns. Mitzi se lăsă înapoi pe speteaza scaunului și Sara se temu că își pierduse interesul.

-Tu ești ghicitoarea, draga mea, nu eu. Sara se uită înapoi în cărți.

-Copilul ăsta este foarte dorit de sexul opus și îți pare bine pentru asta, deși îți crează multe probleme. Din nou, femeia nu spuse nimic.

-Ah. Aici. Cartea asta. Se pare că ai un scop în viață. Vrei ceva pentru că asta îți va oferi... Sara se încruntă puțin, ca și cum s-ar fi concentrat.

Pace. Libertate. Da, indiferent ce reprezintă acel lucru dorit, dacă îl găsești o să îți capeți pacea pe care atâta ți-o dorești.

-Ești o tânără foarte deșteaptă, spuse doamna Myers, apoi începu să tușească.

-Scuză-mă, spuse ea tușind din nou. Astea sunt riscurile când ai șansa să trăiești mult. Îmi pare rău că te deranjez, draga mea, dar vrei să te duci alături și să-mi aduci un pahar cu apă?

Vrea să fure o pereche de cărți, își spuse Sara ridicându-se, clipind repede în timp ce se gândea ce să facă. "Găsește-l pe Mike", îi veni mai întâi în minte, dar cum putea face asta fără să o părăsească pe femeie? Dacă vâra în poșetă o pereche sau două de cărți și dispărea? Poate că nimeni nu o va mai găsi vreodată și vina va fi a Sarei.

-Cum să nu, spuse Sara strecurându-se prin draperie, în spatele cortului. Își scoase capul afară.

-Domnule Lang! Am nevoie de dumneata, sâsâi Sara. Dar Lang nu apăru. Sara intră înapoi în cort, se uită prin perdele și o văzu pe doamna Myers stând acolo cuminte, dându-i Sarei timp să plece.

Se uită în sus, la cusătura dintre pereții de pânză ai cortului. Văzu un șnur de-a lungul muchiei și își spuse că poate era ascunsă acolo o cameră. Își ridică pumnii și se întoarse în jur, apoi se mai întoarse o dată și gesticula cu ambele brațe, în speranța că va fi văzută și că cineva va veni în ajutorul ei.

Se uită înapoi în despărțitura principală a cortului și o văzu pe doamna Myers stând acolo cu ochelarii pe vârful nasului. Luase perechea de cărți pe care o folosisese Sara și o fila. Sara își ținu răsuflarea. În clipa următoare îi va vedea chipul lui Greg și o să-și dea seama ce se petrecea.

-Unde este Mike?

Sara se întoarse speriată și o văzu pe Ariei stând în deschizătura cortului.

-Mike? întrebă Sara.

-Da,tipul de care te agățai ca și cum ar fi fost gata să se înece.A dispărut.L-am văzut plimbându-se prin jur cu un străin,un tip absolut super.Felul în care se mișca tipul m-a făcut...În sfârșit,nu putem da de Mike și runda următoare de lupte trebuie să înceapă dintr-o clipă într-alta.Crezi că se teme de un nou meci cu frații mei? Sara se uită din nou prin draperie și o văzu pe doamna Myers vârând în poșetă trei perechi de cărți.Cum era clar că nu va apărea nimeni ca să o salveze,Sara știa că va trebui să acționeze pe loc,altfel Mitzi Vandlo va dispărea.Dacă scăpa,însemna că toate eforturile pentru prinderea acestei femei fuseseră zadarnice.Ariel purta costumul unei bogate doamne medievale.O bucată de mătase albă era prinsă de micuța ei tocă din catifea,coborându-i în jos,peste ceafă.Sara întinse mâna ,apucă bucata de material,trase tare și o smulse.

-Ce naiba crezi că faci?

-Prind un criminal,spuse Sara uitându-se prin perdea.Doamna Myers se ridica tocmai de pe scaun.În clipa următoare va fi afară.Sara trase draperia într-o parte, se repezi,făcu un salt și ateriza pe femeie doborând-o la pământ.

-Ți-ai pierdut mințile? strigă Ariel în spatele ei.Sara stătea complet întinsă pe femeie și se chinuia să-i vâre în gură bucata de mătase,smulsă din toca lui Ariel,până să apuce ea să strige.

-Este o hoată și probabil o criminală,spuse Sara în timp ce se lupta cu femeia.Iar dacă Mike lipsește,atunci ea este...Au! Femeia încercase să o muște.Sara o călărea,ținând-o la pământ.

-Dacă Mike nu este aici,înseamnă că dispariția lui e legată de fiul ei.

Ariel o privea pe Sara călărind ceea ce părea a fi o femeie bătrâna,dar după forța cu care se lupta,nu era chiar așa de bătrâna.

-Anders este fiul ei? întrebă Ariei cu ochii măriți de șoc.

-Da! Bărbatul despre care tu știai că se culca cu jumătate din oraș,dar nici nu m-ai prevenit măcar,este fiul ei.Și amândoi sunt căutați de toată lumea,de poliție,de FBI,de Serviciile Secrete.Sunt criminali de mare anvergură.

Ariei nu părea să înțeleagă tot ce auzea.

-Nu m-ai fi crezut dacă-ți spuneam de Greg.Sara stătea pe femeia care se zvârcolea și încerca să ajungă la Sara cu mâinile și cu unghiile.

-Ai de gând să stai acolo și să te zgâiești sau te decizi să mă ajuți? Am nevoie de ceva cu ce să o leg.În colț atârna un șnur gros lung,roșu și purpuriu,cu un ciucure mare la capăt.Ariei îl smulse,împreună cu vreo doi metri de cablu,cu tot.Începu să-i lege femeii mâinile la spate și spuse:

-Ai știut că e o cameră acolo,sus?

-Tot cortul ăsta se presupune că este căptușit cu camere de luat vederi,dar se pare că nimeni nu le urmărește.Spune-mi ce știi despre Mike.

-A venit aici pentru un caz,da? Colin mi-a spus...

-Nu mă interesează ce-a spus fratele tău cu gură-mare.Ce s-a întâmplat cu Mike?

-A terminat spectacolul lui cu Anna și...L-ai văzut ridicând fetița aia peste cap? Fata a înțepenit ca o scândură și Mike...

Doamna Myers se lupta din greu,sub Sara.

-Am fost prea ocupată să prind criminali ca să-mi văd soțul făcând ceva! spuse Sara,frustrată.Ariel se opri din legat.

-Soțul? Dacă a venit aici pentru un caz,s-a însurat cu tine ca să te protejeze de Andersi?

-Lasă privirea asta! Mike este al meu și îl păstrez.Sub ea,doamna Myers nu se mai mișca deloc.

-Cred c-ai omorât-o,spuse Ariel.

-Nu,este doar nefericită că nu m-am măritat cu fiul ei.Nu-i așa,Mitzi?

Femeia de sub ea scoase câteva sunete neplăcute,prin călușul din gură.

-Trebuie să o scoatem de aici fără să fie văzută de cineva.Sara își smulse perna de sub rochie.Nu mai era nevoie de deghizare.

-Mă duc după Colin și...

-Nu! spuse Sara.Nu trebuie să spui nimănui nimic.Fratele tău o să vrea să o bage la răcoare.

-Normal.Ce altceva să facă cu ea?

-Dacă Mike nu este aici,înseamnă că a fost luat.Viața lui poate fi în pericol,iar eu o să negociez această bătrâna oribilă,contra lui.

Mitzi Vandlo se întoarse să se uite la Sara.

-Ah,făcu Ariel cu sprâncenele ridicate.

-Da,ah.Du-te afară și spune-i fetei ăleia că doamnei Myers i s-a făcut rău și trebuie să o ajut să...nu știu.Inventează ceva.Apoi du-te în spate și spune-i domnului Lang să vină aici și...

-Brewster Lang? Credeam că ți-e frică de el.

-Nu vreau să știu cum știi tu asta.Adu-l aici și spune-i că va trebui să facă pe ghicitoarea.

-Brewster Lang să facă pe ghicitoarea? Ai înebunit?

-Ariel,nu avem timp de contraziceri.O clipă,Ariel rămase uitându-se la Sara călare pe femeia aia bătrâna.Vălul îi atârna prins numai într-un capăt și în culorile țipătoare ale costumației ei,nu semăna deloc cu dulcea-nevinovata-buna

-cumintea fată pe care Ariel o displăcuse toată viața ei.

-Bine,spuse Ariel în sfârșit și nu îi luă decât o jumătate de minut să-i spună liceencei din fața cortului că o să existe o mică întârziere.Nu îi luă decât două minute să-l găsească pe domnul Lang și când intrară amândoi în cort,Ariel își ținea mâna ferm pe umărul lui.

Domnul Lang încetă să se mai răsucească ca să scape din strânsoarea lui Ariel,când se confruntă cu extraordinara priveliște a Sarei călare pe bătrâna doamnă Myers.Ochii lui mici se aprinseră și grimasa îi dispăru.Pentru prima oară se uită la Sara cu respect,ciocănindu-și nasul.O văzuse pe femeie în fotografia pe care i-o arătase Mike.

-Da,cred că și-a tăiat vreo câțiva centimetri buni din el,spuse Sara și la acest comentariu Mitzi încercă să-și arunce picorul în spate,ca să o lovească pe Sara cu tocul pantofului.Numai că domnul Lang a fost mai iute și îi arse una în gleznă cu piciorul de o făcu să geamă.

-Ajută-mă să o ridic.O să pun pe ea costumul ăsta și o să-i acopăr gura cu vâlul.

-Cineva trebuie să-mi spună ce se întâmplă,intervenii Ariel.

-Mi-a furat picturile,asta se întâmplă,bodogăni domnul Lang uitându-se la femeie de pe covor,legată fedeleș.

-Ce vrei să spui? întrebă Sara începând să-și scoată roba largă,fericită că-și păstrase pe ea propria costumație.Cum domnul Lang ezita,Ariei spuse:

-Dacă nu-mi spui ce-ai făcut,le spun fraților mei și o să vezi atunci.

-Eu n-am făcut nimic.N-am făcut decât să le găsesc,când eram copil.Omul acela care a trăit aici,profesorul de colegiu,nu le-a văzut niciodată.M-am asigurat eu de asta.Am bătut ușa în cuie.

-Ce ușă? întrebă Ariel.

-Există o ușă secretă la Ferma Merlin? întrebă Sara abia auzit și cum domnul Lang nu răspunse,vorbi ea.

-Lângă șemineu.De aceea căminul nu se află în mijocul peretelui.Pentru că ascunde o ușă secretă.A descoperit-o cumva Mike?

Fața lui Lang aproape că se topi.

-El le-a luat? L-am văzut uitându-se într-acolo,dar nu cred că știa ceva.Este un băiat tare deștept.Sunt fericit că este al meu.

-Ești rudă cu Mike? întrebă Ariel făcând ochii mari.Cum s-a întâmplat?

-Lasă asta acum,spuse Sara.Ariel,ajută-mă să-i trag pe el rochia.Domnule Lang,aș vrea să rămâi aici și să ghicești viitorul.

-Nu pot...

-Nici eu nu pot să mă bat cu oamenii,dar o fac! i-o trânti Sara.

Dacă vrei ca soțul meu să te lase să locuiești în continuare la Ferma Merlin, atunci trebuie să mă ajuți. Ne-am înțeles? Domnul Lang încuviință din cap.

-Ei, nu, Sara, când te-ai maturizat și tu?

-Ariei, gura și ajută-mă.

-Da, doamnă, spuse Ariei în timp ce o ridicau în picioare pe agitata doamnă Myers.

-Ce mașină ai aici? întrebă Sara.

-Nici una. Am venit cu toată familia într-o dubă.

-Care trebuie să aibă dimensiunile unui tren de marfă, mormăi Sara și domnul Lang râse cu râsul lui scurt, ciudat.

-Mai bine decât jucăriile alea pe care le aveți tu și Jocelyn. Ariei îi ținea lui Mitzi capul, în timp ce Sara îi lega vâlul în partea de jos a feței. Sara se uită apoi la femeie și spuse:

-Știi, arăți mai bine cu o jumătate din față acoperită. Este adevărat că soțul tău a fost atât de îngrozit la vederea ta, în noaptea nunții, încât nu a putut-o face?

Ochii lui Mitzi aruncară scânteii spre Sara.

-Te urăște. Te urăște din toți răunchii ei, spuse Ariei.

-Este reciproc. Ariel o apucă de un braț și Sara de celălalt, dar când încercară să o miște, femeia își înfipse picioarele în covorul întins pe jos. Reușiră totuși să o târască în încăperea izolată cu draperii, din spatele cortului.

-Splendid. Și acum ce facem? întrebă Ariel.

-Nu știu, dar trebuie s-o scoatem afară de aici, atrăgând cât mai puțin atenția asupra noastră.

-Și cum propui să facem asta? întrebă Ariel.

-Eu, ah... Sara nu avea vreun răspuns. Se uită din nou în sus, la linia tavanului cortului. De ce nu le urmărea nimeni și nu venea în ajutorul lor?

Ariei își coborî brațul de pe umerii femeii.

-Propun să mă duc și să aduc o mașină aici.

-Bună idee, spuse Sara. O așezară pe Mitzi pe jos, după care Ariel alergă afară.

Sara se întoarse spre domnul Lang.

-Ai distrus capcanele acelea, așa cum ți-a spus Mike? Când ochii lui se întoarseră în altă parte, știu că n-o făcuse.

-Nici măcar pe una dintre ele? Domnul Lang se uită în jos, la picioare.

-Splendid! Și acum du-te dincolo și începe să spui viitorul. Domnul Lang dădu să protesteze, dar renunță. Se duse dincolo cu un aer de resemnare pe chip.

Câteva minute lungi, Sara rămase acolo, deasupra lui Mitzi, îngrijorată de toate lucrurile care ar fi putut merge prost. Ce-ar fi dacă tatăl ei s-ar întoarce acum în

cort? Cum i-ar explica ce făcea ea aici? Pe de altă parte,tatălui ei îi plăcea să ajute oamenii, așa că poate ar vrea să se implice.Doar că ea nu vroia să-l implice în nimic.Și da,mai erau și toți enoriașii,plus toate rudele lor.Cum le va explica ea asta? Mitzi stătea pe o carpetă care fusese pusă pe jos și privea intens la Sara,ca și cum ar fi vrut să-i inducă anumite gânduri.Sara se uită la ea.

-Mai bine roagă-te să nu se întâmple nimic cu Mike,altfel o să regreti că te-ai născut.Sara se gândi să-i scoată călușul și să-i pună întrebări,dar probabil că femeia ar țipa și ar strânge lumea aici.Și Sara nu vedea cum,Dumnezeule,ar putea explica ce făcea.De cealaltă parte a cortului auzi vocea domnului Lang și se gândi c-ar fi trebuit să facă un efort să-l costumeze.Dar de fapt arăta atât de ciudat el singur,încât nu mai avea nevoie de înfrumusețări.

Se uită prin perdea și o văzu pe Carol Garrison stând acolo,cu ochii mari.Nimeni din Edilean nu se mai aflase atât de aproape de bătrân de când...Ei bine,poate chiar din 1941.Sara nu o știa pe doamna Garrison și era fericită că nu trebuia să-i prezică ea-dar curiosul domn Lang știa totul despre ea.Îi spuse că fiica ei mai mare se strecura afară pe fereastra dormitorului ei ca să se întâlnească cu un băiat a cărui familie tocmai se mutase aici din Atlanta și că fumau amândoi țigări.Fiica ei mai mică îi furase trei dolari din geantă și fiului ei îi plăcea să cânte când era singur și că ar trebui să-i dea niște lecții.Cât despre soțul ei,ei bine,acesta chiar lucra până târziu noaptea pentru că vroia să cumpere o barcă pe care o acontase deja.Doamna Garrison stătea acolo tăcută,cu ochii mari,cu gura căscată.

-Asta a fost.Puteți pleca.Să intre următorul,mormăi domnul Lang.

-Doamne,ce am făcut? șopti Sara în timp ce închidea draperia la loc și se întorcea spre Mitzi Vandlo.

-Sper că te vor închide pe viață,pe pentru ce i-ai făcut lui Brian.A fost un bărbat tare bun și avea un viitor frumos,înaintea lui.Ochii femeii părură să râdă și Sara își înfrânse pornirea aproape irezistibilă de a-i arde una.Dar își luă doar ochii de la ea.Unde era Ariei? Ce dura atât de mult? Până acum putea împrumuta mașina de teren a familiei sau lua chiar mașina-premiu.Putea...

Se întrerupse pentru că spatele cortului se deschise brusc și înăuntru intră cam vreun metru din spatele unei mașini negre pe care o recunoscuseră imediat.Era prețiosul BMW al lui Mike.Mike nu pățise nimic! Sara aproape că păși peste femeia legată și cu căluș la gură,alergând afară,înspre partea șoferului.Ferestrele lui Mike erau atât de întunecate încât abia când Ariei deschise portiera și coborî,își dădu seama că Ariei era la volan și nu Mike.

-Unde e Mike? în vocea Sarei se simțea groaza.

-Ți-am spus deja tot ce știu despre el.Sara o urmă.

-M-am gândit s-o băgăm în portbagaj.De acord? întrebă Ariel.

-Da,dar cum ai ajuns la mașina lui Mike? De ce ai luat tocmai mașina lui?

-Adică vroiai să fur o Camry? Sau chiar o Kya? Ariel o apucă pe doamna Myers de o parte.

-Apuc-o de celălalt braț.Sara continua să se uite la Ariel,așteptând un răspuns.

-Tata este dealer.Am sunat-o pe Sue la birou,i-am dat seria motorului și mi-a deschis mașina.

-Și tot așa ți-a și pornit-o?

-Nu,asta am făcut singură.Câteva fire și...Ariel ridică din umeri.

Se luptau cu Mitzi care se lăsa moale în brațele lor și era chiar foarte grea.Le trebui toată forța lor ca să o urce în portbagaj și să lase capota la loc peste ea.

-Conduc eu,spuse Ariel.

În mașina care se îndrepta spre ieșirea din târg,Sara spuse:

-Ariel,să știi că ești în stare să faci dintr-un bărbat un soț grozav.

Ariel nu se supără.

-În clipa în care o să găsec un bărbat pe jumătate la fel de bun ca frații mei,îl iau imediat.Presupun că mergem la Ferma Merlin?

-Așa cred,de vreme ce Ștefan căuta obiectele ascunse în camera secretă.

Sara știa că nu exista decât un singur obiect de artă pe care i-l lăsase cineva ei, prin testament,acuarela CAY.Firește,miniatura aceea copilăroasă nu putea valora cine știe ce.Ariel manevra mașina lui Mike prin mulțimea de la târg, îndreptându-se spre șosea.Când ajunseră la ieșire,un tânăr se repezi să ridice bariera,lăsându-le să treacă.

-Avantajul de a fi o Frazier,spuse Sara.

-Dacă începi să încerci să mă faci să cred că ești geloasă,mă opresc chiar aici.

Aproape că i-ai frânt inima lui Lanny,la liceu.

-Ce-am făcut? Sara se sprijini cu mâna de bord,pentru că Ariel mergea prea repede.Vechiul drum urma cursul râului K Creek,așa că avea multe curbe strânse.

-Nimic.Nu vrei să-mi spui ce e cu toată povestea asta? Ce este atât de important încât un detectiv s-a însurat cu tine ca să pună mâna pe chestiile alea? Ariel intră cu peste cincizeci la oră într-o curbă în ac de păr,după care trebui să taie tare stânga ca să nu intre într-un pom.

-Ariel! O să ne omori!

-Mașina asta se conduce mai bine decât tot ce-am încercat eu până acum.

O să-i spun tatei să se ocupe.Știi că mașina lui Mike are geamuri antiglonț?

Mă întreb ce ascunde în fundul fals al portbagajului?

La asta,Sara și Ariel se uitară una la alta,cu ochii mari.Nu știau ce avea Mike în portbagaj,dar puteau bănuî.Arme.Și ele o puseseră pe Mitzi Vandlo deasupra.E drept,era legată,dar dacă se desfăcea...

-Grozav,spuse Sara.Nu puteai să vii decât cu mașina lui Mike și acum unul dintre cei mai căutați criminali din State este încuiat laolaltă cu o grămadă de arme de foc.Bună treabă,Ariel.Foarte deșteaptă.

-Dacă nu aveai nevoie de ajutorul meu,nu trebuia să mi-l ceri.Se aflau la intrarea în Ferma Merlin și când Ariel dădu să intre,Sara o opri.

-Domnul Lang a pus capcane peste tot și Mike mi-a spus despre unele dintre ele.Vreau să parchezi mașina în livadă.Dacă Mitzi iese din mașină,o să trebuiască să-și facă drum printre capcanele întinse pentru fiul ei.

Ariel urmă instrucțiunile Sarei și conduse prin iarbă,șerpuind mașina printre tufe și oprind-o în bătrâna livadă.

-Și acum? întrebă ea oprind motorul.

-Nu știu.Ai vreo idee?

-În primul rând ar trebui să-l sunăm pe Colin.Sara se uită la ceasul de pe bord.

-Toți ai tăi sunt la jocuri acum și n-o să-ți răspundă la telefon.

-Atunci nu rămânem decât noi două.Coborând din mașină,Sara se uită spre portbagaj.

-Crezi c-ar trebui să...ne uităm la ea?

-Și să fim salutate cu o rafală? Eu n-aș zice.

Ariel se uită în livada din care lipseau cel puțin jumătate din pomi.

-Locul ăsta îmi face părul măciucă.Întotdeauna mi-am zis că este bântuit.

-Mike și cu mine o să ne ocupăm de el.Ariel,aduna-ți curajul și să mergem.Și stai lipită de mine,altfel te poți trezi lovită de o săgeată.

Cele două femei în costume medievale păreau acasă printre clădirile vechi.Era lumină și femeile traversară câmpul deschis alergând aplecate,îndreptându-se spre fermă.Abia când ajunseră aproape de intrare văzură mașina lui Greg.

Sara nu-și putea stăpâni groaza care o cuprinse.De când îl cunoscuse,Greg avusese putere asupra ei.Și chiar dacă ultimele două săptămâni îi schimbaseră dramatic viața,încă se mai temea că el ar mai putea-o domina.

Dar nu avea timp de asta,acum.Sara își spuse că dacă Greg-și Mike,spera ea-se aflau în casă,atunci vor fi în salonul cel mare,unde șemineul amplasat inegal făcea posibilă existența unei camere secrete.Sara o luă spre laterala casei.Din păcate,nu putea vedea prin fereastră decât dacă se ridica pe vârfuri.Întinzându-se,se uită înăuntru și ce văzu o făcu să-i bubuie inima în piept.Patru oameni erau

în încăperea. Greg/Stefan stătea în dreptul șemineului. Lângă el, un bărbat îndrepta o armă spre Mike și spre al patrulea bărbat, aflați amândoi în mijlocul încăperii. Puținul mobilier fusese împins spre lateralele încăperii și în centru fusese improvizat un ring de lupte. Mike și celălalt bărbat aveau doar pantalonii pe ei, fără cămașă și erau în picioarele goale. Își dădeau târcoale unul altuia și după sângele de pe fețele lor se vedea că lupta dura deja de ceva vreme.

Bărbații se potriveau ca mărime și greutate, trupurile lor erau căptușite cu mușchi, aveau umeri largi și talii mici și mușchii dorsali le ieșeau în afară ca aripile unui liliac. Celălalt bărbat lansă un pumn spre Mike ca și cum ar fi boxat și Sara fu fericită să-l vadă pe Mike lăsându-se în jos și părând lovitura. Apoi, ca o săgeată, Mike se aplecă, apucă piciorul bărbatului și trase tare de el. Bărbatul își păstră echilibrul câteva momente, dar Mike își înfipse capul în stomacul lui, aruncându-l la pământ și căzând și el deasupra.

Bărbații stăteau agățați unul de celălalt, cu Mike deasupra, cu picioarele celui alt în jurul spatelui lui Mike. Mike începu să-i care la pumni în cap, dar bărbatul își trase picioarele în jos și îl izbi cu putere pe Mike în stomac. Mike se dădu înapoi și în secunda următoare stăteau din nou în picioare, cărându-și pumni.

Sara își puse palma la gură ca să nu strige. Se uită la Ariel.

-Asta este bărbatul pe care l-ai văzut la târg? Cel după care te încinseseși atâta?

Ariel ridică din umeri.

-Te pricepi și tu la oameni...mai rău ca mine!

-Trebuie să-l chemăm pe Colin, șopti Ariel.

-Mike o să fie mort până ajunge el aici. Sara se uită la Ariel, în rochia ei lungă și cu corsajul din mătase.

-Trebuie să le distragem atenția. Ce ai sub chestia asta?

Ariel îi zâmbi doar în semn că a înțeles și se întoarse cu spatele la ea, să-i desfacă șireturile corsajului.

-Vizavi de Biblioteca Publică din New York, cea mare, este un magazin micuț, aparținând unei franțuzoaice minione. Nu poți crede ce lenjerie are acolo. Și toată este ajustată, ca să ți se potrivească perfect.

Ariel vorbea prea repede și se lupta să-și înfrângă frica.

-Adevărat? întrebă Sara cu mâini tremurânde. Dacă poți...dacă poți să-l convingi pe unul dintre bărbații aceia să te urmeze în șură, este o capcană acolo.

Sara încercă să se gândească la obiectiv și nu la ce ar putea păți Ariel dacă ar avea pe urmele ei un bărbat înarmat, îi descrie capcana și firul întins de-a latul ușii și îi povesti despre podul surei și despre Mike coborând pe sfoară. După ce-i

desfăcu corsajul,Ariel se întorse și începu să-și tragă în jos de pe umeri rochia grea.

-O să fie bine.Nu-ți mai face griji pentru mine.Când rochia îi căzu la pământ, Ariel rămase într-un corset din mătase neagră,,cu panglicuțe minuscule, roșii,împletite în partea de sus și în chiloței negri care îi acopereau doar jumătate din fundulețul ferm.Picioarele ei lungi erau goale.

-Îmi pare bine că nu port chiloții bunicii,ca tine.

-Ariel,de ce nu încerci să fii și tu drăguță? Ar putea să-ți placă.

Cum Sara își concepuse singură costumul,îl prinsese astfel încât să și-l poată pune și scoate cu ușurință.Sub marginea din față a rochiei,mascase un sistem de prindere pe care îl deschise acum fără efort.Când se îmbrăcase azi dimineață, gândul ei fusese să-l recompenseze pe Mike pentru câștigarea competițiilor,așa că își pusese desuuri pe care el nu le știa.Corsetul alb,chiloței albi și ciorapii albi care ajungeau până la jumătatea coapsei făceau pereche bună cu desuurile lui Ariel.Ariel se sprijini de casă.

-Buun,acum că suntem îmbrăcate ca de bordel,ce facem? întrebă ea.

În secunda următoare răspunsul veni de la sine,când auziră împușcături în depărtare.Ariel și Sara se uitară una la alta.

-Mitzi,spuseră ele la unison.

Probabil că Mitzi își desfăcuse legăturile și descoperise armele lui Mike.

-Du-te în partea cealaltă a casei.Eu o să-i atrag atenția lui Greg,spuse Sara.

În câteva clipe,zgomotul împușcăturilor îl scoase pe verandă pe Greg și pe unul dintre bodigarzi.Când dintr-o parte apăru Sara în desuurile ei albe,cei doi bărbați o priviră surprinși.În partea cealaltă se auzi un zgomot puternic,ca de bolovan lovind zidul casei.Bodigardul se duse să vadă ce se întâmplă și dădu acolo peste Ariel,înaltă,zveltă și într-un corset negru.Nu se mai gândi să tragă ci rămase locului,zgâindu-se la ea.Zâmbindu-i seducător,Ariel făcu un pas înainte.

Omul se uită la șeful lui,dar Greg nu avea ochi decât pentru Sara.

-Este o femeie,spuse bărbatul.

-Du-te după ea.Asta e a mea,spuse Greg gutural.Bodigardul sări peste balustrada verandei și alergă după Ariel.

Sara se întoarse în loc și o luă și ea la fugă,dar din păcate mai încet decât el.Greg o prinse exact în clipa în care ajungea în curtea cu pietriș din fața garajului pentru trăsuri.Se pregăti pentru o lovitură care însă nu veni.Când se uită la el,pe chipul lui se așternuse o expresie de mare tristețe și nefericire.Era o expresie pe care Sara o cunoștea bine.Greg o folosise de multe ori când îi povestea despre fostele lui iubite-cele care l-au trădat și l-au făcut să nu mai aibă încredere în

femei.Privindu-l,Sara fu izbită de felul în care se pot schimba emoțiile,într-o clipă.Acum o lună,când Greg se uita la ea cu fața asta tristă,de bietul-de-mine,i se muia inima pentru el.Cum se putea plânge de ce făcuse el vreodată? Cum putea adăuga ea la suferințele pe care le trăise el deja? Și renunța să se mai plângă de ceva sau să-l mai întrebe ceva.Nu vroia să se spună despre ea că făcuse vreodată rău cuiva-și vroia să-i dove-dească lui Greg că nu toate femeile erau la fel de lacome,de egoiste și de manipolatoare ca prietenele lui din trecut. Dar acum Sara vedea că expresia lui Greg de fie-ți-milă-de-mine era doar o mască și se întrebă cum putuse să fie ea atât de lipsită de respect de sine,încât să-l fi crezut.Ceea ce vroia ea să-i spună era că știa totul despre el,dar știa că avea un pistol la brâu și nu putea face asta.Era mai bine să-l ducă de nas și nu să-l înfurie.Va face tot posibilul să folosească împotriva lui imensul său ego.Îi porunci mâniei să o părăsească,în timp ce se prăbușea aproape pe Greg,cu brațele în jurul torsului său.

-Ah,Greg,dragul meu,a fost atât de cumplit cât ai fost plecat.Nu poți crede ce minciuni mi-au spus oa-menii despre tine.Dar eu nu am crezut un cuvânt.

Își ținu răsufierea,așteptându-se ca el să o creadă sau...sau să o împuște.După ceea ce-i părură minute întregi,Greg își petrecu brațele în jurul ei.

-Sara,de ce ești aici și de ce ești dezbrăcată? o întrebă el neîncrezător.

-Am fost la târg și domnul Lang mi-a spus că ești aici.

-Lang? Sara se desprinse,ca să se uite la el.

-Da.Domnul Lang mi-a spus că ești aici,așteptându-mă și că vrei să mă vezi și normal că am venit imediat.Când am ajuns aici și stăteam în mașină să mă schimb de costumația pentru târg,am auzit ca niște focuri de armă.M-am speriat că era domnul Lang cu pușca lui și că ve-nise aici după tine, așa că am ieșit din mașină cum eram.

-De ce ai fugit când te-am văzut?

-Păreai atât de furios văzându-mă în deshabille.

-În ce?

Sara îi văzu sclipirea de furie care-i traversă fața și știu că făcuse o greșală.

Greg ura când ea folosea cuvinte pe care el nu le cunoștea-și expresia aceasta îi aminti cum trăise ea cu permanentele lui schimbări de dispoziție.Acum era în regulă,acum se înfuria-și întotdeauna din vina Sarei.Toate stările lui proaste-niciodată cele bune-erău,după el,cauzate de Sara.Pretinse că nu-i văzuse furia.

-Mi-a fost atât de dor de tine,spuse ea forțându-se să-l sărute pe gât.Ție ți-a fost dor de mine? Când erai împreună cu soția ta? Sau la închisoare? ar fi vrut ea să-l întrebe.

-Sara,nu am acum timp pentru asta.Greg îi îndepărtă brațele din jurul gâtului și se retrase,dar ea îi văzuse scânteia din ochi.Nu știa dacă el aflase sau nu despre căsătoria ei cu Mike,dar un lucru era clar: vroia sex.Iar ea avea nevoie de timp.

-Este pe aici un vechi pavilion de vară.Chiar în spatele tufelor ăstora,spuse ea dulce.

-Eu...Sara începu să se retragă.

-Pun pariu că nu mă prinzi,spuse ea pe cât de seducător putu,apoi o luă la fugă spre spre pavilion.Dar văzuse scânteierea de furie din ochii lui și știa că nu va mai dura mult până când Greg o să se dezlănțuie.În timp ce alerga,îl vedea cu ochii minții pe domnul Lang montând firul invizibil peste intrarea în vechiul pavilion și fixând săgețile imediat în spatele acesteia.

La vremea aceea se întrebese ce s-ar fi întâmplat dacă Mike sau chiar ea ar fi intrat în micuța și cocheta clădire,după instalarea capcanei.Dar Sara nu se putea gândi la asta în timp ce alerga traversând peluza,apoi ocolind gardul viu înalt care asigura intimitatea locului.Se repezi direct în clădire,sărind peste pragul intrării.Se opri în capătul celălalt,cu spatele la perete,văzând de acolo cele patru săgeți montate de domnul Lang chiar deasupra intrării.Nu mai avea cum să iasă de acolo.Greg se opri în afara intrării.

-Sara! Vino aici în clipa asta! îi porunci el.

-Aș prefera să vii tu la mine,spuse ea în șoaptă,cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.Cum ea nu-o ascultă,Greg se dezlănțui.

-Târfa mică! spuse el dând să se repeadă la ea.Totul se petrecu într-o clipă.Greg își scoase pistolul și făcu un pas spre ea-și Sara auzi declicul firului.Văzându-i expresia,Greg știu că se petrecea ceva.

-La naiba cu Lang și cu capcanele lui! strigă el îndreptând pistolul spre ea.

Instinctiv,Sara se lăsă la pământ,cu mâinile deasupra capului.

Exact în clipa în care Greg trăgea,se declanșară săgețile.

Ștefan Vandlo,alias Greg Anders,alias alte câteva nume,fu străpuns de patru săgeți cu vârf de oțel-și redus pentru totdeauna la tăcere.

Sara era atât de îngrozită de ce se întâmplase-de ce provocase ea-încât nu reuși decât să se ridice și să încremenească în loc.Sângele lui Greg îi împrășcase fața și hainele.Ca să iasă de acolo ar fi trebuit să-i mute trupul din pragul ușii,unde rămăsese țintuit,dar nu putea face asta.Rămase acolo unde era,lipită cu spatele de peretele pavilionului.

Lui Mike îi luă ceva timp ca să se desprindă de agenții veniți la apelul lui imediat după ce auzise împușcăturile, în patru minute, bătrâna fermă era invadată de mașini și bărbați care aveau cu toții de spus câte ceva.

Dacă pe Mitzi o găsiseră ușor, Ștefan le scăpase. Mașinile Urgenței, inclusiv un elicopter și multă lume peste tot, îl căutau. Vânătoarea era în toi.

Dar singura grijă a lui Mike era Sara. Trebuia să-și facă drum cu forța prin mulțime ca să ajungă la Ariel.

Când ea îi spuse că venise aici împreună cu Sara, Mike aproape că intră în panică. El care crezuse că Sara era în siguranță, la târg.

Mike începu să alerge frenetic. Un singur loc exista la Ferma Merlin, prin dreptul căruia puteai trece fără să-l observi. Când Mike o găsi în sfârșit pe Sara, o văzu lipită de peretele din spate al pavilionului, iar trupul fără viață al lui Ștefan Vandlo era întins pe jos, peste prag. Săgețile îi străpunseseră în patru locuri trupul, unul dintre ele fiind chiar inima.

Mike smulse fără remușcări săgețile din trupul lui Ștefan și-l lăsă să cadă la pământ. Se duse la Sara, o luă în brațe și o strânse cu putere, șoptindu-i:

-Este în regulă. Acum ești în siguranță. Îți țin capul pe umărul lui pentru ca ea să nu poată vedea cadavrul lui Ștefan în timp ce era luat de cei de la Urgențe. Când drumul redeveni liber, o conduse afară, o luă în brațe și o duse în casă. Pe alee se afla o mașină de la Pompieri iar pe peluză, un elicopter.

Cineva o acoperi cu o pătură pe Sara și Sara o văzu pe Ariel sprijinindu-se de spatele mașinii de pompieri. Avea peste umeri o haină de pompier, dar picioarele ei lungi, erau goale și cel puțin o duzină de bărbați se înghesuiau în jurul ei. O salută ușor pe Sara, în timp ce Mike o purta în brațe spre casă.

Mike o duse în bucătărie și o așeză pe un scaun. După ce deschise câteva sertare, găsi un teanc de ștergere curate și umezi unul, începând să o spele pe față. Cârpa se umplu de sânge. Sângele lui Greg. Sara atinse ușor rana de sub ochiul drept al lui Mike și văzu o tăietură sub celălalt. Mike se spălase, dar ea îi revăzu fața însângerată. Brusc, își aminti cum ajunseseră aici.

-Mitzi! Am adus-o aici în mașina ta dar am auzit focuri de armă! Cred că a..

Mike o sărută ușor.

-Este în regulă. Mitzi a ieșit din portbagaj dar a călcat într-una din capcanele lui Lang. Am găsit-o atârând de un pom, într-o plasă.

-Este în regulă? se auzi o voce din ușă. Sara se întoarse și-l văzu pe bărbatul cu care se bătuse Mike, cel care-i însângerase lui fața-bărbatul care lucra pentru Greg.

-Tu i-ai făcut asta, aproape că strigă ea. Te-am văzut lovindu-l!

Sara își strânse pumnii ca și cum ar fi vrut să-l atace.

-Nu ești persoana cea mai agreată de ea,acum,interveni Mike.Sara,prințesa mea războinică,ți-l prezint pe Frank Thiessen.Ți-am vorbit despre el,este cel mai vechi prieten al meu.

-Nu chiar așa de vechi,spuse Frank apropiindu-se de Sara cu mâna întinsă.

Dar Sara nu-i luă mâna.Nu era obișnuită cu bărbați care se băteau între ei deși erau cei mai buni prieteni.

-Dacă asta te ajută la ceva,Mike mi-a făcut-o mai rău,mie.Aproape să mă omoare,de vreo două ori.Pot să-ți arăt dacă vrei,câteva răni făcute de el...Frank nu-și termină fraza,bănuind că Sara nu era încă pregătită să-i înțeleagă umorul.

La un semn al lui Mike,Frank ieși din bucătărie.

-Sara,draga mea,este în regulă totul.Frank lucra la un alt caz,când a auzit pe cineva pronunțând cuvântul „Edilean.” A cerut să fie primit în investigația Vandlo,știind că sora mea locuia aici.A făcut și câteva luni bune de închisoare, ca să aibă un trecut credibil când avea să-i fie adus Ștefan Vandlo în celulă.

Frank a fost acela care m-a introdus și pe mine în caz.A lucrat din greu ca să scoată informații de la Ștefan.Și cel mai bun lucru pe care l-a făcut,a fost acela de a-l convinge pe Ștefan că avea nevoie de un bodigard.

-Și celălalt bărbat pe care l-am văzut este tot agent?

-Nu,el era din partea lui Mitzi.Cred că femeia se săturase să vadă cum strica fiul ei tot ce încerca ea să facă.Mike îi netezi Sarei părul pe spate.

-Frank este singurul om căruia i-am spus că Tess locuiește în Edilean.Când Căpitanul Erickson mi-a spus că se aflase asta,am bănuir că informația venea din partea lui Frank și o vreme nu am știut dacă mă trădase sau dacă îmi cerea ajutorul.

-Când v-am văzut luptându-vă...

-Încercam să facem orice era posibil ca să prelungim momentul,în speranța că va apărea Mitzi și că va fi prinsă.Nimeni nu s-a gândit că tu vei fi cea care o va prinde.Mike o privi cu atâta mândrie încât Sara simți cum se înroșește la față.

-Când m-a contactat Frank la târg,ne făceam planul să improvizăm un spectacol ca să-i distragem lui Vandlo atenția,cât mai mult posibil.

-Nu a fost un „spectacol”.Când îi atinse fața,văzu că Mike încerca să nu se strâmbe de durere.

-Frank și cu mine ne-am antrenat împreună și am luptat mult în ring și...

-Așa cum plănuiești să faci în sala de gimnastică pe care vrei s-o deschizi?

-Întocmai.Mike zâmbi,dar nu și Sara.Se întâmplaseră prea multe lucruri rele în ultimele câteva ore,ca să mai poată râde.Mike schimbă subiectul.

-Vrei să știi cum am descoperit camera ascunsă? Lang a tras acolo un cablu,ca să poată avea lumină electrică.Când am vizitat noi doi locul și în timp ce tu și Lang vorbeai despre prăjituri,eu am văzut un cablu care dispărea în perete.Dar abia a doua zi mi-am dat seama ce văzusem.Sara îl mângâie pe obraz și îl privi cu dragoste.

-Ești deștept,frumos și talentat.Mike râse.

-Înseamnă că sunt imaginea ta în oglindă.Își puse vârful degetelor sub bărbia ei.

-Sara,îmi pare rău că ai fost lăsată singură,să tre-buiască să treci prin ce-ai trecut.Puștiului de la FBI care fusese plantat acolo i s-a spus că Joce plecase și a presupus că în cortul ghicitoareii nu mai era nimeni.Și a venit să se uite la mine și la Anna,sărind coarda.Dacă asta te face să te simți mai bine,are acum doi ochi negri,unul de la mine și unul de la Frank.Am vrut să-i rup picioarele,dar nu m-a lăsat Frank.Mike ridică din umeri.

-Colin tot mai crede că ar trebui să...Dar Mike se întrerupse când se deschise ușa.O polițistă îi aducea Sarei rochia lungă,medievală și în timp ce i-o pune pe masa din bucătărie,se uita plină de admirație la Sara.

-Ai făcut o treabă bună,îi spuse ea și plecă.Mike îi zâmbi Sarei.

-Încă nu am văzut casetele,dar am auzit că ai fost mare,cu Mitzi.Presupun că era obișnuită ca nimeni să nu știe nimic despre ea și cum nu-și închipuia că ghicitoarea erai chiar tu,ținta și victima ei,s-a pomenit sporovăind cu cine nu trebuia.Oricum,se spune că ai fost magnifică.

-Nu chiar,spuse Sara dar era încântată de apreciere.Eu cred că Mitzi era atât de înnebunită de cărțile de tarot încât nu mai putea gândi limpede,iar eu eram speriată de moarte.Dar am avut ajutor.

-Da,au stat deja de vorbă cu Ariel.

-Ce s-a întâmplat cu ea? O alerga omul ăla...

-Când am auzit focuri de armă,Ștefan și celălalt tip au ieșit afară.Frank și cu mine ne-am spus că se terminase totul.Mitzi nu s-ar mai fi arătat în vecii vecilor dacă ar fi auzit focuri de armă.Frank și cu mine am chemat ajutoare,în timp ce o luam după ei.Frank l-a găsit pe celălalt bodigard și l-a pus la pământ.

-Adică l-a împușcat?

-Da,dar dacă Frank ar fi ajuns cu un minut mai târziu,nu cred că Ariel ar mai fi fost acum în viață.Dar a mai fost o problemă,adăugă el după o ușoară ezitare.

Când gropița lui Mike se adânci,Sara se uită întrebătoare la el.

-Pesupun că i-ai povestit lui Ariel cum m-am legănat eu pe o funie ca să te smulg înainte de a călca pe firul capcanei...?

-Și ce-a făcut ea?

-După ce Frank l-a omorât pe bodigardul lui Vandlo,Ariel a încercat să fugă legănându-se pe funie.Era de înțeles,de vreme ce nu știa cine era Frank,căruia i-a trebuit ceva ca să o prindă.Mike zâmbi.

-Dar din câte mi-a spus el mie,i-a plăcut când s-a încurcat împreună cu ea,în funie.Sara își putea imagina lupta care urmasa,cu Ariel în desuul ei negru, luptându-se din toate puterile.Da,își putea imagina că și lui Ariei aproape că i-a plăcut.

-Eu cred că ei doi se plac,spuse Mike aplecându-și capul spre al ei.Cât despre tine...Cred că am îmbătrânit astăzi cu zece ani.Am fost bombardat de Federali care vroiau să stea de vorbă cu mine iar eu vroiam să știu ce se întâmplase.Dacă aș fi bănuit că ai venit la fermă,aș fi știut unde să te caut.Iar când mi s-a spus că nu mai erai la târg,am intrat cu adevărat în panică.Apoi am dat de Ariel și când mi-a spus că ați venit împreună aici...Sara,nu ar fi trebuit să...

Expresia de pe chipul ei îl făcu să se oprească.

-Bine,fără predici.Urăsc pericolul la care te-ai expus dar crede-mă,sunt sincer, sincer bucuros că ai prins-o pe Mitzi! Mike își puse mâinile pe umerii ei.

-Și acum Sara,dragostea mea,oricât de mult îmi place tot ce ai făcut,nu mai vreau să te vadă și alți bărbați îmbrăcată așa.Haide să te îmbraci ca să poți să stai de vorbă cu niște oameni,da?

Când Sara îl apucă de braț,se întoarse întrebător spre ea.

-Mi-ai spus dragostea ta! Mike se arătă încurcat.

-Nu ai mai spus asta înainte.Dar cum el tot nu înțelegea,Sara spuse:

-”Dragoste”.Niciodată nu ai mai spus dragoste în aceeași propoziție cu numele meu.

-Tu crezi că m-am însurat cu tine fără să fi fost nebun după tine?

-O cerea cazul...Stând în fața ei,Mike îi poziționa picioarele de o parte și de alta a coapselor lui.

-Sunt mulți criminali pe lumea asta,dar niciodată nu m-am însurat cu vreo femeie doar ca să o salvez.Mike o sărută pe ceafă.

-Te iubesc.O sărută pe obraz.

-Te iubesc tot mai mult,pe zi ce trece,îi sărută pleoapele.

-Când te-am văzut stând lipită de perete,în pavilion,plină de sânge,cu Vandlo în fața ta,pentru o clipă nu am știut dacă erai vie sau moartă și am crezut că eu o să mor.

-Și eu,spuse Sara sărutându-l.Când mi-am dat seama că bătrâna aceea era Mitzi, am știut că te aflai în pericol și...

-Șșșș,făcu Mike strângând-o la piept.Gata,a trecut totul iar luni trebuie să mă întorc la Fort Lauderdale.Crezi că-ți poți face bagajele până atunci? Doar că nu știu ce mașină o să conduc.

-Mașina ta...?

-Este ciuruită de gloanțe.Ce naiba te-a posedat ca s-o bagi pe Mitzi într-o mașină plină cu arme? Nu puteai fura și tu altă mașină?

-Nu te înfură pe mine.Ariel a furat-o.Iubita ta Ariel,cu care ai ieșit la întâlnire deși erai un bărbat însurat.

-Am ieșit cu ea înainte de a mă însura cu tine.Iar ea...

-Îmi pare rău că vă întrerup,spuse Frank din ușă,dar toată lumea vrea să o vadă pe femeia care a pus-o pe Mitzi la pământ.

-Venim de îndată ce se îmbracă Sara.

-Nu vă deranjați pentru noi,spuse Frank apoi râse văzându-i expresia lui Mike și ieși.

-Pariez că picturile ascunse în camera secretă a domnului Lang sunt semnate CAY.

-Da,spuse Mike.Charles Albert Yates.Luke și cu mine am scos ieri o groază,de acolo.Mike o ridică pe Sara în picioare.

-Cam vreo sută de picturi,dar sunt mult mai multe.Tot ce se află în camera aceea este vechi,dar eu habar n-am ce reprezintă.Sunt cutii din lemn pline cu scrisori și jurnale vechi și haine.Tot acolo se află și kiltul și cămașa purtate de Lang în noaptea aceea din 1941,cele despre care mi s-a vorbit aproape toată copilăria mea.Mike făcu o pauză de respirație.

-Nu înțeleg cum de n-a găsit nimeni camera,până acum.

-A bătut ușa în cuie,spuse Sara în timp ce Mike o ajuta să-și pună rochia lungă.

-În felul acesta,numai el putea vedea ce se afla înăuntru.Logic.

-Cum a aflat Mitzi de picturi? Și sunt valoroase? Mike rămase tăcut.

-Mike? Ce s-a întâmplat?

-Am trimis vreo două fotografii Federalilor,în D.C..Sara,draga mea,ești milionară.Mulți.Singurul ei gând a fost că acum vor putea renova Ferma Merlin.Și că nu vor trebui să-și facă griji privind educația copiilor lor.Și Mike își va putea deschide cea mai bună sală de gimnastică care a existat vreodată.

Zâmbind,se uită la el dar văzu că el era serios.

-Ești singura persoană de pe pământ care poate fi nefericită că s-a trezit cu o grămadă de bănet.Nu sunt banii mei.Sunt ai tăi și poți face multe cu ei.Sara se strădui să nu bombăne.Mike îi dădea de înțeles că dacă vroia să se elibereze din proaspătul ei mariaj,el nu se împotriva.

-Crezi că Tess se va putea ocupa de milioanele noastre?

-Cum să nu,spuse el și gropița reapăru.Sara își petrecu brațul pe după al lui.

-Mama are o listă întreagă de oameni care vor să vină la sala ta.

-Problema este dacă vom putea sau nu să te scoatem pe tine din pat, pentru sală.

-Eu...începu Sara,dar se opri când pași afară.Părea că jumătate din Edilean se afla acolo,lângă mașina de pompieri,ambulanță și mașinile de poliție.Și când o văzură pe Sara,începură cu toții să aplaude.Era convinsă că cei mai mulți habar n-aveau ce făcuse ea,dar li se spusese că orașul era mândru de ea.Sara se uită în spate,la Mike.

-Du-te,spuse el.Este momentul tău.Tu ești eroul.Nimănui nu-i va mai fi vreodată milă de Sara Shaw,spuse Mike strângându-i tare mâna.Dacă s-ar fi îndoit cumva de dragostea lui,în clipa aceea i-ar fi dispărut orice temere.Munca lui fusese cea care rezolvase cazul,dar el se dădea deoparte ca să-i confere ei gloria.

-Newland,spuse Sara.Numele bărbatului pe care îl iubesc.Mike zâmbi.

-Da,Doamnă Newland.Soția mea.Întorcându-se,Sara se îndreptă spre oamenii care așteptau să o felicite-dar nu-i dădu drumul mâinii lui Mike.

SFARSIT